

Анна Макстег

ДА
ПОГЛЕДНЕШ
ЖИВОТА
В ОЧИТЕ

„Ужасно смешна и много трогателна... Блестящ дебют.“

Книгата се продава
само със списание

COSMOPOLITAN

**АННА МАКСТЕД
ДА ПОГЛЕДНЕШ ЖИВОТА В
ОЧИТЕ**

Превод: Виолета Ненова

chitanka.info

„Ужасно смешна и много трогателна...
Блестящ дебют.“

Cosmopolitan САЩ

„Топла, малко тъжна и страшно забавна книга.“

Мариан Кийс

Двайсет и шест годишната Хелън Брадшоу трябва да се справи с много неща. Работното ѝ място в женско списание е някъде в дъното на хранителната верига. Привличат я неподходящи мъже. Висока е малко повече от метър и половина. Кара раздрънкана тойота. На път е да зареже непоносимия Джаспър, когато научава новината, която ще промени всичко — баща ѝ е получил тежък инфаркт. На пръв поглед това е поредната пробойна в и без това хаотичния живот на Хелън, но след погребението тя започва да се сблъсква с истинските проблеми — с връзката си, с майка си, че даже и с котарака си. Съквартирантът ѝ Люк има такта на пиян регулировчик, приятелката ѝ Тина е влюбена до уши в новото си гадже, хазяинът ѝ Маркълс е влюбен в себе си, а след инцидента с текилата, май ветеринарят Том ще предпочете завинаги животните... Изглежда Хелън ще трябва да се справя сама.

ГЛАВА 1

Не бях подготвена, когато се случи. Очаквах го толкова, колкото и да стана Мис Свят, да летя по света и да работя с пискливи деца. Тоест, идеята беше абсурдна и изобщо не ми беше хрумвала. Понеже бях адски неподготвена, се държах като Скуби Ду, който се натъкнал на призрак. Последвах инстинкта си, който се оказа безнадежден и безполезен в ориентацията ми.

Вероятно бях твърде объркана, за да постъпя правилно. Но така или иначе, правилното рядко е забавно и в повечето случаи означава да се направи най-малко вълнуващият избор: като например да чакаш пицата, която току-що си извадил от фурната да изстине под 200 градуса, вместо да ѝ се нахвърлиш веднага. Или пък да не купуваш онези секси ботуши с висок ток, защото ще разкажат играта на пиццалите ти, ще ти стискат палците до бяло, ще се изгърбиш като първобитен човек и една голяма част от заплатата ще изгние зад гардероба ти. Ако винаги правехме най-добрия избор, никога нямаше да правим секс.

След като уточнихме това, трябва да кажа, че в деня, в който започна всичко, бях много близо до правилния избор. Ето го, смело нахвърлян с черно мастило в моя син дневник:

Утре зарязвам Джаспър.

Думи, които ме отнасят в друго време: едва преди година, а ми се струва, че е минала цяла вечност. Въпреки това 16 юли се е запечатал в съзнанието ми, сякаш е днес. Може би е днес и ето как започва:

Утре зарязвам Джаспър.

Първо, заслужава си го, защото се казва Джаспър. И второ, пада няколко хиляди метра под приемливия стандарт за гадже.

Смешното е, че на пет годинки знаех какво означава това. Излизах с момче от нашата улица и редовно изпивах чая му, преди да нападна моя. Също така изпадах в истерична криза, докато не получех кучето му на колела от Фишер Прайс. И отказвах да си играем в

неговата стая, защото миришеше на напишкано. После пораствам и започвам да се примирявам с глупости.

За жалост, Джаспър е красив. Висок е и това ми харесва. Единственият път, когато имах вземане-даване с нисък мъж, беше, когато арогантната ми приятелка Мишел устрои онази среща. Той позвъни на вратата, аз я отворих и трябваше да погледна надолу, за да го видя. А съм метър петдесет и шест. Ще сме като двама Малчовци търкул-търкул по пътеката. Извинението на Мишел беше, че когато се запознали, той седял. И така, Джаспър, който е метър осемдесет и три, е цяло щастие. Аз нося дванайсетсантиметрови токчета и така той не забелязва разликата. Има кафява коса, която носи небрежно, очи толкова райско сини, че направо е невероятно да ги използва за гледане и любимата ми част — добре сложен. Въпреки че е най-егоистичният мъж, когото някога съм срещала (а това си е подвиг), е страхотен в леглото.

Сега пътувам натам, към леглото му по-точно — за един последен рунд. Обаче съм в задръстване на Парк Роуд. Май пътят е в ремонт, но не се вижда някой да върши нещо. Заклецена съм в моята стара сива тойота „Корола“ (вехтория от майка ми; тя беше безкрайно щастлива да се отърве от нея, моля ви, не си мислете, че аз бих я купила, даже и да имах парите) и се опитвам да запазя самообладание. За последните двайсет и пет минути съм мръднала напред с всичко на всичко с тринайсет сантиметра. Може да се обадя на Джаспър, за да му кажа, че ще закъснея. Пътят е запушен от около петдесет чифта фара и всеки се блъска — доколкото е възможно да се блъскаш в стационарно положение. 2:54 е. Трябва да съм при Джаспър в 3:30. Страхотно. Паднала ми е батерията на телефона. Хапя устни. Добре. Трябва да му се обадя.

Преценявам задръстването — да, няма шанс за тръгване, — изскачам от колата, втурвам се през пътя към телефонната кабина и набирам номера на Джаспър. Дзърр... Дзърр... Къде е?

Не може да е забравил. Мамка му, колите започват да се движат! Звъня на мобилния му — ура! Отговаря:

— Джаспър Сандерсън.

Никога не казва „ало“ като нормален човек. Толкова е надут. Хем ме дразни, хем ми харесва. Звучи подозрително задъхан.

— Защо си запъхтян? — питам ядно.

— Кой се обажда? — пита той.

Господи!

— Гаджето ти Хелън, сещаш ли се? — казвам аз. — Слушай, ще закъснея, в задръстване съм. Защо си задъхан?

— Играя тенис. По дяволите, забравих, че ще идваш! Ще ми трябва известно време да се прибера. Резервният ключ е под изтривалката.

Затваря. „Ама че си образ“, казвам аз кисело. Вдигам поглед към задръстването, което се е разрезило и рояци бесни шофьори разярено натискат клаксоните, докато заобикалят тойотата.

След четиридесет минути пристигам в апартамента на Джаспър. Натискам звънеца, да не би да се е прибрал, но никой не отваря. Подритвам изтривалката, за да разкарам паяците, предпазливо вдигам единия ъгъл с два пръста и вземам ключа. Гениално, Джаспър! Мястото е точно копие на дома на родителите му. Дори на масата в хола има снимка в сребърна рамка на майка му като момиче — изглежда доста превзета. За щастие, не ни е запознавал. Най-сериозното му престъпление обаче е серия грозни морски рисунки, които е наслагал по стените. Проблемът с Джаспър е, че точно когато си мисля, че не мога да го издържам повече, той прави нещо неустоймо, като например да си изглади яката и маншетите на ризата и да отиде на работа, като скрива останалата изпомачкана част под сакото. Ровя в купчината кореспонденция, за да проверя за писма от други жени, и виждам зелената светлина на телефонния секретар, която приканва за внимание. Сигурно Джаспър се обажда, за да каже, че ще се забави още. Натискам *play*.

Докато машината бръмчи, ключът в ключалката се завърта. Джаспър отваря и аз усмихната се обръщам към него. Ооо, той е невероятен! Ще го зарежа следващата седмица. Тази седмица си е мой: да го притежавам, прегръщам, докосвам и да страдам по него. Той е като шоколад на закуска — кара те да се чувстваш безволева, знаеш, че трябва да се храниш здравословно, но овесените ядки са депресираци, дори със стафиди. Джаспър е нездравословен и вкусен. Отваря забележителната си уста, направена за целувки, за да каже „Здрасти, скъпа!“, но го секва високият звънлив глас, който отеква над теракотения под и весело отскача от тънките стени.

— Здравей, скъпи! — чурулика гласът. — Аз съм! Обади ми се! Целувки! Целувки!

Усмивката на лицето ми замръзва. И двамата с Джаспър се втрещават в телефонния секретар, който, след като е извършил предателството, мълчи чинно. Макар и да знам отговора, аз изграчвам а ла Куентин Тарантино:

— Кой, по дяволите, беше това?

На Джаспър не му е забавно. Ако това беше филм, мускулите в челюстите му щяха да подскочат и изсеченото му лице щеше да пребледнее под карамеления тен. Внимателно оставя спортния сак на пода и прилежно слага тенис ракетата върху него. Усещам как в гърдите ми се надигат сълзи на гняв; искам да сграбча ракетата му марка „Принц“ и да го фрасна. Поне наистина е играл тенис, макар че е толкова потаен, че не бих се учудила, ако това е сложно прикритие. Втрещва се в почервенялото ми разстроено лице и казва спокойно:

— Бившата ми. Обича да се обажда.

О, да...

— Кога си я виждал за последен път? — озъбвам се.

— Преди седмица — отвръща той, — само говорихме.

Да бе...

Приличам на Фокс Мълдър от „Досиетата Х“. Искам да вярвам. И Джаспър иска да му вярвам: главата му е наклонена в разкаян ъгъл. Сладък е, но опитът ми с Джаспър в съчетание със смазващата фраза „аз съм“ ме настройват скептично. „Аз съм“ звучи собственически — като доберман, който си варди бисквитата. Една жена не звъни на бившия си и не казва „аз съм“, защото, доколкото знае (в случая очевидно не знае), сега има друга „аз“. Аз.

— Правихте ли секс? — фуча.

Джаспър изглежда наранен.

— Разбира се, че не, Хелън — мърка той. — Луиза на всички вика „скъпи“.

Луиза, ама че превзето име. Свивам очи и му отправям възможно най-смразяващия поглед, който мога да произведа. Дръзките големи думи „зарязвам те“ са топли, готови да се изтърколят, но залепват немощни и неохотни в гърлото ми. Сега, казвам си, не е момента. Защото ще си помисли, че съм влюбена в него! Единственото разумно нещо, което мога да направя, е да си тръгна.

— Прибирам се — казвам намусено.

Плъхът му с плъх, благодарно ми прави път. Възнамерявам да профуча с размаха на „Отнесени от вихъра“ и успявам, докато не стигам прага и се препъвам. Залитам и не съм сигурна, но сподавеното ахване, което чувам, май е от Джаспър, който не се престарава в опита си да потисне смеха си. Не поглеждам назад да проверя. Със стиснати зъби прекосявам градинската бетонна пътека, тръшвам се в тойотата, правя обратен завой, при което закачам вратата на паркирана спортна кола MG, и изчезвам в замиращия следобед.

Идиот такъв! Идиот такъв! Изравям мобилния от чантата си, в случай че се обади да се извинява, но се сещам, че няма батерия. По дяволите! Карам направо. Идиот такъв! Нямам намерение елегантно да напускам сцената, за да се намести Луизааа с превзетото име. Не мога да преценя дали я е оправил, или отблъснал. Джаспър обича да бъде търсен. Но в същото време му харесва да води организиран живот. Когато за първи път видя спалнята ми, измърмори: „Мисля, че са те обрали“. Също така с гордост ми разказа за онази сутрин, когато седял до брадат мъж в метрото и се опитал да чете вестник през рамото му. Човекът прошумолил раздражено с вестника и казал ядно:

— Вестници! Четиридесет и пет пенса от будките!

Джаспър отговорил поучително:

— Бръсначи! Четиридесет и пет пенса от аптеката!

Джаспър (с изключение на неизгладените ризи) харесва живота си и иска всичко, което го заобикаля, да си е така, както е. Да чука глупавата си бивша би било твърде разхвърляно, би нарушило графика му. И все пак. Идиот такъв!

И друг път е надигал самодоволната си глава. Беше около месец, след като започна връзката ни (както обичам да я наричам). Тогава Джаспър се обади да каже, че не може да дойде на срещата ни, защото ще остане при приятеля си, Дениъл, в Нотинг Хил. Като изключим изненадата ми, че Джаспър има приятел в Нотинг Хил, аз изобщо не се усъмних. Бяхме в онази начална фаза на впитите един в друг погледи, когато влюбените се целуват на обществени места и дразнят всички, които не са толкова похотливо настроени, затова му повярвах. Следобедът на следващия ден той неочаквано каза:

— Снощи ти наговорих куп лъжи.

Какво?!

— Аз... останах да спя при бившата ми.

Оказа се, че е изпуснал последното метро (той не кара кола — най-непривлекателната му черта), отишъл пеша до Кенсингтън и позвънил на вратата на бившата си.

— Тя бе много мила!

Мила! Сигурна съм, че е била страхотна! По-нататъшното разследване установи, че на закуска се опитала да го нахрани с корнфлейкс с кафява захар. Хитрата вещица — опитала се е да го глези! За щастие, не настояла и така голяма купа с овесени ядки била похабена. Но може да е захитряла. Или пък моят чар да е помътнял. Опа, започвам да си показвам рогата!

Първите седмици бяха толкова захаросани. Срегнах Джаспър на представянето на една книга — наръчник за правене на секс.

Бях си тръгнала от работа с Лизи и Тина. Отчасти, защото Латиша, неадекватната редакторка, не искаше да отиде и отчасти, защото е мое задължение като робинята на отдел *Статии* в списание „Гърлтайм“ да работя вместо нея. А и също, защото Тина, модният асистент, и аз сме заклетни муфти на шампанско — даваме всичко, за да пресушим на аванта по един Круг (или да си кажем честно, Асти). Въпреки че Лизи е асистент по здраве и красота и в професионалния, и в личния живот любимата ѝ напитка е соево мляко (толкова е сладка, тя истински се вживява), понякога кръшва. Така да се каже, извихме стегнатата ѝ от упражнениия ръчичка.

Представянето беше на една воняща задънена улица в Сохо. Бях се нагласила за случая: черен панталон, черни ботуши (почти тринайсет сантиметра — това е най-ниското, до което мога да падна, и то не само по отношение на обувките), черен потник. Най-популярният погребален вид в стил знаменитост. Също така бях размазала значително количество брокат с метален оттенък по скулите си. Изглеждаше плашещо а ла АВВА, но тази вечер имах непреодолимото усещане, че не мога да отида на представянето без него. Бих се чувствала странно, като половин човек. Колкото повече остарявам и съм принудена да бъда все по-досадно отговорна, толкова повече жадувам за символите на детството. Понастоящем притежавам: малко розово портмоне с цип и цветни мъниста, които пръстите едва се сдържат да не изчоплят. Пластмасов хеликоптер, от онези, които се закачат на тавана, бръмчат и просветват в червено. Калейдоскоп.

Филмчето Елмър^[1] на Дейвид Маккий. Мишена за стрелички (е, не особено изискана покупка), както и една глезена котка на име Шишко.

Обикновено не заговарям хората по партита. Разглеждам тълпите от нагласени хора, всички първи приятели помежду си, които бърборят, смеят се, свързани в непробиваеми клики, и ми се ще да избягам вкъщи. Усещам как гримът ми се размазва, как лицето ми се криви ту в едно, ту в друго изражение и съм пак дундестата тийнейджърка отпреди дванайсет години, покрита с глупави лунички, с кафява чанта и синьо бодливо вълнено палто с копчета от зъби на акула и огромна качулка. Сега, разбира се, съм поредната жертва на модата. Но на партито с Джаспър беше различно. Бях в групата на трите лъскави момичета, погълнах две чаши шампанско в първите двайсет минути и бях покрита с повече лъскав брокат от коледна фея. Искрях! Затова беше съвсем естествено, че Джаспър изникна пред мен и ми предложи цигара.

— Не пуша — казах превзето, а после в проблясък на гениалност добавих свенливо, — аз съм добро момиче.

Той отговори, без да трепне:

— Да, но изглеждаш като мръсница.

Това беше най-хубавият комплимент, който някога съм получавала. Какво друго бих могла да направя, освен да го изучукам от благодарност?

Джаспър се занимаваше с „издателска дейност“ — оказа се, че пише медийни съобщения за някаква незнайна компания с офис в Хаунслоу. Ето защо аз, второкласна асистентка от Гърлтайм със седалище в Ковънт Гардън, бях страхотен контакт за него. Не че правим преглед на много книги на тема хигиената в епохата на Елизабет или на типичните за Гватемала насекоми, но горе-долу в момента, когато погледнах пленителното му лице и той се взря в моята блестяща физиономия, решихме да станем бизнес партньори. Няколко седмици успях да поддържам моя напумпан образ. Преувеличавах важността на работата ми. Тина ме съветваше какво да нося, като например сиво от време на време. Избягах да го водя в апартамента си. Заличих всички следи от непохватност в разговорите ни и подсилих екзотичния привкус на свободен дух. Малко като Бьорк, но по-добре облечена. За срам си е, обаче действа. Естествено след три дни разбрах, че нямаме грам общо помежду си — той казваше на

портокаловия сок „ПС“ и планираше да запише сина си в Итън (малко преждевременно, понеже все още нямаше син), — но на мен не ми харесваше да сме еднакви, така че не възразявах.

А на него му харесваше да го забавляват, така че си прекарваше добре. Напоследък обаче бях сигурна, че балонът е пред пукване. Миналата събота прекарахме следобеда в парка и кълна се нямаше какво да си кажем. Той ме изпрати до колата и бях сигурна, че ще сложи край. Бях убедена, че ще го направи съкрушително, без заобикалки по онзи ефикасен, равнодушен, високомерно мъжки начин, а именно: *Хелън, нищо не се получава*, но той не го стори. Целуна ме набързо за чао, сякаш всичко бе наред.

Размишлявах по целия път до дома. Мразя тишината. Боя се от това, което крие. Предпочитам да я изпълня със собствения си глас, но като си отворя устата, все излиза някаква глупост. Миналата седмица изломотих на една продавачка, която искаше да ме обслужи:

— Не, благодаря просто си паса.

Когато администраторката в спортния клуб на Лизи ме попита как съм, казах:

— Готова за дозичка упражнения.

На възбудения Джаспър час след обяда в „Пица Експрес“:

— Мисля, че все още храносмилам.

Много секси, няма що!

И така, с увеличаването на мълчанието лъскавото ми покритие започна да се пропуква. Той не дава признаци да е забелязал, но аз се чувствам все по-неудобно. Не реагира на шегите ми и ми става тъпо. Аз изобщо не съм за Джаспър и той изобщо не е за мен, но май все още съм му забавна, а пенисът му е с приличен размер. Раздялата е трудно нещо. Луиза не улеснява ситуацията.

Завивам по Суис Котидж и започвам тричасовото дирене на място за паркиране. Човек би си помислил, че тук никой никога не излиза. Около ден по-късно успявам да набутам тойотата между един сааб и едно мини на един час път от апартамента, след което се затътрузвам по пътя. Ровя за ключовете си, когато вратата рязко се отваря. Съквартирантът ми Люк изглежда, ако изобщо е възможно, още по-одърпан и с още по-подивял поглед от обикновено.

— Какво! — изпявам срещу мълчанието му.

Той ме гледа странно.

— Джаспър се е обадил! — предполагам. — Спечелила съм от лотарията! Не някакви си триста, а цели осем милиона! Искаш колело и къща! И екскурзия до Бали — ще летим с Конкорд!

Бог знае защо казах Бали, аз даже не обичам горещите страни — получавам топлинен обрив, ако стоя твърде близо до тостера, но изражението на Люк ме кара да продължа да говоря.

Той клати глава. После се протяга и ме сграбчва за рамото.

— Не, Хелън — казва, — майка ти се обади. Баща ти. Баща ти е починал.

---

[1] Измислен анимационен герой — Б.р. ↑

ГЛАВА 2

Когато бях на петнайсет и още никой не ме беше целувал (онова за вълненото палто не беше шега), преживявах на чревоугодна диета от романчета „Милс и Буунс“^[1] от преди 1970-та. Стройната невинност на тези книжни героини беше толкова далеч от моето тлъсто целомъдрие, колкото диамант от буца въглища, но въпреки това ме обнадеждаваше, че един ден и аз ще припадна при вида на, да кажем престрелка, и силен, властен бизнесмен с орлов нос ще изскочи от безупречната си кола, ще обгърне отпуснатото ми тяло и ще ме пренесе в живот, изпълнен с любов, щастие и безкрайна страст.

За жалост, най-много се доближих до сценария с припадането, когато една неделя се събудих замаяна, запрепъвах се надолу по стълбите по пижама и припаднах в коридора. Силният звук шашна родителите ми, майка сграбчи ръцете ми, баща ми — глезените и заедно запъхтени довякоха твърде едрата си дъщеря до дивана в дневната. Най-неромантичната част бе, че по време на пренасянето долнището на пижамата ми се смъкна надолу и макар в полусъзнание, аз знаех, че наченалите косми на пубиса ми са изложени на показ в цялото си къдраво великолепие пред погледа на баща ми.

Поне, когато Люк ме информира за кончината на баща ми, съм добре облечена като героиня на „Милс и Буунс“. Люк продължава да ме държи за рамото, затова, когато думите проникват черепа ми и започват бесен танц в съзнанието ми и залитам, все пак успявам да се задържа на крака. *Баща ти е мъртъв*. Всичко случило се досега се препъва в този миг. Татко е мъртъв. Баща ми е мъртъв. Тате е мъртъв. Но той не е мъртъв! Не беше. Не беше мъртъв вчера нито онзи ден. Той е жив, откакто го помня. Преди минута не беше мъртъв. А сега да е мъртъв? И двамата ми родители са живи. Това е истината. Как може татко да е мъртъв? Мъртви са други хора, стари, като Франк Синатра. На мен не може да се случи. Или на родителите ми. Смърт. Не говори глупости!

— Ка-какво? Кога? — устата ми е сякаш пълна с желе, всичко край мен се върти. Горкият Люк, изглежда ужасно. Той не е кралица на драмата като Мишел — онази, която ми уреди срещата инцидент с джуджето. Тя навярно има мокри сънища за това как съобщава новина от такова значение. За Люк е мъчително предаването, на каквито и да е новини, на когото и да е. Когато преди време ми каза, че току-що е надникнал в стаята на хазяина, за да вземе бръснач назаем, и че Шишко май е сътворил голямо ако по средата на бялото юрганче на Маркъс, той заекваше и трепереше (докато и двамата не умряхме от смях) от стреса да бъде обременен със знанието за подобно нещо преди всички други.

Сега е различно. Думите се сипят от него като поток:

— Получил е масивен инфаркт, майка ти се обади и продължава да звъни от около час. Телефонът ти е изключен и не знаех къде си. Мислех си, че може би си с Джаспър, но не можех да намеря номера. Погледнах в стаята ти, но беше пълен хаос и не знаех откъде да започна, помислих да прегледам телефонната сметка, но не знам къде Маркъс държи всичко не знам къде е, за да го попитам. Тя не спира да звъни. В болницата е, много притеснена е, искам да кажа наистина притеснена. Трябва да ѝ се обадиш, но непрекъснато ѝ казват, че трябва да изключи телефона си, така че...

Люк е много разгорещен и голяма пръска слюнка се лепва на бузата ми. Тайно се опитвам да я изтрия незабелязано. Ръката ми трепери. Твърде късно е. Твърде късно да реша да не се прибирам и да отида при Тина да ѝ мрънкам за Джаспър в блажено неведение. Твърде късно е да подкарам колата към Хемпстед и да си купя нов чифт обувки от „Пиед а тер“, от които нямам нужда. Твърде късно. Люк вече беше изрекъл думите. Не могат да се върнат назад. Произнасянето им ги прави истински. Люк настоява да ме закара до болницата.

* * *

И двамата ми родители са живи. Не, сериозно. Баща ми е почти мъртъв. Люк, откачалника, разбрал погрешно, което е понятно, при положение че е говорил с майка ми, мога да се досетя как се е появило недоразумението. Люк сви в паркинга; аз, залитайки, изтичах в „Бърза

помощ“ и заговорих несвързано на първия срещнат в униформа. Той ме насочи към стаята за близки до... *Реанимация*. Мамка му! Тичам по коридора, подминавам човек, който сваля чаршафи от покритите с петна матраци. После чувам гласа на майка си и се изстрелвам нататък. О не, и баба Фло е тук!

— Хелън! — задава се майка ми и избухва в сълзи. Баба Фло, за която силните емоции са нещо вулгарно и която би обожавала Джаспър, гледа неодобрително. Майка ми се притиска до мен, сякаш ако ме счупи на две, всичко ще се оправи.

Едва си поемам въздух, но успявам да изстена:

— Кога почина?

Майка ме отмята назад като танцьорка на фламенко:

— Той още не е умрял — изпищява тя, докато аз се опитвам да запазя равновесие — О, Морис! Бедничкият ми Морис!

Грешката е моя. След мощния инфаркт, който получил по време на обяд, с баща ми сега се занимават експерти. Тъй като обядът му се състоял от четири бъркани яйца (при положение че, знам го от Лизи, препоръчителната доза е две седмично), това не ме изненадва особено. Освен това той пуши като Манчестър през индустриалната ера. Майка ми, която била на горния етаж да си оправи грима, го намерила пъшкащ и рухнал с лице в чинията с обяда. Понеже майка ми си е майка ми, тя избърсала яйцето с кърпичка и (не се шегувам) почистила зъбите му, преди да повика линейка. Не съм сигурна дали почистването на зъбите не е предшествовало паникьосания й опит за дишане уста в уста. Казвам „паникьосан“, защото все още е бил в съзнание. За щастие, същата сутрин се бил обръснал и носел чисто бельо и хубава риза, иначе линейката нямало да бъде повикана до утре сутрин.

Една досадна дама се представя за сестра от ПСС (Произшествия и спешни случаи) и казва, че няма какво да правим, докато лекарите не приключат с баща ми. Говори за системи, монитори, кислород и кръвни проби и пуска бомбата, че той е „доста зле“. И така, седим в мрачното кафене с излющени стени. Поне кафето го бива. Майка постоянно избухва в плач и скача да се обажда на всички познати, за които се сети. После решава, че няма да понесе никой да се суети наоколо, затова се обаждам след нея и разубеждавам всички да не идват в болницата.

Вглеждам се в баба Фло. Шокът е стиснал тънките ѝ устни още по-здраво, приличат на връзка на портмоне. Кожата ѝ е обезцветена подобно на бежовата найлонова рокля и очите ѝ приличат на саламандър. Изпитвам съжаление, но знам, че не трябва да го показвам. Както винаги тя превръща страданието си в агресия и днес обектът ѝ е Люк. Баба предполага, че ми е гадже и го подлага на мъчение. „Косата ти е твърде дълга, приличаш на момиче“ е едно от по-милите ѝ наблюдения. Скръстила е подутите си ръце на скута, но не достатъчно здраво, че да прикрие треперенето им. И не ме поглежда нито веднъж. Зная, че го прави, за да не ми позволи да видя болката ѝ. Всъщност, ако човек не се вгледа, никога няма да си помисли, че единственият ѝ син издъхва в момента.

Оставям Люк да се пече на бавен огън и не обръщам внимание на умоляващите му погледи за помощ. Гледам невиждащо обелените стени и дрезгавият глас на баба ми, обикновено пронизващ, сега витае край мен като смътен стържещ далечен звук. Всичко изглежда нереално. Всъщност всичко изглежда, сякаш го няма. Чувствам се празна. Какво правя тук, в този оранжев стол. Би трябвало в момента да се чукам с Джаспър. Баща ми би трябвало да седи в кабинета си, да пуши пура и да чете Съндей Таймс. Родителите не трябва да изчезват, те са константа, те са фонът. Тапети. Белещи се тапети.

Неминуема смърт — напрежението в края. Предлог да се обадя на Джаспър и да го накарам да се чувства виновен. Двете причини карат сърцето ми да бие със 140 удара в минута. Поне бие. Първо обаче питам Люк дали би бил така добър да се прибере и да нахрани Шишко.

Той скача и извиква радостно:

— С удоволствие! — след което страхливо поглежда баба Фло и добавя печално: — Ще сторя всичко, с което мога да помогна.

Давам му подробни инструкции:

— Дай му „Уискас“, ако не я яде, пробвай със специалната на Хилс. Ако е раздразнителен, отвори му консерва с риба тон и сипи соса в купата — не мазния, този го мрази, трябва да бъде от лекия. Не му позволявай да яде самата риба, иначе ще започне да повръща!

Шишко може да е лаком, но има деликатен стомах — повръща средно скъпата котешка храна и приема само наистина скъпата, онази,

която не се продава в супермаркетите, а само в специализираните магазини и ми налага дълго пътешествие до там. Баба Фло изръмжава:

— Котки — казва тя, — паплач.

Мъчно ми е за баба Фло. Искам да кажа, по принцип я съжалявам. Тя намира много малко неща в живота, за които да се усмихва и изобщо не е това, което човек си представя в една баба. Не е усмихната, с дебели крака и кок, не дава петачки на рождени дни, не готви грахова каша и не прави прясна риба, не дава да дрънкаш на старото й пиано, не ти разказва истории над пожълтелите албуми и не купува бонбони зад гърба на родителите. Тя е анти баба и предполагам, че и тя има много високо мнението за мен. Малкото пъти, когато я е споменавал, баща ми извива очи и казва, че е имала труден живот. Е, извинявайте, повечето възрастни хора, които познавам, са имали труден живот, но това не значи, че всички са нещастни кози. Бабата на Мишел е страхотна, а двайсет и шест години е работила във фабрика за салам. Представете си Барбара Картланд, но с повече грим. Моята баба само гледа телевизия. Оставям я на мрачното й настроение и тичам до телефонната будка.

Разговорът с Джаспър ме вбесява. Той започва с едно криво:

— О, здрасти, ти ли си? — и изпитвам кратко задоволство да му съобщя новината, да го изтръгна от безразличието му. Дори аз самата не мога да повярвам, че изричам на глас странните думи. Е, може би не е толкова удивителен фактът, че Джаспър не може да повярва! Той започва да повтаря като превзет филмов герой:

— Сигурен съм, че всичко ще се оправи.

Казвам твърдо:

— Не, Джаспър, той всъщност е сериозно болен!

Последното, което предлага, е:

— Обади ми се утре и ми кажи как е.

След разочарованния отговор на Джаспър не искам да говоря с никого.

След още един час взирание в стената се връщаме в стаята за близки до „Реанимация“. Тя е мрачна, тясна, вони на дим и удивително ми напомня за класната стая в шести клас. Накрая, един раздърпан тийнейджър със зачервени очи, черни дънки и грозна карирана риза се приближава и ни уведомява, че баща ми е бил преместен в отделението за коронарни грижи и че трябва да го последваме. Около

врата на тийнейджъра виси стетоскоп, но въпреки това на баба Фло ѝ се ще да го пребие. Асансьорът се качва към единайсетия етаж със скоростта на бавноразвиващ се охлюв, като спира на всеки етаж. Започвам да се кикотя. Не мога да спра. Треса се от смях. Не спирам дори когато майка ми изкрещява:

— Спри!

Тогава ми хрумва гениалната идея да си ухапя устната толкова силно, че усещам вкус на кръв. Получава се. Минути по-късно специализантът, за какъвто се представя, спира пред някакъв легнал съсухрен старец. Отнема ми известно време да го позная.

Баща ми, старши партньор, пред когото Бос Хог^[2] изглежда като страхливец. Баща ми, тихият, но уважаван крал на всяка вечеря в голф клуба. Баща ми, който миналата седмица ми каза (чрез майка ми, разбира се), че е време да се преместя в самостоятелен апартамент и дали бих искала съвет от него за местоположението.

Това смалено безпомощно същество, което лежи неподвижно, голо до кръста, овързано с жици като спагети, със сладникаво болнава миризма, блед, с хлътнали бузи, в грозно метално легло. Това е баща ми. Изглежда кошмарно.

Аз съм сразена (макар да не мога да потисна мисълта, че това ми дава извинение за поне една седмица отпускане от работа), а майка ми е абсолютно неутешима. Баба Фло не казва нищо, но гледа сина си — малко повече от кожа, опъната върху череп, и дълбоките ѝ очи се напълват със сълзи. Неохотно слагам ръка върху кокалестото ѝ рамо. За моя изненада тя я потупва. После прегръщам майка, шепна безполезни думи в ухото ѝ. Виждам как държи неподвижната ръка на баща ми и риде в чаршафите му. Баба Фло преглъща сълзите си и мълчаливо сядат до нея като начумерен ангел на смъртта. Тийнейджърът тихо предлага да отидем в стаята за близки, където ще ни държи в течение какво става, но както шефката ми Латиша винаги припомня (тя, която изисква цитати директно от Кралицата, а не от говорителя на Бъкингам Прес), трябва да говориш с латернаджията, не с маймуната. Тичам след отдалечаващата се фигура.

— Извинете!

Той се обръща.

— Аз, ааа, не искам да бъда груба — казвам, — но възможно ли е да говорим със завеждащия отделението? Да разберем какво ще се

случи? Искам да кажа, още колко...

Тийнейджърът въздъхва и казва, че ще доведе главния лекар. Пет минути по-късно той се връща с едно момче, което, сигурна съм, е максимум на двайсет и две. Той се представя като Саймън и казва, че „Татко е много зле“. Изненада! После обяснява, на детски език, какво представлява инфарктът. Казва, че правят всичко, каквото могат. Дават му много мощни лекарства, но много голяма част от сърдечния мускул е засегната. Бъбреците престават да функционират. В дробовете се задържа течност. Трудно е да се направи точна преценка. Няма кристална топка. Трябва да проверява развитието му през час. Да перифразирам, инфарктът е бил от лошите. Съдейки по тъжното изражение на Саймън, на баща ми не му остава много да живее.

Баба, аз и майка ми седим безпомощно до леглото на баща ми, докато небето потъмнява и ни избутват в друга тясна стая за близки. Няма пердета и като притисна лицето си до прозореца, виждам целия Лондон, който блещука красиво под тъмното небе. Прекарваме нощта в седене, крачене, гледане, въздишане. Хилъри, кардиологична сестра с мек глас, постоянно изскача да ни информира. Оказва се, че Хилъри е той — извор на голямо недоволство за баба Фло, която непрекъснато мърмори: „Това не е редно“. Два пъти, благодарение на риданията и настойчивостта на майка ми, ни пускат за кратко в стаята. Трябва да възпирам майка да не натиска червения бутон за спешни случаи всеки път, когато баща ми изхриптява. По време на второто бдение Хилъри я моли да говори по-тихо, тъй като другите в стаята се опитват да спят. Майка ми надава гневен вик при това безочие и изтичва в коридора. Усмиввам се на Хилъри с типичната английска крива и извинителна гримаса и се втурвам след нея. Нощта е дълга. В пет сутринта вече съм непоносимо из гладняла, излизам от болницата, отивам в магазина на ъгъла и купувам пакет „Прингълс“ със сирене. Можех да купя любимите ми със сол и оцет, но ми се струва, че ще бъде неподходящо. Майка ми „нищо не може да хапне“. Баба Фло поглъща поне половината от моите „Прингълс“. Ръката ѝ се стрелва толкова рязко към кутията, че съм изненадана как не изхвърква от ставата.

Малко след зазоряване майка ми отива „да се разтъпче“, а баба Фло отива до тоалетната, което за щастие ѝ отнема двайсет минути.

Хилъри надниква през вратата и казва:

— Искате ли да го видите?

Аз кимам. Сърцето ми затуптява. Секунда по-късно съм насаме с баща ми. Набола мръсносива брада покрива лицето му и шокът ме удря като плесница. Нежно слагам ръка върху неговата. Трябва да кажа нещо. Но е смуцаващо. Най-срамното, това, което би притеснило баща ми най-много, е голямата квадратна прозрачна найлонова торбичка за урина, висяща от тръбичка, която за щастие изчезва под завивката. Торбичките на другите пациенти са пълни с оранжева урина. Тази на баща ми, установявам с облекчение, е празна.

Мразя да звуча като някой, който работи за женско списание, но ми минава през главата, че са могли да помислят за малко по-стилни, по-тъмни торбички за урина. Докато се чудя дали „Прада“ биха се съгласили да изпълнят поръчка на Националната здравна служба за катетри или дали „Louis Vuitton“ може да са по-благоразумен избор, баща ми изхриптява силно. По дяволите! Кажете го, кажете го, сега, сега, кажете го! Но сякаш съм онемяла. Стискам ръката на баща си и мисля сковано, в главата ми е „обичам те“. Татко, обичам те. Татко, казах ли ти, татко, надявам се да знаеш, зная не бяхме, не... Просто го кажете! Не мога. Думите са като лепило. Нещо като „зарязвам те Джаспър“, но милион пъти по-лепкави.

Сякаш минават часове, а аз продължавам да не изричам думите. Вместо това стискам ръката на баща си и слагам челото си върху нея. Тази ръка, тази ръка, която е спирала таксита, плащала е сметки, подписвала е чекове със замах, милвала е лицето на майка ми и ме е тупвала по задника, тази топла здрава голяма лапа скоро ще бъде студена мъртва гниеща плът, която се разпада под студената твърда земя. Боже Господи! Майка ми връхлита с брой на Дейли Мейл и се отправя към брат Хилъри. И вместо да каже „Обичам те, татко“ и да заплача над изнемощялото умиращо тяло, чета на баща ми откъси от финансовата част на вестника.

Баба Фло се връща и ме оглежда подозрително.

— Той не те чува — излайва тя и отново излиза.

Ставам, излизам в коридора, ритам стената и за малко да си счупя палеца. Облягам се и дишам дълбоко. Връщам се в отделението, куцайки (без да обръщам внимание на зяпащите погледи на болните) и продължавам лекцията си. Изведнъж тихото мърморене в отделението

се превръща в хаос и се чуват викове „сърцето му спира“ и „извикайте сестра“ и рояк хора в сини и бели униформи тичат към мен: викат, дърпат, дрънчат с леглото, бутат колички, дърпат завеси. В суматохата ме повличат, виждам, че оранжевото изображение на черния монитор за сърдечната дейност всъщност е подскачаща линия и баща ми се е отпуснал немощно на възглавницата. И така, аз съм с баща ми, когато той умира, но всеки от нас е сам.

Двайсет минути по-късно главният лекар, придружаван от тийнейджъра, обяснява на хлипащата ми трепереща майка и мълчаливата ми неподвижна баба. Възцарява се кратко объркване, когато лекарят съобщава, че сърцето на баща ми е спряло и сега той е „отишъл на друго място“. Бързото допълнение „искам да кажа, че е мъртъв“ изяснява нещата. Баща ми е мъртъв. Умира в 7:48 вечерта. Умира в златния час — когато залязващото слънце обгръща света с топло жълто одеяло от пленителна светлина. Няма да има повече златни часове за Морис. Денят е красив, а баща ми е мъртъв.

---

[1] Издателска къща, известна с любовните си романи — Б.р. ↑

[2] Герой от американския сериал „Графовете на Хазард“, символ на хладнокръвие и безочие — Б.р. ↑

ГЛАВА 3

Пантофките на Пепеляшка не били стъклени, а от кожа, но при превода на оригиналния текст французите превели думата „кожа“ като „стъкло“. Гласът на майка ми омеква и зная, че тя си представя Пепеляшка като по-земно момиче от извисената дама, която се носила из балната зала в дрънчащи твърди обувки от стъкло. Майка ми обича такива истории и затова като детска учителка скрива шапката на всички.

Освен това не познавам човек, който вика по-силно от нея. Децата я обожават много повече, отколкото тя ги харесва. Мотото ѝ е: „Не се забърквай!“

Тя „не се забърква“ даже когато майката на Ахмед се обади да пита дали Ахмед, на пет години, може да пренощува в училище и да се наспи поне веднъж, защото белите от квартала чупели прозорците им биели баща му и пъхали кучешки лайна в пощенската им кутия в продължение на три години. Майка ми не си носи работа за вкъщи.

У дома тя се оттегля в своята собствена приказка. Тя е принцеса от северозападен Лондон и красивият принц Морис се грижи за нея. Тогава не бихте се досетили, че е интелигентна, образована жена. Тя започва да пърха безпомощно, ако трябва да се настрои видеото. Известна е с това, че никога не се обажда на баба Фло, ако я е търсила, и изобщо на никой, който я изтощава емоционално. Тя принадлежи към твърдоглавата школа на щраусите, т.е. ако не обръщаш внимание на настоящите приятели и роднини, те ще си отидат, вместо да се разсърдят или обидят. Тя иска всичко да бъде хубаво и ако не е, тропаш с крак, докато не стане нейното.

Ето защо отчасти смъртта на баща ми — смъртта на баща ми! — е проблем. Тя иска да не се забърква. Не пожела „да съзерцава“ тялото (макар че, ако трябва да съм честна, аз също не пожелах), отказа да се срещне със служителя от траурното („Не споменавай тази дума!“) бюро към болницата и не искаше да има нищо общо с уреждането на

погребението. И така, то беше оставено на мен и баба Фло, която се оказа учудващо ефективна.

В работата всичко мина страхотно. Обадох се на Латиша в понеделник сутринта. Тя изказа съчувствие, но беше под напрежение и предложи да отида на работа „за да се разсея“. Казах:

— Мм, мисля, че всъщност той си отива.

Също така предложи да ми изпрати списания „да поддържаш форма“. Аз приех, би било грубо да откажа. Както и да е, имам седем дни платена съчувствена отпуската. Ако не ходя на работа и следващата седмица, ще ми платят половината заплата. Полудяла и замаяна, се обаждам във вторник да потвърдя какво се е случило с татко. Изричам думите невярващо. Секретарката на редактора незабавно изпраща голям букет оранжеви цветя в къщата на родителите ми. Люк се съгласи да пази Шишко, защото майка ми е направо разбита и останах при нея. Едно нещо мога да кажа за Гърлтайм — правят хубави букети.

Лизи ми се обажда, казва колко много съжالياва и пита шепнешком дали съм добре.

— Добре съм — казвам бързо, още преди да помисля.

— Сигурна ли си? — пита тя.

Наистина, казвам ѝ тихо, добре съм, заета съм, но майка ми откача, защото не може да повярва колко жестоки са служителите от „Паспортно бюро“, че да поискат обратно документите за самоличност на баща ми.

Лизи иска подробности и когато ѝ обяснявам как са ми дали дрехите и часовника на баща ми в найлонова торбичка и как майка ми не иска да си тръгне от болницата, тя започва да хлипа. Зная, че е тежко, но ме дразни. Как се осмелява да плаче! После се опитва да ме залъже със забавни истории от офиса. Днес, казва, директорът доведе бившия заложник Тери Уайт (бившия заложник — тя наистина го нарече така!) в офиса и никой не му обърна внимание, защото имаше разпродажба на козметика. Това се случва, когато отдел *Красота* разпродават козметика за 50 пенса парчето и даряват приходите на благотворителна организация. Всички се борят със зъби и нокти в решителността си да забият нещо марково. Не ми пукаше, но успех да издам някакво сумтене.

Тогава Лизи каза нещо, което на никой друг не би му минало през главата.

— Хелън — казва тя сериозно, — сигурна съм, че си била прекрасна дъщеря. Сигурна съм, че баща ти много се е гордял с теб!

Господи! Това е ужасно! Как може да каже нещо толкова ужасно.

— Лизи, моля те, не говори така! — прошепвам аз и бързо затварям телефона.

Треперя. Главата ми е като пълна е олово, залитам, чувствам се като объл камък, който всеки момент ще се търкулне от ръба на скала. Здравно стискам зъби. Дишам на пресекулки, докато не ме обгърне утешителното покривало на безразличието. Едва тогава се осмелявам да проговоря.

— Тази къща е мрачна и адски студена — казвам сърдито на баба Фло. И добавям злобно: — Сякаш е проклетата морга.

Обикалям и пускам радиаторите и лампите. Все още ми е студено, но съм по-спокойна. Майка ми седи на пода в тяхната, нейната спалня и души пуловерите на баща ми. Оставям ѝ чаша безкофеинов чай, защото се страхувам, че истинският ще я хвърли в пощуряла суетня. Скрила съм и нурофена. Междувременно баба Фло и аз сме си разделили задълженията около погребението, а те са хиляди. Адвокати, бележки, сертификати, формуляри, завещания, легализации, пенсии, политики, застраховки, данъци. Боже! Ако се замисля колко неща трябва да свърша, ще се развикам и ще полудея, затова се опитвам да не мисля. Единственото, което ще кажа, е, че мразя да се грижа за хора и мразя да организирам неща, така че днес не ми е ден. В най-добрия случай бих искала да се тръшна на леглото и да гледам в нищото, но сърцето ми все още бие лудо и не мога да се отпусна. Напрежението прави чудеса с метаболизма ми — сега зная защо опечалените толкова отслабват. Мишел ще полудее от завист. Също така (не мислех, че някога ще го кажа) благодаря на Бога за баба Фло. Тя успя да извади майка ми от вцепенението ѝ за достатъчно дълго време, че да ни покаже къде татко държи документите си. Обади са на всичките ни ужасни роднини, каза им засега да не идват и настоя да впише татко в регистрите, което означава бавно и изтощително пътуване до кметството в Камден.

Карам я да вземе такси. Започва да се противи и казва, че може да отиде и с автобуса, затова я успокоявам, че аз ще платя. Казвам на шофьора да я изчака и да я върне обратно. Ей, това са просто някакви си пари, татко е мъртъв, нека ние да поживеем малко! Не зная дали е от

стреса, но започвам да използвам клишета. Когато се обадох на местния погребален дом, упоменат в „Жълти страници“ — дом, шегуват ли се? — казвам: „Обаждам се от името на баща ми“. Сякаш му правя резервация за хотел.

Нямам ни най-малка представа какво да правя и използвам като рецептурник синята брошура, която ми връчи жената от „Траурното бюро“ в болницата. Озаглавена е — „Какво да правим при смъртен случай в Англия и Уелс“.

Помага много повече от безполезните ми приятели. Лизи отново се обажда да ми каже, че е говорила с директора на „Здраве“ и „Красота“, който ѝ казал за организация, наречена Център за естествена смърт.

Правела еко погребения с разграждащи се ковчези. След думите „изтъкани от върба“ я спирам със „замълчи, моля те“. Около шест часа по-късно, баба Фло се връща победоносно със свидетелството за смърт, пуфтейки, понеже ѝ е струвало 6.50 лири. Пускам парите в портмонето ѝ, докато е в тоалетната. Също така се е сдобила с всеизвестния зелен формуляр, за който всички приказват. Това е разрешителното за погребване на тялото и без него мъртвият не се признава за мъртъв. Ха-ха-ха!

Като изключим ужасяващия хумор на ситуацията, погребалният агент е много мил. Прилича на Юрая Хийп (или поне така, както аз си представям, че изглежда Юрая Хийп. Така и не успях да стигна подалеч от първата страница, на която и да е Дикенсов роман, с изключение на „Големите надежди“ — накараха ни да го четем в училище). Висок, кокалест, с прозрачни сини очи, сива коса и нескопосно сресана над плешивината коса. Ръкостискането му е противно вяло. Приготвям се за разговор с неприятен паразит, но за щастие той се оказва много внимателен. Влизаме в стаичка, централно място, в която заема картина с елен на сред гора и светъл лъч, сочещ право към главата му. Предлага ми кафе и ми обяснява какви са вариантите за погребението. Прелистваме брошура с ковчези. Имам чувството, че всеки миг ще се появи стилистът Ники Кларк да му оправи косата. Юрая обяснява, че при кремацията предлагат „изчистен тържествен ковчег“. Тактично добавя:

— Не е първокачествено дърво, но знаете какво се случва при кремацията.

Аз кимам и се усмихвам, сякаш всеки ден обсъждам кремацията на баща си. Юрая продължава:

— На външен вид изглежда добре, няма да се разочаровате на погребението.

Милият.

Показва ми и брошура с венци — големи ангели, възглавнички, тромпети и столове. Странно — на смъртта ѝ отива повече легналото положение от седналото.

Цената на един гроб е невероятна и Юрая също е подходящо възмутен от цените в Лондон.

— Парче земя, което в крайна сметка ще стигне едва за трима — *моля?!* — струва хиляда паунда.

Вижда шокираното ми изражение (макар че съм по-същисана от идеята за трима в един парцел, отколкото обирджийската цена) и добавя:

— Земята в Лондон е много скъпа. Място в гробището Хайгейт може да стигне до петдесет хиляди! А не много отдавна имах повод да погребя майка си в Корнуол. Мястото струваше пет лири!

Накрая вдигам вежди и казвам, че въпреки цената смятам, че семейството ми би искало погребение, а не кремация.

Гроб за мъртвото тяло на баща ми — нови грозни, чужди, отвратителни думи. Гротескно е и не мога да повярвам, че съм тук. Седя вцепенено на мястото си и през цялото време главата ми се върти, сякаш съм яхнала Голямата мечка, мозъкът ми крещи *това е абсурдно, не е възможно да е истина* — ще ми се да избягам. Междувременно Юрая държи да наблегне, че той ще се свърже с болницата, свещеника, ще осигури катафалката, колите, ще свали целия товар от момичешката ми глава.

— Татко ти ще остане тук, с нас.

Усмихвам се и кимам, макар че баща ми едва ли би останал доволен.

— Можеш — добавя Юрая — да се отбиваш и да го виждаш, когато искаш.

Предлага да се прибера, да обсъдя с майка си последните подробности и утре да му се обадим. Изпраща ме с поредното вяло ръкостискане и думите:

— Ужасен ден, нали?

Прав е. Вали силно и небето е погребално сиво като костюма на Юрая.

— Благодаря — казвам аз и изтичвам до тойотата.

Влизам вкъщи и... на очите си да вярвам ли! (обичам този израз — Магьосникът от Оз го използва — даже го предпочитам пред моя любим: „Ти повярвал ли би!“) Кого виждам да седи на кухненската маса и да слуша глупостите на баба Фло и майка ми (която по магичен начин се е сдобила с грим и дълга черна рокля), ако не Джаспър.

— Джаспър?

— Хелън! — вика майка ми, измъква се от стола и ме притиска в дълга, изпълнена с тъга, прегръдка. — Толкова дълго те нямаше! Ужасно се притесних! Помислих, че се е случило нещо!

О, я стига! Сякаш някога изобщо ме прегръща!

— Мамо, не се дръж глупаво — казвам, — уреждах неща за, та... за погребението. По-късно ще ти разкажа.

Измъквам се от стоманените й ръце и целомъдрено целувам Джаспър по бузата. Идиотско и глупашко е, но се радвам, че той е тук. Баба Фло и майка ми не дават знак, че имат намерение да ни оставят насаме и предлагам на Джаспър да се качим горе. Бавно влизаме в кабинета на татко, който е всъщност старата ми стая. Родителите ми я превърнаха в кабинет в деня, в който се изнесох.

Джаспър иска да каже нещо. Изражението му е много сериозно.

— Хелън — започва той, — моите дълбоки съболезнования. Поне не е страдал. И си е поживял. Повярвай ми, с времето ще ти мине — шикалкавец глупак. Какво още ще ми каже? Да се опитам да бъда заета? Добре е да поговорим? Да си взема вана?

— Това е много утешително — казвам, без да си правя труда да скрия сарказма си, — макар че, Джаспър, всъщност бих предпочела да е все още жив.

Това го затапва. В Джаспъровия свят на викториански етикет жените не отговарят така. Той заеква и добавя:

— Да. Вероятно ти е много трудно. За майка ти е сигурно още по-трудно, тя го е познавала по-дълго време от теб.

Господи! Трудно е за всички ни, глупав идиот такъв!

— Виж, Джаспър! — казвам. Толкова съм ядосана, че едва говоря, и ако искате по-разтърсващи подробности, сфинктерът ми се свива в три последователни остри спазъма. Най-вероятно реакция на

изумление, че най-сетне казвам какво мисля. — Виж, Джаспър, баща ми току-що умря и имам много работа. А ти, да говориш такива неща... неща като... като тези, просто не помага, Джаспър — за първи път, откакто започна това фиаско, съм на път да се разплача. — Имаш ли да ми казваш още нещо?

Забил е поглед в пода. После за моя изненада лицето му бавно почервява.

— В неделя — обявява той — те излъгах. Бях с Луиза. И се чукахме. Аз... аз нямах намерение. Просто се случи — гледа ме право в очите. Отвръщам на погледа му. — Почувствах се зле — обяснява той, — и след като разбрах, че баща ти е починал, помислих, че ти дължа истината.

Какъв отличен смел почтен гражданин си.

— Добре — казвам. — Колко мило. Поне едно добро нещо да излезе от смъртта на баща ми.

Джаспър не схваща. Изглежда доволен и казва:

— Да.

— Джаспър — стискам юмруци. — Ти си глупак! Моля те да си тръгнеш! Всичко свърши!

Главата му трепва рязко от изненада.

— Но — заеква той, — но скъпа, това беше грешка. Грешна преценка.

Гледам го.

— Със сигурност — казвам. Казвам го и даже не зная дали все още ми пука, може би го казвам просто защото се очаква.

Джаспър прокарва ръка през косата си и с покровителствен тон произнася:

— Хелън, ти...

Прекъсвам го грубо:

— Джаспър, зарязвам те.

Погледът на райско сините му очи става по-твърд и той свива рамене. После си тръгва, като тихо затваря вратата след себе си.

Господи! Какво направих! Световъртежът се завръща. Бързо и неконтролируемо от очите ми потичат сълзи на гняв. Подсмърчам ядосано и ги изтривам. Влизам в кухнята. Чувствам се зле, боли ме глава, изтощена съм.

Майка ми ме поглежда.

— Хелън! Какво мило момче! Не мога да повярвам, че досега не си ни запознала. Донесе ми лилии — пауза. Вижда петната по лицето ми и нежно добавя:

— Скъпа, знаеш ли, че през войната са отглеждали зеленчуци в рова около „Кулата“ на Лондон?

ГЛАВА 4

За четвъртия ми рожден ден татко ме заведе да гледам „Лешникотрошачката“ и аз го засрамах, защото извиках силно: „И аз искам да бъда фея!“ Вече съм преосмислила това желание поради единствената тъжна причина, че феите носят поли. Аз не нося поли. Отказвам. Не съм носила пола от около пет години, защото краката ми са къси, набити и ако нося пола, вероятно ще приличам на издокаран булдог. Въпреки това наскоро зърнах един хубав модел в „Мис Селфридж“ и безразсъдно наруших правилото си. Носих я на работа и си помислих: „Всъщност краката ми изобщо не са чак толкова зле.“

После видях нечии чужди крака и си казах: „Господи, какво си въобразявам?“

На следващия ден дадох полата на Мишел и тя я прие с удоволствие, като каза, че ще я даде на химическо чистене, където могат да ѝ я стеснят...

Не е за вярване, но майка ми отказва да приеме правилото ми за неносене на поли.

— Не можеш да отидеш на погребението с панталон! — пискливо казва тя.

— Защо не? — прекъсвам я. — Сигурна съм, че татко не би имал нищо против.

Тя тропа с крак. Тази жена е на петдесет и пет години!

— Да, но аз имам нещо против.

— Но...

Гласът ѝ плющи:

— Просто го направи, Хелън! Недей да спориш с мен, предупреждавам те, няма да мога да го понеса! — майка ми би могла да предаде някой и друг урок по драматизъм на Елтън Джон. Търпението ми изтънява почти до анорексия. На баща ми не би му пукало дори да отида на погребението облечена като пожарникар.

Споменах ли, че за него голотата и сатанизмът са едно и също нещо?

Също така той отъждествяваше и религията със сатанизма. Следователно погребението му ще бъде, както наредих на Юрая, духовно необременено. Без химни, без религиозен дом. И никакъв жълт цвят — баща ми мразеше жълто. Една семпла погребална церемония.

— Изпълнена от кого? — пита Юрая.

— От свещеник, разбира се! — това озадачи Юрая, докато не му обясних, че не мога да си представя кой друг би я извършил (макар че братовчедът Стивън предложи) освен свещеник. Но искам да бъде по възможност кратка, няма да има жълто, нито да се споменава Бог.

Майка ми знае всичко това и пак раздува въпроса за полата до интергалактически пропорции. Изведнъж мисълта да прекарам още минута в крещящата ѝ и пърхаща компания става непоносима.

— Добре — казвам. Плюя думите сякаш са гроздови семки. — Печелиш. Ще облека пола. Ще нося пола, но съм решила — и в момента, който го казвам, решавам, — искам да отида на погребението сама с колата. Не искам да вървя с цялата процесия. Мисля, че е зловещо. Отказвам.

И познахте, настъпва трета световна война.

Не може. Да не съм луда. Искам да я убия ли. Това е *нечувано*. Какво ще си помислят хората. Хо-хо-хо! За щастие, част от задълженията ми са свързани с обаждания на специалисти, с чиито цитати украсявам тъпите статии, написани от мързеливи, прекалено високо платени журналисти на свободна практика. И така, прилагам уловката на един от многото психолози, които съм интервюирала за Гърлтайм. Техниката на разваления касетофон. Каквото и да изрече майка ми — обвинения, заплахи, молби, напътствия, аз спокойно повтарям едно и също все по-дразнещо изречение:

— Да, разбирам всичко това, но съм решила да отида на погребението сама с колата.

При петото повтаряне тя надава силен вик:

— Млъкни, млъкни, млъкни, не мога да издържам! — и изтичва нагоре по стълбите. Приемам това за отстъпление и победоносно си тръгвам. Не се чувствам виновна, за какво?

Утрото на погребението настъпва. Стръскам се и усещам примката на страха, от която ми прилошава, без да зная защо. После се сещам. Небето е синьо, но денят е студен, ветровит и лош. От онзи тип дни, в които косата ти се разваля дори да си й сложила пяна и да си я подредила в стегната прическа до последния косъм. И отгоре на всичко Тина беше в Ню Йорк на модни снимки, върна се едва вчера и не успях да се консултирам с нея. Единствената евтина пола, която успях да намеря при самотната си обиколка по магазините, беше дълга, черна, ластична, с невъзможна за премахване панделка от плат на талията. Щом я сложих, заприличах на певицата Алисън Мойс.

Апартаментът е тих и започвам да тряскам врати, защото искам да наруша тишината. Ядосвам се на майка ми, че не се обажда. Пускам радиото и се развеселявам за малко, когато чувам, че балон с горещ въздух и двама идиоти се е разбил в морето и това е възпрепятствало опита им да счупят световния рекорд за обикаляне на света с балон. Господи! Това им е хобито! Оглеждам се за обещите си и се чудя колко ли голяма игла е нужна, за да им се пукне балона. Когато поглеждам часовника си, осъзнавам, че е десет и двавет и пет, а погребението започва в единайсет.

След шест минути на пътя, прекарани в яростно ругаене, пълзя по Голдърс Грийн и се опитвам да си сложа червило, като гледам в огледалото за обратно виждане. Поне двавет и пет волвата са паркирани в две редици по средата на пътя. Ще ми се да бях поела по друг път, когато долавям познато движение в неясната далечина. Съсредоточавам се и виждам баща ми да върви по тротоара. Стомахът ми се свива, докато го гледам: уверената му походка, широките квадратни рамене, после той се обръща и поглежда назад и виждам, че изобщо не е баща ми, чува се ужасно силен ламаринен удар, подскачам напред и рязко спирам, понеже съм се врязала — бавно, но уверено — в един паркиран оранжев фолксваген „Бийгъл“.

— Ооо, неееееее! — извиквам.

Първата ми мисъл е да се обадя на татко. Бих избухнала в плач, но спиралата ми не е водоустойчива. Вместо това изскачам и тичам да проверя нанесените щети. Другите коли веднага започват да свирят. Една добре запазена жена в джип „Чероки“ смъква прозореца си и казва услужливо:

— Карахте твърде бързо.

После чувам писъци.

— Ти смачка Нанси! — гласът принадлежи на дребна блондинка с плътно очертани устни и бяла престилка. Лицето ѝ е сбръчкано от гняв. Тича към мен, оказваме се лице в лице и усещам леко зловонния ѝ дъх.

— Н-Нанси — заеквам ужасено. О, Господи, убила съм някого!

— Нанси, колата ми, глупава краво!

Приливът на облекчение, щом осъзнавам, че няма да вляза в затвора, и бавното осъзнаване на факта, че някаква непозната, която си кръщава колата, ме нарича глупава краво, се смесват в приток на адреналин и изкрещявам:

— Мамка му, спри да викаш! Това е просто една стара браква!

Тя изглежда шокирана — навярно си е мислила, че някой, облечен с пола като моята, няма да каже „мамка му“. Отваря начервената си уста да отговори, но не я изчакам:

— Съжалявам! Но отивам на погребението на баща си и...

Спирам по средата. Спирам, защото един висок тъмнокос мъж също с бяла престилка е изтичал при нас и очевидно очаква да го включим в разговора.

— Да? — казвам ледено.

Русата веднага се смирява.

— Том — подсмърча тя. Направо се сгушва на гърдите му. Мисленият ми сарказъм вероятно е пропъзлял на лицето ми, защото тя ми отправя злобен поглед.

— Том, виж какво стори на Нанси!

И двете поглеждаме към набръчканата задница на колата, а после към Том. Тя го гледа с благоговение, аз — високомерно. Том е невероятен. Или по-скоро (знам, че това не звучи като комплимент, но ще ме извините, защото е личен фетиш) има очи като на хъски. Хладно, бледо, пронизващо синьо. Леле! И зъбите му. Вълчи зъби. Виждам ги, защото ми отправя изненадваща усмивка. Доста си падам по заострени кучешки зъби. Какво мога да кажа? Странно е. Искам да кажа, аз даже не харесвам кучета.

— Селин, пострадала е предимно бронята. Стига си викала — казва Том. После се обръща към мен и казва:

— Добре ли сте? Искате ли да седнете?

Клатя глава.

— Закъснявам — казвам остро. — Закъснявам за погребението на баща си, а сега се случва и това! — задавам се. Селин мълчи.

— Какво! — казва Том.

— Ами Нанси? — нацупва се Селин.

— Аз ще се оправя с колата — казва Том, — ти влизай вътре — Селин се фръзва гневно.

— Съжалявам — казва той. — Изглеждате притеснена. Ще можете ли да карате?

Вдигам рамене. Искам да кажа, че съм добре, но вместо това излиза нещо като:

— Замаяна съм — ръчкам часовника си и осъзнавам, че погребението на баща ми започва след по-малко от петнайсет минути. — Твърде много съм закъсняла. А сега и това.

Том маха към колата.

— Струва около десет пенса. Забравете за нея. По-късно можете да уредите нещата — пауза. — Изглеждате малко неуверена да шофирате. Да ви повикам ли такси?

Отказвам.

— Започва след десет минути — простенвам. Чувствам се слаба, немощна и облечена като пълна повлекана, а за капак на всичко това, като допълнение към тази неустоима комбинация, от носа ми се проточва воднист сопол. Избърсвам го с ръкава си.

— Аз ще ви закарам — заявява Том. — Имам микробус.

— Микробус? — питам глупаво.

— Ветеринар съм — пояснява той.

— Вие сте ветеринарен лекар! — възкликвам.

— Да — усмихва се той.

— Това обяснява бялата престилка — казвам аз, след което решавам да млъкна.

Чакам, докато Том премества тойотата „отзад“. С тревога установявам, че шофира като мен. Три секунди по-късно той се появява зад волана на мръсен бял микробус с надпис **МЕГАВЕТ**.

Стилно.

Подсвирква и аз се качвам. Заради лепнещата ми пола цялата процедура е сложна и непохватна.

— Сигурно имате куп животни да лекувате? — питам, като потвърждавам моята вече изумителна репутация на красноречив

събеседник с остър ум.

— Не — клати глава той. — В сряда винаги е спокойно. Понеделник и петък са убийствени. Така. Къде отиваме? — разбира се не мога да се сетя къде точно е гробището и Том измъква оръфана карта изпод седалката. След като се измъкнахме от Голдърс Грийн, Том забързва. Изобщо не му пука, че засича полицейски коли. Зная, че бързаме, но имам чувството, че той се опитва да излети.

— Всичко наред ли е, командире? — промърморвам заядливо.

Той ме поглежда.

— Не карам бързо — казва той, — а нали не искаш да закъснееш!

— Не, но не искам и да съм мъртва.

Той намалява.

— Съжалявам за баща ти.

— Благодаря.

След този весел разговор мълчим и двамата. Тогава Том пита:

— Как почина?

Чопля кожата по устните си.

— Сърдечен удар — казвам с ахкане, докато микробусът изсвистява на завоя. Том въздъхва също, мило е. Искам да сменя темата. Трябва да сменя темата. Ровя из мъгливия си мозък да открия информация, която може да се стори интересна на добре изглеждащ ветеринарен лекар, с когото току-що съм се запознала, и успявам да произведа следния шедъовър:

— Имам котка, казва се Шишко.

Господи, какво ми става? Сякаш съм загубила ума и дума! Изведнъж се оказвам с речника на тригодишно дете и се налага да си засмуча бузите, за да не добавя: „Кой е любимия ти цвят?“

За щастие, Том пита учтиво:

— Така ли? Някаква определена порода ли е?

Ето го последния ми шанс да докажа, че въпреки всичко всъщност аз имам коефициент за интелигентност. И какво казвам?

— Оранжев е.

Замислям се дали да не се подложа на спасителна операция да ми извадят гласовите струни, когато Том мило казва:

— Оранжева. Добра порода.

Този отговор ме вдъхновява да замълча. Гледам в скута си и си представям как татко лежи в ковчега и започва да се разлага.

Седем мъчителни минути по-късно Том набива спирачки пред портите на гробището.

— Благодаря, толкова мило от твоя страна, благодаря — казвам аз, опитвайки се да внеса малко живинка от благодарност в равния монотон. — Какво да направя за тойотата?

Том махва с ръка.

— По-добре побързай! Просто се отбий, когато имаш време. Нещата със застраховката и Селин можеш да уредиш по всяко време. Тя няма да се разсърди.

Това е най-безочливата лъжа, която съм чувала, освен когато майка ми отказа да признае, че си пада по Стийв Маккуин. Но я оставям без коментар.

— Благодаря — казвам отново.

— За нищо — отвръща той. Кима към масата коли, събрани пред входа на гробището. — Ще се справиш ли?

Кимам сковано, глупаво махам за довиждане и се обръщам. Очите ми се пълнят със сълзи. Абсурдно е. Мога да преживея, когато ми крещат. Но благост? Някой да се държи мило с мен? Свивам се при самата дума. Звучи почти като „нежно“. Независимо от сините очи и заострени зъби веднага изгубвам интереса си към него. Виждам Люк, който стои до железните порти и пристъпва нервно в спретнат син костюм заедно с безупречната Тина и лъскавата Лизи, и се затичвам към тях. Мръсният бял микробус на Том потегля с рев. Аз даже не се обръщам.

ГЛАВА 5

Люк е пристрастен към никотина. Не само че му трябва цигара пред и след, но и по време на секс. Каза ми, че това е причината последната му приятелка да го напусне. Изгорил я е на чувствително място. Твърди, че може да ги спре по всяко време, но отказва да дъвче дъвка, понеже причинява стомашна язва. Пуши на перона на метрото (знаците забранено пушенето се отнасят за релсите), пуши във ваната (за мен като мъж това е като ароматни свещи) и пуши, докато яде препечена пица с колбас пред спортно предаване (това е стресиращо предаване, не можеш да разбереш). Споменах ли, че освен че пуши като комин, Люк казва каквото му е в главата, без да се замисля? Затова изненадата ми не е голяма, когато влетявам през портите на гробището и го виждам възбудено да гаси с обувката си един от петте димящи фаса.

— Хелън, пич, мъртва си!

— Какво съм! — казвам.

Той има благоприличието да се изчерви.

— Искам да кажа — запъва се той, — че майка ти е откачила. Ще те убие. Всички чакат в колите си.

Поглеждам към Тина и Лизи. Тина свива пръсти, гледа в шикозните си обувки „Джими Чуу“ и промърморва:

— Мамка му!

Лизи прави жална физиономия.

— О, горката Хелън!

Приемам притеснението им за потвърждение.

— Чакайте малко — промърморвам и си проправям път през нещо, подобно на задръстване, към големия лъскав черен Ягуар, паркиран зад голямата лъскава черна катафалка, като упорито избягвам да срещам погледите на изцъклените лица в колите.

Приближавам се и прозорецът рязко се отваря.

— Къде беше досега? — процежда през зъби майка ми изпод огромната периферия на черната шапка с размерите на чиния.

Изненадана съм от учтивото ѝ въздържание, после осъзнавам, че се дължи на шофьора, който е наострил слух. Навеждам се, виновно помахвам на баба Фло, която толкова силно стиска дантелената си кърпичка, че кокалчетата ѝ са побелели, и обяснявам, че съм попаднала в задръстване.

— Какво става? — питам, за да разсея гнева на майка ми.

— В погребалния офис са — казва майка ми с висок истеричен глас, — оправят документация и (подсмърчане) не ни позволяват да излезем от колите, докато не приключат, и... ох, не издържам! Излизам! Не мога просто да си седя тук! Пази се!

Отскачам настрани, за да ѝ направя място. Веднага десетки врати на коли се отварят и рояци от строги хора в траурни дрехи бавно се понасят към нас. Замръзвам от ужас. Не искам да обиждам приятелите и роднините ни, но сцената прилича на „Нощта на живите мъртви“.

Следващите десет минути прекарвам в задушшаваща мъглявина от напудрени, лавандулови, начервени целувки, прегръдки, при които си удряме носовете, и топъл, задъхан шепот: „Толкова съжалявам“ и „Така внезапно“, откровения като: „Сигурно сте доволни, че не се е мъчил“, остри възклицания: „Хелън! Едва те познах! Вече не си толкова пухкава!“ и „Нали се грижиш за горката си майка — такъв шок за нея!“ Хвърлям поглед към майка си, която поглъща лакомо вниманието така, както Шишко яде сладолед, до който се е докопал незаконно.

— Да — казвам мрачно, — тя се нуждае от много грижи.

Виждам Юрая (нагласен като кучешка вечеря) да излиза от офиса на гробището заедно със свещеника. Панически си спомням, че последният остави две неясни съобщения на телефонния ми секретар, на които аз първо не обърнах внимание, а след това забравих. Междувременно Юрая изглежда очевидно ядосан от настъпващата анархична тълпа, но при вида ми устните му се извиват в учтива усмивка.

— Госпожице Брадшоу — казва той, — как сте?

Отговарям, че съм добре. Той кима бързо, после добавя:

— Готови сме да осъществим последното пътуване на баща ви, ако позволите. Искате ли украсата да остане върху ковчега, или да я махнем?

Озадачена съм.

— Амиии, какво правят хората по принцип? — питам.

— Повечето хора предпочитат да я махнат — казва той, — често я даряват на някое болнично отделение, във вашия случай можете да я дадете на кардиологията — добавя той.

Колко радостно за пациентите!

— Добре, тогава го направете — изтърсвам. Шумът наоколо стихва. Тогава се чува женски глас, който възкликва:

— Надявам се да не го погребат от другата страна. Не ми се ходи чак дотам.

Обръщам се и сърцето ми изтуптява тежко при вида на шестимата мъже в строги костюми, които изваждат тъмния ковчег от катафалката и бавно го слагат на раменете си. Този безспорен, грозен, груб белег на смъртта. Господи! Баща ми е там, вътре! Мъртъв. Студен. Неподвижен. Започва да се разлага. Колко ли време отнема, преди трупното вкочаняване да се размекне от вонята на гниенето... От тези мрачни мисли ме изтръгва майка ми, която се насочва право към Юрая и закрепява в лицето му:

— Братовчедът на Морис, Стивън, иска да носи ковчегата!

Надявам се не сам, казвам си наум. Братовчедът Стивън е на около деветдесет и три и е с височината на гном.

— Мамо — започвам аз и нервно мятам погледи към Юрая, — трябваше да изясним...

Юрая ме спира с леко докосване по рамото.

— Не е проблем — казва той великодушно.

След малка суматоха (с размера на братовчеда) братовчедът Стивън е назначен за носач на ковчегата. Юрая някак си успява да организира всички в дълга рехава редица, с поглед нарежда на Люк да загаси цигарата и заема мястото си начело на процесията, до свещеника.

Майка ми, баба Фло и аз ги следваме. Поглеждам към баба, за да видя дали няма да припадне, но тя има ядосан силен вид, сякаш се подготвя за битка. Майка ми трепери, лицето ѝ е подутото от плач. Прегръщаме се и за малко да се срина, защото тя веднага отпуска цялата си тежест върху мен. Държи се с едната ръка, а с другата придържа шапката си да не литне над бялото море от надгробни камъни. Сякаш участвам във филм. Абсурдно е! Днес е хладна ветровита сряда сутрин. Би трябвало да седя на бюрото си в претопления офис, да сърбам двойно еспресо и да прелиствам *The Sun*

под претекст, че правя проучване. Вместо това ето ме тук, сред голяма група хора, в проклетата провинция, препъвам се в калната пръст зад ковчега с тялото на баща ми, на път към прясно изкопания гроб, за да го погребем дълбоко в земята. Да погребем баща ми, който едва преди седмица тъй щастливо празнуваше с приятелите си от голфа факта, че е подобрил играта си, в бар „Брукхил голф клуб“ с дебели пури и селектирани брендите.

Чудя се как обувките на Тина на цена 195 лири се разбират с калта.

В началото на първите пет крачки от погребалния марш ковчегът се поклаща неравно и несигурно благодарение на участието на сплескания братовчед Стивън. За щастие, хората на Юрая го повдигат от рамото на братовчеда, докато той буквално не застава под него. Трябва да се примири със символично поставяне на ръка върху полираната повърхност и странната ни процесия бавно продължава. Плъзгам се напред като зомби. Всички мълчат. Единственият шум, който се чува, е бръмчене на самолет някъде високо и вятърът, който шиба меките перести клони на старите тисови дървета.

Гади ми се. Вероятно сънувам и скоро някой ще ме събуди, ще ми каже, че това е ужасен и измислен кошмар, ще отворя очи и ще се окажа в топлото си меко легло и тази нереална ситуация ще изчезне. Ще се стопи. Край. Стоп.

— Стоп! — изкрещява майка ми с глас, какъвто Бог сигурно е използвал да раздели Мъртво море. Всички, включително за нещастие и носачите на ковчега, подскачат с около трийсет сантиметра във въздуха, олюляват се и бързо спират. Баба Фло е слисана.

— Боже Господи — казвам доста глупаво, — какво има сега?

Майка ми подсмърча и трепери толкова силно, че едва говори.

Юрая се приближава, изпълнен с формална загриженост.

— Добре — опитвам се да я успокоя, като я галя по гърба. — Всичко е наред, само се успокой. Какво стана?

Майка ми се задъхва и задушавя, но в крайна сметка успява да изхрипти думата „пръст“.

— Пръст? Каква пръст?

Това води до нов изблик на скръб.

— Пръстенът! — вика тя. — Венчалната му халка! Все още е на пръстааааа муууууу! Зяпвам ужасена срещу Юрая. Той също.

Притиска кокалестите си пръсти до бледото слепоочие, сякаш има главоболие. Всъщност наистина го има.

Отначало Юрая се опитва да я придума:

— Но госпожо Брадшоу — произнася той напевно, — ако си спомняте, вече говорихме за това, попълнихме формуляра.

Майка ми рязко вдига увисналата си глава като ядосана кукла на конци. Очите ѝ светят. Тя е кралицата в класната стая, а Юрая е малък глупав идиот, който не си е написал домашното.

— Не ме интересува — изсъсква тя, — не искам да ти слушам извиненията! Плащам ти! Искам венчалната халка на съпруга си! Сега, донеси ми я!

За момент се вцепенявам от ужас и унижение. Нервно поглеждам баба Фло, която мълчи, но улавям погледа ѝ, отправен към майка ми — поглед на неприкрита омраза. Заеквам:

— Но вие... вие не можете... — безпомощно се вирам в Юрая. Той е човек, който знае кога е победен. Вдига тънката си уморена ръка.

— Можем — въздъхва.

И така, слухът плъзва из скованата озадачена тълпа и всички присъстващи разбират, че ковчегът, който съдържа мъртвия ми баща, бе закаран зад едни подходящо високи надгробни камъни, махагоновият му капак бе отворен с помощта на лост, златната венчална халка бе изтръгната със сила от розовия пръст на баща ми, след което бе излъскана в черния фрак на Юрая и е връчена на предизвикателната ми намусена майка.

Люк се промъква зад тях, за да хвърли един поглед, и по-късно ми казва: „Но, Хелън, честно, той изглеждаше наистина добре! Изобщо не беше трупясал!“

След тази непредвидена намеса (по време на която съзирам свещеника да си поглежда часовника) се отправяме към гроба. Опитвам се да насоча вниманието на майка ми към кичозните цветя, поставени около изкопа, и да го отвлека от пресния куп земя и двамата опърпани мъже, застанали недостатъчно далеч и подпрени небрежно на големи, кални и покрити с пръст лопати.

Носачите и един облекчен братовчед Стивън свалят ковчега на земята. Никой не е съвсем сигурен къде да застане. Един от по-старите гости с бледа кожа и коса като захарен памук отбелязва със звучен шепот:

— Очаквах да има повече цветя, предполагам ще дойдат по-късно.

Свещеникът се приближава и пита дали бихме искали да кажем нещо. Майка ми започва да се суети. Някой ѝ е дал червена роза, която да хвърли на ковчега на баща ми, и тя я е накъсала на парчета.

— Например? — пита.

— Амиии, да отдадете някаква почит на починалия — отвърща той.

— Никой не ми е казал за никакви почести — възкликва грубо тя. — Хелън, трябваше да ми кажеш! Щях да напиша нещо.

Ама че неблагодарност!

— Аз! — извиквам. Вече ми идва до гуша от нейните изпълнения. — Откъде да знам! Защо вината да е моя?

Едно малко червейче на вината пропълзява в съзнанието ми, защото смътно се сещам, че съобщението на свещеника може би упомена, че не е лоша идея да се напише някакво кратко обръщение, което да включи в церемонията, но — съжалявам, не мога да отговарям за всяка дребна подробност!

— Той беше любящ и грижовен баща — лъжа аз, четейки от съседния надгробен камък — и прекрасен, мил, любящ съпруг — добавям бързо, за да успокоя майка ми. Тя подсмърча одобрително.

— Кажи също, че беше много добър на голф — добавя тя. Свещеникът кима, отстъпва, прочиства гърло и скалъпва вяла служба и най-скоростната, най-баналната и безцветна реч, която съм чувала, с изключение на изпълнението на директорката на училището ми по време на церемонията по случай завършването.

После спускат ковчега в гроба. Забелязвам как Юрая тайно кима на четвъртия носач, който сграбчва въжетото, преди братовчедът Стивън да успее да се включи немощно, исках да кажа с пълни сили и да оплете нещата. Въобразявам ли си, или гробокопачите са по-близо от преди? Лешояди. Хвърляме пръст. Люк успява да метне една голяма буца, в която се оказва, че има и камък, със скорост 180 км в час — чува се силен удар, който прави малка вдлъбнатина на капака. Прегърнала съм майка си под претекст, че я крепя с любов, но всъщност я пазя да не скочи в гроба. Съмнявам се, че ще го направи, защото черната ѝ рокля от Джейгър струва (според професионалната

преценка на Тина) около 250 лири. След епизода с пръстена обаче не искам да рискувам.

Баба Фло мълчаливо гледа ковчега и клати глава. Радвам се, че сестрата на баба ми е успяла да дойде от Канада, макар че всеки път, когато се опита да стигне до баба Фло, някой досаден роднина подобно на бълващ огън дракон я спира с възклицание:

— Пралельо Моли! Откога не сме се виждали!

Пускам майка си за минута, за да утеша баба Фло и преди да успея да реагирам майка ми крачи към свещеника и му отправя следната декларация:

— Няма да се обърнем към вас втори път! И изобщо не си мислете, че ще ви оставим бакшиш!

Даже Люк е шокиран. За секунда досадниците, залепили се за Моли, притихват.

Благословеният Юрая се притичва на помощ.

— Госпожо Брадшоу, вероятно сте премръзнала, да ви донеса ли одеяло? — нейната жадна за внимание глава се обръща рязко и ситуацията ми напомня на анимационно филмче, в което героят смело отвлича вниманието на Годзила, за да не стъпче дете, като размахва ръце и танцува, превръщайки самия себе си в примамка.

— Благодаря — казва благосклонно.

Свещникът се омита, а Юрая нарежда да донесат одеяло. Люк и много от останалите се оживяват и заговарят на висок глас. За миг можех да повярвам, че погребваме някой непознат и че татко просто е решил да не идва.

После виждам баба Фло. Стои сковано до гроба и гледа неவிждащо към покрития с пръст ковчег. Юрая изчаква малко, преди да се приближи към мен.

— Когато сте готови, можем да свалим картичките от цветята.

— Един момент — казвам. Тичам до баба Фло, нежно докосвам рамото ѝ и казвам:

— Питат дали искаме вече да свалят картичките от цветята.

Баба ми сякаш се връща отнякъде далеч, обръща глава бавно, като костенурка. Казва с чист и непоколебим глас:

— Дааа, благодаря, би било чудесно.

Кимам и казвам на Юрая, че може да ги махне.

Хората на Юрая се захващат за работа, а аз се втренчвам в нищото. Стоя неподвижно, а около мен се върти поток от замъглени, бърбрещи и танцуващи лица. Накрая нечия нежна ръка ме връща към реалността.

— Хелън — казва Лизи внимателно, — всички се връщат в къщата на майка ти. Искаш ли да поостана тук с теб?

Мигам и виждам, че повечето от гостите се качват по колите, картичките са махнати от цветята и гробокопачите се приближават все повече към гроба. В далечината Юрая помага на баба Фло да се качи в черната лимузина. Над нас отново шумно избръмчава самолет и изпитвам гняв към натрапчивия му шум.

— Да тръгваме — казвам на Лизи.

Хваща ме под ръка и мълчаливо вървим през опадалите листа към портите на гробището, където ни чакат Люк и Тина. Майка ми се е сгушила в колата и е доволна, че ще отида на помена. Аз се напъхвам в жълтия форд „Ескорт“ на Тина (ревностно пазена тайна от приятелите ѝ сноби) и потегляме. Това е краят на баща ми.

— И целия този път за една наденичка — е една от нетактичните, но уместни забележки по време на помена.

Канадските ни роднини — при положение, че майка ми им е осигурила безплатна нощувка, закуска, обяд, вечеря, забавление, електричество, пухкави хавлии и топла вода — ѝ се отплатиха, като се замъкват в супермаркет Асда и похарчват около три лири за няколко бели хляба (от евтиния), ужасен на вкус маргарин (от евтиния), консервирана паста от скариди (която, преди да пробвам отвратителния ѝ вкус, считах за мит, измислен да откаже децата от пикниците), четири пакета чипс (собствена марка на магазина) и три пакета бисквити „Джейми Доджърс“, които отказвах да ям още като двегодишна заради мизерното количество мармалад в сравнение с количеството бисквита, от което ми пресъхваше устата.

Майка ми спасява положението на косъм, като насилва ключалката на кабинета с напитките на баща ми. Всички се нахвърлят на пиенето като алкохолици. Майка ми, която неведнъж е злепоставяла баща ми на коктейли, искайки чай, поглъща четири големи чаши Бейлис за десет секунди, залита към мен и с кикот ми казва:

— Братовчедът Стивън е такава скръндза, че когато върви, чак задникът му проскърцва!

Тайно съм впечатлена от тази изумителна трансформация на поразена от скръб вдовица в изглупяло дрънкало, но зная, че ако покажа и най-малкия знак на одобрение, тя ще демонстрира своята настойчива духовитост на всички, включително и на братовчеда Стивън. Затова изнемвам петата чаша Бейлис от ръцете ѝ, замествам я със студена чаша вода и казвам:

— Точно в този момент, мамо, не си в подходящото положение да коментираш кой колко е стиснат.

Изливам чашата Бейлис в мивката и ми се ще всички да си тръгнат. Не ми се говори. Даже с приятелите ми. Коства ми усилие. Не ми се слуша колко много на баба Моли ѝ харесвало да си говори с баща ми за пазара на недвижимо имущество в Канада или как той и братовчедът Стивън ходели заедно на лагер като малки. Все ми е тая. Опитват се да си присвоят лъвския пай тъга при положение, че почти са се забравили! Не искам да съм общителна. Искам татко да влезе в кухнята и да каже: „Хелън, би ли ми направила чаша кафе?“

Чува се входният звънец, клюмвам като нацупен тийнейджър и тромаво се отправям да отворя. През матираното стъкло виждам позната фигура. Едва ли?! Отърсвам унинието и се проклинам, че не смених полата си в момента, в който се прибрахме. Маркъс. Като по сигнал Люк надниква от хола и, сякаш чак сега се сеца, казва:

— Маркъс каза, че може да намине по-късно.

— Благодаря, че ме предупреди — отговарям, докато пригладдам косата си и отварям вратата.

— Хелиии — произнася той успокоително. — Мила, толкова съжалявам, че пропуснах изпращането на стареца ти! Толкова исках да присъствам, но някаква кукла от онази нова женска група Секънд Едишън искаше да я разведа из спортния център. Опитах се да се измъкна, но нямаше как.

Присвивам очи недоверчиво и леко нацупвам устни.

— Убедена съм, че си драпал да се измъкнеш от бляскавата поп звезда.

— О, Хели, недей така — усмихва се той. — Винаги бих предпочел да прекарвам времето си с теб. Честно казано не си струваше. Краката ѝ бяха като пънове.

Цъкам показателно с език, за да изразя феминистично неодобрение, с което обаче прикривам доволната си физиономия. По случайност Маркърс е единственият човек, на когото разрешавам да ми казва Хели.

Изпитвах несподелени чувства към него цели девет години — още в колежа, откакто го видях за първи път на опашката за вечеря в стола. Свързваше ни приятелството с Люк, но тъй като Маркърс прекарва всеки свободен час във фитнеса, успях да го опозная едва преди три години, когато купи апартамента си в Суис Котидж и имаше нужда от наемател — за предпочитане по-надежден от Люк. (За щастие, не се появи никой и Люк предложи на мен.)

Маркърс е безспорно суетен и е заклет флиртаджия, но въпреки това е привлекателен. Работата му — помощник-мениджър и личен инструктор в изискан лондонски спортен център, извинете, спа център, го устройва перфектно и нерядко завършва с похождения в спалнята. Знае, че го харесвам, но че съм се примирила с романтичното му безразличие и че страстта ми вече е стихнала. Затова той предполага (и с право), че се радвам да сме приятели и да съм негов наемател, макар и да взима малко повече отколкото мога да си позволя (има и допълнителна такса за Шишко). Освен това е забавно да си с него. Той е чудовищно и злостно критичен към всеки, когото срещне, и въпреки това превъзходен в ролята на мил и загрижен приятел. Маркърс е вещь в измъкването на сочни парчета клюки от известни клиенти и още по-умел в разпространяването им към мен и Люк. Ако се замисля (не че го правя), бих казала, че Маркърс даже ме харесва. Харесва ни да флиртуваме един с друг и това е в подем, когато аз излизам с някого. Когато той излиза с някого, флиртът е в спад. Когато никой не излиза с никого, угасва съвсем.

Днес Маркърс е разнежен. Целува ме по двете бузи искрено, слага топлатата си ръка на врата ми. Прилив на страст се стича по гърба ми, лошото ми настроение се разсейва и слънчевият ми темперамент се възвръща по магичен начин.

— Искаш ли нещо за пиене? — измърквам.

— Джин с тоник ще бъде идеално, ниско калоричен тоник, ако може — отговаря веднага той.

Кимам, упътвам го към Лизи, Люк и Тина и послушно отивам за напитките.

— Хубава пола, *Алисън* — подвиква той.

— Я се разкарай — отговарям и се сблъсквам с баба Моли. Тя ме поглежда и избухва в сълзи. Стискам зъби. — Нямах предвид теб, бабо Моли — казвам със захаросан глас.

— О, да, скъпа, зная. Просто толкова ми се насъбра (подсмърчане), говорих с *Флорънс*. Такава трагедия, да загуби момченцето си, малкото й момченце. И какво погребение! Вие, младите, имате много различна представа за нещата. По мое време уважавахме религията! Зная, че и за теб е трудно, скъпа, но да загубиш дете, дете! Никой родител никога не трябва да погребва дете.

Баба Моли се готви за дълга и прочувствена тирада, без да съзнаваме съм страшно обидена и направо ми идва да я зашлевя.

— Баща ми беше на петдесет и девет — казвам студено, — едва ли може да се нарече дете.

Зная, че това е жестоко изказване, но в сърцето ми няма място за вайкането и тъгата на другите. Едва се справям с тази на майка ми. Минавам покрай нея, грабвам бутилката с джин от братовчеда *Стивън*, наливам на *Маркърс* (съжалявам, няма ниско калоричен тоник) и бързо се връщам при останалите.

Люк и *Тина* са потънали в разговор за бог знае какво, а *Маркърс* пуска въдицата на сладката, мила, добре възпитана *Лизи* и се опитва да изкопчи от нея защо точно е зарязала последното си гадже.

— Не го биваше в леглото ли? — настоява той.

— Не! Искам да кажа, наистина предпочитам да не... *Маркърс* завърта очи и кима всезнаещо.

— Пенисът му е бил колкото кибритена клечка — *Лизи* едва не разсипва чашата с *Перие*.

— Наистина! Не мисля...

Но *Маркърс* е непреклонен.

— Е, какъв беше тогава? Голям? Среден?

С поглед, вперен в скута си, *Лизи* произнася с неохота:

— Среден.

Подавам напитката на *Маркърс*, без да го гледам в очите, излизам от хола, качвам се по стълбите и влизам в банята. Сядам на авокаденозелената вана и се смее, смее. Отказвам да се разплача.

ГЛАВА 6

Почти всяка нощ, откакто се помня и докато станах на тринайсет, сънувах един от следните три сънища: Както повечето момичета на моята възраст, отивам на училище без гащи и забелязвам този пропуск, когато се нареждаме в строй. Или летя из къщата като Питър Пан, носейки се над перилата лека и въздушна като Менче-Звънче... Най-често обаче отивах сама в горичката с ужасното съзнание, че в храстите се крие семейство вълци. Аз започвах да тичам, а те се втурваха да ме преследват. Сънят винаги се повтаряше, с изключение на един запомнящ се случай, когато излязох от гората и за да им избягам, се хвърлих сред безкрайни редици паркирани коли. Напоследък обаче сънищата ми стават по-неспокойни. Сънувам, че се крия от група лоши непознати в голяма празна къща. Зная, че ще ме преследват и сънят винаги завършва с това как ме издърпват от таванския гардероб. Опитвам се да го разкажа на Маркъс, но той шумно се прозява, включва телевизора и казва:

— Няма нищо по-досадно от сънищата на другите хора.

Копелето е право, затова се обаждам на Лизи и го разказвам на нея. Тя веднага се консултира с книгата, която се казва: „Значения на сънищата, сънувани от хора, които не сме срещали, но чието подсъзнание ни е познато“ или нещо подобно.

— Амбициите те преследват и те водят към успех — обявява тя.

— Сигурна ли си? — питам, изпълнена със съмнения. Лизи ми препоръчва довечера, преди да заспя, да си представя как се изправям пред лошите и ги питам какво искат от мен.

— Мм, добре — казвам, знаейки, че няма да направя нищо подобно. Както и да е, зная какво означава сънят ми: че ми е писнало от разправиите с роднини, които искам да избегна, но не мога.

Снощи, след като народът се изнесе и благодетелстваните лица изтрезняха, семейният ни адвокат господин Алекс Симпкинсън прочете завещанието на баща ми. Вероятно съм пила повече, отколкото си мислех, защото единственото, което си спомням, е хлипането на

майка ми, хленченето на братовчедата Стивън и баба Фло, която вика: „Тишина!“. Призлява ми от всички тях. Имам още два дни от отпуската си, а майка ми все ме кара „да наминавам“. С други думи, да споделям тежестта на семейните задължения. За щастие, имам истинско оправдание — колата ми е при ветеринаря.

— Искаш да кажеш в гаража — казва тя.

— Да — отвързвам, защото не ми се обяснява.

— Вземи си такси тогава — бързо предлага тя.

Казвам ѝ, че съм фалирала и освен това тази седмица ще получа половин заплата.

— Аз ще платя — изръмжава тя.

Благодаря ѝ и обяснявам, че имам неотложна работа. И това, колкото и да е смешно, не е лъжа. Трябва да уредя нещата със застраховката на колата, а нямам ни най-малка представа къде е, към кого съм застрахована и даже дали изобщо съм застрахована.

Татко все ме караше да подреждам в папки важните документи, но това изобщо не е гот! Много по-яко е да ги пхнеш в най-близкото чекмедже. Само че сега, сякаш са изчезнали. Всеизвестно е небрежното ми отношение към документите, но днес то придобива катастрофални размери... Залива ме червена вълна на раздразнение и преди да се усетя, вече съм сграбчила чинията със закуската си (квадратна филийка, намазана с мармалад) и я мятам към стената. Чинията (от креция сервиз, който Маркъл беше купил на една разпродажба) звучно се разбива на хиляди остри парчета. Мармаладеният тост, разбира се, се залепва на тапета. Браво!

След трийсет минути Люк ме заварва как се тръшкам на леглото. Разказвам му с хленч историята за проклетите, гадните застрахователни документи и той хвърля бегъл поглед из стаята ми, в която сякаш е паднала бомба. Сръгва самотен чифт посивяващи гащи с пръста на крака си, вдига няколко листа хартия, които гният под него и казва:

— Не е ли това?

Облекчението надделява над срама ми. Пък и това е Люк.

— Благодаря — казвам дървено.

— За нищо — отговаря, — сега какво ще правиш?

Не съм сигурна, но мисля, че ме пита не толкова от интерес, а за да се увери, че повече няма да троша ценните чинии на Маркъл.

— Ще си сложа много спирала, ще повикам такси и ще отида да си взема колата.

Люк кимва одобрително.

— Поздрави Том — казва той.

Оказва се, че Том и Люк са играли футбол по едно и също време, но в различни отбори, когато Люк (в доста добра форма, тъй като е карал само на по двадесет цигари на ден) е бил нападател в неделната лига. Зная го, понеже когато си тръгнахме от погребението, Люк настояваше да разбере:

— Откъде познаваш Том?

А не, забележете, „защо дойде на погребението на баща си с ветеринарен микробус?“ Но това все пак си е Люк. Предполагам, че Тина не е обърнала внимание, а Лизи е твърде учтива да попита.

Час по-късно съм в миришещата на болница рецепция на Мегавет и се опитвам да се държа учтиво със Селин. Тя, за мое удоволствие, е застанала на четири крака и бърше жълтата локвичка, направена от един лабрадор. Извинявам се отново за това, че ударих колата ѝ, като отказвам да я наричам по име. Грубият ѝ отговор е:

— Вашето грубо нехайство ми причини доста неприятности.

Моят груб отговор на нейния груб отговор е:

— Много дълги думи! Знаете ли какво означават?

Разменяме реплики в този дух подобно на Батман и Жокера след катастрофа с батмобила.

С удоволствие прилагам своите най-подигравателни и високомерни изрази, след което се сещам, че ще я моля за услуга. Решавам да се държа нахакано.

— Том тук ли е? — питам отегчена.

Тя свежда поглед към кривия си нос и провлечено, също с отегчение отговаря:

— Зает е.

На ръба съм да прескоча рецепцията и да я сграбча за гърлото, когато вратата на кабинета се отваря и от него излиза жена с едро подпухнало лице и миниатюрен йоркширски териер на ръце. Зад нея се появява Том, една прекрасна среда между горните две. Веднага смирявам изражението си.

— Здравей — казва ми той и кима към вратата на кабинета. — Влез, идвам след секунда.

Том се захваща с уреждането на сметката, моят поглед и този на Селин се кръстосват, аз се усмихвам нагло и наперено влизам в кабинета. Сядам и изведнъж ме обзема глупавото усещане, че имам спанак по зъбите (едва ли, при положение че не ям спанак) и започвам да ровя из чантата си, изваждам малко огледалце, оголвам зъби и ги оглеждам в него. И така, когато Том влиза, ме сварва с физиономия на агресивен павиан. Затварям огледалцето и устата си със скоростта на светлината. Мисля си, че нищо не е забелязал.

— Как беше? — пита Том. — Ако въпросът ми не ти се струва глупав.

Гледам го с неразбиращо изражение.

— Как беше кое?

— Погребението — казва той.

— О-о! Всъщност ужасно!

Иска да разбере защо и му обяснявам надълго и нашироко. После се чудя дали наистина е искал, или е попитал само от учтивост. Преди Джаспър ме упрекваше, че когато се случеше шефката му да вдигне телефона и да ме попита как съм, съм ѝ досаждала с дълги обяснения за постоянното ми главоболие, и съмненията дали нямам тумор в мозъка. „Дори и да си в интензивното на животоподдържащи уреди, не го казваш на хората!“ — беше изграчил той. „Трябва да кажеш: — Благодаря, много добре, а вие?“

Сетих се за този безценен съвет, след като в продължение на цели осем минути гощавах Том е приказки от криптата.

— Както и да е — бързо казвам, — вече всичко свърши. Само дойдох да си взема колата и да благодаря за возенето.

Лицето на Том се разтегли в усмивка.

— Винаги си добре дошла по всяко време — сякаш наистина го мисли. Върти химикала в ръце. Възцарява се кратка тишина, след което и двамата заговаряме едновременно.

— Мисля, че познаваш съква... — казвам аз.

— Чудех се дали ти... — казва той и спира.

— Ти кажи — настоява.

Изсмивам се нервно и продължавам:

— Само щях да кажа, че май познаваш съквартиранта ми Люк Рандал. Или поне той те познава.

Том бърчи нос.

— Люк, нетактичния Люк? — пита той.

— Дааа — казвам в неконтролируем изблик на доволство.

Том се смее. После ми разказва как веднъж с момчетата отишли в забутан нощен клуб в Ийст енд и гайката на очилата на Люк се разхлабила.

— Той отиде до бармана и каза: „Намира ли ви се нож под ръка?“

Кикотим се доволно, когато чуваме силни удари по вратата и тя рязко се отваря. Селин с гробовен глас заявява:

— Госпожа Джаксън и Наташа Тидлум Трета ви чакат вече двацет минути и ако ги задържите още, ще закъснеят за благотворителния обяд.

Том измърморва през зъби:

— Кой, госпожа Джаксън или Наташа Тидлум? — после ми се усмихва и казва: — Най-добре да се захващам.

Изглежда иска да добави нещо и аз се поколебавам. В крайна сметка не казва нищо и аз непохватно обявявам:

— Добре, до скоро. Чао.

Докато вървя към вратата, усещам как изцъкленият поглед на Селин пробива дупка във врата ми като с лазер, затова се обръщам и пропявам със саркастично весел глас:

— Чаооо!

Пътувам към вкъщи с чукнатата тойота и се усмихвам.

ГЛАВА 7

Лизи никога не го е правила, „защото никога не ѝ е хрумвало“. Тина никога не го е правила, защото „не е срещнала мъж, който го заслужава“, а аз съм го правила веднъж, с Джаспър, който (неблагодарен мръсник) не оцени жеста.

Говоря, разбира се, за това да изпратиш цветя на мъж. Латиша препоръча цветаря, който праща цветя на важни журналисти на свободна практика за успокоение, след като е променила текстовете им до неузнаваемост.

— Колко можете да си позволите? — попита цветарят.

— Четиринайсет-петнайсет лири — отговорих.

Настъпи надменна тишина, последвана от въпрос:

— Четиринайсет или четиридесети.

Понеже не исках нито Джаспър, нито цветарят да си помислят, че съм скръндза или пък беднячка, казах ядно:

— Четиридесет, разбира се!

Четиридесет лири! Това си е почти една почивка в чужбина! Успях да овладее негодуванието си, като си представях колко трогнат — и разгорещен — ще бъде Джаспър, като получи букета. (Все пак бяха минали два месеца от връзката ни, фаза, в която либидото надделява над пестеливостта). В 5:56 следобед не издържах и му се обадох.

— Получи ли го? — попитах със стаен дъх.

— Да — отвърна той с равен глас, — каква изненада. Никога преди не ми бяха изпращали цветя, камо ли розови — каза го по такъв начин, че веднага осъзнах, че заради розовите цветя колегите на Джаспър безспорно са го помислили за гей.

„Ти — помислих си бясна, — с твоите морски рисунки и зелени джинси би трябвало да си толкова благодарен.“ Но единственото, което казах бе:

— Добре. Тогава ще си ги взема.

Та като стана въпрос за това, вчера изпратих цветя на Том. Само че този път реших да не рискувам и дадох ясни инструкции на цветаря:

— Букетът е за мъж — казах сериозно, — може ли да сложите повече клончета и подобни работи?

Първо обсъдих намерението си с Тина и Лизи, да не би да направя голям гаф. Но според Лизи Том беше ангел и тя се съгласи, че заслужава цветя, защото ме беше закарал на погребението. Тина пък смяташе, че е толкова „подозрително мил, че най-вероятно е женен“, но се съгласи, че заслужава цветята, защото ми е помогнал да поддръжня Селин. Въпреки това той не се обади да ми благодари. Добре. Все ми е тая. Твърде заета съм да лежа в леглото и да гледам тавана, че да се тревожа за мъже. А съм си взела отпуска и следващата седмица. Без обяснение започнах да се будя — с бучаща глава и кипяща кръв — към 5 сутринта. Аз, която обикновено с мъка се измъквам от леглото в 8:15.

Лизи предположи, че сигурно е свързано с баща ми — тя всичко обяснява с него, вманиачила се е. Накрая студено ѝ казах:

— Аз изобщо не мисля за него. Мислех за него в деня на погребението, но вече не.

Няма смисъл.

И това не е лъжа. Не мога да мисля, а и не трябва. Смъртта на баща ми е константа, като шум в ушите. Тя просто е там. Раздразнението ми вероятно се дължи на ужаса, че трябва да се върна на работа. Изтощена съм и не се чувствам достатъчно силна да прекарвам девет часа, пет дни от седмицата да се потя и да се гърча под лакирания палец на Латиша. Или може би съм просто мързелива. Проблемът беше, че знаех, че извинението „баща ми току-що умря и съм сломена“ не би ми помогнало.

После се обади Тина да ме информира, че според модния директор Латиша правила секс с някакъв граф за първи път от тринайсет месеца и е изпаднала в екстаз. И така, ако искам още една свободна седмица, сега е времето да си я поискам. Трябва да почерпя графа. Особено след като той всъщност е (според Тина, която го чула от модния директор) водопроводчик, който на времето бил пазач в Гордънстаун^[1].

Благодарение на Тина и графа успях да прекарам петък, събота, неделя, понеделник и вторник в спалнята си, като предварително се подготвих. В петък сутрин отидох до „Света на домашните любимци“

и накупувах консерви за Шишко. Забравих да запася себе си и вероятно затова, когато вчера за четвърта поредна вечер се обадох на „Вкуса на Индия“, мъжът, който взе поръчката ми, ме покани да излезем, защото каза, че звуча самотно.

Също така разчитах на телефонния секретар да подбира с кого да говоря. Майка ми звъня около петдесет пъти и зная, че трябва да съм до нея в този момент, зная, че постъпвам зле, като я избягвам, но само като чуя гласа ѝ, се задушавам, сякаш ме натиска в малка тъмна кутия без въздух и искам да викам, да я изгоня, да ме остави на мира, да престане да иска, не мога да издържам, не мога да ѝ дам нищо.

Джаспър и Том обаче изобщо не се обадоха. Междувременно Маркъс (разбрах от Люк) дава поредица от лични тренировъчни сесии на куклата от Секънд Едишън и вероятно затова остава в дома ѝ в Хемпстед пет поредни вечери. Единственото, което мога да отбележа, е, че вътрешните и бедрени мускули явно са били в доста лоша форма. Лизи също звъни, но не мога да се изправя пред силата на добрите ѝ намерения.

Накрая в четвъртък вечер Тина наруши летаргичния унес. Дойде в апартамента ми (отворих вратата само защото помислих, че ми носят пицата), влетя и изсумтя:

— Повлекана! Виж се на какво приличаш! Имаш един ден, един ден, да се приведеш в приличен вид! Утре вечер излизаме да се забавляваме! И ти, скъпа, ще се отрежеш!

Тя беше толкова настоятелна, че Шишко вдигна опашка уплашен и избяга през глава.

— Щом си рекла — казах смирено.

Купонът е в един съвсем нов бар, Тина ще ме вземе в осем, защото смята, че ако пристигнем нечувано рано, можем да вземем най-добрата маса и най-добрите мъже. Предполагам, че тя просто иска да ме измъкне от нас. Преди да си тръгне, ми пъха сребриста торбичка под носа. Отварям я и виждам, че е забърсала онзи секси розов потник, по който ми течаха лигите миналия месец, когато все още обръщах внимание на тези неща.

Сряда е, обяд е и аз се мотая из апартамента, цепя си цъфналите краища на косата и си гриза ноктите, когато телефонът звънва.

Стресирам се, но не е майка ми, мъж е, Том.

— Здравсти, Том се обажда, търся Хелън, за да ѝ благодаря пак за чудесните цветя, обадох се в петък и говорих с хазяина, каза, че ще предаде съобщението, но...

Грабвам слушалката.

— Здравей, Том!

— Хелън?

— Изчакай само да изключа телефонния секретар, о, мамка му, добре, здрасти! — развълнувана съм от радост и възмущение. — Маркъс изобщо не спомена, че си звънял!

Том казва:

— Да, ами звучеше забързано и си помислих, че трябва да звънна пак, за да се уверя, че ти е казал. Цветята бяха умопомрачителни! Толкова ти благодаря, не трябваше да ги пращаш! Между другото как така си вкъщи?

Не мога да измисля друго обяснение и в опита си да звуча бунтарски и привлекателно казвам:

— Ами не могат да ме накарат да се върна на работа.

Тъй като това би могло да се изтълкува като неприятна проява на слабост, добавям (нека Господ да ми прости за лъжата):

— Също така се грижех и за майка ми.

Хм, това прозвуча като от стара мома. Добавям:

— И се виждах с приятели. Довечера ще излизаме с моята приятелка Тина — ще ходим в онзи нов бар.

Моята приятелка! Проклинам се, но Том топло казва:

— Звучи добре. Къде се намира?

Обхваната съм от прилив на безразсъдство.

— Близо до Пикадили Съркъс. Предполага се, че мястото е толкова изтънчено, че никой не разговаря вътре, а само си стои наоколо. Искаш ли да дойдеш? — и за да не изглеждам прекалено ентузиасирана, добавям: — Ако искаш, доведи някого.

Пауза. Том казва:

— Страхотно! Ще се включа, макар че вероятно ще дойда сам. Довечера съм дежурен, но няма да е проблем да се присъединя.

Разбираме се да се видим в бара в девет часа. Затварям телефона и веднага звъня на Тина:

— Харесваш ли го? — пита тя.

— Не съм сигурна.

— Това значи да — отговаря тя и ме съветва какво да облека.

Девет и десет. Меки дивани от червена кожа. Неясно осветление. Ретро музика. Красиви жени с коси, прихванати по онзи секси — тъкмо излязох от леглото искаш ли да се върнем обратно — начин, лъскави мъже с тесни ризи и тъмни панталони. Самодоволни. Аз се чувствам и изглеждам добре. Прилепнал потник. Черен панталон. Убийствени ботуши. Лек грим. Нагласена, но така, че да не личи. Креслив весел момичешки разговор с Тина. Глътки шампанско. Девет и половина. Още шампанско. По-големи глътки. Гъл-гъл. Златна текила. Гъста златна текила. Но ти даже не обичаш текила. Десет и десет. Не ми пука! Дайте ми сламка! Това искам. Дай цигара! Но ти не пушиш. Не ми пука, искам цигара. Един след друг шотове жълта текила Куерво. Размазани, неясни и завалени приказки с Тина. Единайсет без двајсет. Залитане, хилене, клатушкане към тоалетната. Замайна, размазана спирала, рязко поглеждане в огледалото, непохватност, оправям увисналата коса. Залитане, замаяна, разривана връщам се при Тина. Единайсет и половина. Зле ми е. Хленча, къде е копелето, чекиджия, мамка му, още текила, ега ти колко е гадна, вкус на цигари замайва ме не ми пука искам още фиркана. Тина искам още текила, портмонето ми вземи го, какво, кой, остави ме на мира, изморена искам да легна там там Том Том! Ужасно много късно идваш, глупак, глупак, капак, люлеене, люлю...

Събуждам се. Будна съм. Лежа в моето легло. Ясно виждам тавана, но нещо не е наред.

— Хелън? — чувам мъжки глас.

Издавам неволно стенание и с ужас се вирам в Том, който седи размъкнат, но напълно облечен на стола по средата на спалнята ми. Изглежда, сякаш се опитва да прикрие усмивката си.

— Как си? — пита провлечено.

Едновременно осъзнавам няколко неща. Само по тениска съм. Не мога да си спомня какво се е случило снощи. Учудваща липса на главоболие. Но мисля, че много се отрязах, много зле наистина.

— Как... какво? Как? — казвам дрезгаво и понеже за първи път използвам гласа си, осъзнавам, че гърлото ми е като шкурка, а усещам гърдите си с един размер по-малки.

Том се изкашля. Подозирам, че печели време.

— Тина те съблече — беше повърнала върху потника си. Тя спи в хола — той спира.

— Какво се случи? — шепна аз.

Том поглежда стеснително.

— Бях тръгнал към бара, но ми се обадиха за един спешен случай — повиши глас, сякаш задаваше въпрос. — Спешна операция. Изникна в лош момент. Обадох се у вас да кажа, че ще закъснея, но вие вече бяхте тръгнали. Толкова съжалявам! Мисля, че донякъде вината е моя.

Вината за какво? Говори непонятно. Вижда изплашеното ми изражение и пак се усмихва.

— Не съм те видял гола, ако това те притеснява. Аз и Люк бяхме отвън, докато Тина те преобличаше. Сериозно се беше нафиркала.

Успявам да кимна с усилие. Не смея да се обадя. Том се изправя на крака.

— Трябва да тръгна за работа, но ще ти се обадя по-късно — идва до мен, целува ме веднъж по челото, после излиза и тихо затваря вратата след себе си. Изчаквам да чуя, че входната врата се затваря, изскачам от леглото, тичам в коридора, сеещам се, че съм без гащи, тичам обратно в стаята, ровя из купчината дрехи, търся долнището на анцуга си, навличам го, тичам в хола, разбуждам Тина и дрезгаво (болезнено е, но звучи секси) шепна:

— Мамка му, мамка му какво стана, кажи ми сега веднага, веднага!

Тина се изправя, стене, хваща се за главата и изръмжава, като криви лице:

— Дай ми нурофена от чантата! — и изпива две таблетки без вода. После ми обяснява:

— Хелън, патка такава! Яко се изложи. Той закъсня, но вината не беше негова. Опитал се е да ти се обади, но не е имал мобилния ти. Мисля даже, че може да се е обадил в бара, но те са идиоти и не предават съобщения. Дойде веднага след операцията. Мисля, че е ставало въпрос за вълчак. Вълчакът избягал от собственика си, оказал

се на пътя и тази кола, май някакво BMW, зелено, трета серия, пълен инжекцион и... — Какво? Добре, добре. Ами той пристигна малко преди дванайсет, вече и двете се бяхме отрязали, но ти, ти беше нещо уникално. Ти кара на текила, само текила цялата вечер. Аз пих шампанско и имах доста да те догонвам. Никога не съм те виждала такава! Ти даже не обичаш текила. Но не, настояваше! Държеше се като раздразнителна крава. И ми изпуши всички цигари. Както и да е. И така, Том се появява, извинява се, но той се държи на крака, за разлика от теб. Всъщност ти се държа грубо с него. Нарече го глупак, но го произнесе като капак, така че може и да не те е разбрал. Не преставаше да мелиш за това как ти е писнало от загубеняци и как все на теб ти се случва и само как искаш някой, който да не те разочарова, и още куп такива неща. Опитах се да те спра, но беше невъзможно. После се изправи, мисля, че, защото искаше да го удариш, и падна. Той те хвана и после персоналът от бара започна да се изнервя, затова те извлякохме навън, беше мнооого зле, мислехме да те заведем в болницата да ти прочистят стомаха, но никое такси не искаше да те качи. Наложих се да използвам абонамента на Гърлтайм. После се разплака, защото ти стана лошо, после повърна, после дойде таксито и се наложи да спира, за да повръщаш и сигурно затова днес не ти е толкова зле, но скоро ще ти стане, скъпа, защото се върнахме в апартамента ти и се опитахме да ти намерим ключовете и после ти, ние... искам да кажа, че тогава позвънихме на звънеца и събудихме Люк и... — Какво? Не, нищо. Хелън, казвам ти, направо не искаш да знаеш. Добре тогава. Ти настояваш. Подмокри се. По-спокойно, болката в главата ме убива. Виж, ти попита, какво да ти кажа? Съжалявам. Ти ме принуди. Иначе нямаше да кажа. Да, разбира се, че той видя. Какво? Метна те на рамо. Не зная дали си го намокрила! Аз много се бях отрязала! Господи, жено, успокой се, главата направо ме цепи! Гледай от хубавата страна, човекът работи с животни, свикнал е да го напишкват! Какво? Ау! Спокойно, опитвах се да помогна! Сложи те на леглото и аз казах, че ще те съблека, така и направих и си ми дължна, пикла такава, да знаеш, облякох ти тениската, но бях направо разбита, не можех да направя нищо повече, после бърбореше с Люк и казах, че мисля, че си добре, но той каза, че ще остане до теб за всеки случай, и така, аз се стоварих на кушетката и Люк си легна и да, това е. Това е всичко.

Сега ли да се самоубия, или по-късно?

---

[1] Известното със строгия си режим училище в Шотландия —
Б.р. ↑

ГЛАВА 8

Живея в тази тухлена кооперация от три години и всяка пролет, щом дърветата се покрият в розов цвят и въздухът затрепти от топлина, те се появяват. Седят заедно на поляната — тя и той. Имат си любимо място — на няколко метра от поточето, което тече през градините. През зимата ги забравям, но някой светъл ден поглеждам през прозореца към жълтите нарциси и те са там, доволни в единството си. Той е невероятен, пъстър, поразителен. Тя е едра в гърдите, по-обикновена и все пак излъчва тиха красота. Понякога гледката на постоянната им любов ме кара да се усмихвам. Друг път хвърлям няколко комата стар хляб на тревата и се замислям. „Хелън, на двайсет и шест си, а връзката ти не може да се сравни с тази на двойка водни патици!“

А днес нямам никаква връзка. Всъщност даже това, че сравнявам човешката любов с тяхната, е голяма обида за зеленоглавите патици. Правя грешката да го споделя с Тина, която казва: „Стига! Плашиш ме!“ Тина е в същото настроение, както и аз — не само защото имаше незавидната задача да ми сменя памперса в сряда. Тина демонстрира цинизъм към мъжете, за да прикрие смущаващия факт, че никога не е губила в играта между половете. Първото ѝ чукане било с детската ѝ любов, когато били на шестнайсет и било — забележете — хубаво. Излизали в продължение на осем години, след което приятелски се разделили. Оттогава е имала две връзки за по една нощ, при които и двамата любовници останали поразени и с разбити сърца, един по-дълъг флирт за седем месеца — тя сложила край, но са все още приятели, а близкото минало щастливо прекарва сама, като парира похотливи предложения.

Понеже е благословено недокосната от Джаспъровците в този свят, тя вижда отношенията мъже-жени в черно-белите цветове от преди войната. Отношението ѝ е (макар да се опитва да го прикрие) —

ако го харесваш, излизаш с него; ако ти създава проблеми — не излизаш. Затова не може да разбере защо не искам да говоря с Том и започва да се държи агресивно, когато се опитам да обясня. Дори когато ѝ казвам, че мъжът си е проправил път към мен, успял е да ме разстрои (и стига с този вълчак) и честно, не искам да се правя на пълна глупачка пред хора, които едва познавам.

— Искаш да кажеш да се подмокреш пред пленителни мъже — казва Тина.

— Ще престанеш ли да натякваш! — изкрещявам. След като разиграх сценария в главата си милиони болезнени пъти, не е нужно да ми го припомнят.

— Както и да е! — добавям намусено. — Грешиш.

Това не минава пред Тина.

— Тогава какъв ти е проблемът? — казва грубо тя.

Вдигам рамене.

— Ами... това, че съм казала онези неща, подпийнала...

Тина се изсмива:

— Подпийнала. Стига бе! Така се беше отрязала! Макар че — отстъпва тя, — да, успя да изръсиш някои засрамващи неща. Например, как беше, а да: „Мъже! Всички са една стока! Тръгват си и ме зарязват! Ще свърша като стара мома с котки!“ Идиотка! Що за глупости! Никой не те е карал да си купуваш котка!

Тръгвам да споря, когато осъзнавам, че мис Самодостатъчна, без да иска е спечелила моя случай.

— Именно — изкрещявам, — засрамващи! Ето защо, първо, никога повече няма да пия текила и второ, не искам да виждам или да говоря с този мъж никога повече или поне за много дълго време!

Странно, това я усмирява.

— О — казва с дразнещ „аз знам нещо, което ти не знаеш“ тон, — добре скъпа, ако така искаш да играеш.

Изчаквам уловката. Но единственото, което Тина добавя, е:

— Обади ни се, ако искаш да излезеш тази седмица. До скоро! — и затваря телефона.

Половин секунда по-късно телефонът пак звъни. Сграбчвам го и излайвам:

— Какво сега!

Следва кратка пауза, след което се чува неуверен глас:

— Хелън? — не е Тина.

— Да — отговарям кратко, — кой е? — всъщност зная много добре кой е и в мен се надига недоволство.

— Аз съм Мишел, скъпа!

О, казвам си наум. Дали това е онази Мишел, която ми се пишеше за много близка приятелка и въпреки това не дойде на погребението на баща ми нито обясни защо не е дошла, нито си прави труда да изпрати съболезнования? За жалост, съм Терминатор само на теория, а на практика — Стан Лоуръл. И така, единственото, което казвам, е едно вяло:

— Здравей.

Мишел изобщо не ми обръща внимание. Продължава:

— Нямам много време, затова набързо. Обаждам се, защото предполагам, че си забравила, но няма значение — утре е рожденият ми ден и отиваме да пийнем и потанцуваме в „Обърнатия бар“ в Сохо.

Господи, колко е нагла! Казвам ледено:

— За жалост, баща ми почина преди две седмици, както сигурно си спомняш, и наистина не ми се излиза особено.

Познавам Мишел повече от двайсет години и през цялото това време не съм я чувала да казва думичката извинявай. И сега не изневерява на навика си. Чува се пресилена въздишка в телефона:

— Зная! Затова не ти се обаждах, предполагам, че не искаш да те безпокоят. Мислех, че искаш да останеш сама! Затова не го и споменах! Не исках да ти напомням!

Аха, точно така.

— Малко вероятно да забравя, нали? — казвам остро.

— Разбирам това — отвръща тя също остро, — но освен всичко друго, това е традиция в семейството ми. Жените не ходят на погребения.

Наистина ли, мисля си. Това ще създаде дилема, когато някоя от тях умре. Нарушавам една от моите традиции и подчертано мълча. Мишел, кралицата на игрите, затрива опита ми да я засрамя, като добавя:

— Хелън, мисля си за теб. Би ти се отразило добре да излезеш, вместо да се влачиш из апартамента си. Животът продължава — следва тихо скимтене: — Със Сами сме в труден период. Имам нужда от помощта ти. Моля те, ела!

Да се спукаш от смях. Тя има нужда от моята подкрепа, защото безгръбначният глупак, с когото излиза и който не би пийнал бира или дори изял бонбон с шоколадов ликьор без позволение на майка си, малко се е нацупил. Сигурно Мишел го е помолила да смени крушка или да стопли вода. Тя излиза със Сами от пет години и два месеца, от които 1886 дни той се е проявявал като лигавото мамино синче. Любимото хоби на Мишел е да разказва за него на всеки приятел, на когото не му стиска да прекъсне двучасова телефонна реч, но неоснователно се обижда по време на моите безплатни терапевтични сесии и загрижени опити за конструктивна критика „Мишел, защо не го зарежеш?“

— Е? — настоява тя.

Предавам се. Няма смисъл да се правя на много принципна, защото освен факта, че е дебелокожа като стар носорог, Мишел е силно пристрастена към издокарването и всъщност би ми повярвала, ако кажа, че цялата вечер утре ще си мия косата.

— Да, добре — въздъхвам, — ще дойда.

— Скъпа! Ти си върхът! — казва Мишел (явно го е усвоила от Холивудски съпруги на Джаки Колинс, която е прочела четири пъти и си има заучени фрази).

Оставям слушалката, тръшвам се на дивана и сърдито въздъхвам. Мишел и аз се озовахме заедно от петгодишни, тъй като майките ни бяха решили да си споделят воденето на училище. Понеже моите способности за преценка тепърва предстоеше да се развиват, внушителната ѝ колекция от стикери на Уолт Дисни я превърна в най-добрата ми приятелка. Двайсет и една години по-късно проклинам Бамби и Скитника и всичките им пискливи приятелчета.

Обаждам се на Тина за подкрепление. Тя търси причина да не стои вкъщи, тъй като се опитва да откаже сериала Коронейшън стрийт, и с радост приема.

Очаквах „Обратния завой“, извинете, исках да кажа „Обърнатия бар“, че ще е превзет, но мястото далеч надхвърли очакванията ми. Най-малкото защото на стената има лилава броня от истински кадилак. Отказвам да седна под нея, да не би да ми падне на главата. Мишел

сияе в изрязан потник от изкуствена леопардова кожа, тесни бели дънки и прическа тип Моника Люински.

Тина междуременно е хипнотизирана от концентрацията на гордо демонстрирани модни престъпления и няколко пъти възкликва: „Ама тя какво е облякла?“ Аз съм с обикновен черен панталон и намачкана сребриста риза, която измъкнах от дебрите на кошницата за пране. Стоеше там три месеца под претекст, че като намеря време, ще я занеса на химическо, но така и не го направих, а зная, че никога няма да я занеса, тогава защо да се преструвам? Както и да е, коприна, мачкана коприна — кой ще разбере? И въпреки това, когато Тина ме видя, попита внимателно с неутрален тон:

— Откъде намери тази?

Аз също отговорих внимателно с неутрален тон:

— От кошницата за пране.

Погледна ме порицаващо и измърмори:

— Нямам какво повече да кажа.

Погледнах я и отвърнах:

— Добре.

Настроението ми не се подобрява, когато (след като ни е зарязала за един час заради едър червенокос тип, чийто гръб има формата на триъгълник) Мишел идва да „побъбрим“. Тина веднага се извинява и се отправя към дамската тоалетна. Аз подрънквам леда в колата си. Мишел поглежда напитката ми.

— Джак Даниълс и диетична кола?

— Не — казвам бавно, — само кола.

Зная какво ще последва.

— Не си ли на диета?

Удрям колата по масата.

— Не, не съм на диета! А ти?

Мишел се смее и потуша плоския си като палачинка корем.

— Скъпа, шегуваш ли се! Просто съм родена с късмет.

По-скоро родена да ходи на фитнес седем дни в седмицата и да яде веднъж на ден като породата кучета Ваймаранер. Но е рожденият ѝ ден. Да бъдем благосклонни.

— Е, как е сестра ти? — питам.

Мишел надува ноздри.

— Кошмар! Непрекъснато и само за това бебе говори! Човек би помислил, че е първата на света, която ражда, Господи! Но каквото и да си говорим, гърдите ѝ са фантастични! По принцип е плоска! Като теб! Сега изведнъж стана Доли Партън!

Толкова съм възмутена, че нямам думи, а това дава време на Мишел да повика един мъж с мазно лице и вдлъбнат гръден кош, притиска го до мен и казва:

— Хелън, скъпа, това е братовчед ми Алън, зная, че ще си паснете — и се понася нанякъде.

С разтуптяно сърце се оглеждам за Тина и за мое голямо изумление я забелязвам, изправена до бара буквално да трие нос с красив рус мъж в тъмен костюм.

Отмята коса и свива ръка около неговата, а той галантно драска кибрит да запали цигарата ѝ. Дръзката нахалница! Ще ѝ дам да се разбере, ако Алън не ме довърши преди това. Още няколко зловонни дихания в моята посока и край с мен.

Притиснал ме е в ъгъла. Задава ми въпроси за мен (както препоръчват всички наръчници за социални некадърници), но щом тръгвам да произнеса изречение, той (което силно се съмнявам, че го пише в наръчниците) рикошира и насочва въпроса към себе си. Например къде за последно съм ходила на почивка? В Испания. Какво съвпадение! Бил в Испания като малък, на три, бил в Мадрид и гледал борба с бикове и решил, че иска да стане матадор, но хаха, в крайна сметка станал адвокат. Занимава се с интелектуална собственост и пътува из цяла Европа и ето миналата седмица старшият партньор забелязал посветеността му на фирмата и дрън, дрън, дрън...

Испаднах в транс, от който ме измъкна промъкващата се към рамото ми облечена в пуловер ръка на Алън. Отърсвам се и изръмжавам:

— Имам си гадже!

Макар че това е лъжа, той изглежда страшно обиден.

— И аз имам гадже — казва той наперено, — но предполагам, това не ни пречи да сме приятели.

Стрелвам го с убийствен поглед с надеждата да умре — или поне да си тръгне, но не. Тези като Алън никога не си тръгват. Говори за себе си цяла вечност. После, слава Богу, глътка от бирата му засяда и

той, задавен, спира да се хвали за минута. Възползвам се от тази непредвидена възможност, за да стана и кажа:

— Чао, аз тръгвам!

Но, но! Потно сграбчва ръката ми.

— Може ли да ми дадеш номера си? — надменен, надут простак.

— Мислех, че имаш гадже? — казвам.

— Да, но, виж, ако нещата с връзките ни не потръгнат...

Прекъзвам го:

— Аз съм щастлива.

Чеше мазния си нос.

— Да, и аз, но виж, да речем след месец може да ти звънна и да излезем.

Да бе.

— И защо? — питам ледено.

Алън изважда бавен провлечен глас, сякаш говори със секретарката си:

— Хелън — казва, — на колко години си?

Като пълна глупачка отговарям послушно:

— Двадесет и шест.

Той се усмихва надменно и (преди да осъзная какво прави) плъзга ловката си лапа по лявото ми бедро и го стиска.

— Когато хора на нашата възраст се съберат, сигурен съм, че знаеш какво правят — поглежда похотливо, а аз гневно отблъсквам ръката му. Рошав и помпозен опипвач!

— Съжалявам — казвам със сладка злобна усмивка, — не мисля, че бих ти дала телефонния си номер. Но — добавям утешително, — благодаря, че опита.

После гневно си проправям път през ярката тълпа (Бог знае къде е Тина) и тръгвам към метрото.

Дори пътуването в метрото ме дразни. Нямам против тълпата буйни свадливи пияници — все пак, всяка петък вечер аз и Тина ставаме едни от тях. Дразни ме двойката дразнещо сгушени пенсионери, които седят точно срещу мен, държат се за ръце и се усмихват, а това ме кара да искам да викам и викам, да ги удуша и да размажа целия вагон с чук.

Мразя ги. Отвратително е на тяхната възраст. Защо не сте мъртви, мисля си. Би трябвало. Баща ми е мъртъв, защо вие не сте?!

Докато дойде спирката ми на Финчли Роуд, вече така кипя от омраза, че ми става физически зле. Вървя към къщи в тъмното, без да ми пука от крадци, изнасилвачи или убийци — само посмейте и ще ви се отще, защото съм откачила и ще ви се прииска изобщо да не сте се раждали.

След десет минути се прибирам невредима. Едва 10:50 е. Тихо затварям вратата, поемам дъх дълбоко и бавно, плъзгам се до кухненската маса и сядам сковано като робот. Слагам глава в ръцете си и мисля:

— Помогнете ми, моля някой да ми помогне.

Сигурно съм го казала на глас, защото изведнъж зад мен се оказва Маркърс, гали ме по главата и нежно казва:

— Ей, Хели, любимото ми момиче, какво е станало?

Тогава отново изричам думите:

— О, Боже, нека някой да ми помогне! — и избухвам в сълзи.

Десет минути по-късно се целуваме с Маркърс.

ГЛАВА 9

Последният път, когато си правих кола маска на краката, беше, след като прочетох във Вог една статия за французойките. Те не носят старо бельо, когато са неразположени, ходят на маникюр всяка седмица, както и на педикюр и не си омитат чинията само за да не остава. Обадих се на Тина да видя какво мисли.

— Добре написано — каза тя — и много убедително, но мисля, че авторката малко се закача. Забавно е и да, такива са, но тя се подиграва.

В този момент ми хрумна, че Тина се облича, държи се и даже яде като малко смахната французойка, макар и да е от Туутинг, така че нормално е да реагира така. Запазих си извънреден час при фризьора, в козметичния салон, тичах около блока, после се отбих в супермаркета и купих марули, пет моркова, кутия домати, две кутии извара, самун пълнозърнест хляб, три консерви риба тон, четири картофа, кутия ментов чай. Всичко това, разбира се, изгни в хладилника, но поне тази седмица краката ми бяха обезкосмени, нямаше косъмчета да се подават от бикините ми, косата ми не цъфтеше и ноктите ми бяха излъскани като Брад Пит в „Телма и Луиз“.

За жалост, тази седмица беше преди девет месеца, парижкият натиск за съревнование с французойките се беше изпарил и се бях върнала към моите английски развлечени маниери. И така, докато Маркъс ближе лявото ми ухо и ми шепти мили думи, преобладаващата емоция не е безпределна страст, а подскачащ, изплашен страх. Кога например за последно съм си чистила добре ушите?

Небрежно извивам глава така, че ухото ми остава встрани от пуфтящия му обхват и устните ни се срещат в непохватно удряне на зъби.

— Опа, съжалявам — изкикотвам се.

Не съм много сигурна как стана всичко. В един момент рева като бебе, а в следващия Маркъс ме е изтръгнал от стола и се оказвам в силните му (да!) здрави (и още как) мускулести (бонус точка) ръце.

Ревах и се сополивих на ленената му риза и оставих мокро зеленикаво слузесто петно, което за щастие той не забеляза. Погали ме по главата още малко и прошепна:

— Горката Хели, горкото пиленце, тихо, недей да плачеш! — после ме зацелува по главата. Маркъс Дж. Богът! Целува мен! След всички тези години на очакване!

Забравям за пенсионерите и залепвам устни за неговите. Дръпва главата ми назад, като ме сграбчва за косата, което е болезнено, но не се осмелявам да извикам, за да не наруша момента. Целуваме се дълго и силно, но — ужас на ужасите — начинът му на целуване изобщо не е толкова привлекателен, колкото предполага репутацията му с жените. И ако трябва да съм неохотно честна, разочарована съм. Езикът му се мята из устата ми като голяма мъртва съомга в пералня машина. После спира и казва дръзко:

— Сега по-добре ли ти е? — и отново ме обладава похот.

Придърпва ме на дивана и в разгара на страстта (макар че при мен не е спонтанно) аз също го сграбчвам за косата. Спира да ме опипва за малко, отдръпва се и казва:

— Хели, съкровище, обожавам те, но ми дърпаш косата!

— Съжالياвам — измърморвам и отново започваме да се лигавим с целуване. Този човек отделя прекалено голямо количество слюнка, мисля неблагоприятно, когато телефонът звънва. Включва се телефонният секретар.

— Здравей, Хелън, Том е! Обаждам се да питам дали искаш да изпием по текила няко...

Замръзвам. Том се обажда в наистина неподходящо време. Маркъс ме пуска, сякаш съм радиоактивна, страстното опиянение изчезва от лицето му, сякаш е захвърлил маска.

— Значи имам конкуренция — отбелязва надутото той.

— Не точно — заеквам.

— Да, точно — казва Маркъс пресилено мило, — вероятно трябва да се оттегля.

Той скача и изящно се почесва по странното зелено петно на ризата.

Казвам:

— Той просто... — спирам и поглеждам към Маркъс, който също ме гледа, без да мигне.

— Ти избираш, Хелън — казва той.

Вдигам телефона.

— Здравсти Том.

— О — казва той, — не вдигаш на всеки! Но аз успях!

Въпреки нещата, които наговорих на Тина, ще ми бъде трудно. Нервно поглеждам Маркърс, който е скръстил ръце като гладиатор и се прозява.

— Том — казвам тихо, колебливо.

Той ме прекърсва. Гласът му е по-студен:

— Няма да ми кажеш нищо приятно, нали?

Хапя устната си.

— Том — въздъхвам, — харесвам те и така нататък, но сега наистина съм заета с работа и други неща, но ще... защо не ти звънна някой път.

Поглеждам Маркърс отново. Не е особено впечатлен и добавям:

— Но не храни големи надежди.

Настъпва кратка пауза. После с хладен презрителен глас Том казва:

— Съобщението прието и разбрано — линията прекърсва.

— Та-дам! — казва Маркърс високо, нежно взема слушалката от ръката ми и ме завърта с лице към себе си. — Каза му го!

После се усмихва и промърморва:

— Страшна си, Хели, знаеш, нали? — усмихвам се и кимам, макар да не зная.

— Е — продължава, целува ме по врата, — какво — целува ме по шията — ще — разкопчава ме — правим — целува ме — сега — мляска ме шумно.

Вкопчила съм се в яките му рамене и затварям очи в пародия на страст, но вътрешно се чувствам слаба и виновна, и възбудена колкото умрял заек. Унижих Том, но аз се чувствам унижена. Тези четири думи: „Съобщението прието и разбрано“ — изпълват мозъка ми и ме карат да се срамувам пак и пак.

Изтръгната съм от тези мисли от неприятното усещане, че Маркърс ми прави смучка. Сякаш се опитва да изсмуче цялата кръв от тялото ми през кожата. Извинете, но тийнейджърското осмукване на територия съм го надживяла поне преди три месеца. Липсата ми на

ентузиазъм е вероятно очевидна, защото Маркърс рязко прекъсва всмукването и казва сериозно:

— Хелън, можем да спрем сега или да стигнем до края.

Аз се съвземам. Това е Маркърс, моята деветгодишна любов, за Бога!

— Да го направим! — казвам и се надявам да е прозвучало като секси котешко мъркане.

Той се усмихва триумфално и казва:

— Това е моето момиче! — после ме вдига, леко се запъхтява и ме влачи до спалнята си.

— Тежичка съм — шепна кокетно в самодоволно очакване на задължителното отричане.

Не е за вярване, но Маркърс не го прави! Вместо това ме тръшва вяло на леглото и измърморва:

— Ти го каза, скъпа!

Шест и половина невротични минути по-късно Маркърс и аз лежим един до друг под белия му юрган и аз се чудя какво да кажа.

— Хубаво беше — излъгвам. Учудващото е, че въпреки евтиното му изпълнение той ми вярва. Подпира се на лакът и завърта пръст (досега не бях забелязала колко малки са ръцете му) около дясната ми гърда. Поглеждам го и ме шокира веселото му изражение.

— Какво? — питам подозрително.

Маркърс бърчи нос.

— Нищо — усмихва се, — сладки са.

Безсрамие! Само за протокола, гърдите ми са номер 72А и пак за протокола (понеже толкова свободно изразяваме мнението си за телата на хората и сме толкова критични) пениса на Маркърс е номер АА, като батерия за джобен фотоапарат. Само че не изтрайва толкова. Изпълнена съм с негодувание, когато Маркърс отмята юргана и съобщава:

— Отивам да си взема душ — и изскача от леглото.

— Няма проблем — промърморвам, сгушвам се и придърпвам завивката до брадичката си.

— Е — продължава той малко рязко, — ти няма ли да си вземеш душ?

Подпирам се на лакти и измърквам:

— Това покана ли е?

Маркърс изглежда притеснен. Чеше се по левия прасец с дясното стъпало и казва:

— Хели, аз имам известни претенции относно душа. Зная, че е странно, но обичам да се къпя сам. Ти можеш да отидеш и да се изкъпеш в твоята баня, нямам нищо против.

Отначало не го разбирам и изръсвам:

— Какво, и после пак да се върна?!

Маркърс се колебае и казва:

— Ако искаш, макар че ще бъде неудобно, ако Люк те види, нали разбираш.

Полагам усилия обидата да не проличи на лицето ми.

— Много си прав — казвам бавно. — Би ли ми подал ризата.

Той ми я подава. Опитвам се да изглеждам безгрижно. Маркърс усуква старите ми бикини около късия си пръст и ги запраща към мен. Удрят ме в лицето и той избухва в смях:

— Усмихни се, Хели — смее се той, — вятърът ще задуха от друга посока!

Имитира намусеното ми лице. Опитвам се да си сложа каменно изражение, но не мога. Изплезвам език.

Очевидно това е правилният отговор, защото Маркърс намига и казва искрено:

— Знаеш ли, Хели, ще се радвам да прекарам нощта с теб, но така ще пропуснеш здравословния сън! Хайде друг път, а? — казва това клише, сякаш е спечелило конкурс за шеги.

— Ха! — казвам. Няма проблем. Това е Маркърс. Маркърс си е Маркърс. С безсмислено напомпаното тяло, освен една важна част. Негодуванието ми се изпарява.

— Иди и си вземи душа — казвам учтиво, — ще се видим утре!

Това извиква прожекторите.

— Лека нощ — казва той.

Обръща се (пфу, ама че е космат) и когато се отправя към прилежащата баня, нещо ме пробожда.

— Маркърс — изръсвам.

— Да.

Докато говоря, се опитвам да вляза в най-ужасните бикини, които някога съм имала.

— Утре вечер ще ти приготвя вечеря, ако искаш.

Не мога съвсем да разшифровам изражението му, но отговаря бодро:

— Да, добре, страхотно, ще се видим — изчезва в банята и тръшва вратата.

Измъквам се от леглото му, вземам панталона, чорапите и ботушите си, замъквам се в стаята си, събличам ризата си, вземам ножици от чекмеджето, разрязвам грозните бабешки гащи, изхвърлям остатъците в коша и се тръшвам в леглото. Не си измих грима, не си измих лицето и зъбите, нито ги почистих с конец.

— Голяма надута космата работа — казвам саркастично на тавана. После стоя съвсем будна до 4 сутринта.

Според будилника ми отварям очи в 2:18 следобед и за втори път през тази седмица мисля (без да зная още защо): „О, не“. Паметта ми дава половин секунда милост, преди всичко да изскочи. О не! Превъртам събитията от вечерта. Обърнатия бар. Алън. Пенсионерите. Маркъс. Миниатюрното му саламче. Душът. Предложението за вечеря. Приемането.

Е, може би не всичко заслужава „о, не“. После прехвърлям в главата си нещата, които мога да готвя, и отново се връщам на „о, не“. Надниквам от стаята си, но апартаментът е тих, а вратата на Маркъс е открената. Вероятно е в спортния център. Люк сигурно е в кръчмата. Обаждам се на Тина у тях, но никой не вдига и оставям кратко съобщение:

„Къде си, мръснице. Обади ми се, щом получиш това съобщение!“

После се отправям към недокоснатия куп готварски книги на най-високата полица в кухнята на Маркъс и свалям няколко.

Италианската отпада още на първа глава, защото не зная какво е *treviso* (вид червена горчица маруля, която се използва за подправка на месо). Английската посвещава 100 страници на тежки основни ястия и 425 — на калорични десерти. Понеже Маркъс би предпочел да се сvari в мазнина, отколкото да яде нещо стотвено в нея, спирам се на

американската книга, която съдържа рецепти за картофено пюре (това го мога!) и пилешки пай със зеленчуци. Лесна работа! Стига бе! Тук пише, че сам трябва да приготвиш корите. Слез на земята! Зарязвам книгата и решавам да импровизирам.

Ще направя картофено пюре (беля картофите, варя ги, смачквам ги, разбърквам с малко маргарин) и рибното ястие (нарязвам праз, задушavam го, слагам го в тавата, мятам няколко замразени риби отгоре, слагам малко овче кисело мляко върху рибата, настъргвам сирене Чедар, покривам го и го пъхам във фурната за толкова, колкото е нужно да се съблaзни госта). Лизи ми каза как да приготвям това рибно ястие и е вкусно. По-важното е, че са необходими четири продукта, не деветдесет. Сега обаче с неохота трябва да отида до супермаркета. Първо поглеждам в хладилника. Моята част (Маркърс го е разделил, за да намали дребните кражби) е празна, с изключение на кутия втвърдило се мляко, изсъхнало парче Чедар и малко масло, покрито с трохи. Маслото може да го почистя, но сиренето е на смъртно легло.

Коего ми припомня, че наистина трябва да се обадя на майка ми. От сряда тя спря да се обажда, което е страхотно, но необичайно. Утре ще й се обадя. Сега пак ще пробвам да чуя Тина, преди да се отправя към супермаркета.

Този път тя вдига.

— И защо не се обади? — настоявам.

Подминава въпроса ми и усещам, че се усмихва.

— О, Хелърн! По дяволите! — гласът й излъчва замаяно следоргазмено учудване.

Казвам обвинително:

— Онзи русия!

Тя блажено въздъхва:

— О, да Хелърн!

Тук спирам, за да поясня, че това е странно. Не е нормално. Обикновено, когато Тина излиза с някой мъж — който да речем изглежда като Мат Дилърн, богат е като Бил Гейтс и умен като Джери Зайнфелд — най-много да измъкнете от нея едно „става“. Аз съм силно заинтригувана.

— Каж ми! Сега!

Тя въздъхва:

— Амиии, казва се Ейдриън...

— Ейдриън — изпищявам.

— Да, Ейдриън — казва остро тя, — какъв е проблемът?

Преглъщам:

— Нищо, нищо, прекрасно име. Да, продължавай!

Очевидно Ейдриън е съвършен. Съвършенството му отстранява всички други мъже на земята. Той е съвършен от върха на пръстите на краката до темето на главата и особено съвършен около слабините. Има съвършен дрезгав глас, разказва съвършени остроумни анекдоти, има съвършената професия на архитект, има съвършен изящен апартамент непосредствено до Мейда Вейл и най-съвършеното — смята, че Тина е съвършена.

— Какво? Вече? — казвам. — Та ти го познаваше едва от осем минути.

Тина се кикоти в слушалката:

— Казвам ти, момиче, това е голямата любов. Усецам го в... гащите си!

Не съм особено доволна от отговора. Разчитам на отношението на Тина към мъжете (като изключим факта, че е преструвка), което ми служи за успокояващ романтичен барометър. Внезапното разрушаване на циничното статукво ме тревожи. Все едно изведнъж играем на музикални столове и аз се оказвам правата. Реакцията ѝ към новините за Маркърс не ме кара да се чувствам по-добре.

— Но той носи прашки! — изкрещява тя.

Това ме спира за момент и единственото, което казвам, е:

— Откъде знаеш?

— Виждат се през панталона му — вика тя.

Бързо успявам да се съвзема.

— Е, и? — прекъсвам я. — Не може всички да сме членове на модна полиция!

Тина предпочита да подмине този коментар.

— Хелън — казва вече по-сериозно, — не искам да помрачавам радостта ти, зная, че го харесваш от години, но всички се съгласихме, че е даже по-зле и от Джаспър. Той е един пълен глупав идиот и не само, искам да кажа — тя продължава безгрижно — какво мислиш за навика му, свързан с аспирина?

Опасявам се, че Тина има предвид навика на Маркър да носи разтворим аспирип в сребърна кутийка за хапчета по всяко време, в случай че получи инфаркт.

— Той не е точно особено забавен и готин. Не можеш да кажеш, че живее на ръба — сега започва да говори глупости. И макар че има семенце (добре де, от секвоя) на истина в това, което казва, проповедта ѝ от светия олтар на новооткритата ѝ любов наистина ме изважда от релси.

— Не бих казала, че животът на края на Мейда Вейл е точно живот на ръба, а ти? — прекъсвам я.

Следва ледена тишина, която Тина нарушава с учтивия въпрос:

— Колко голяма му беше оная работа? — признавам, че е като бонзай, заливаме се от смях, отношенията ни пак се стоплят.

— Тогава защо да се занимаваш с него? — въздъхва тя.

Вдигам рамене.

— Просто... не мога да го обясня. Харесвам то. Чувствам се (не се смей) привлечена от него. И беше толкова сладък, когато бях разстроена. А и това беше първия път. Може да е бил нервен. Може да е било студено в стаята...

— Може би — прекъсва ме Тина — пенисът му е като игла!

Кикотим се още известно време, макар че нейният смях е много по-гръмогласен от моя, след което се извинявам и се отправям към магазина.

Пет изтощителни часа по-късно с много усилия сцената е готова. Изгоних невярващия Люк в кръчмата (не беше нужно да го увещавам дълго) и почистих кухнята. Пюрето е смачкано, рибата се готви, масата е сложена, свещите са запалени, виното е охладено, маслото е изрязано и почистено, купих и една франзела да върви с него, макар че трябваше да я прегъна на две, за да се събере в торбата и аз (още известна като десерта) съм изкъпана, сресана, облечена и натруфена. Единствената липсваща съставка е Маркър.

Чакам до десет без десет, изяждам цялата риба сама и оставям Шишко да празнува с пюрето.

ГЛАВА 10

В дни като този ми се ще да бях измислила Тетра Пак. Милиарди долари за минути обикновено оригами. За да добавя обида към завистта, вчера се опитах да отворя само със стискане опаковка гъбена супа и не стана! Трябваше да я разкъсам с ноктите си — вместо гладко и контролирано да наляя супата, тя се разплиска по целия под и стана мазало.

Люк предположи, че съм я отворила от неправилната страна, но аз изръмжах:

— Откога ти стана експерт? Ти винаги ядеш от кутии и консерви.

Изглеждаше засегнат и на път да спори, когато забеляза бясното ми изражение и замълча. Люк обикаляше на пръсти около мен, откакто Маркърс изчезна безследно. Естествено в неделя сутринта възкликна с просветление в гласа:

— Вероятно е при онази поп звезда от Секънд Едишън!

Като изключим това, се държи като модел за подражание на чувствителност и такт. Аз междуременно бях модел за озлобление и избухливост. Отчасти заради Маркърс, отчасти заради Том, но най-вече защото (благодарение на липсата на новаторско мислене) днес трябва да се върна на работа.

Промъквам се в офиса, като се опитвам да не привличам вниманието. Чува се едва доловимо притихване на разговорите, когато влизам, все едно съм обула маратонки от миналогодишна колекция. Което наистина е така. Тина нарушава тишината с вика:

— Брадшоу! Добре дошла!

Лизи се впуска, прегръща ме силно и ме целува три пъти (лява буза, дясна буза, после тъкмо когато се обръщам — изненадваща целувка по лявата. Мисля, че е континентален поздрав).

— Хелън — казва тя заповеднически, — не се преработвай днес! Ако ти се събере много, излез да се разходиш. И ето, вземи! Ще ти помогне да спиш по-добре.

Пъха малък предмет в ръката ми, преди да изтича обратно на бюрото си. Шишенце масло за ароматична терапия.

На него пише: „Екстракт от зелена лавандула“, а отдолу с по-малки букви, за по-интелектуалните потребители — „*Lavandula officinalis*“.

Трогната съм, макар че последния път, когато имах проблем със съня, стана така, че (тревожех се дали са ме скъсали на матурата и както се оказва, с основание) билки, корени и цветове имаха ефект, обратен на сънотворния. Лекарят ми, който поради причини, известни само на него, мрази да предписва лекарства, се осмели да ме посъветва да изключвам телевизора три часа преди лягане и да пия успокояващ чай от лайка! За две седмици бях спала три часа и бях откачила от изтощение, така че тези врели-некипели хич не ми се отразиха добре.

Обаче съм благодарна на Лизи за подаръка, защото (противно на мита) когато си помощник-редактор в списание Гърлтайм, получаваш един безплатен продукт годишно, който неизменно е нещо, което никой друг не иска — например флуоресциращ оранжев калъф за мобилен телефон.

Някои колегите (след напрегнато наблюдаване на посрещането от Лизи) се изреждат да кажат, че съжаляват за баща ми. Други любезно ми изпращат имейли, а една малка част ме поглеждат подозрително и се държат с мен, сякаш съм болна от ЕБОЛА. Латиша не знае какво да прави. Прекрасната ни енергична писателка на страницата със съветите ми е изпратила сладко писмо, в което ме съветва да не се чувствам зле за трудните моменти нито да тъжа за добрите времена и че баща ми винаги ще бъде с мен. Порозовявам от раздразнение — хората изглеждат решени да ме разстроят от сантименталност.

Латиша обърква неудоволствието ми за сигнал, че ще избухна в ридания и мърмори:

— Дръж се, скъпа, дръж се!

После ме изпраща да ѝ донеса закуската (парче пълнозърнест тост с фъстъчено масло и капучино с канела без шоколад). Купувам двойно еспресо и мъфин с боровинки за себе си, който виновно изяждам, докато Лизи не ме гледа (мъфин е просто хитра дума за торта!).

Денят не е съвсем лош. Прекарвам го в транскрибиране на читателски писма и скучно писане на компютъра

(осемдесетгодишният ни филмов критик настоява да си пише ревиютата на ръка). Обаждам се на авторите на свободна практика да им напомня за предстоящата среща за статиите (иначе безделниците никога не изпращат идеите сами). Обаждам се на един от лекарите, с които работи списанието, за да даде подробно описание на симптомите на хламидии (отговор: почти никакви и с изключение на късметлийките, които имат някакво течение, първото нещо, по което го разбираш, е, че си безплодна). Вземам костюма на Латиша от химическо. Единственото предимство, че съм отново на работа е, че имам по-малко време да мисля за Маркър. Или Джаспър, който — осъзнавам — не ми се е обаждал от две седмици и половина. Недостатъкът е, че когато Лизи, Тина и аз излизаме да обядваме, съм принудена да слушам за чудото Ейдриън в продължение на шейсет минути. Дори Лизи прикрива деликатна прозявка. Очертава се скучна седмица.

Сряда вечер. Отмъквам се вкъщи и тръшвам вратата. Както и очаквам, апартаментът е празен. Вероятно Люк е в кръчмата — той разделя времето си между работа в бара и забавление в бара и продаването на рекламно място за автомобилно списание. Работата в бара я разбирам, продаването на рекламно място ме обърква. Люк се опита да ми обясни. Той не се среща с клиентите. Седи в задушна стая в разпадаща се сграда, пълна с размъкнати мъже, уморени жени и стари телефони. Никой не си губи времето да поздравява. Идват, седат и изорават други автомобилни списания със списъци от коли втора употреба за продан. После звънят на телефоните от другите списания и убеждават всеки, който си продава колата, да се изкашля пак и да рекламира в тяхното списание. Понеже е на свободна практика, на Люк му плащат изцяло само комисиони.

Преди няколко месеца се опитах да установя как с бездарните си дипломатически умения той изобщо изкарва пари.

— Обаждам се само на хора от Уелс — отговаря.

— Какво! — възклицивам.

Според Люк уелците са най-дружелюбните и най-малко свадливите хора във Великобритания. Те често го съжаляват и плащат отново. Усмиввам се на себе си, като си спомням този разговор, после чувам шум и усмивката ми секва.

Шумът е съблазнителен кикот и идва от хола. Проклинам се за това, че тръснах входната врата, и запълзявам към стаята си. Твърде късно. Маркърс (за последно видян да се отправя с гол задник към банята) подава главата си иззад ъгъла и казва весело:

— Хели, запознай се с Каталина!

Красива жена с яркочервени плитки и огромни зелени очи нахлува в хола. Интересно, носи селска рубашка и вълнена шапка с наушници.

— Здравсти, Хелън — казва тя.

— Здравей, Каталина — отговарям. Подозирам, че макар да изглежда като босненска бежанка, тя е всъщност поп звезда. Тя е и екосъобразна, което прави нещата още по-лоши. Сигурно това е изключителният начин, по който Маркърс ми казва, че не иска между нас да има връзка. Какъв страхливец! Фиксирам го с продължителен поглед, пълен с презрение.

— Хели — извиква той, — защо си толкова сериозна! — обръща се към Каталина: — Когато се запознах с Хели, беше невероятно забавна! А сега е толкова сериозна!

Каталина изстрелва смях като картучница и изписква:

— Наистина ли? — сякаш току-що са й казали, че парчето й сензационно е стигнало до номер деветдесет и четири в класациите.

— Баща ми умря съвсем наскоро — казвам, за да придам драматизъм и да накарам Маркърс да се почувства глупаво. — Обикновено в такъв случай човек не е особено забавен — отново кисело поглеждам Маркърс и се затварям в стаята си. Съжалявам себе си и странно — Каталина също.

В четвъртък сутринта забелязах, че Шишко, за първи път в охолния си живот не се храни. Отваря розовата си триъгълна устичка, мяуче силно, усуква се около глезените ми, като оставя добро покритие оранжева козина на черния ми панталон и скача на кухненския плот (Маркърс би откачил, но все още е в леглото с Каталина) и блъска ръката ми нежно с глава. Но когато отворя кутия и изпразня съдържанието ѝ в синята порцеланова купичка, изправя опашката си като мачта и се оттегля наперено. После започва да вие. Това е наистина ужасен шум. Започва като дълбоко пшкание и свършва като силно виене. Чувствам, че съм се провалила като майка.

— Какво — казвам раздражено.

— Мяууааааааау!

— Съжалявам — казвам сърдито, — не разбирам.

Тогава — това е най-лошата част — отива и сяда като сфинкс на перваза. Седи, седи с лице към градината и задник към мен. Когато го целувам по главата, става раздразнителен и сменя мястото на перваза. Честно казано не е ял много цялата седмица, но мислех, че е защото лятото изведнъж дойде и му е горещо. Вероятно се цупи, защото не му харесва, че го зарязах заради работата.

— Работя, за да мога да ти купувам Уискас, мързеливо прасе такова — казвам, преди да разбере, че закъснявам, и излизам тичешком.

Цялата четвъртък сутрин мислих за Маркъл и Шишко до следобед, когато позвъних на майка ми. Никой не вдига. И започвам да мисля за нея. От деня на погребението не съм се грижила много за нея. Това ще рече, че не сме се виждали и не сме говорили. А трябваше. Но не исках. Топла и състрадателна съм като бучка лед, но така или иначе не бих ѝ се отразила добре. Отказвам да се чувствам зле. Защо не мога да изключа за две-три седмици, без това да бъде проблем? Мамка му! Звъня на мобилния ѝ. Изключен е. Моля, опитайте по-късно. Къде е тя? Отново звъня вкъщи, чакам, чакам, докато накрая се включва телефонният секретар. За малко да изпусна слушалката при гласа: „Свързахте се с дома на Морис и Сесилия Брадшоу. Не сме си вкъщи, моля оставете съобщение след сигнала“.

Сърцето ми бие толкова бързо, че сигурно ще експлодира — гласът на баща ми. Оставям слушалката и набирам отново. После се облакътявам на бюрото, затварям очи и се наслаждавам на дълбокия силен глас: „Не сме си вкъщи“.

Хипнотизирана си го представям да седи в любимото си кресло в кабинета, без да обръща внимание на звъненето, защото мрази да вдига телефона. Може да е още жив. Слушам съобщението му отново и отново.

Накрая оставям съобщение.

„Здрасти, мамо, аз съм. Надявам се си добре. Съжалявам, че не се обадох. Просто в работата беше лудница. Звънни ми. Чао.“

Може да пазарува с приятелката си, Вивиан. Или да е отишла да плува. Така си казвам, но не вярвам. Седя на бюрото си, а Латиша ми нарежда да се обадя на литературния критик, за да напомня, че текстът ѝ закъснява със седмица, а единственото, за което мога да мисля, е, че майка ми вероятно е мъртва и виновната съм аз. Получила е удар и гние на стълбите. Претърпяла е катастрофа и е починала от смъртоносни рани по главата (наследила съм гените за шофиране от нея).

Задушавам се от ужас, но и просто зная. Сещам се за една история, която прочетох в Дейли Телеграф за един човек, който бил намушкан до смърт по време на бизнес пътуване до Швейцария. Приятелката му от Съсекс звъннала на мобилния му, но той не отговорил. „Знаех, че е мъртъв“ — казва тя на репортера. „В този момент го знаех без капка съмнение“. Прочетох тази история, когато и двамата ми родители бяха живи и здрави и ми лазеха по нервите и реакцията ми беше: „Ха! Наистина е знаела! Как пък не!“ — Сега тази жена съм аз. Майка ми е мъртва. Трябва ми въздух.

— Съжалявам — въздъхвам аз срещу изумената Латиша и се втурвам от офиса на улицата. Изглеждам откачено, без да имам представа какво правя или къде отивам, тичам по пътя, сядам на една дървена пейка (с надпис: „В памет на Антъни Байер, който обичаше Лондон“), о, Боже, опитвам се да си поема дъх. Горещо ми е, студено ми е, зле ми е, ще припадна. След пет секунди идва Латиша.

— Хелън — казва нервно, — какво има? Да не би да си се скарала с... как му беше името, Джейсън? — Виждам, че Латиша стои на разстояние, така че да няма телесен контакт.

— Майка ми е мъртва — прошепвам.

— Искаш да кажеш баща ти — казва тя.

— Майка ми. Зная го.

Латиша прочиства гърлото си.

— Хелън — казва, — майка ти току-що се обади. Помоли ме да ти предам съобщение.

Мамка му! Латиша никога не приема съобщения. Никога! Колко мъчително засраващо. Дишам бавно, дълбоко и се изправлям.

— Много ти благодаря, Латиша — казвам бързо.

Тя добавя:

— Каза, ако си свободна, да отидеш при нея утре вечер.

Дали съм свободна? Майка ми да мисли за някой друг, освен за себе си? Изумително! Кимам и кротко следвам Латиша обратно в офиса.

Пристигам вкъщи с нагласата, че Маркърс и Каталина играят на лекари и сестри. Изключително съм изненадана, когато, докато пъхам ключа в ключалката, Маркърс отваря вратата със свирепо изражение. Сигурно още е огорчен от коментара ми за смъртта на татко.

— Твоето отвратително животно! — рърмжи той — Е оакало цялото ми легло! ОТНОВО! — гледа ме така, сякаш иска да ме удари.

— О, не — въздърхам горда и доволна от внушителното изявление, извършено от Шишко. Маркърс ме завежда до доказателството. Очевидно Шишко страда от това, което майка ми нарича „течащо коремче“. Църкам с език.

Аз казвам:

— Не се тревожи — и се усмихвам, — ще почистя.

Отивам в кухнята да взема гумени ръкавици и хартиени кърпички и се чудя как да наградя Шишко. Сос от риба тон? Да играем с палтото? (Играта с палтото е най-скучната на света — слагам чадър или прърчка под палтото си и Шишко скача върху него до безкрай, докато не умра от скука). Гади ми се, но събирам дрисканото, като оставям кафяви петна върху белия памук. Надъртам към моя герой, който си ближе лапичката от безопасната позиция в спалнята. Пренасям пухените кърпи в кофата, когато телефонът звърва. Маркърс го вдига, после без думи ми подава слушалката.

Махам ръкавиците.

— Ало — казвам.

Маркърс се изнася от стаята.

— Хелърн — процежда се глас, в който с мърка разпознавам мазния Алърн.

— Откърде имаш номера ми? — казвам ледено.

— Мишел — отговаря той щастливо.

Ще я убия!

— Предполагам, че обаждането не е платонично — казвам с отегчен глас.

Тук Маркърс отново влиза в кухнята с миришеция събран на топче юрган под ръка и ядно го натъпква в пералнята. Може да чуе всяка думичка, която казвам. Затова, когато Алън ме пита дали искам да отида с него „на вечеря, после на дискотека“ (дискотека!), макар да бих предпочела да си обръсна веждите и да изям сандвич с плъх, казвам с див ентузиазъм, който сигурно е убедил Алън, че съм шизофреничка:

— С удоволствие ще изляза с теб в събота вечер!

Щом Маркърс излиза, натискам 1471 и информирам Алън, че съм променила решението си и ще се видим само на бързо кафе. После се обаждам на Мишел, за да ѝ се накарам по най-страшния начин, да ѝ наричам задника така, както досега не ѝ се е случвало в привилегирания ѝ северозападно лондонски живот. Започвам със:

— Мишел, бих предпочела да не даваш номера ми на мъже, които не ми харесват — и приключвам със: — Не, права си, благодаря. Да, вечер с Алън ще ме разсее от Маркърс. И Джаспър, да.

Казвам ви, понякога наистина се мразя.

ГЛАВА 11

Според мен, ако си мъж и ако си в двайсетте, приятелите ти съществуват, за да ти утежняват живота. Казват ти, че си грозен, че работата ти е тъжна, че колата ти е бричка, че приятелката ти ще те напусне. Това е техният начин да са подкрепящи. Но аз съм жена. И цялата работа в това да си жена и да имаш жени за приятели е, че колкото и да си противна, глупава или неразумна и както и да се държиш, те са биологически програмирани да ти казват, че си чудесна, косата ти изглежда страхотно и че си постъпила правилно. Това им е работата!

И така, когато казвам на Тина за „срещата си“ с Алън, съм поразена, че тя се осмелява да не прояви съчувствие.

— Ако не си искала да ходиш, трябвало е да откажеш — отсича тя.

Обяснявам, че е било тактика да накарам Маркърс да ревнува.

— Но Хелън — отговаря тя, — на Маркърс изобщо не му пука. Аз съм бясна. Даже не проявява вежливост да се пошегува!

— Тина — прекъсвам я, — научно доказано е, че мъжете винаги искат това, което не могат да имат.

Тя спокойно отговаря:

— Очевидно и жените.

Намръщвам се.

— Какво трябва да означава това?

Тина сумти:

— Знаеш какво означава. На ниво детска градина Маркърс е забавен. Ако си падаш по Невероятния Хълк, той определено става. Но също така е и идиот с пишка с размера на гъгрица. Ти си по-горе от Маркърс, а на него му е все тая. И заради него ти си на път да прахосаш една вечер от живота си с някаква отрепка. Луда работа!

Луда? Невероятно е. Невероятно е, че една от най-близките ми приятелки, на която разчитам да потвърди, че съм взела правилното решение, когато си подстригах бретона с ножичка за нокти в изблик на

скука; когато похарчих двуседмична заплата за чифт обувки толкова високи, че ги носих веднъж и имах невероятни болки в гърба цели пет дни; когато спях с Джаспър още първата вечер, макар че тогава той ме попита: „Винаги ли спиш с мъжете още първата вечер?“, когато здраво настъпих палеца на мъж в метрото, след като той ме удари с куфарчето си, преди да разбере, че е сляп — а тя да се съгласи с мен!

Пренебрегвам я и не си правя труда да се обърна към Лизи за второ мнение, понеже имам тайното подозрение, че ще прояви същото мъжко отношение като Тина. Под формата на мълчалив протест в един часа следобед изяждам сандвича си с риба тон и шоколадовия десерт Дайм на бюрото си, докато преглеждам Дейли Мирър. Тогава се сещам, че Тина е излязла на модни снимки, Лизи е на представянето на парфюм, и съм се прецакала да не си ползвам обедната почивка. Прекарвам остатъка от следобеда, опитвайки се да смогна с безспирния поток от „малки задачи“ на Латиша и непрекъснато и дразнещо усещам, че дъхът ми мирише на риба тон. Тръгвам си от работа точно в шест и отивам право при майка ми.

Звъня на вратата. Никой не отваря. Пак звъня. Много необичайно. Пак пробвам. Най-сетне! Една фигура се плъзга надолу по стълбите и стига до матовото стъкло. Щрак, щрак и входната врата бавно се открехва.

— Откога слагаш резето... — започвам аз и влизам. После поглеждам майка си и се втрещявам. Прилича на мъртвец.

Винаги е била слаба (аз съм се метнала на баща ми), но за трите седмици, в които не съм я виждала, тя е свалила поне шест килограма. Косата ѝ виси на туфи, мръсна и изтощена, бледото ѝ лице е без грим, кожата ѝ е суха и изтъняла. Това! Жена, която изяжда страниците за красота в Космополитън, Мари Клер и Вог всеки месец (за Гърлтайм не си прави труда) и може да различи нюансите на червилата „целувка горски плодове“ от „тъмночервен блясък“, без да се замисли! Жена, която почитства, тонизира и овлажнява кожата си почти религиозно, която почитства зъбите си с конец след всяко ядене, включително и обяд (има четка за зъби и други принадлежности в служебната стая) и се къпе веднъж сутрин и още веднъж, преди да си легне. И какво е облякла? Плетен кафяв пуловер размер пет, твърде голям за нея, и провиснал черен клин. Изглежда като студентка.

— Божичко! — казвам, след като си възвръщам способността да говоря. — Божичко, погледни се! Мамо, изглеждаш ужасно, ужасно! Станала си скелет! И този кошмарен пуловер! Лято е! Изглеждаш като клошар!

Поглежда ме замъглено. Очите ѝ са празни. После казва:

— Беше на баща ти! — и зарива. Силни, сподавени, хълцащи, раздиращи хлипания. Сграбчвам я и в странна полупрегръдка я занасям до стола. Господи! По-лека е от Шишко! Видът ѝ, слаб и съсухрен, е толкова отблъскващ, че едва се сдържам да не се разплача.

— О, мамо — прошепвам, — какво си направила със себе си? Кога за последно си яла, за Бога! На какво приличаш! Защо не ми се обади?

Тя хлипа толкова силно, че направо поглъща думите, докато ги изрича. Макар да са неясни, аз ги чувам и отговорът ѝ като нож се забива в сърцето ми:

— Обадох се.

Отново зарива. Протягам се и я люлея, и я милвам по сплесканата мазна коса, хлипането става все по-дълбоко и силно, докато не прераства във вой:

— Ооу, не мога да си спомня...

Преглъщам.

— Какво не можеш да си спомниш, мамо? — ужасена съм.

— Не мога да си го спомня, само болницата. Искам да си го спомня жив, но... — вече крещи, — не мога! Не мога! Защо? Спомням си само как умира. Господи, ужасно е, как го понасят хората!

Затварям очи. Побиват ме тръпки и в гърлото ми засяда болезнена буца.

— О, мамо! — прошепвам. Сълзите парят на очите ми, но не от тъга, а от вина. Представям си как се наливам с текила, вися по баровете, търкалям се в леглото с онази човекоподобна маймуна, вместо да се обадя на майка си. Болката е остра, потръпвам и се свивам от мислите си, които приличат на удари.

И още. Чувствам се като мошеник. Сякаш съм се отделила от тялото — сякаш гледам себе си и майка си от друго място. Виенето продължава, докато майка ми се изтощава и захленчва. Продължавам да галя косата ѝ, докато ръцете ми започват да лепнат. Забелязвам, че мирише. Не се е къпала. Застоялост. Майка ми мирише. Сграбчвам я за

раменете — а всъщност напипвам кокалите ѝ под кожата — и леко я разтърсвам.

— Мамо! — казвам строго, сякаш е малко дете. — Чуй ме! Ще ти напълня ваната и ако искаш, ще ти помогна да си измиеш косата. Ще те измия и между краката, ако не можеш да се справиш. Какво мислиш?

Майка ми замръзва от ужас: сякаш дъщеря ѝ и е предложила да ѝ масажира задника.

— Определено, не! — изписква тя с толкова силен глас, че и прилеп би оглушал. — Как можа да предложиш такова нещо! Отвратително! Напълно съм в състояние да се измия!

Знаех си, че това може да я изтръгне. Както и да е, придружавам я до банята, пускам кранчетата, наливам литър пяна за баня и ѝ показвам къде е шампоанът.

— Искам да останеш тук половин час и да си измиеш косата до блясък — казвам. — Също ще ти оставя чисти дрехи на леглото да се преоблечеш.

Майка ми несигурно се върти на килимчето и се поклаща. Прегръщам я нежно въпреки неприятната миризма, която се излъчва от нея.

— Просто се отпусни добре в хубавата пенлива вана — казвам и с неудобство установявам, че звуча като Лизи във възможно най-ужасната ѝ поучителна форма на редактор от „Здраве и красота“. — Ще ти дам и чиста кърпа от шкафа. Не бързай! Ще бъда долу, ако имаш нужда от нещо.

Оставям майка ми да се съблече, изравям една кърпа от шкафа и се отправям към гардероба. Избирам бели бикини и сутиен в същия цвят, лека синя памучна блуза, бежов колан и син всекидневен панталон. Ведри и стилни дрехи, не твърде ярки заради траура. Слагам дрехите на леглото, когато от чаршафите ме лъхва миризма.

Не че се хваля с това, но не съм особено голяма чистница.

Имам не по-малко чаши от кафе, покрити с пухкав слой мухъл под леглото си, от всяка друга жена, но когато нечий чаршафи вонят на застояла пот и узряло сирене Бри, даже аз разбирам, че е крайно време (ама съвсем крайно) за пералня. Махам горния, долния чаршаф и калъфките, изхвърча стара тениска за спане, така че вземам и нея,

пъхам целия куп в пералнята, слагам щедро прах и завъртам на горещо пране. После се отправям към кухнята.

Приоритетът ми е да накарам майка ми да яде. Отварям хладилника (това е хладилникът, към който винаги се отправям, дойда ли в къщата на родителите ми, защото зная, че вътре винаги ще намеря: 1 — шоколадов мус, 2 — пушена съомга, 3 — екзотични плодове, 4 — скъпо сирене, 5 — домашна лазаня със зеленчуци, 6 — ананасов сок. С други думи всичко, което в моя онеправдан хладилник от третия свят никога не се намира.) Днес обаче корпоративният и оholen хладилник на родителите ми е лишен от даровете си. В него има: 1 — кутийка кисело мляко с праскови (срокът му е изтекъл преди седмица), 2 — един сбръчкан домат, 3 — една микро порция сирене Едам, 4 — парченце шоколад Дейри Милк, 5 — пакет корнфлейкс, 6 — копие от „Фирмата“ на Джон Гришам. Господи! (Нямам предвид, че и той е вътре, искам да кажа... горката аз.)

Слагам корнфлейкса в шкафа и „Фирмата“ в библиотеката. Не зная какво друго да направя. Дали да не отскоча до денонощния супермаркет за продукти? Или да мина хола е прахосмукачката? Решавам, че ако майка ми е гладувала толкова време, ще може да погладува още няколко часа. Почиствам коридора, после тръгвам към останалата част от къщата. Честно казано страхувам се какво мога да намеря. Страхът ми се оправдава.

Надниквам в една торбичка, която си кротува до поставката за чадъри, и откривам, че е пълна с пликове. Кафяви и бели пликове, до един неразпечатани. С разтуптяно сърце грабвам един. Адресиран е до г-жа С. Брадшоу. На задната страна с малки зелени букви пише: „Ако не бъде доставен, да се върне на: Джон Люис...“. Отварям го. Извлечение от сметката на майка ми отпреди две седмици. Дължи 43 лири за чайник на *Филипс*.

Като обезумяла обръщам найлоновата торба с главата надолу и изтърсвам съдържанието ѝ на пода. Сметки за газ, телефонни сметки, сметки от кредитни карти, сметки за ток. Има и писмо от адвокатата Алекс Симпкинсън (отпреди петнайсет дни), в което се казва, че активите на баща ми, дълговете и отговорностите трябва да се проверят, за да се попълнят документите по завещанието, че майка ми би могла да му прехвърли всичко, с което не иска да се занимава, че ще ѝ се обади, щом събере всички необходими подробности, но

междувременно, ако се нуждае от съвет, да не се колебае да се свърже с него. Треперя от — не зная какво — стрес? Шок? Тъга? Но сурово и методично отварям всеки плик и слагам всяко съобщение в някой от трите купа според статута му. Нямам силата да говоря с майка си за това точно сега. И точно сега не мисля, че и тя би се справила.

Останалата част от първия етаж е, за щастие, сравнително подредена. В хола правя следващото си шокиращо откритие: пресен розов чист куп от Файненшъл Таймс. Или по-точно — двадесет и четири броя, включително и днешният, са подредени зад люлеещия се стол на баща ми. Очилата му за четене и тежка дървена кутия с пури Кохиба лежат на масичката, червените му кадифени чехли са под нея. Чувствам се като Еркюл Поаро, а майка ми е мутирала в мис Хавишам. Това мрачно съмнение се потвърждава от пронизителен писък от горния етаж.

Втурвам се в спалнята, прескачам по две стъпала. Какво има сега? Майка ми, загъната в хавлия, с капеща вода от косата, изскърцва през зъби:

— Глупачка, какво си направила?!

Преглъщам инстинктивния си отговор, който е: „Ти, неблагодарна луда вещице“ и като любезно се опитвам да не повишавам глас, отвърщам:

— Какво съм направила?

Извършила съм най-ужасното безразсъдно престъпление в световната история.

Изпрала съм чаршафите на майка ми и пижамата на баща ми в пералнята с щедро количество Персил на изключително висока температура и по този начин съм заличила изключително ценната витаеща миризма на Морис Брадшоу завинаги.

Прекарвам останалата част от вечерта в извинения, чистене, придумване, утешаване и насилствено хранене. Бързо изтичвам до магазина и купувам спаначна супа, ягоди, авокадо, извара, банани, пълнозърнест хляб, масло, пресни спагети, готов доматиен сос, пакетирана салата, прясна съомга и пакет бразилски ядки. Повечето от нещата купувам по съвет на Лизи — обаждам ѝ се, докато изпреварвам камион по магистрала А1. Изглежда майка ми има нужда от огромни количества витамин В6, който според Лизи „ще я ободри“ — в което се

съмнявам — и се съдържа в „месото, рибата, ядките, бананите, авокадото и целите зърна“.

Твърде се срамувам да призная, че не съм много сигурна дали мога да различа пълнозърнестия хляб и купувам само другите неща. По моя инициатива също купувам зърнена закуска с мед и шоколад и тоалетна хартия. Не оставам особено доволна, след като майка ми, едва изяла половин спаначна супа и един тост с масло, казва, че е „преяла“.

Аз изръмжавам:

— Поне хапна нещо — и се заричам утре да продължа с грижите за нея. Карам я да изпие витамините, изпращам я до леглото с изпрани чаршафи и ѝ казвам, че първото нещо, което ще направя утре, е да мина да я видя.

Когато най-сетне се добирам със залитане до апартамента си, е почти полунощ. Погалвам сърдития гърчещ се Шишко с неохота и се отправям към телефона да се обадя на мазния Алън.

— Ало? — звучи уморено, сякаш го будя.

— Обажда се приятелката на Мишел, Хелън — казвам решително.

— По кое време звън... — запелтечва той.

Прекъсвам го:

— Обаждам се да кажа, че утре вечер няма да излизаме, нито когато и да било. Нямаме нищо общо, така че няма смисъл.

На път съм да затворя, когато той се намесва, вече звучи като съвсем буден и чак долавям гневните пръски слюнка:

— Звъниш ми в този безбожен час, за да ми кажеш, че ти с безкрайната си мъдрост си решила да ме отпишеш! Предполагам също ще ме уведомиш, че не аз, а ти...

Стъпквам сприхавия прилив със силно презрение:

— Обаждам се с любезната молба да не ме търсиш повече. Помолих те да не го правиш, но ти с безкрайната си арогантност го стори. И не, Алън. Не е заради мен, а заради теб.

После оставям телефона отворен и си лягам. Чувствам се замаяна от неудобството, което изпитвам заради майка си. Но въпреки това, след като се обадох на Алън, се чувствам малко, мъничко по-добре.

ГЛАВА 12

Музика беше предметът, който най-много мразех в училище. Мразех я повече от математиката. Бях музикален инвалид. Без значение колко дълго и колко силно ме гълчаха и ме насилваха да грача, нотите за мен останаха колекция от мистични черни завъртулки. Осминката например ми приличаше на чипс. Въпреки това, когато бях на седем, ме измъчваха да свиря на флажолет и то по време на обедната почивка. Страхувах се от тези часове повече, отколкото от ловеца на деца в „Мечта на колела“. Единственото, което си спомням, е как треперех в кабинета по музика с шепа други нещастници, докато свирят Frere Jacques, а аз им подражавам.

И после, в един съдбовен ден, поискаха от мен да свиря соло и фиаското приключи. Бях заклеймена пред целия клас за музикален инвалид. Щеше ми се да потъна в земята от срам. Както и да е. На следващата сутрин се събудих и се чувствах различно — лека, развълнувана и невероятно свободна. Вече нямаше да ходя на уроци по флажолет. Никога. И когато се замисля за най-големите травми в живота си — уроците по флажолет и това, че не ми разрешаваха да си продупча ушите — виждам, че имат нещо общо помежду си. Без значение колко пагубни ми се струваха тогава, имаха край. Проблемът със смъртта е, че няма край.

Тя е нещо постоянно. Понякога забравям, че се е случило, но после се сещам. Не мога да повярвам, но не мога да я прогоня. Майка ми вманиачено разглежда фотоалбуми. Сякаш, понеже образът на баща ми е ярък с цветовете на Фуджи техникolor, не може да е умрял. Аз междувременно не зная какво да правя. Не зная дали майка ми е в това състояние, защото обичаше баща ми, или защото е останала сама.

Новината, че вече не сме заедно с Джаспър, определено я ободрява. Докато не разкрих, че съм сама (ама че смешна фраза, всеки човек е сам, даже Тина с невероятните ѝ срещи), майка ми се сърди. Сякаш „поминаването“ на баща ми, както го нарича, е моя вина! Е,

извинявайте, но не аз сготвих последното, заредено с холестерол ястие. Продължава да прави остри коментари като:

— Той беше единствената ми сродна душа. Ти си си добре, имаш толкова приятели, които те подкрепят.

И кои са тези „приятели“? Люк ми казва „горе главата“? Мишел ме мъмри, че съм се държала като кучка с Алън и ме пита дали не полудявам? Латиша, която заявява (когато обяснявам, че съм закъсняла, защото сериозно съм се карала с майка си за това дали да отменим абонамента за Файненшъл Таймс):

— Трагедия. Но ти трябва да се радваш, че си е отишъл толкова бързо. Едва ли би искала да страда.

Когато майка ми се заяжда, аз не отвърщам. Не казвам например: „Беше единственият ми баща. Ти си си добре, можеш пак да се ожениш“. Вместо това прекарах цялата седмица в суетене и тормоз да я накарам да се храни повече. Купувам „Книга с рецепти за добро домакинство“, цели потискащи 576 страници, и решавам, че отсега нататък ще посвещавам всяка неделя и понеделник, и сряда вечер в хранене на майка ми и това да я разсейвам от загубата. За нещастие, този план изисква от мен да се лиша от социалния си живот и да се науча да готвя.

Обаждам се и на местния агент за недвижими имоти, който позвънил на майка ми в сряда (убедих я да започне да вдига телефона си от вторник) и казал, че чул „че тя смятала да се мести“. Превод: чул е, че съпругът е гушнал букета, предположил е, че вдовицата би се преместила в селска къща и решил да си подsigури хубава тлъста печалба, като я сплаши да продаде къщата през него.

По принцип приветствам конфронтацията колкото и „Свидетелите на Йехова“ на масата си. Въпреки това разговорът ми хареса. Силата, която усетих при разговора с Алън, сигурно води до пристрастяване. Обаждам се на „Родни и Картър“, след като предварително съм нахвърляла няколко злъчни бележки. Изправям се (Лизи се къдне, че това прави хората по-уверени) и настоявам да говоря с господин Родни. После с гласа на Линда Блеър от „Екзорсиста“ започвам:

— Баща ми умря преди трийсет и шест дни и овдовялата ми майка е полудяла от скръб, а вие, преследвачи на линейки, я

безпокоите и искате да направите пари от нея! Надявам се да сте горди със себе си! Отвращавате ме — обирачи на гробове!

Съдейки от сервилното му раболепно изхленчване на обвинението, даже агентите на недвижими имоти се боят от демонично обсебените.

Обаждам се и на няколко от приятелите на майка ми. Според нея те я били „изоставили“. От това, което виждам, тя не е съвсем права. Превъртам лентата на телефонния секретар и разбирам, че приятелката ѝ Вивиан се е обаждала девет пъти. Баба Фло се е обаждала четиринайсет пъти. Свивам се, докато слушам дрезгавия ѝ глас. Звучи съвсем объркана: „Сесилия, там ли си? Ало? Ало? Тази машина счупена ли е? Ало?“

Бях забравила за баба Фло. Тоест, бях забравила така, както се забравя час за зъболекар. Първо ще се обадя на Вивиан. Предишните ѝ съобщения са от типа: „Сеси, Вив е. Надявам се, че се справяш, звъни ми, когато имаш минутка. Знаеш, че съм насреща, ако имаш нужда от рамо, на което да поплачеш. Обади ми се без значение кое време е — ден, нощ, няма значение.“ Последните са: „Сесилия! Вивиан се обажда. Много съм разтревожена. Защо не се обаждаш? Обидих ли те с нещо? Обади се! Аз също умирам... нямам търпение да се видим. Трябва да обядваме заедно.“

След като разпитах майка си, се оказва, че Вивиан е идвала два пъти преди три седмици. Първия път се е отбила да покани майка ми „за лек обяд в понеделник“ и да отмени поканата за вечерното парти в събота, уредено пет дни, преди баща ми така егоистично да ритне кофата и да обърка плана на Вивиан за подредба на гостите.

При второто посещение Вивиан донесла на майка ми кекс-дунапенка, лъскаво копие на списание ОК и покана за театрална продукция в покрайнините — Хамлет, където синът ѝ Джеръми, който мечтае да стане като Рупърт Еверет, има второстепенна роля (играе Розенкранц). Точните ѝ думи били:

— Няма да ти трябват две покани, нали?

Казвам на майка си, че Вивиан е постъпила зле, но е искала да ѝ помогне и че трябва да ѝ даде втори шанс. Междувременно убеждавам Вивиан (хващам я на мобилния между Харли стрийт и фризьорския салон), че майка ми няма намерение да отнема ничий съпруг засега и също така, че в Сейнсбъри продават пилешки гърди и за една порция.

Така че самотната жена няма да е проблем да присъства на партито и смятам, че поканата за вечеря веднага ще влезе в сила отново.

Вивиан е шашната и се оправдава бурно:

— Хелън, тя е повече от добре дошла, знаеш — извива глас тя, — но трябва да знаеш, че на първо място най-вече аз мислех за нея. Ще бъдем пет двойки! Ние, Елуъртови, семейство Уилиамс, семейство Шенкс и семейство Стратърс! Последното нещо, което бих искала, е да сипвам сол в раната!

Подминавам всеизвестния факт, че поне трима от тези гости имат любовни афери и обяснявам, че докато със сигурност ще бъде болезнено за майка ми да седи сред тези лъскави прототипове на брачно блаженство, със сигурност би го предпочела пред това да си седи вкъщи сама, да яде парче сирене Едам пред любимия ѝ медицински сериал. Резултатът? Майка ми, облечена в черно от върха на упоритата си глава до наперените пети, отива на бала.

Междувременно си седя вкъщи и ям парче сирене Едам пред любимия ѝ медицински сериал. Такова удоволствие е. Единственият трън в очите е Шишко, който побутва храната като шестокласничка на диета, после изчезва в коридора, скимти, мяучи и бясно драска — безпощадно, безсмислено по бежовия килим на Маркърс.

— Млъъкни! — изкрещявам от дивана. Изцедена съм от усилието да се справям с проблемни деца...

Пет минути по-късно се отнасям до спалнята да си взема жилетка и виждам Шишко да клечи в чекмеджето ми с бельо. За части от секундата не проумявам. Защо? Свистящият шум на пишкане бързо и неприятно разкрива загатката.

— Ти, малък мръсник! — измърморвам и осъзнавам, че (освен ако не искам спалнята ми да бъде истерично опикана) единственото, което мога да направя, е да го изчакам да свърши. Промъквам се към чекмеджето и внимателно премествам дантеленото си секси бельо изпод пишкащото дупе.

Като отговорен собственик на домашен любимец зная, че психолозите по поведение на животните строго отричат каквато и да е форма на „наказателна техника“. Много лошо. Докато Шишко триумфиращо изскача от пропитото с урина чекмедже, го изпращам със средно силен плесник. Изстрелва се, кляка в далечния край на

коридора подобно на рунтава Немезида и остава на гладна стачка цялата неделя.

В понеделник звъня в работата, обяснявам на ледената Латиша, че имам „зъбобол“, и решавам да отведа котката си на лекар. Потрепвам при спомена за скорошното ми излагане пред Том. Може би друг ветеринар ще е на смяна. И все пак...

Том ме кани в кабинета, без да дава признак, че се познаваме и без искрица топлина.

— Какъв е проблемът? — пита, след като изсипвам Шишко на масата за прегледи от кутията за пътуване, а той се вкопчва маниашки в нея, сякаш е потъващия Титаник.

— Ами — казвам нервно, — загуби апетита си и ме пренебрегва. Също така имаше диария.

Изражението на Том става още по-неодобрително.

— Откога продължава това? — казва той студено. Не е ли това част от песен, помислям си, но не се осмелявам да го кажа. Отчаяно искам да помоля Том за прошка, но съм убедена, че ще ме отхвърли.

— Не съм съвсем сигурна — казвам аз и се свивам виновно, — но (прегльщам) вероятно седмица или две.

Том повдига вежди.

— И опита ли се по-рано да го заведеш на лекар? — казва той с невярващ тон.

— Не — започвам аз, — не мислех, че...

Том ме прекъсва. Изглежда се е превърнал в кисело копие на учителя ми в началното училище.

— Не си мислила? Има ли нещо друго? Повръщане? Непрекъснато ли дриска?

Нещастно клатя глава.

— Имаше само един пристъп... сигурна съм.

Том ме поглежда и казва:

— Опиши го!

Ужасно романтично.

— Ами — казвам с леко снизходителен тон, — беше кафяво и течено. Точно като дрисък. „Господи, какво иска от мен?“

Том изглежда отвратен и не съм съвсем сигурна, че това има нещо общо с поетичното ми описание на теченото ако. Той изръмжава:

— При една млада котка подобни симптоми могат да са първите знаци на левкемия, котешки СПИН или заразен котешки перитонит — ужасна болест, която започва с диария и придирчивост към храната и свършва с дихателни проблеми. Срещу нея няма ваксина.

Изумена съм.

— Левкемия, СПИН или заразен котешки перитонит? — шепна, допреди няколко минути не съм знаела, че съществува заразен котешки перитонит, но вече съм сигурна, че Шишко е болен именно от него, СПИН и левкемия, аз съм виновна, всичко е заради моята ужасна небрежност.

Том кима сериозно.

— Е — казва, — ако не е прекалено от моя страна, искам да зная дали в изпражненията му имаше следи от кръв? Твърди ли бяха, или течни? Пил ли е и пишкал ли е повече от нормалното?

Клатя глава при въпроса за акото и прошепвам:

— Не съм сигурна за пишкането.

Том продължава:

— Ще се наложи да взема кръвни проби. Такъв млад котарак не би трябвало да има проблем от такова естество, трябва да яде, да пие, да пишка, да ака съвсем нормално. Ако една котка има диария, трябва да се реагира веднага. Ако стигне от дванайсет до петнайсет процента дехидратация, той е мъртъв.

Ахвам.

— О, не! — и с плачевен глас добавям: — Шишко няма да, няма да, ще умре ли? — след малко ще се разплача и ще се предам на Кралско Дружество за защита на животните.

Устните на Том помръдват леко:

— Резултатите ще са готови утре.

Усещам слабост от угризения, срам и ужас. Мълчаливо гледам как Том преглежда подутото коремче на Шишко, отваря устата му, поглежда в гърлото му, повдига горната му устна и тя заприличва на подигравателна усмивка (подобна на постоянната презрителната гримаса на Том). После нежно, съпроводено със силно и възмутително съскане, плъзга намазан е олио термометър в дупето на Шишко.

— Няма страшно, приятел — нарежда с мек, нисък глас.

Сърцето ми се свива. Накрая маха термометъра и рязко казва:

— Има лека температура.

Кимам тъжно. После вика гадната нацупена Селин, подстригва малко квадратче пух от предните крачета на Шишко, взема проби от тях и — докато Селин държи Шишко, който много ми се ще да я ухапе и ако има СПИН, да ѝ го предаде — взема кръв от всяка вена. После я впръсква в две прозрачни епруветки — едната е розова, другата с оранжева тапа.

Предвид шеметното изпитание, Шишко не е разгневен колкото би трябвало. Издава дълбоко, ниско, сърдито ръмжене, но не се осмелява да бяга. Предателят даже позволява на Том да го премери, докато аз, злият вредител, преглъщам сълзите си на покаяние. Том се навежда, погалва Шишко по главата и го пъхва обратно в кутията.

Поглежда ме, поколебава се и после казва — с твърд, но не ужасно изпълнен с омраза тон:

— Тази котка започва да придобива пропорциите на будоарна дама, но съм сигурен, че е добре. Вероятно е изял нещо развалено или е преживял някакъв стрес. Всяка промяна в начина на живот, даже преместването на канапето, може да раздразни и най-стабилната котка. Често това се изразява чрез характерно кафяво оплаквателно писмо. Днес искам да го държиш гладен и ще ти дам специална, лека котешка храна, която да му даваш в продължение на три дни. После, при положение че е добре, ще го сложим на друга диета за отслабване. И ще те уведомя, когато резултатите от изследването са готови. Но ако пак повръща или ака — веднага го доведи.

Кимам хрисимо и шепна:

— Значи има лъч надежда?

Том се обръща, мисля, че, за да се изкашля, после казва сериозно:

— Повече от лъч. Искаш да знаеш какво му е наистина? Той е глезан! — с тези думи Том изчислява (изнудваческата) сметка, връчва ми „възстановителния пакет“ и кани следващия клиент. Казва „чао“, но гледа някъде над главата ми. Прибирам се, глезя Шишко и се срамувам от себе си.

Давам си почивка до края на деня и цялата нощ в понеделник я прекарвам в молитви. Том ми се обажда в работата във вторник 11:39 ч., за да ме информира (съвсем накратко), че Шишко е наред, с

изключение на малко увеличение на червените кръвни клетки, което значи, че вероятно има глисти. Тичам до „Мегавет“ веднага след работа. Том се появява, за да ми връчи таблетка и четвърт против глисти (понеже Шишко е толкова дебел) в синьо-бял плик.

— Ако повърне след половин час, значи не е подействала — казва той с топлотата и сърдечността на дълбоко замразена полярна мечка. — Ако повърне по-късно, значи е подействала, просто му е подразнила стомаха.

Отнема ми четиридесет минути да пхна хапчето в гърлото на Шишко. После още двайсет минути си промивах раните. Разтревожена съм и съм ядосана. Обаждам се на Тина. Излязла е. Обаждам се на Лизи. Излязла е. Затова се обаждам на Мишел. Тя ми е надула главата със Сами, така че е натрупала сериозен дълг в това отношение. Първо я оставям да излее възмущението си от името на мазния Алън.

— Мишел, честно казано в толкова нестабилно състояние съм в момента, че мислех за по-честно, нали разбираш, да не го обременявам? — като приключих с глупостите, пристъпих към същността — дърдорях и беснеях за Том. Не съм съвсем сигурна каква реакция искам от Мишел, но тя показва разбиране. Господи, ама че е образ! С нищо не си му длъжна! Не се нервирай! Трябва да се отпусне! Доста е надменен и т.н.

Запалена съм и вдъхновена да се консултирам с нея по един въпрос, който ме яде от известно време. Липсва ми Джаспър. Продължавам да мисля за него. Искам да му се обадя и Мишел пак се съгласява. Той е страхотен и трябва да му се обадя. Окуражаване и разрешение! Така и правя.

За моя изненада и удоволствие на Джаспър му е „приятно“ да се чуем. Би било „върха“ да се видим някой път.

— Какво пише в бележника ти за утре? — питам, (след час слушане на Мишел даже Люк би заговорил като Холивудска съпруга).

— Нямам ангажименти — провлачено казва Джаспър, — защо не се отбиеш?

Свивам се от кокетно удоволствие и мъркам в телефона:

— Бих могла... — оставям слушалката със завъртяна глава. Джаспър Сандерсън и Хелън Брадшоу. Завръщане! Да използвам една от любимите фрази на Джаспър: *Мишел, ти уцели десетката!*

Зареждам се пред оскверненото и възстановено чекмедже с бельо и започвам да избирам бикини.

ГЛАВА 13

Ако някога Тина и аз искаме да дразним Лизи, а това често го правим, я наричаме „момичето на сънотворните“, защото горката Елизабет се вкаменява от ужас при летене и преди да стъпи на Боинг трябва да вземе конска доза нитразепам. Разбира се, пробвала е хипнотерапия, акупунктура и ментов чай, но (за наша тайна радост) те не оказаха ни най-малко влияние и благоразумната девойка беше принудена да прибегне до разрешените наркотици. Ние все пак не бяхме толкова гадни. Неотдавна в офиса прекарахме изтощителни двайсет минути в опити да я убедим, че Господ е имал намерение да направи хората така, че да летят.

— Лизи — казва Тина покровителствено, — аз летя толкова често, че изобщо не мисля за това. Самолетът за мен е като автобуса.

Тъй като не мога да се конкурирам с това, добавям успокоително:

— Всички статистики сочат, че е много по-вероятно да загинеш в автомобилна катастрофа.

Даже демонстрирахме (с помощта на набързо направен самолет от офисна циркулярна хартия) как въздушното налягане кара самолета да стои на 10 000 метра, без да пада като камък с тегло триста хиляди и шестстотин килограма.

— Освен ако крилете не се отчупят — намесва се Латиша, която мрази да се разсейвам. — Тогава се строполява на земята като огромна наденица.

За нещастие, Лизи винаги се сеца за нови опасности.

— Ами въздушната турбуленция? Ами врабчетата в двигателя?

Разсеем ли тези страхове, Лизи винаги ни разбива с нови аргументи:

— Но вие не знаете. Стават самолетни катастрофи. Може следващите да сте и вие. Гаранция няма.

Допреди четири месеца, докато не умря баща ми, не можех да разбера защо Лизи се страхува. Преди той да почине бях недостижима. Когато попадах на информация за двойка на меден месец, чийто

самолет избухнал в пламъци над тюркоазното море, или за жена, прободена, докато се прибирала от работа, за приятели, вдигнати във въздуха, докато си седели в кръчмата и пиели в топлата лятна нощ, за младеж, застрелян на автобусна спирка, изпитвах съжаление и обръщах страницата. Знаех, че тези неща се случват на другите.

Сега чета за другите и се поставям на тяхно място. Тъжна съм, ядосана съм и обсебена. Представям си последните им безгрижни минути преди края. Чудя се дали са осъзнали самия момент на смъртта. Боли ме за бедните им объркани семейства, за сломената майка, която казва: „Защо той? Защо винаги вземат най-доброто?“ Годеникът с бледо лице и зачервени очи шепне: „Тя беше животът ми, не мога да повярвам, че това се случи“. Искам да ги утеша, но нежността ми е вампирска. Мрачно пирувам с тяхната болка подобно себеомразата и маниакалният непреодолим импулс на булимика да погълне парче шоколадов кейк.

Сега устата ми пресъхва от страх. Ставам от леглото сутрин и мисля: *Това може да е денят, в който ще умра* — сърцето ми се разтуптява и мисля, че може да спре да бие всеки миг. Разбира се, опитвам се да се вразумя: *Стегни се, глупава краво!* После се замислям, че принцеса Даяна не е станала на 31 август 1997 г. със знанието, че в този ден ще загине. А хората просто падат и умират — хора, ако може да добавя, които ядат по-малко шоколадови десерти от мен и спортуват по-често от веднъж месечно. Няма гаранция. Нервна съм. Напрегната и разтреперана. Ако не съм вгълбена в конкретна и забавна задача като например да гледам „Ксена: Принцесата воин“, да чета криминални романи или да спя, се чувствам празна и откъсната от света и в отсъствието на нещо по-добро, преобладаващата ми емоция е ужас.

Например. Миналия уикенд Тина отиде до Лейк Дистрикт за секс-фест с идеалния мъж Ейдриън, който избягвам засега, защото не се чувствам способна да събера нужното страхопочитание, което би подходило за първата ни среща, и колата ѝ излязла от магистралата с двеста мили в час. Тя разказва как се е разминала на косъм с ранна жестока смърт, сякаш е приказка! Нещо от сорта на: „Караме бързо по средата с около осемдесет мили в час и се чува удар от долната страна на колата. Сякаш нещо е изпаднало. А ние с шибаната сапунерка не можем да спрем! Без съединител, без двигател, без скорости. Ейдриън

крещеше, но успях да спра встрани от пътя. Не се паникьосах. Просто: «Бум, мамка му, колата я няма.» И спирачките проработиха. Оказа се, че ангренажният ремък се е скъсал. Почти не ми струваше пари да го сменя.“

И така завърши безгрижният ѝ разказ! Казах:

— Тина, обеща ми, че ще внимаваш!

Тя ме погледна странно и каза:

— Вземам противозачатъчни.

Аз, междувременно, шест дни по-късно лежа в леглото с пресъхнала уста, разтреперана като старица, отново и отново разигравам сценария в главата си като натрапчива мелодия от Евровизия. Пулсът ми се ускорява и мисля: „Тина, като нищо можеше да загинеш. По толкова много причини“. Можеше да отида в офиса в понеделник и Латиша да каже: „Разбра ли за Тина? Мъртва е. Загина в автомобилна катастрофа през уикенда.“

Смъртта не подбира. Треперя, потя се, дишам трудно... ами ако?

Докато се боря в моята невротична психотична криза, майка ми се вманиачила на тема „ако“. Защото през седмиците, след като открих розовата планина от хартия и литературния хладилник, тя е обсебена от „ако“. Възможно е да е заразно и аз съм го прихванала от нея. Ами ако беше накарала баща ми да яде по-малко яйца? Ами ако му беше наложила разходка след вечеря? Ако му беше купила книгата на Алън Кар „Лесен начин да спрете цигарите!“

На което можех да отговоря единствено в главата си: „Ами ако баща ми беше друг — по-точно ако не произлизаше от семейство, разядено от сърдечни болести?“ В лицето ѝ казах:

— Мамо, моля те, не се измъчвай! Ти направи всичко, което можа. Ако е трябвало да се случва, случило се е. Както и да е, знаеш, че татко нямаше да те послуша.

Понеже тези дървени баналности са толкова нови и удивителни, колкото рок звезда, който си е хванал манекенка за гадже (въобще мога ли да измисля нещо, което не е клише?), майка ми продължаваше с вербалното самобичуване.

Ако беше отложила скубането на веждите си и беше с баща ми по време на обяда? Ако му беше направила салата (неподправена, разбира се)? Ами ако проблемите с храносмилането четвъртък вечер след вечерята у семейство Харис бяха заради прекалено тестения

пудинг? Ако е било предупредителен знак за неизбежна коронарна тромбоза?

— Мамо! — извиках. — Сега спри! Ако му беше направила салата, щеше да я изхвърли в кофата за боклук и да запази маса в Дорчестър. Ами ако ти беше кардиологична медицинска сестра, за Бога?

Казах това с намерението да прозвучи иронично, но (трябваше да се досетя) тя го прие сериозно и захвана старата песен на нов глас. Ако беше избрала медицинската пред преподавателската професия? Честният отговор на това е: вероятно на света щеше да има най-малко десет мъртви човека повече. Единственото, което казвам, е:

— Мамо! Ти беше страхотен партньор и го направи много щастлив. Няма защо да се чувстваш виновна.

Това я разплака и с раздражение разбрах, че съм казала същите банални реплики, които неотдавна Лизи отправи към мен.

Въпреки това, след три месеца на глезене (едва ли ви се ще да ви разказвам), майка ми се съвзе. Боя се, че хладилникът ѝ никога няма да бъде същият, но изглежда, според думите на Лейла Харис, „се справя по-добре“. И Вивиан отбелязва:

— Майка ти е късметлийка. Млада е, може да си намери някой друг. Ако бяха женени от петдесет години, щеше да бъде различно.

За късмет на майка ми, която си подремва горе, Вивиан изразява това драконовско мнение пред мен. За нещастие на Вивиан, тя го прави, когато се чувствам, как да кажа, момент да си избира едно от настроенията, които ме обземат постоянно — нахъсана.

— Какво! — изръмжавам, хвърлям чашата с кафето на масата и свивам очите си така, че заприличват на цепки. — Това е ега ти шибаната реплика! Късметлийка! Човек не скърби според математическа таблица! Не скърбиш по-малко, защото си на петдесет, а не на деветдесет! Не можеш ли да предположиш каква загуба е това за нея! Животът ѝ никога няма да бъде същият. И ще ти кажа нещо. Ако тя — и на това място за мой ужас лицето ми се сбръчка като кърпичка, — ако тя някога, както казваш ти „си намери някого“, това ще е само компромис. Защото за нея баща ми беше Единственият. И ако знае, че след трийсет години той би се върнал — сега вече хлипам неудържимо като футболист, — тя би го чакала.

Разтърсена и обърквана съм от ожесточеността на собствената си омраза. Чувствам се като коктейл Молотов. Вивиан, която е не по-малко потресена, подскача като уплашена котка и прошепва:

— Хелън, Хелън, успокой се! Съжалявам, не исках, о колко ужасно постъпих, така те разстроих, чувствам се ужа...

Тук прекъсвам рева си и изкрещявам:

— Не си ме разстроила! Не става въпрос за мен! Става въпрос за нея!

В този момент Вивиан мъдро решава да замълчи и само кима. Чувствам се малко виновно, защото въпреки недостатъците си Вивиан се грижи за майка ми. След като вълната на съчувствие стихна (по средата на третия месец, доколкото си спомням), Вивиан продължи да идва редовно, да раздава покани за чай, да разказва клюки и да носи кекс. Дори мога да кажа, че Вивиан се съревноваваше с мен, за да закрепим майка ми.

Аз обаче печеля. Станах такова подобие на социален работник и е цяло чудо, че не съм започнала да нося престилка.

За начало започнах да готвя на майка ми. Направих зеленчуково ризото по рецептата от гърба на пакета с ориз (на петия опит престанах да загарям ориза и да унищожавам тигани), пилето с кориандър по рецепта на Тина (нарязват се и се запържват лук и чесън в зехтин, нарязва се и се добавя пиле, после кориандър, бяло вино и полуобезмалсена сметана — в почит на баща ми) и — понеже ги мога — пържени картопки. След поредната четвърта картофена вечеря майка не издържа:

— Писна ми от тези картофи! Това е нездравословна храна! — и захвърли чинията си през стаята. След това изпълнение щастливо бих я оставила да умре от глад.

Вместо това просъсках:

— Добре, умнице. Щом си толкова добра, покажи ми как става!

Тази необмислено хвърлена ръкавица предвести началото на фаза две — безрадостен период, през който прекарвах всеки понеделник и сряда вечер в кухнята на майка ми, пречках ѝ се и тя ми крещеше. Обаче се забавляваше. Мисля, че ѝ липсва това да храни обилно баща ми. Нашите понеделник и сряда вечери продължават, тъй като разправията да ги прекратим не си струва, но постепенно успявам да я привикна от време на време да си поръчва храна за вкъщи.

И Лизи беше толкова мила. По време на дългата сесия за суфлетата (опитах се да я разубедя) майка ми призна, че едно от най-лошите неща на това да си вдовица е „липсата на човешко докосване“. Исках да отвърна: „Опитай се да се поставиш на мое място“, но се въздържах и казах само „О-о“. Когато предадох на Лизи обаче, тя почти се задави с бобче от нейния задушен японски боб.

— Току-що за първи път ми подадоха рейки — изпява тя, — имам съвършен план!

Три дни по-късно Лизи започна да подава рейки на майка ми.

— Какво е рейки? — настояваше тя, когато Лизи пристигна, преизпълнена с позитивна енергия чи.

— Древно изкуство, начин да предаваш вселенска любов и енергия, за да лекуваш хората — отговори Лизи.

— Трябва ли да съм гола? — пита подозрително майка ми.

— О, не — отвръща Лизи, — просто легни ей там, а аз ще бъда каналът на жизнената енергия, която ще отблокира аурата и чакрите ти, ще балансира лявото и дясното полукълбо на мозъка и ще ти даде възможност за емоционално освобождаване.

Майка ми изглежда озадачена, затова обяснявам:

— Лягаш напълно облечена и Лизи се грижи за теб.

След първата сесия майка ми подскочи и извика:

— Вече отблокирана ли съм?

Лизи клюмна и аз бързо казах:

— Мамо, това не е като водопроводчик да отпуши канал.

Лизи се усмихна сковано.

— Не се ли почувствахте лека или изтръпнала, госпожо Брадшоу?

Майка ми поклати глава.

— Нищичко не усетих!

Лизи отговори:

— Добре, има вероятност да развиете диария и да получите обрив...

Тук бързо се намесвам:

— Лизи, хареса и, просто е смаяна, не, не, разбира се няма, мамо, Лизи се шегуваше, да, беше, сега кажи благодаря, добре, Лизи много ти благодаря, ще се видим утре...

Последните четири месеца не бяха лесни. Може би не трябваше да викам на Вивиан. Връщам се в апартамента и лягам.

След известно умуване, два валиума и хладен душ приписвам заядливостта си на факта, че вчера, три месеца, след като поднових библейското си познанство с Джаспър, той предложи „да укротим топката“.

Бях изумена.

— Защо — казах, гризейки устната си, — мислех, че се разбираме чудесно.

И това, колкото и да е налудничаво, не е лъжа. Срецахме се от време на време. Когато се случваше, имахме смислени разговори.

Джаспър ми разказа за това как е бил на общежитие и как неблагоприятно го сравнявали с блестящия му по-голям брат. Аз му разказах за това как съм искала да ходя в общежитие. Джаспър ми разказа за родителите си, които се преместили в Сингапур и го виждали веднъж годишно. Аз му казах как родителите ми живееха в Мусуел Хил и ме виждаха на четвърт година. Мислех, че на мен и Джаспър ни е забавно. Честно казано сексът не беше толкова забележителен, колкото преди, но това се дължеше основно на опасенията ми, че татко може би ни гледа.

— Разбирахме се добре — каза Джаспър — и сега е така. Скъпа, наистина те харесвам. Ти си страхотно момиче и един ден ще бъдеш нечия страхотна съпруга. Но не го разбирай погрешно, мисля, че ти е нужна почивка.

О, това било, помислих си, глупостите за съпругата, комбинирани с „Аз наистина те харесвам“ ме разтревожиха, значи той ме зарязва не защото иска да избяга, а за мое добро!

— Джас — отговарям сърдито, — не ми пробутвай тази версия! Нямам нужда от почивка! Ако ти имаш нужда, кажи — бойно вдигам вежди, — заради майка ми ли е?

Джаспър се колебае.

Студено казах:

— Знаеш, няма си никого. А винаги можеш да идваш с нас на неделните разходки до зоологическата градина и Кю гардънс и замъка Лийдс. Поканата е постоянна.

Мълчание.

— Е? — настоявам.

— Ами — отговаря той, — отчасти е този ти навик да прекарваш време с майка си, но... спомняш си бившата ми приятелка — Луиза... — това не е въпрос.

— Дааа — казвам, — ако е същата Луиза, за която злословиш от дванайсет седмици насам. Какво за нея? — изведнъж чатнах, сякаш самолет без крила се сгромоляса от небето. — О, Господи — извиках, — не пак!

Джаспър размаха пръст да ме усмири.

— Шшш, Хелън, не е това, което си мислиш.

Завъртам се невярващо.

— Тогава какво?

Джаспър се изкашля.

— Фалирал съм, договорът ми за наем тук изтича, а Луиза тъкмо е купила двустаен апартамент и има нужда от наемател.

Моят остроумен контраудар беше:

— Глупости.

Но Джаспър разшири райско сините си очи и настоя:

— Тя има гадже, между нас няма нищо, скъпа, слагам ръка на сърцето си.

Ти нямаш такова, мисля си. После ми хрумва друго.

— Щом не чукаш Луиза — питам лукаво, — защо трябва да „укротяваме топката“?

Смешното му извинение!

— Стаята е единична — казва той и го заусуква с „да си дадем време за размисъл“, но аз вдигам ръка в знак на протест и той млъква.

Моят последен удар:

— Всъщност, Джаспър, ако си беше направил труда да попиташ, щеше да знаеш, че аз също купувам апартамент и втората ми стая ще е двойна.

Добре, не беше върховна победа, но не беше и пълен провал. Или поне до момента, в който профучах през вратата с нос във въздуха и не се спънах на прага.

Тази сутрин преди работа разказвам случая на Люк с пищни подробности. Разочарованието ми от отговора му ми припомни как се чувствах, когато бях на пет, сладоледът ми падна от фунийката, разплюка се на тротоара и едно голямо куче веднага го изяде. Първият разбиващ коментар на Люк е:

— Но вие нямахте нищо общо!
Вторият му отчайващ коментар е:
— Значи купуваш апартамент?

Отчаяно извивам очи. Някои хора наистина нямат никаква идея как да говорят с жените.

— Люк — казвам търпеливо, — не искам да правиш безполезни коментари и да задаваш тъпи въпроси. Искам да кажеш „о, Боже“, „какво копеле“ и да изкажеш неодобрение с многократно цъкане на език.

Той изглежда наранен и аз бързо добавям:

— Съжалявам. Не исках да те прекъсвам. Но не. Не купувам апартамент. Аз и Шишко оставаме тук.

Това, което не казвам на Люк, е, че от два дни насам мога да купя апартамент. По-точно, че мога да дам депозит за скромна квартирка в не особено криминален район. Причината е, че ако го кажем направо, получих нещо от смъртта на татко. И за да съкратя дългата скучна история, преди месец адвокатът ни Алекс Симпкинсън информира майка ми в качеството на основен бенефициент и изпълнител на завещанието, че документите за завещанието са готови и могат да се подпишат.

Този случай мобилизира майка ми. Тя има напредък. След първия усамотен месец господин Симпкинсън в отчаянието си ѝ беше предложил вариант, в който да се откаже от законовите си отговорности в името на друг бенефициент, т.е. мен или баба Фло. Майка ми го взе предвид. После, както ми заяви по време на вечеря пред телевизора, размахвайки вилица за тежест:

— Казах си: „Сесилия, ако Мори е искал това — направи го“.

Според мен просто ѝ трябваше причина да продължи абонамента за Файненшъл Таймс. И любезното внимание на високи мъже в изискани костюми ѝ допаднаше. Друг фактор е, че тя преживя финансов уплах, след като активите ѝ бяха замразени (майка ми си позволяваше начина на живот, защото баща ми наливаше сметката ѝ).

Но най-важното е, че майка ми осъзнава, че Морис Брадшоу е поверил плодовете на трудовия си живот на своята принцеса и като добра кралска особа тя приема задълженията си сериозно. Не пропуска сутрин щателно да прегледа цените на акциите. Тя също е станала предан фен на финансовата страница на Сънди таймс и тормози

брокера на баща ми всеки понеделник, за да се убеди, че инвестира правилно. Не казвам, че Сесилия Брадшоу се е превърнала в Гордън Геко, но може да се каже, че е преодоляла кризата. Връщането на работа в училище миналата седмица, след като прекара първата половина на срока вкъщи по болнични на пълна заплата, също ѝ се отрази добре.

Мисля, че даже беше впечатлена от радостта, с която госпожа Армстронг, директорката, я приветства за добре дошла. Без значение, че удоволствието на шефката ѝ е било свързано с финансите на училището. В последствие, когато преди четиринайсет дни завещанието беше уредено, майка ми отиде с баба Фло с такси до кантората на „Помп, Симпкинсън и Съркамстанс“ и гордо ми сподели:

— Алекс отново ми обясни всичко от начало до край и аз разбрах всяка една думичка.

Предложи след това да прием чай, но офертата ѝ съвпадна с една среща за обсъждане на статии. Както и да е, не се осмелих да попитам Латиша дали може да си тръгна по-рано от работа, защото усещам, че ѝ е писнало до смърт от скръбната сага и е на милиметър от това да ме уволни.

— Но това е било въпрос на живот и смърт! — изписка Лизи.

Вдигнах рамене и цитирах един мъртъв любимец на Люк: „Статиите са по-важни от това.“

Както и да е, няма значение. Получих чек по пощата. Когато отворих плика, подробностите от завещанието, които бяха прочетени на глас в деня на погребението на баща ми, се материализираха след месеци неясна забрава. Особено краткият параграф, подчертан от господин Симпкинсън с начало: „Завещавам сумата от 20 000 лири на дъщеря си, Хелън Гейл, като се надявам тя да я инвестира разумно, например в собственост...“

Вземам чека в ръка и правя физиономия.

— Посмъртни родителски напътствия!

При други обстоятелства веднага бих се пуснала по магазините, но точно сега нямам живец да харча, харча, харча. Нито силата да се разправям с агентите на недвижими имоти. Така че въпреки храбрите ми думи пред Джаспър, когато разказвам на Люк, че оставам, казвам истината. Също така откривам, че се парализирам от кратката присъда на баба Фло:

— Синът ми, редуциран до няколко къса хартия.

Щеше ми се да не го беше казвала пред мен. Действам против разума и споделям с Люк. Той възкликва:

— О, Боже! — и се прави на разстроен. После добавя: — Предполагам това забива още един пирон в ковчега.

ГЛАВА 14

Ключът към поддържане на невероятна връзка с любимия според страницата със съвети на Гърлтайм е да научавате по нещо ново за него всеки ден. Представете си радостта ми, когато открих, че притежавам умение, за което не знаех. Осъзнах го тази сутрин след закуска.

Тъкмо бях целунала Шишко за довиждане и се отправях към вратата, когато Маркърс ме спря с едно силно и кисело:

— Хей.

Спах за около секунда, завъртях се на пета и казах с насилена веселост:

— Добро утро и на теб, Маркърс — усмихнах се търпеливо, докато той се опитваше (безуспешно) да се овладее.

— Вече започва да ми писва от теб, Хелън — започва той.

— Съгласна, и аз така бих описала отношението си към теб — възкликнах в отговор.

Когато проумя обидата, лицето му стана алено. Пристъпи поблизо и изсъска:

— Не си го проси, Хелън!

Аз се правех на невинна.

— Какво съм направила?

— Какво не си направила?! Не плащаш наем, не си миеш чиниите, мръсният ти тиган кисне на мивката от две седмици, не си...

Прекъсвам го:

— По-полека, Маркърс, ще ти окапе косата — Маркърс има параноя на тема оплешивяване. — Ще ти платя и ще почистя довечера. Но тихо. Не ти отива да се държиш наперено.

Усмихвам се фамилиарно и изчезвам.

После си възвръщам предишното изражение. Но докато вървя, мисля за Маркърс и усещам късовете омраза в мен. Как изобщо съм го харесвала, не мога да разбера! Да мисля, мислех, че е забавен. Забавен е колкото някой прегазен от камион. И не само това, той е плитък като

локва и също толкова умен. Пълен е с умни забележки и в същото време му липсва акъл да ме зарече с учтивост. А живеем в един апартамент! И косата му наистина оредява — сега съм имала възможността да забележа по-отблизо. Трябва да си трансплантира малко от гърба. Ненавистта ми кипи и извира и тогава осъзнавам — аз притежавам дарба. Гений съм! Страхотна съм в това да предизвиквам Маркърс. Останалата част от пътуването ми е като цяло по-енергична.

Лизи, която тъкмо повишиха в редактор „Красота“, не се впечатлява, когато ѝ казвам.

— Не е много позитивен начин на живот — казва тя.

— Но аз се чувствам измамена от Маркърс — оплаквам се.

— Как? — настоява Лизи.

Въздъхвам.

— Преследването на жените за начало — казвам, — мислех, че отразява мъжеството му, а всъщност е липса на такова.

Лизи се размива и казва успокоително:

— Е, нямаше как да знаеш.

Добавям:

— И е такъв клюкар! Това е забавно, когато го прави за някой друг, но по-малко забавно, когато се занася с теб. Ще разнесе малкият ми бюст по целия Суис Котидж. Ако вече не го е направил.

Гледам Лизи предупредително, за да не се изсмее. Тя прави съчувствена физиономия и аз нацупено добавям:

— И куп други неща.

— О! — казва Лизи учтиво.

— Например манията му за чистота — казвам. — Мислех, че е мило. Доказателство за това, че не очаква след него да чисти жена. Сега мисля, че е странно.

Лизи мълчи. После казва:

— Но Хелън, защо това да има значение?

— О, Лизи — казвам, засрамена от благосклонността ѝ, и правя опит да звуча по-скоро весело, отколкото злобно. — Ти си такъв — намирам да кажа наивен оптимист, но зная, че ще я огорча, — такъв разумен човек.

Поглежда ме.

— Надявам се не те притеснява новата ми работа — казва тя меко, — здраво работих, за да я получа.

Чувствам се малка.

— Заслужаваш си повишението — казвам с искрена топлина. — Радвам се за теб, наистина. Извинявай, че съм такъв мърморко. Истината е, предполагам, че завиждам. Но нямам право.

Лизи ме потупва по ръката.

— Трудни моменти преживя, Хелън — казва тя, — твърде много ти се струпа, за да се концентрираш върху кариерата си. На практика ти си гледач на пълен работен ден! А и една година съм по-голяма от теб. Беше време да ме направят заместник!

Това (и двете знаем) не е от значение. Лизи беше повишена, защото под тази мека блещукаща външност се крие решителна амбициозна жена, която си върши работата страхотно. Казвам си, че трябва да ѝ изпратя поздравителна картичка. Когато Лизи дойде в Гърлтайм преди четиринасет месеца, първото ми впечатление беше, че е слаба и глупава. Тя не е нито едно от двете, макар че все още имам подозрения, че е наивна, защото не разбира хора, които се държат гадно за забавление, като Маркъс например. Не очаква непочтеност, защото тя самата не би се държала така. Затова я подценявах.

После, една вечер дойде да ми помогне да си боядисам косата червена и след това си бърбихме с Люк. На другата сутрин Люк каза:

— Страхотна е! Харесва ми!

Подскочих като Шишко, когато види връзка от обувка.

— Охо! — изграчих. — Люк харесва Лизи! Добре дошъл в отбора!

Той поклати глава.

— Не — отвърна и от самия начин, по който го казва, му повярвах.

— Тя е невероятна, но е твърде уверена за мен — усмихна се и добави: — Обичам жените ми да имат недостатъци.

Усмихнах му се.

— Искаш да кажеш — подразних го, — че имаш нужда да имат нужда от теб. Ах ти, мухльо! — едва тогава осъзнах какво беше казал за Лизи.

— Мислиш, че е уверена? — направо изпищях от изненада. — Та тя е толкова кротка!

Той вдигна рамене.

— Ако си щастлив вътре в себе си, не е нужно да убеждаваш всички останали.

От този ден преценките ми за Лизи и Люк се промениха. Въпреки факта, че когато го притиснах за комплимент на новите ми червеникави кичури, той се поколеба за миг и изтърси:

— Изглеждаш като крастава дърта котка!

И така, макар да запазвам уважението към мненията на Лизи, заричам се да продължа похода си срещу Маркърс. Все пак, след като с Джаспър се разделихме, ми липсва посока. Освен че угаждам на всеки каприз на майка си (започвам да се възхищавам на баща си за това, с което се е бил примирил), нямам свой живот. От време на време с Лизи ходим да гледаме някой апартамент, тъй като тя е решила, че трябва да си купи жилище преди Коледа. Това е.

И все пак, удоволствие е да дразниш някого, който е толкова котешки злобен, без да е котка. Това ми припомня — тази седмица Шишко трябва да отиде в „Мегавет“ за поредната прочистваща сесия. Всъщност не ми го припомня, аз го мисля цял ден и безуспешно се опитвам да си представя лицето на Том. (Разбира се, мога да видя мазното лице на Алън в най-големи пъпчиви подробности).

Грубостта на Том последния път дълбоко ме обиди, но като се върна назад, неохотно признавам, че съм си го заслужавала. Макар че отчасти обвинявам Маркърс. Това, за което не мога да обвиня Маркърс обаче, макар че ми се ще, е категоричният отказ на Шишко да свали и килограм въпреки диетата. Когато отидох да взема хапчетата за глисти, Том попита по колко пъти на ден храня Шишко.

— Ами, пет — казах и се свих в очакване на поредния упрек. Изпрати ме с подигравателна лекция и някаква пуританска нискокалорична котешка храна.

Сега Шишко яде по два и половина може би три пъти на ден, но по-големи порции. Също така го подозирам, че се промъква през други врати и краде. „Горкото ангелче!“ — припявам по-късно, докато изтърсвам с вилица голямо парче агнешко и заешки пастет за синята му купичка. „Вината не е твоя, просто имаш едър кокал“. Той поглъща дажбата за двайсет секунди и се протяга — издължава тялото и изпъва краката си назад. Прилича на образ в криво огледало. Преливам от гордост. Шишко е, с риск да прозвуча като голяма загубенячка, най-голямата радост в живота ми. И когато най-радостната част от

съществуването ви повърне кафяво пюре на килима тъкмо когато се отпускате в леглото, не е особено весело.

Часът при доктора на Шишко е в невъзможния час 9:45 сутринта в събота. Понеже не ми се става и миг по-рано от 8:45 (дори и това е прекалено), предварително си приготвям какво да облека. Черни ботуши, черен панталон, обикновено бяло поло с къс ръкав и черна жилетка. Минималистично, класическо, елегантно и възнамерявам да си сложа дебел слой едва забележим грим. Тина би се гордяла, стига да спреше да дърдори за Ейдриън и да забележи. Тя е скандална. Поука за всички нас. Или поне за мен. Моля се — дано никога не съм била толкова зле. Даже и с Джаспър. Рядко я виждаме извън работа и ако Лизи предложи женска вечер, тя се чувства неудобно и прави извинения от типа: „Обещах на Ейдриън да му готвя довечера“.

Само като си помисля, че се възхищавах на непокорния ѝ свободен дух. Завиждах на практичния ѝ подход към романтиката. Мечтаех за капка от имунитета ѝ към увлеченията. Първоначално го приписвах на това, че е израснала с тримата си братя. Тя го приписваше на това, че е израснала с тримата си братя. Не го казваше направо, разбира се, защото беше твърде заета да се преструва на фаталната жена а ла Мей Уест. Но от време на време (обикновено след някоя и друга глътчица алкохол) се изплъзваше някой и друг непредвиден коментар. Например: „Те не са друг вид, за Бога!“

Всичките коментари звучаха внушително на времето.

Въпреки това със съжаление съм принудена да заключа, че братята ѝ нямат грам общо с дръзката ѝ неуязвимост. Не че не са ѝ помогнали да разбере мъжете, да се погажда с тях, да се оправя сама. Без съмнение е така. Въпреки това простата истина според мен е, че докато не срещна Ейдриън, тя не се беше влюбвала. Нито дори за една минута, блажен час или побъркващ ден. И така, оттеглям възхищението си.

Събуждам се в събота в 8:45 и се чувствам гроги. Няма ли справедливост? Легнах си в десет! Втурвам се към огледалото и найлошите ми страхове се оправдават. Зъркелите ми са подпухнали и подути сякаш петте шоколадови десерта, които изядох тази седмица (мънички неща, от които не може да се дебелее), са се качили право в

клепачите ми. Грабвам телефона да се обадя на Лизи, после се сещам, че си е почти посред нощ. Сигурна съм, че е вече станала, с блестяща коса и искрящо лице, тича на някоя поляна или нещо подобно, но ако случайно е решила да поживее опасно и да се поизлежава до девет и половина, не бих искала да я безпокоя.

Вместо това пропълзвам до хладилника и открадвам две парчета от краставицата на Маркълс, като я оставям в изправено положение, за да му създам комплекс за малоценност. Ако бях на негово място, щях да се придържам към малки царевички. После лягам с краставици на очите за цели пет минути. Когато вече не издържам, скачам и се втурвам към огледалото. Пухкава като Пуфи след сбиване на рожден ден. И кожата ми се лющи. Мамка му! Наплясквам лицето си с овлажнител за около двайсет лири, използвам извивачка на мигли, за да прикрия подутите клепащи, после цели петнайсет минути подръпвам и набухвам косата си в отчаян опит да я отлепя от скалпа си. В крайна сметка изглеждам като Дейвид Боуи около 1972 г. Да се надявам, че Том е фен на Space Oddity.

Пристигам в „Мегавет“ в лошо настроение. Шишко скимти и дращи в кутията си. Това, че виждам Селин, не ме кара да се чувствам по-добре. Тя се прави, че не ме вижда. Връщам ѝ комплимента и правя физиономия на току-що помирисала разлагащ се труп. Преструвам се, че списанието „Кучетата“ днес ми е адски интересно и прелиствам една статия от три страници за крастата, когато вратата на кабинета се отваря и се чува дълбок плътен глас: „Следващият“. Почти припадам от нервно напрежение и колебливо поглеждам сините му очи.

— Здравсти — казва Том, без много-много да се усмихва, — няма ли да влезеш?

— С удоволствие — прошепвам и влизам трмаво в кабинета. За да дойда на себе си прекарвам цяла минута в придумване на Шишко да излезе от кутията. После повдигам гърчещата се котка и за да поема инициативата, промърморвам.

— Не е отслабнал много, но изглежда щастлив. Вероятно е от метаболизма му. Не искам да го комплексирам.

Том поглежда скептично.

— Ще трябва да ви глобя за това, госпожо! Моля, духнете в тази торбичка! — но сега тонът му е приятелски.

— Том — казвам, преди да мога да се спра, — исках да кажа, от доста ти време искам... — Шишко избира този деликатен момент да издаде тиха, но отровна пръдня. — Аз, това не бях аз между другото, заклевам се, винаги го прави, когато се изнерви, но идеята е, че, ами... исках да се извиня. Нали разбираш? Съжалявам, че бях толкова груба с теб по телефона, още ми става кофти.

Докато думите се търкулват, си давам сметка, че звучат арогантно. Сякаш предполагам, че Том е прекарал изминалите три месеца, вехнейки в стаята си заради детинските ми приказки по телефона.

И така, продължавам:

— Не че съм сигурна, че ти пука или че си мислил много — на път съм да обясня, че съм била под напрежение заради Маркъс, майка ми, баща ми, мазния Алън, тойотата, но осъзнавам, че всички тези извинения са ужасни, — но мислих по въпроса и *Господи, ама че глупави ги редя* не исках да мислиш лошо за мен — спирам, о, Боже, това звучи егоцентрично! И бързо добавям: — Не исках да те нараня! — това пък е самонадеяно! — Искам да кажа, не че си бил наранен, но не беше хубаво и наистина съжалявам за поведението си. Все още се чувствам ужасно — забивам нокти в дланите си, за да не изрека още някоя идиотска сричка. Защо Том не каже нещо, вместо да ме гледа така? Най-сетне се усмихва.

— Извинение прието. И не си мисля лошо за теб. Не много — той пак се усмихва, за да покаже, че това е било шега.

Шишко изпуска още една смъртоносна пръдня. Ще го убия, гадното оранжево животно!

Том преглежда пърдящия търбух, прехвърля медицинските си бележки и казва небрежно:

— И аз съжалявам, ако съм те уплашил за състоянието на Шишко. Малко попрекалих.

Клатя глава и улавям възможността да проявя великодушие.

— Заслужавах си го — казвам.

Ако Шишко успее да се сдържи и да не пърди повече, ще играя играта с палтото всеки ден в продължение на седмица, моля се мълчаливо.

— Добър цвят имат — минава секунда, преди да осъзная, че Том говори за венците на Шишко, а не за козината. — И хубава лъскава

козина. Още си е дебеланко, но иначе е здрав. Само ще му дам хапчето за глисти. Добре. Добре, приятелче — мрррр, — ето! Не беше така зле, нали?

Докато Том милва доволния Шишко, си мисля: „Не, не беше толкова зле. Стоим толкова близо, че мога да вдъхна чистия аромат на косата ти, а това има изключителен ефект върху коленете ми. И ако трябва да съм по-пряма, го усещам и още по-нагоре.“ Опитвам се да не позволя на похотливото изражение да пропълзи по лицето ми.

— Благодаря — казвам и пъхам Шишко в кутията. Тръгвам си с неохота, но не искам да се мотая глупаво като увлечена ученичка. Мислите ми заобикалят мозъка и се изливат в реч без разрешение.

— Вероятно няма да... — започвам аз.

— Недей, ако... — започва Том.

И двамата спираме, аз се изхилвам.

— Ти първо — казвам.

Прокарва ръка през косата си, разрошена като метла.

— Искаш ли да излезем за по напитка някога? Било то и портокалов сок?

Аз грейвам дотолкова, доколкото е възможно, без да скъсам лицев мускул. Радостно изписквам:

— С удоволствие!

Шишко веднага пръдва пак, но съм толкова щастлива, че честно казано, скъпи мои, грам не ми пука!

ГЛАВА 15

Хората, които цитират други, го правят, защото са твърде глупави да измислят нещо умно, което да кажат сами. Така смятах. Промених си мнението преди пет минути, защото искам да цитирам У. К. Фийлдс^[1], който е казал: „Ако не успееш от първия път, пробвай пак и пак. После се откажи. Няма защо да се правиш на глупак.“

Разумен мъж! На път съм да приложа този съвет с майка ми.

Посветих ѝ цели четири месеца и сега (макар да звучи мекушаво) се отказвам. Отказвам се. Защо? Защото се уморих. Не я разбирам. Не зная какво иска, как работи умът ѝ и нищо от нещата, които правя, не я удовлетворяват. Ако татко беше тук, той щеше да знае какво да направи. Мисля, че той се ужасяваше от факта, че е баща, но беше невероятен съпруг. Прекрасно се справяше с майка ми и тя грееше в нежната светлина на дрезгавото му обожание. Харесваше ѝ, че я командва, караше я да се чувства добре. Без него тя е помръкнала и не е цяла, като книга с липсващи страници. Не мога да компенсирам това, което е загубила, не мога да се състезавам с баща ми. Никога не съм могла. Не че имам против, обичам майка си, но не мога да кажа, че я харесвам особено. Още по-малко харесвам ролята си на Мери Попинс.

О, не ме разбирайте погрешно! Ще продължавам да бъда отговорник по събитията, ще организирам рейки, ще карам приятелите си да ходят при нея на вечеря, да я канят в зоологическата градина (макар че при последното излизане тя се разстрои, защото имаше толкова много двойки животни). Просто вътре в себе си съм все още на осемнайсет и съм свикнала да се грижа единствено и само за себе си. Не мога да се грижа за другите и да защитавам беззащитните. Не че майка ми ми е давала прекрасен пример. Тя е олицетворението на егоцентричността. И въпреки това очаква от мен да продължа оттам, където е спрял баща ми — просто така! Как, по дяволите, да знам какво да правя? Не се изненадвам, че е раздразнена. И колкото повече правя за нея, толкова по-малко тя ще прави нещо за себе си.

Безпокои се и се стресира за работата, а на практика аз пожертвах своята, за да спася нейната. Докато майка ми виеше като прободен върколак, аз се обадох на госпожа Армстронг, директорката, за да я информирам за смъртта на баща ми, за да знае как да си организира заместниците за последните две седмици от срока. Когато майка ми си позволи лукса да излезе в мозъчна стачка, пак аз се обадох на госпожа Армстронг (прекъсвайки лягната ѝ почивка в Умбрия), за да я предупредя, че най-ценният ѝ кадър е мръднал и дори има сертификата от лекар, което го потвърждава.

Докато майка ми се люлееше в леглото, свита на топка, аз обясних, че лекарят ѝ е дал болничен за неограничено време. Да, естествено разбирах, че когато госпожа Армстронг попита дали има някакви признаци колко би продължило, това не значеше, че не проявява съчувствие. Абсолютно. Казах ѝ, че ще я държа в течение, както и направих. Майка ми подмина това без думичка благодарност. Взе лекарствата, но отказа да отиде на психолог. Тогава, в средата на октомври, четиридесет минути след весел обяд в „Банката“ с Алекс Симпкинсън, тя изведнъж заяви, че е във форма и смята да се върне на работа. И така, точно след междусрочната ваканция царуването на заместващата учителка приключи и блудната майка се завърна.

И вчера — само някакви си четири седмици по-късно — тя ми се обажда да каже, че вече няма сили да „издържа“. Сърцето ми подскача и я питам дали го е казала на госпожа Армстронг. Майка ми отвръща:

— Госпожа Армстронг се изрази много ясно, че не иска и да знае за това.

Обяснявам ѝ, че отношението на госпожа Армстронг е разбираемо — все пак тя е принудена да наруши мизерния си бюджет, за да ти угоди, какво още искаш? След този разумен, но наивен коментар майка за малко не ми отрязва главата. Мисля ли, че тя не го осъзнава? Мисля ли, че не е обезумяла, защото ще обезпокои класа си? Мисля ли, че няма чувство за отговорност? Мисля ли, че не е разстроена за това, че ще наруши режима на децата? Мисля ли, че щеше да се оплаква, ако не беше на ръба на силите си?

Мм, да. Както и да е, изтърпявам вербалното нападение и казвам:

— Мамо, трудно ми е да ти давам съвети, защото не разбирам как работи училищната система. Трябва да имаш поне един колега, на

когото можеш да се довериш — зная, че ѝ връщам топката, но аз също не зная какво да прави. Мислех, че ѝ е минало! Че го е преодоляла!

Майка ми отговаря с равен зомбиран глас:

— Предполагам — и затваря телефона.

Не мога да се справя с това! Не е моя работа! Работа е на баща ми. Бясна съм за това, че ни напусна. Как се осмели да си тръгне! Как? Майка ми има нужда от него. Не мога да повярвам, че не е имал контрол над смъртта си и мисля, че не е извинение да ни напусне. Ако беше жив, щеше да счете поведението си за шокиращо. Колко невнимателен към другите можеш да станеш? Усеждам прилив на черногледство и поради липса на друг, когото да притесня, се обаждам на Вивиан. Какво мисли тя?

Вивиан, която неохотно споделя мислите си след последния епизод с коктейла Молотов, колебливо казва, че майка ми изглежда успокоена, вероятно защото осъзнава, че „животът продължава“. Потушавам вълната на раздразнение (някога ще се науча ли?) и убеждавам Вивиан, че съм благодарна за това, което е направила за майка ми. Казвам го, за да я полаская и насърча да продължи да се грижи за нея, защото аз смятам да участвам по-малко. Наречете го егоизъм или себепредпазване — твърде съм разнебитена, за да ми пука. Чувствам се ужасно, но вече нямам какво повече да дам. Усилието непрекъснато да повдигам духа на майка ми бавно ме удавя. И разбира се, за пореден път разочаровам баща ми. И така, търся убежище в думите на мъртвия любимец на Люк, актьор ли беше, или режисьор? Не съм сигурна. Както и да е, опитвах, опитвах, провалях се отново и отново и се отказвам. Няма защо да се превръщам в глупак.

Фантазирам си как попадам в лека катастрофа, за да мога да прекарам седмица в болницата, да гледам шоуто, да се суетят около мен, когато телефонът звънва. Всеки път, когато Латиша иска да избегне някого, ми нарежда да приема обаждането.

За съжаление това важи само в едната посока. Преправям си гласа на говорител от ВВС през 50-те с надеждата, че ако е майка ми, няма да ме познае.

— Хелън — казва човекът от другата страна, — добре ли си? Звучиш странно.

Прочиствам си гърлото и викам:

— Добре съм! Добре! Просто днес тук е малка лудница. Какво става?

И познайте какво. От минута насам нещата потръгнаха. Том се обади да ме покани на среща. Не някакво мъгливо, безнадеждно „ще говорим по някое време другата седмица, за да се разберем нещо“ полуобещание, а истинска среща от плът и кръв, която мога да впиша в дневника си. Датата е след тринайсет дни, понеже той заминава за Манчестър за някакъв конгрес на ветеринарна организация — или както казва — „десет дни пиене и бал за завършек“. Но с нетърпение очаква да се видим. Въздържам се да задавам издйнически въпроси като „Селин ще ходи ли?“ и не искам да мисля, че Том може да срещне красива, интелигентна ветеринарка, която кара BMW Z3 и е специалист в спасяването на заешки животни. Вместо това се концентрирам върху фактите. Прекрасният доктор на Шишко ме кани на среща — мен, Хелън Гейл Брадшоу, набито кисело момиче, което кара тойота и безпощадно трепе паяци. Това е моят шанс да оправя нещата!

Оставям слушалката усмихната. Усмивката ми помръква едва когато Латиша казва със сладък, но нетърпящ възражения глас:

— Хелън, авторът, който проникнал в публичния дом, отказва снимката, така че ти трябва да отидеш. Имат костюм, всичко е уредено, ако тръгнеш сега, ще стигнеш до два.

Потискам въздишката си и си вземам палтото. Както Маркъс каза в деня, когато трябваше да седя пред Парламента, дегизирана като огромен тампон в знак на протест срещу данъците върху превръзките и тампоните.

„Хелън, такава си късметлийка. Имаш толкова интересна работа.“

Втората радостна изненада през седмицата е, че Лизи най-сетне е заковала Тина да излезем.

— Какво, без Ейдриън? — шегувам се.

— Той е на ергенско парти — рязко отвърща тя.

— Добре — казвам. В действителност се чувствам наранена. Сякаш аз и Лизи сме заместители. Но си налагам да не го приемам лично. (Мишел казва „аз всичко приемам лично“). Тина не е моя

собственост. Животът си е неин. Не е длъжна да излиза с мен. Не сме роднини. След този мини упрек, мога да загърбя обидата и да кажа:

— Ще бъде хубаво да се видим както трябва, извън работа ти, мръснице!

След скорошния спад във връзката ни фамилиарното обръщение звучи фалшиво и необичайно. За секунда се тревожа, че съм я обидила. Но Тина бързо се окопитва и радостно отговаря:

— Да, палавнице!

Въпросната вечер е в четвъртък. В сряда Лизи ни информира:

— Донесете си широки дрехи за утре.

Мо-о-ля? За всеобщ ужас на мен и Тина Лизи е решила да не включва бира, барове и пърхащи мигли в утрешния дневен ред. С нейната настройка да върши добро тя се е заела да ни измъкне от рутината на поглъщането на алкохол, лъскането на барове, блъсканицата, тъпченето с бърза храна и обичайното страдание на следващата сутрин. На мен с категоричен тон ми заявява:

— Наблюдавам те — седмици наред ядеш само нездравословна храна. Имаш тъмни кръгове под очите. Изглеждаш като миешца мечка. Трябва да направиш нещо за себе си.

На Тина мистериозно е казала:

— Това ще те успокои.

Взираме се в нея подозрително.

— Какво? — казваме в един глас (аз, все още чудеща се дали миешците се мечки са стройни същества. В смисъл, можеше да каже „панда“).

— Ние — казва Лизи с глас красив и притегателен като този на бялата вещица Глинда — отиваме в моя спортен център за урок по тай чи. Резервирано е и е платено. След това ще хапнем на салатения бар. О, Боже! Закъснявам за обедната си среща! Ще се видим утре!

Как избра точно този евтин начин да се измъкне.

— В този бар дали се продава ферментирал сок от грозде? — викам след Лизи, докато тя скоростно се изстрелва през вратата. Страхливка.

Тина и аз се гледаме ужасени. Нацупено казвам:

— Ти знаеш ли какво е тай чи?

Тина прави физиономия.

— Бойно изкуство.

Аз вдигам глава.

— Не е ли аеробика?

Тина клати глава.

— Не.

Спирам за секунда, спомням си всички филми на Джеймс Бонд, които съм гледала, и една похотлива статия в едно мъжко списание за блондинка, телевизионна водеща в предаване за красота, която в свободното си време ходи на кикбокс. Решавам, че жените, които практикуват бойни изкуства, наистина впечатляват мъжете и е крайно време да стана една от тях.

— С нетърпение очаквам утрешния ден — казвам на Тина.

— И аз — вяло отвръща тя.

Невероятно. Чувствам се като Червената шапчица, измамена от вълка, преоблечен като баба в розови дантели. Лизи заслужава да бъде заведена насила до МакДоналдс и да я натъпчем с пет Биг Мака един след друг. Трябваше да се доверя на инстинкта си и да офейкам в мига, в който зърнах Брайън — нашият тай чи инструктор. Имаше дълга коса, носеше лилав панталон и първата му дума беше „по принцип“. Тина и аз си разменихме подигравателни погледи. За „новодошлите“ — бавна усмивка към Лизи и многозначителен поглед към мен и Тина — следва кратък увод в тай чи. Тай чи, е древно китайско изкуство, бавен модел на движения, изграден преди хиляди години, за да събуди жизнеността и вътрешната хармония.

Кимам бързо с надеждата, че той ще приключи и ще ни покаже няколко каратистки движения. За мое изумление той продължи да дудне още цели осем минути, през които загубих желание за живот, и после обяви:

— Ще ви науча как да вървите.

Понеже съм се научила да вървя преди четвърт век, предполагам, че това е шега. За съжаление не е. Прекарахме цели осемдесет и пет минути във вървене на бавни обороти. Сгънете коляното, вдигнете другото стъпало — разбирате ли, вървете. За моя радост Тина изглежда като младши служител от Министерството на глупавото ходене, но това не беше достатъчно. Искаше ми се да викам от скука. Беше

прекалено бавно. Както когато те наказват със задържане в училище след часовете.

Потиснах четиридесет прозевки и не се осмелявах да погледна Тина, понеже знаех, че и двете ще се строполим от смях. После в салатения бар Тина и аз (обзети от истерията на облекчението, че кошмарът е свършил) мутирахме в четиринадесетгодишни девойки, на които всичко им се струваше грубо и/или забавно. Когато Лизи учтиво попита посърналия тийнейджър зад бара:

— Работи ли ви сокоизстисквачката? — ние избухнахме в дрезгав смях. Тогава Тина каза:

— Да те размажа, но ще ми отнеме цяла вечност — направо си подмокрихме хлабавите панталони, когато говорех за шпица на Брайън — начинът, по който го оформяше; бааавен шпиц, който продължаваше сякаш с дниии... пръхтахме и се хилехме, докато ни заболяха стомасите.

Тогава Лизи направи нещо, което изобщо не беше типично за нея. Тя изруга и ни прекъсна:

— По дяволите, вие двете ще млъкнете ли! — наистина млъкнахме от изненада. „По дяволите“ от жена, чийто избор на ругатни се ограничава до „Тинтири-минтири“ (моля ви се тинтири-минтири).

— Защо? — казва Тина, шокирана.

— Ние само се шегувахме — добавям и потискам кикота си.

Лизи гледа смъртоносно.

— Беше прекрасно, че го организира — бързо продължих, — просто не беше за нас.

Лизи ме гледа гневно.

— Бих предпочела да си спестите пикливите коментари по отношение на Брайън. (Пикливи? О, Боже, и това го казва за първи път.)

Раздразнена, че са спугали смешното ми розово балонче, бях на път да избръщолевя: „Но човекът е остаряващо видиотено хипи“ — когато малка, но благословена мозъчна клетка ме спря.

Уви, тя не спря Тина, която изписка:

— Е, хайде стига Лизи! Брайън е задник!

Лицето на Лизи се вкамени. Тя внимателно остави вилицата си до купата със салата от орехи, авокадо и листа и остро каза:

— Също така от седмица насам той ми е и гадже. Така че — и следващите й думи прозвучаха много повече в стил Джейн Остин, и много повече като Лизи, — бих предпочела да си спестите неприятните мнения.

Опаа.

---

[1] Известен американски комик — Б.р. ↑

ГЛАВА 16

Двете думи, които най-малко харесвам са: „влага“ и „клин“. Третата е „би трябвало“. Например: Хелън, би трябвало да се усмихваш повече. Хелън, би трябвало да знаеш колко е осем по шест. Хелън, вземам ти Космополитън, ти би трябвало да учиш. Хелън, би трябвало да правиш коремни преси. Хелън, би трябвало, да поискаш повишение. Хелън, би трябвало да си намериш смислена работа. Хелън, би трябвало да посещаваш майка си във важни дни от седмицата например петъците. Хелън, би трябвало да излезеш довечера без значение, че по-скоро би отрязала главата си, защото може да срещнеш бъдещия си съпруг или секса на месеца.

Всички тези мъчителни „би трябвало“, наложени ми от родителите, приятелите или мен самата. Опитвам се да ги блокирам, но са се вкопчили в съвестта ми, карат ме да се срамувам, дърпат ме надолу. Последното „би трябвало“ е: Хелън, би трябвало да се правиш на щастлива и да прекараш три часа с Лизи и Брайън в салатения бар, да докажеш, че наистина съжаляваш, като си намекнала, че тай чи не е възхитително и че Брайън прави глупав шпиц. Очевидно Тина не е толкова зле и „би трябвало“ да не я преследват така, както мен, защото малко след изстъпленията ни, тя се извини под предлог, че е казала на Ейдриън, че ще се прибере до десет часа. Лъжа, измама, скри салама (харесвам тази рима още когато видях в един филм една жена да я казва на съпруга си, който я мамеше; после запрати дрехите му в градината им). И така, бях оставена като голяма неприятна матрона компаньонка с непосилната задача да придумам Лизи да ни прости и да я убедя, че според мен Брайън е наистина невероятен.

Понеже Лизи не може да е недоволна повече от петнайсет секунди, първата част беше лесна. Но що се отнася до това да я убедя, че харесвам Брайън, беше не смазващо трудно, а невъзможно. Той беше толкова отблъскващо сериозен! И начинът, по който те зяпа, когато говориш! Като Шишко, който дебне гълъб. Трябва да призная, че тези недостатъци бяха незначителни, но въпреки приятелското му

отношение към мен и горещото му обожание към Лизи, не успях да изпитам топли чувства. Продължих да мисля, *уф, но ти си толкова стар, достатъчно стар да ѝ бъде баща*. Побиват ме тръпки.

— Той е поне на четиридесет и пет! — крещя на Мишел, която е зарязала Сами и грам не ѝ пука за гаджетата на другите хора.

— Някои жени харесват по-възрастни мъже — добавя тя вяло, за да отклони разговора и да мине към по-интересната за нея тема, а именно — самата тя.

— Сами и аз бяхме горе-долу на една и съща възраст — добавя тя с тъга. (Тя е с шестнайсет месеца по-голяма от него.)

Правя се, че съчувствам и ми се ще някой да позвъни на вратата, за да имам извинение да затворя телефона. Петък вечер е и Люк си е взел „Умирай трудно“ за гледане. Маркъс и аз почти не си говорим, но понеже нито един от нас не иска да достави удоволствие на другия, като се прибере в стаята си, май заедно ще гледаме как Брус Уилис се прави на мъж. Според Люк Каталина е зарязала Маркъс преди няколко седмици, след като „се влюбила“ в музикален продуцент. Сигурно е съдба.

— Е, какво си планирала за тази вечер? — казва Мишел изведнъж.

— Ще гледам филм с Люк и Маркъс — казвам и се опитвам да не привличам внимание върху компанията си. Просто няма начин да карам до Крауч Енд, за да забавлявам Мишел. Изтощена съм и смятам да се напия до безпаметност.

— Звучи страхотно! Ще мина след половин час — бум! Разби ме, очаквам телефонът да звънне пак, както и става след двайсет секунди.

— Ммм, скъпа, дай пак адреса си...

Впечатлена съм. Изглежда зарязването на Сами е началото на нова ера, защото откакто живея тук, ми е малко неловко да призная, че Мишел никога не ме е удостоявала с присъствието си. В интерес на истината до преди осем месеца тя и Сами живееха в Ню Йорк. (Бащата на Сами, който емигрирал след развода си, е важна клечка в индустрията с английски гевреци и искал синът му да се присъедини към семейния бизнес.) Мишел (която виждала ходът като една стъпка по-близо до Холивуд) принуди Сами да приеме офертата, ескортира го дотам и си намери работа във фризьорски салон.

Задържаха се в Лоуър Ийст Енд прекрасни двайсет и шест месеца, преди Сами да избяга вкъщи под претекст, че трябва да проучва британския пазар на гевреци. (Превод, майка му му липсвала). Подозирам, че като принудил Мишел да се върне в старомодния северен Лондон, Сами, без да иска подписал края на връзката си. Ураа!

Но въпросът е, че Мишел имаше на разположение две трети от годината, за да посети жилището ми, а тя не го направи. Оправданието ѝ би могло да е, че гради кариерата си на козметик и няма време, че предпочита да се срещнем в града, но тя никога дори не се опитва и да се извинява. Предложа ли ѝ да дойде, изведнъж се оказва, че „не може да се държи на краката си“ или „има адски много работа вкъщи“. Само веднъж събрах куража да избръщолевя:

— Но ти никога не си виждала къде живея!

А тя отвърна:

— Скъпа, мога да си го представя.

Аз самата мога да си представя някои неща. И ми трябва около дванайсет секунди да разбере, че Мишел предприема пътуването до Суис Котидж, защото неблагодарната позиция (дълги часове без облаги) на гадже на Мишел сега е празна и тя би искала да я запълни. Отивам до банята и се мръщя в огледалото. Кой ще бъде жертвата — Люк или Маркърс? Не е виждала нито един от тях и се чудя кой ще ѝ хареса повече.

Люк? Той не е мой тип, твърде мил и лесно се поддава, но Мишел обожава да тормози. И ако не сте посветени в тайните зловонни тоалетни навици на Люк, той е наистина примамващ. Разпиляна руса коса, зелени очи, широка усмивка, тромав маниер. Един лабрадор в човешки образ. Единственият проблем, който мога да предвидя, е склонността на Люк да казва голата истина. Моля се на Бог Мишел никога да не го попита какво мисли за преобоядисаната ѝ в силно русо коса собствена изработка. В крайна сметка отхвърлям мисълта за Люк, защото подозирам, че Мишел и Маркърс ще си паснат и ще се нахвърлят един на друг.

Не искам това да става, зная, че Маркърс ще го изтълкува като победа над мен, но имам лошо предчувствие за неминуемостта му — малко топче гаден страх в дъното на стомаха ми. Може и да звучи нелоялно, но мисля, че Мишел мечтае да си върне, че преди двайсет и една години направих прибързаната грешка и я надвих в състезанието

с яйцата и лъжицата. Тя не е глупава. Знае, че неотдавнашната ми омраза към Маркърс не е родена от безразличие. Що се отнася до него — може да е всякакъв, но не е придирчив.

Така че когато Мишел пристига, пърхайки изпод такъв товар спирала, че е цяло чудо как държи очите си отворени, аз ставам делова. Отправлям се към хола, където Люк и Маркърс са се тръшнали на канапето.

— Вие двамата, това е Мишел — промърморвам с надеждата, че влизането ѝ ще остане незабелязано. Вратовете им се извиват, сякаш са гумени. Мишел помахва пръсти кокетно и отправя заинтригуван поглед към Люк, когато той звучно и неволно се оригва.

— Извинете — казва той учтиво, но вече се е издънил. Проклинам го, защото тя премества хищния си поглед към Маркърс. Той я гледа право в приканващите очи, скача от канапето и се приближава.

— Очарован съм — казва, взема ръката ѝ и нежно я дърпа към себе си, за да я целуне по бузата.

— И аз — отговаря с копrienен глас тя.

Надувам ноздри с отвращение. Част от секундата и те вече са като двойка павиани, които си показват задниците. Само че е дори по-явно. Или направо казано — не мога да гледам.

Останалата част от филма се проваля. Мишел се прави, че не разбира сюжета по кокетен момичешки начин (това е „Умирай трудно“, за Бога!) и шепнешком моли Маркърс да ѝ обяснява.

Няма смисъл да казвам, че мухльото с радост ѝ се подчинява.

— Имате ли нещо против да светна лампата — прекъсвам ги аз, защото забелязвам как Маркърс гали Мишел по ръката, за да наблегне на момент от филма, — когато гледам телевизия на тъмно, ме заболява главата.

Люк изглежда загрижен:

— Имам нуруфен някъде, ако искаш — казва той.

— Забрави — казвам нещастно, — вероятно имам тумор — отивам до кухнята и си наливам голяма чаша червено вино. Знаех си, че това ще се случи. Но не знаех, че ще ми се отрази така зле. Опитвам се да се радвам, че съм събрала Кен и Барби. Мишел има нужда от компенсация, след като е зарязала Сами. Тя е безчувствена, но не е като да краде настоящия ми любовник. А Маркърс ме мрази, така че би

било скъперническо — и безсмислено — да се опитвам да го задържа за себе си.

Както и да е, вече е бита карта. Този опит да си прочета конско няма ефект. Все още ми се плаче.

Сълзите напират, когато Мишел изпява:

— Винце ли сръбваш, ти, лакомнице? Цялата ли бутилка ще гаврътнеш, или и ние може да пийнем малко?

Бесен гняв измества самосъжалението ми. Слагам ръка зад гърба си и я свивам, сякаш ще я удуша, за да намаля напрежението. Отговарям с нежен тон:

— Ах, Мишел! Забравих, че един мъж не може да те откаже от алкохола! Заповядай!

Хвърля ми поглед, достоен за сестра Рачед в „Полет над кукувиче гнездо“. Вътрешно потрепервам, но запазвам усмивката си и си казвам, че вече трябва да избягвам да оставам насаме с Мишел.

Останалата част от вечерта е смазваща. Правя всичко възможно да потуша нежния разцвет на романса, но безуспешно. Първият пристъп на психологическа борба е да поръчам четири големи пици пиперони.

— Аз черпя — Люк е необичайно въодушевен. Маркърс и Мишел са, както и предполагах, бесни. Мишел е изправена пред дилема: тя мрази да яде пред мъже — „изглежда гадно“, но също така обича да поддържа представата, че всеки ден яде шоколад и пица, както правят всички себеуважаващи се модели. Ха-ха-ха.

Маркърс е почти толкова съкрушен. Пица и всички тези мазнотии, къри, кебап, бургери са като ад за Маркърс. Той идва от генетично затлъстяло семейство и толкова се бои, че природата ще поеме дундестия си курс, че има хранителните навици на анорексично врабче. Майка му и двете му по-големи сестри тежат по груба оценка по 107 килограма всяка. Досега Маркърс е успял да избегне съдбата, като тренира маниакално и се храни здравословно, но живее в страх от голямото затлъстяване. (Ако искам да го подразня, му казвам: „Хей, Маркърс, я се потъркаляй“).

Той болезнено осъзнава липсата на мъжественост в тази си мания и (както съм наблюдавала неведнъж) част от съблазняващият му режим е да не яде два дни, за да направи място за изпълнението „аз съм обикновен мъж“, като се нахрани обилно пред обекта на

намеренията си. За жалост, понеже Мишел е изненада бонус, той е неподготвен. Ще изяде пицата си, за да изглежда мъжествен, но всяка хапка ще бъде отрова (и кредит пет минути на пътечката). Аз дъвча щастливо и гледам как влюбените гълъбчета се мъчат.

— Беше мило, че се сети, Хелън — казва Люк с пълна уста.

— Удоволствието е мое — отговарям самодоволно и разрошвам косата му.

Мишел издава леко „пуф!“, което ще рече, че вече е претъпкана само след две парчета.

— Май не трябваше да ям онзи бургер и пържените картофи по път насам — въздъхва тя.

Да бе! По-скоро би си зашила устата.

Маркърс зяпва с копнеж в бюста ѝ.

— Не си ли гладна? — измърморва той превзето скромно. За малко да си повърна пицата. Всички мои следващи опити за саботаж се провалят.

Мишел носи блестящи златисти сандали, което ми дава възможност да възкликна:

— Не съм забелязала досега! Имаш такива дълги елегантни пръсти!

За моя радост Люк извъръща врата си и казва:

— Да видим!

Маркърс също поглежда, но, мамка му, мамка му, присъдата му е:

— Изумителни пръсти!

Мишел потръпва от победоносно удоволствие. Към края на „Умирай трудно“ 2, тя се притиска все по-близо и по-близо до Маркърс, докато буквално не сядва в скута му. Разговорът им става все шептящ и потаен. В полунощ Люк обявява, че е смазан и се отнася в стаята си. Дезертър! Пожелавам му хладно лека нощ и оставам сковано и упорито на стола си. Ще остана до зори, за да проваля сладните им планове!

В дванайсет и десет Маркърс и Мишел започват да се целуват пред мен. Бия отбой и си лягам.

ГЛАВА 17

Имали ли сте прякор като малки? Когато питам приятели, почти всички казват — да. Маркът отначало отричаше, но после си призна, че любящата му майка го наричала „мънинко пухченце“. Отчаяните родители на Люк му казвали „белята“. Неофициалното име на Лизи било „пастичка“. Проницателните родители на Мишел се обръщали към дъщеря си с „мадам“. Майката на Тина я прекръстила на „цвъркалото“. Родителите на Латиша, както се подразбира, сериозно се придържали към „Латиша“. А баща ми? Дал ми прякор „Гринч“^[1].

Понеже никога не са ми харесвали книги, в които никой не умира, аз забравих откъде идва и често подскачах в забавачницата, грачейки измислена от мен песен: „Аз съм Гринч! Малкият Гринч!“ Когато пораснах, татко спря да ми вика така и започна да ме нарича Хелън. Само когато надписваше картичките за рождените ми дни, той използваше дразнещото фамилиарно „Скъпа Гринч“. Тъй като демонстрациите на привързаност бяха рядкост в дома ни, аз отдавах на „Скъпа Гринч“ същото значение, което повечето патриотични граждани пазят за националния си флаг. И после един ден проумях.

Един петък бяхме на кръчма с Тина, няколко месеца преди татко да почине, и задълбочено одумвахме Джаспър. Беше отхвърлил Дивайн Комеди (любимата ми група), беше ги нарекъл „надувки“ и ме беше накарал да слушам в колата (в собствената ми кола, на собственото ми стерео, забележете) Дарил Хол и Джон Оутс. Всъщност тайно се възхищавам на нахалството му, ако не и на музикалния му вкус. Тина възкликна възмутено:

— Той е истински Гринч!

Втренчих се в нея.

— Гринч? Какво искаш да кажеш с това?

Тя ме погледна странно.

— Знаеш! Подъл! Дребнав! Някой, който разваля купона!

Едва се усмигнах и казах:

— Това ли е Гринч?

Тина се присмя:

— Ти се шегуваш! Не сте ли чели „Д-р Зюс в северен Лондон“? „Котки с шапки“? „Как Гринч открадна Коледата“? Не?

Клатя глава.

— Не, не — и се втурвам към бара да купя следващите напитки. На следващия ден изтичах до библиотеката и помолих библиотекарката да ми помогне да намеря една детска книжка. Тя се усмихна отзивчиво.

Открих, че Гринч не е — както си представях — сладко пухкаво вързопче, а омразно червенооко същество, което живее в пещера и сърцето му е „два пъти по-малко“. Е, накрая се превръща в душица. Но до предпоследната страница Гринч остава злобно, грозно слузесто същество без приятели.

Не исках Тина да ми се смее пак и реших да споделя разбиващата новина с Лизи. Тя би й отдала вниманието, което заслужава. След десетата ми бутилка Бекс почти неразбираемо разкрих шокиращия разказ. И тя ми се смя!

— Хелън — каза тя звънко, — това е мило обръщение! Сигурна съм, че не е влагал нищо лошо! Това е просто хубава думичка като... тиквичка! Татко все още казва на сестра ми тиквичке, а тя е на трийсет и една и е тънка като хрътка.

Заклатушках се до леглото, обляна в сълзи. Когато се събудих, се чувствах глупаво. Лизи, гласът на разума, се беше изказала. Татко ме беше кръстил Гринч, понеже е сладка думичка. Нищо зловещо. Всъщност би трябвало да съм благодарна — след един злощастен инцидент в детската градина Мишел (тогава на четири) прекара остатъка в забавачницата под доста по-неприятния прякор „миризливи акани гащи“. И това беше от страна на учителите!

Няколко дни по-късно успях да се абстрахирам от обидата и тогава Лизи отново повдигна въпроса. Надявала се да нямам нищо против, но обсъдила въпроса за Гринч и тиквите с един приятел психолог и той казал:

— Значението на тези имена не е толкова важно, колкото начина, по който те карат да се чувстваш.

Дали съм обмисляла идеята да поговоря за това с баща ми? Естествено. Колкото и идеята да се боядисам в зелено и да тичам гола по Оксфорд стрийт. Мразя психолозите. Тършуват за проблеми там,

където ги няма. Пъхнах този дразнещ случай в дъното на съзнанието си, където си и остана. Само от време на време изплува в мислите ми.

Например тази сутрин, когато се събудих от неспокоен сън и се свих при мисълта как се изложих миналата седмица, когато се опитах да спра Маркъс да не чука Мишел. В такива моменти съм Гринч. Подла! Дребнава! Разваляща купона! Баща ми е бил прав. Сега обаче не мога да поговоря с него за това. Междувременно оттогава не съм зървала нито фризираната глава на Мишел, нито Маркъс с бронзовия тен. Предполагам, че остава при нея. Винаги изчезва, след като му провърви. Заклевам се, прави го, за да убеди завоеванията си, че е увлечен. При Маркъс съм забелязала абсолютна липса на спонтанност. Даже Джаспър си имаше своите интересни моменти, слава Богу, но при Маркъс всички ходове са обмислени.

Желая им късмет. Казвам го не защото изведнъж съм станала добра, а защото довечера имам среща с Том. Нека Мишел се радва на микроскопичния Маркъс. И съвсем честно казано те прекрасно си подхождат. Дълги дни, прекарани на пътеката за бягане без храна, дълги и страстни сесии, в които оплюват всички, часове на взаимно гласене и тъкмене, горещи, цвъртящи нощи в съседни легла в солариума...

Насред следобеда се чудя дали ще бъда поканена на сватбата им, когато телефонът звънва. Мишел е!

Не казвам: „Странно, тъкмо си мислех за теб“, защото нищо друго не би й доставило по-голямо удоволствие.

— Как си? — изписква тя, сякаш не сме се виждали от десет години.

— Добре, а ти? — казвам предпазливо.

— Страхотно, страхотно! Скъпа, искам да те помоля за една услуга.

— О, нима?!

Мишел спира.

— Новината е и добра, и лоша. Маркъс ме покани да излезем. Но няма да го направя, ако не си съгласна. Не искам да те разстройвам.

О, действа професионално! Запазвам гласа си равен:

— Мишел, това е страхотна новина! Толкова се радвам за теб. И не мога да си представя как ти е хрумнало, че може да имам нещо против. Маркъс е — търся подходящите думи — една мъничка

светлинка от миналото ми. Както ще забележи, наблягам върху мъничка!

Не мога да повярвам на собствената си дързост, нито Мишел! Тя ме прекъсва рязко:

— Ама че си вгорчена — и затваря телефона. Поемам си дълбоко въздух, информирам Латиша, че отивам да си взема двойно еспreso и ще се върна след пет минути.

— Ще ми вземеш ли бадемов пай и минерална вода — вика след мен, — ще ти платя, след като отида до банката.

По-вероятно е, след като аз отида до банката вместо теб, мисля си. Превъртам предишната мисъл и се спирам на нея.

Вгорчена ли съм? Разбира се! Кой не би мразил безкрайния списък на Латиша от унизителни задачи? Аз съм журналист, не иконом! На теория. И защо изобщо съм приятелка с Мишел? Защото преди седемнайсет години и двете сме се интересували от японски кутийки за моливи и звукът на музиката!

Гневно вървя по тротоара, пулсирам от гняв, лицето ми е намръщено. Вероятно изглеждам като булмастиф. Опитвам се да дишам през носа и отпускам лицето си. Минувачите ме гледат предпазливо и ми правят път. Виждам се през техните очи и ме заболява сърцето. Не искам да съм такава... такъв вгорчен човек.

Опитвам се да накарам препускащия си мозък да се успокои, да мисля за по-приятни неща като Том. Тези очи. Устните му. Сърцето ми отново затуптява и вътрешно се усмихвам. Направо смешно! Но помогна.

Ще се срещнем тази вечер пред гарата Ковънт Гардън в осем. (Майка ми, след като неохотно се примири с обещанието да прекараме после ден в здравословна ферма, ме освободи в понеделник вечер. Това не беше лесна сделка, тъй като се паникьосвам при мисълта, че достъпът до храна е ограничен, а и хич не обичам да ми дават зор.)

Купувам бадемовия сладкиш, минералната вода и благодарение на новотрития дух на дзен — двойно безкофеиново еспreso. Задържам вратата на елегантен възрастен мъж. Този тип мъже карат стомаха ми да се свива — те не са починали от сърдечен удар на петдесет и пет.

Не е лично. Вината не е негова. Не е лично. Преглъщам надигането на негодуванието и се опитвам да се усмихна. Мъжът ми

намига и казва с остър акцент:

— Толкова сте мила! — аз грейвам и бързо отмествам поглед, защото очите ми се пълнят със сълзи. Мила съм. Похвалата на непознатия ме топли, докато задъхано изкачвам стълбите на Гърлтайм. Ако Том ме видеше сега, нямаше да се разочарова.

Връщам се в офиса и разпознавам звъна на телефона си. Латиша, разбира се, чете Дейли Мейл и не му обръща внимание. Моля се да не е Том и да не казва, че отменя срещата.

— Ало? — казвам аз, страхливо сграбчила слушалката.

— Хелън! — казва треперещ глас. — Вивиан се обажда! И се боя, съжалявам да ти кажа, шокираща новина е...

Гласът ми е дрезгав от ужас:

— Веднага ми кажи!

Преди да избухне в плач, Вивиан колебливо и с мъка казва:

— Майка ти си е срязала вените!

---

[1] Гринч е зелено космато плашило, което живее заедно с кучето си Макс в пещера в планината Кръмпит. Приказката „Как Гринч открадна Коледа“ на доктор Зойс, по която е направен филмът, е сред класиката в детската литература още от излизането си през 1957 г. — Б.р. ↑

ГЛАВА 18

Веднъж, когато бях на шест, ме напердашиха и ме пратиха в леглото в 5:30 следобед, защото казах пред майката на Мишел:

— Тате, вярно ли е, че не можем да си платим ипотеката?

Честно казано, тогава не знаех какво е ипотека, но звучеше внушително, бях дочула думата отнякъде и много ми се щеше да я използвам. Също така бях свикнала майка ми, която никога не е била добър слушател, разсеяно да се съгласява с всичко, което кажа, дори и да е невероятна измислица.

Уви, очите на госпожа Арнолд светнаха като на Бийзълбъб и баща ми ме обвини в това, което той предрече като категоричен провал на финансовата ни репутация. Докато подсмърчах в леглото, се молах баща ми и майка ми (която не се осмели да се качи при мен и да ме успокои) да загинат в торнадо. Тогава смятах сирачето Ани^[1] за най-великото същество на света и много ми се щеше да съм на нейно място. Госпожица Ханиган беше цвете в сравнение със злите ми родители! Да търкам подове би било привилегия за мен! Удоволствието от това да те карат да спиш на тясно твърдо легло. И даже щях да пея „Животът е толкова труден!“^[2] с американски акцент.

Но двайсет години по-късно идеята да бъда сираче вече не ми харесва толкова, защото когато Вивиан се обажда и ми казва, че майка си е прерязала вените, краката ми се подкосяват, свличам се на пода с вик, който по-късно с шепот на скрито възхищение Лизи определя като „див, примитивен, смразяващ, като на измъчвано от болка диво животно“.

Тъй като най-дивият вик, разнасял се в офиса на Гърлтайм е ръмженето на Латиша, когато продавачът в Дънкан Донатс слага твърде много мляко в чая ѝ, моят пронизителен писък веднага се откроява. Лизи и Латиша скачат към мен.

— Какво има? — виждам лицата им неясно, сякаш сме под водата. Трудно ми е да дишам и се задъхвам, о, моля се, не майка ми,

не мама, Господи, не отнемай и майка ми! О, моля се, не мама, главата ми плува и се задушavam...

Междувременно слушалката се поклаща и от нея се чува слабо истерично квакане. Лизи грабва телефона, а Латиша се възползва от тази идеална възможност да ме зашлеви силно. Докато успея да кажа ох, Лизи кляка и грабва треперещите ми влажни ръце.

— Хелън — казва тя с ясен силен глас и ме гледа право в зашеметените очи. — Майка ти е добре. Не е мъртва. Чуваш ли ме, добре е.

Безпомощно гледам Лизи. Не разбирам. Чувствам се като пет годишна.

— Срязала си е китките — казвам със съмнение.

— Само повърхностни рани — настоява Лизи със силен състрадателен глас, какъвто баща ми използваше, когато се обръщаше към чужденци.

— Драскотини. Вивиан се обаждаше от болницата. В Спешното са, но не е сериозно. Майка ти е добре, добре е, разбираш ли?

Кимам и казвам:

— Добре.

Треперя като възрастен пудел в студена вана. Не зная какво да правя. За щастие, Лизи взема директорско решение:

— Ще ти повикам такси до болницата веднага. Нали, Латиша? — добавя тя.

Латиша, която с плесницата очевидно е освободила дълго събирано напрежение, кима и казва:

— Абсолютно.

Лизи ми помага да се изправя и да седна. Втурва се в кухнята, връща се с пакет кафява захар и слага почти половината в двойното ми еспreso.

— Изпий това! — нарежда ми.

— Ти не би го изпила — измърморвам и послушно отпивам.

За щастие, таксито пристига след броени минути и ме спасява от ада на турското кафе. Лизи е прибрала дневника ми и други дреболии в чантата ми, и ми помага да се кача в таксито. Но първо ме притегля до себе си в топла, силна прегръдка и казва:

— Всичко ще бъде наред, сигурна съм. И... — отделя ме от себе си, за да ме погледне — О, Хелън, аз бях толкова немарлива приятелка.

Аз...

Втречвам се в нея, объркана.

— Лизи, не изтрещявай! Ти си страхотен приятел. Цялото това пропиляно рейки! Аз съм лошата приятелка.

Аз имах предвид тай чи и шпица на Браян, но Лизи клати глава.

— Не, Хелън. Аз трябваше да се грижа повече за теб. Виждах те как гниеш отвътре и трябваше да кажа нещо, но не исках да...

Гния? По-добре ме наречи пак „миеща мечка“ и всичко ще ти простя!

— Лизи — казвам, — наистина съм добре, изплаших се заради майка, но както ти каза, тя е добре, не е пострадала. И по-добре да тръгвам.

На Лизи не ѝ се ще много да ме пуска.

— Искаш ли да дойда с теб?

Клатя глава.

— Бъди мила към себе си — казва тя и леко помахва.

Сядам в таксито. Мила. Пак тази дума. Бих искала да съм мила. Макар че, когато видя майка, ще я убия. Как смее да прави такива изпълнения, егоистична крава! Сърцето ми забива от ужас, облягам се и сграбчвам седалката. Господи, какво я е обсебило?!

Когато влитам в Спешното, сякаш имам deja vu. „Един омагьосан ден“^[3] и „Ужасът в Амитивил“^[4] в едно. Пак този гаден сюрреалистичен и обречен водовъртеж. Преобладаващата миризма на урина в отделението също не помага. Ама че смрад! Оглеждам се диво и слава Богу, виждам майка ми и Вивиан, гушнати в ъгъла, сред други хора, които сякаш стоят там от години. Яркото оранжево палто на Вивиан от изкуствена кожа (купи го, след като я нападнаха в Айлингтън и ѝ взеха палтото от норка) грее сред сивото примирение като фар с лош вкус.

Навеждам се към майка ми и гневът ми се изпарява, щом виждам умореното ѝ тебеширенобяло лице. Загърнатата е в сиво одеяло. Сивото, решавам, стои много добре на модния подиум, като хитра маскировка на кльощавото здраве и мълчалива изисканост, но е гадно, гадно, гадно в болниците и погребалните зали, защото там е истинско — одърпана бедност и разголена безнадеждност.

— Хелън — скимти майка ми. Тънките ѝ китки са омотани в превръзки. Навеждам се и силно я прегръщам. Вивиан бързо става от

мястото си, за да съм по-близо до майка. Тя хлипа в ръцете ми и аз я люлея като бебе.

— О, мамо, обещавай ми никога, никога, ужасно, татко би се ядосал много, знаеш, че ме има, какво щях да направя? Добре, да се грижа за теб — това не е особено разбираемо изречение, но на майка ми и звучи логично; тя кима и подсмърча и се сгушва още по-близо до мен. Поглеждам към Вивиан, която, обзалагам се, умира за една цигара. Посочвам с очи към изхода.

— След малко ще дойда — казвам ѝ с устни. Загръща се с оранжевото палто, усмихва се напрегнато и се изнизва.

Сърцето ми се свива, докато майка ми ридае тихо, а пръстите ѝ немощно се впиват в скута ми. Аз чакам и чакам, прегръщам и прегръщам, докато плачът ѝ стихва и се опитвам да не мисля, че можех да предотвратя това, ако с Том се бяхме разбрали за четвъртък. После задавам разумни въпроси като:

— От колко време си тук? Искаш ли нещо топло за пиене? Много ли боли?

Тя отговаря съответно „От сто години“, „Пих“ и „Не много“. Когато подозирам, че вече не са ѝ останали сълзи, я питам дали има нещо против да отида да видя как е Вивиан:

— Вероятно и за нея е било шок — казвам сериозно.

Майка кима мълчаливо и поглежда пода:

— Връщам се веднага — казвам, — така че стой тук и не мърдай! Обещавай-обещавай!

Майка ми разпознава фразата, която използвах, когато бях на пет, бяхме още семейство и се пазарях за подаръци. Тя успява да се усмихне тъжно и отговаря:

— Обещавам.

Целувам я по челото и тичам навън да намеря Вивиан. Вивиан седи на една дървена пейка и пали вероятно четиридесета цигара за деня. Бавно издиша дима през носа, преди да заговори:

— Знаеше, че ще дойда в четири и половина, след училище и урока ми по италиански. Щяхме да ходим на кафе. О, Боже, беше ужасно! Мисля, че тъкмо го беше направила.

Алените устни на Вивиан треперят.

— Позвънях на вратата и тя не отвори. Пак позвънях. Пак никой не отвори. Помислих, че са я задържали в училище. Тъкмо реших да

отида и да я изчакам в колата, когато тя отвори вратата. Едва се държеше на краката си и беше ужасно бледа, същинска шотландка — Вивиан е толкова развълнувана, че изобщо не забелязва реакцията на расистката ѝ метафора. Продължава: — Протегна си китките, каза „виж какво направих“ и зариде. Изплаших се. Беше използвала доста тъп бърснач — беше търкала напред-назад, но слава Богу, не дълбоко. Имаше много драскотини и кървави резки. Бях толкова шокирана, Хелън, за малко щях да припадна! Досега привидно изглеждаше добре, притихнала, но добре. Върна се на работа, занимаваше се с децата, и на всичко отгоре представи си с финансите на баща ти! Сесилия! Аз никога не съм предполагала, че би направила нещо подобно. Минаха колко, пет-шест месеца, мислех, че досега трябваше да го е приела... нали, а може би не?

Вивиан, която повече говореше на себе си, отколкото на мен, ме погледна в лицето, запелтечи и млъкна. Не ѝ крещя, макар да ми се ще. Макар и точно в този момент да търся повод да се развикам на някого. Ако Джони Деп случайно минеше и ме настъпеше по крака точно сега, щях да го разпъна на кръст наред с добре обмислената му леко набола брада, е, щеше да стане на пихтия!

Но за Вивиан не повишавам тон:

— Вивиан, аз, аз знаеш ли, благодаря на Бога, че си я намерила, но, но за нея и искам да кажа и за мен това време е нищо. Нищо. Аз също наивно мислех, че тя се подобрява, но... не е така. Не го е преодоляла. Не зная колко време ще отнеме. По-дълго. Вероятно ще свикне. Но съжалявам, аз говоря глупости, продължавай.

Вивиан пак си дръпва от цигарата. Толкова силно смуче, че съм изненадана как цигарата не ѝ влиза в гърлото.

— Заведох я в кухнята и омотах китките ѝ с мокри кърпи за бърсане на чинии и я докарах направо тук. Каза, че го е направила в банята и че „загубила много кръв“; изтичах горе да погледна и не беше толкова зле, даже изобщо не видях кръв, но не съм специалист. Беше насладала кърпи на пода, предполагам, за да не изцапа килима, но и по тях нямаше кръв, пак се втурнах надолу, обадих се на линейка и те, как не ги е срам, казаха, че аз трябва да я откарам! Ще пиша до нашия представител в парламента! Който и да е той.

— И така, доведох я тук и определиха случая като подсмърчане, намерение за самоубийство. От това, което тя каза, че са казали, по-

скоро е било зов за помощ, отколкото сериозно намерение, разбираш ли, превързаха я „засега“, но това, което ме разбива, е, че когато я попитаха защо го е направила, тя казала, тя казала... — мислех си, че Вивиан би се разплакала само ако магазинът на „Гучи“ на Слоун стрийт изчезне в гръмотевична буря, а тя подсмърча и попива въглчетата на очите си с кърпичка, сгъната на триъгълник.

— Какво? — шепна аз.

Вивиан преглъща силно и добавя:

— Майка ти казала: Няма смисъл. Не и без Мори. Светът продължава да се върти, а аз не виждам никакъв смисъл. О, Хелън! Не бях осъзнала досега колко много го обича!

Потупвам треперещата ѝ ръка и подло подозирам, че е толкова разчувствана, защото, ако съпругът ѝ почине, тя би отворила бутилка шампанско и би поддържала тезата, че той не би искал тя да скърби; би продължила да гони впечатлителни млади мъже с още по-голям хъс от досегашния. Но аз клатя глава и въздъхвам:

— И аз също.

Между нас казано, чудя се до каква степен тези драми са свързани с чувствата на майка ми към баща ми и до каква степен са свързани с чувствата ѝ към самата нея.

Влизаме. Майка ми е заспала на твърдия оранжев стол. Изглежда като десетгодишно момиченце.

Седим и чакаме да ни извикат и изведнъж се сещам. Том! Срещата ми с Том! Мамка му! Голяма табела забранява използването на мобилни телефони в болницата, затова грабвам своя и пак изтичвам навън. 6:37 е. Звъня в „Мегавет“ и за зла беда вдига Селин. Време за вечеря е и днес специалитетът е пай скромност.

— Селин — казвам с най-милият си тон, — обажда се Хелън Брадшоу, тази, която...

— Зная коя си — казва тя остро.

Мамка му!

— Том там ли е? — казвам.

— Зает е — отсича тя.

Не искам да се нервирам, защото зная, че тя иска точно това. Решавам да сваля картите.

— Селин — казвам, — трябваше да се видим с Том довечера, но не мога, защото майка ми внезапно отиде в болница, спешен случай,

много е сериозно и трябва да бъда с нея. Бих била толкова благодарна, ако предадеш на Том — „Кисела кучка такава“, добавям мълчаливо.

Изумена съм и съм благодарна, когато Селин проявява късче хуманност и казва сериозно:

— Съжалявам. Разбира се, че ще кажа на Том. Иди и се погрижи за майка си, не се тревожи!

Смаяна съм.

— Много мило от твоя страна, Селин — казвам.

— За мен е удоволствие — отвърща тя.

Затварям. Леле! Какво съм направила, че да заслужи това? Вероятно е намерила по-подходящ заместник на Нанси — лъскав Мерцедес на име Чарлс, с лети джанти и кожен салон. По-вероятно е да се радва, че семейната трагедия е провалила срещата ми с любимия ѝ шеф. Бързам да се върна в Спешното. Майка ми се е събудила и се оплаква, че я „болят китките“. Стига бе! Прехапвам езика си да не изтърва някоя глупост.

Приблизително три години по-късно викат името на майка ми и тя, Вивиан и аз влизаме от забравената от Бога чакалня в нещо като коридор, разделен на малки кабинки.

— Донесе ли си банския? — шегувам се вяло с майка.

На нея не ѝ е смешно.

Дежурният психиатър, който има дълбоки лилави кръгове под очите и изглежда като пребит, ме поглежда, сякаш иска да каже „дрънкало“. Придобивам хрисимо изражение и млъквам. Не може всички да се съберем в кабинката, голяма колкото кутия за обувки, и Вивиан предлага да изчака отвън.

Не я виня. В кутията за обувки отляво един мъж крещи, а отдясно една жена хлипа. Колко отпусащо. Нервно поглеждам майка ми за знаци на умствена нестабилност, но тя седи тихо на стола и позволява на сестрата да промие раните ѝ с прозрачна течност. Вероятно ми трябва нов очила, защото се налага да присвия очи, за да видя раните.

— Това е физиологичен разтвор, така че сигурно ще щипе малко — казва сестрата учтиво.

Майка ми кима.

Необичайно послушна е, докато омотават китките ѝ с широк лейкопласт и тънка превръзка, и мълчи даже когато ѝ бият инжекция

против тетанус.

— За всеки случай — казва бодро сестрата.

Аз ѝ се усмихвам благодарно. Веднага щом си тръгва, гадното ченге (известен още като д-р Нейтън Колинс според значката му) започва разпита си.

Има ли проблем със съня? Има ли апетит? Трудно ли ѝ е да се концентрира? Минавало ли ѝ е през главата да се присъедини към любимия си? Да заспи и никога повече да не се събуди? Защо го е направила? Някога преди това правила ли го е? Спонтанно ли е било? Оставила ли е предсмъртно писмо? Ще ли ѝ се да е мъртва? Искала ли е да я намерят? Как си го е представяла? Какво иска? Преди имала ли е самоубийствени наклонности? Някога вземала ли е свръхдоза? Преди опитвала ли се е да се нарани? Привиждали ли са ѝ се неща, които не съществуват? Причинат ли ѝ се неща? Има ли на кого да се облекне?

Зяпвам при тези дръзки любопитни въпроси. Треперя в очакване на всеки отговор и отчасти очаквам майка ми да не издържи и да избяга от кутията. Но не става така. Топли сълзи се стичат по лицето ѝ и тя отговаря. Държа ръката ѝ и гледам в краката си. Тя казва на д-р Колинс, че спи много, яде малко — „Малко?“, нали два пъти предъвкахме целия репертоар от любимото ѝ готварско предаване. Било ѝ трудно да се концентрира и не е мислила да се присъединява към любимия си, но ѝ се е искало да заспи завинаги и го е направила, защото Мори е умрял и ѝ липсва толкова много, че едва диша и никой не я разбира и всички си мислят, че вече трябва да дойде на себе си, а че не идва и че не може, че ѝ идва прекалено много и е мислила, че нещата се оправят, но всъщност става точно обратното и ѝ се струва, че полудява. Не, не го е правила преди. Да, било е спонтанно, искала е просто „да внимават и да си вземат бележка“. Не, не е писала предсмъртно писмо. Не ѝ се иска наистина да е мъртва — ще ѝ се Морис да е жив. Да, искала е да я намерят. Да накара хората да разберат. Не. Не. Не. Всъщност не наистина, макар че казва как не забравя всяка вечер да поговори с Морис, всяка нощ, преди да си легне, само бърборене, например вчера излезе новата книга на Том Кланси и тя знаела, че Мори би се ядосал, ако я пропусне, и му казала, че ще му чете. Не можела да го види, но усещала присъствието му. Просто дъра-бъра наистина. Понякога си мисли, че го забелязва на улицата, но винаги се оказва някой непознат.

Всъщност това е съкратената версия, тъй тя продължава да нарежда като безспирен поток и всеки отговор е километричен, докато д-р Колинс не я прекъсва: „Искам отговор да или не!“

Гледа я отблизо и после казва:

— Госпожо Брадшоу, претърпяла сте голяма загуба. Болката от загубата е много по-силна, отколкото можете да си представите. И да, права сте — хората не разбират. За тях е трудно да ви видят страдаща. Това, което не разбират, е, че болката е част от процеса на скърбене и трябва да минете през него, за да се излекувате. А пет месеца са нищо! Може да минат двайсет години, преди човек да приеме смъртта на любимия. Реакцията ви не е откачена изобщо, нормална е. Нормално е болката да удари сега. В първата фаза сте в шок. А това е начинът, по който тялото ви се грижи за вас. Не бихте могли да поемете цялата тази тъга наведнъж. И все още имате усещането, близостта на съпруга си, които ви крепят. Но сега нещата са се променили, защото знаете, че няма да се върне. И това, госпожо Брадшоу, е истинският проблем.

Майка ми гледа с почитание д-р Колинс, сякаш е оракул, после обвива тънките си ръце около кръста ми и хлипа сърцераздирателно в пуловера ми. Д-р Колинс ми кима, сякаш иска да каже: „Ще се оправи.“ Изумена съм. Не зная дали да го ударя, или да го прегърна.

---

[1] Популярен мюзикъл „Сирачето Ани“ — Б.р. ↑

[2] Изключително популярна песен от същия мюзикъл — Б.р. ↑

[3] Groundhog — филм, в който по време на командировка метеоролог преживява един и същи ден отново и отново — Б.р. ↑

[4] Amityville Horror — култов филм на ужасите от 1979 г. — Б.р.

↑

ГЛАВА 19

Никога не съм реагирала добре, когато ме мъмрят. Веднъж след свински обилна вечеря Джаспър ми направи забележка, че съм му предложила да си „разкопчае“ колана. (Очевидно трябваше да кажа разхлаби). Почувствах се ужасно натъжена и се сърдих цял един час. След пет кисели „Какво има?“ „Нищо“ си признах. Джаспър обясни, че само се опитвал да ме спаси от това да не звуча „глупаво“ и аз неохотно му простих. Но вътрешно негодуванието ми продължаваше. Каквото и да казват, конструктивната критика, колкото и да е конструктивна, си е критика. Това е мъмрене под тънко прикритие.

Ето защо, когато д-р Колинс ме извика настрана и каза, че напоследък майка ми е „малко пренебрегната“, и учтиво, но твърдо предложи, че „може би ще е разумно да наглеждаш и да слушаш мама, докато организираме някаква помощ за нея“ ми беше трудно да не се почувствам наранена. Аз я „наглеждах и я слушах“, протестирам наум. Доколкото беше възможно. На ръба да зарежа работата и дома си, да не говорим за социалния си живот, и я преследвах като дивеч. Колко повече трябваше да я наглеждам?

Но се опитах да смекча жилещата забележка. В сърцето си знаех, че съм отхвърлила скорошните ѝ опити да излее депресията си — никакво извинение не би го оправдала — и така, най-малкото, което можех да направя, бе да обещаая, че ще я закрилям. Що се отнася до слушането, предполагам д-р Колинс искаше да каже, че трябва да се вслушвам в това, което говори. Леле! Да крия ножовете и нурофена и да шпионирам майка си като перверзница, би било радост и удоволствие в сравнение със слушането. Това не го казах на д-р Колинс, но ненавиждам да слушам глупостите на майка си.

Жалко е да слушам как излива емоциите си, сякаш ми е приятелка или американка, или някой на моята възраст. Когато дърдори за милите неща, които баща ми е правил за нея, като да я целува сутрин или да ѝ приготвя топла вана вечер, се чувствам като воайор. Кое е глупаво, защото не зная къде да гледам, наречете ме

моралистка, но ми изглежда неуместно. Това е като — не че някога съм го правила, слава Богу — да подслушвам родителите ми как правят секс. И ако трябва да си призная, ѝ завиждам.

Да я слуша човек, както казва д-р Колинс, е трудно. Защото от една страна не искам да съм свидетел на болката, а от друга, защото ме кара да се замисля какво не е наред с мен, що за дъщеря съм, щом като болката ми е толкова блудкава и нисша спрямо нейната?!

Да, казвам на д-р Колинс, разбира се, че ще я наглеждам и ще я слушам. Толкова време, колкото поиска тя.

Вивиан ни откарва до вкъщи. Благодаря ѝ, казвам ѝ, че е била чудесна и ѝ махам за довиждане. Тя отпрашва със 140 километра в час и не я виня. Майка ми е укротена, така че сега аз говоря вместо нея. Д-р Колинс ѝ е дал два вида антидепресанта, предписал ѝ е и други, говорил е и с друг лекар да я види след две седмици, както и утре да ѝ се обадят от МСПП. Когато д-р Колинс каза, че хапчетата са „Прозак“, майка ми видимо се отдръпна. После трябваше да я убеждава, че няма да предизвикат склонност за самоубийство. Тя прояви каприз и когато той спомена, че друг лекар трябва да я види.

— Защо? — настояваше да разбере.

Той отговори:

— Изживели сте ужасен период, госпожо Брадшоу. Имате нужда от помощ и лекарят ще може да ви регулира лекарството — майка ми беше толкова вцепенена от синьо-белите капсули в малкото шишенце, че забрави да попита какво е МСПП. И така, когато отиде при Вивиан да ѝ покаже трофеите си, попитах аз вместо нея:

— Местната служба по психиатрична помощ — отговори д-р Колинс.

Втренчих се в него с ужас и извиках:

— Но тя не е откачена!

Д-р Колинс разтри зачервените си очи и каза с плашещо мек глас:

— Мой приоритет е да предотвратя нещастните случаи.

Да предотврати да не го халосам по главата по-скоро.

— Д-р Колинс изглежда добър човек — казвам бодро, докато безцелно се мотая из кухнята. — Значи сигурно пак ще трябва да ходиш до болницата след няколко седмици. Искаш ли да те закарам? — добавям, като се надявам да каже не.

— Не — изненадващо казва майка ми.

— Сигурна ли си? — питам подозрително и се чудя дали не е капан.

— Ако исках да кажа да, щях да го направя — прекъсва ме майка ми.

Гледам умореното ѝ лице и променям темата. Изведнъж започвам да треперя и изпитвам нужда да сграбча майка ми с две ръце и да изтръгна неразрушимо обещание от нея. Искам писмена гаранция, че ще остане жива и здрава още шейсет години. Това искам. Защото иначе, иначе... Не искам да живея като мравка, да пълзя напред-назад по безсмислените си работи, докато един ден, който не се отличава по нищо от останалите, произволно ме смачка черният ботуш на съдбата. Повдига ми се от отвращение, като си помисля за случайностите в живота. Подреден е колкото и чекмеджето, в което ми стои бельото.

— Мамо — изричам и я сграбчвам за китката.

— Да? — казва тя.

Искам да кажа — толкова се боя, толкова много се боя, че направо ще се побъркам, но не мога и вместо това казвам:

— Щеше ми се да се беше обадила.

Майка ми кратко отговаря:

— Ти беше заета.

Нямам какво да кажа. Искам да креця. Искам си татко обратно. Той би ѝ вдъхнал разум. Искам контрол и мразя, когато го нямам. Да си правя ли списък с неща за правене? Ще си направя списък.

Списък:

Да се грижа за мама — неопределено — може би и четвъртъците?

Да се прибера вкъщи и да си взема дрехи и четка за зъби;

Да се обадя на Латиша;

Да се обадя на госпожа Армстронг;

Да помоля Люк да нахрани Шишко;

Да се обадя на Том да се извиня пак;

Да се обадя на Лизи за морална подкрепа;

Да слушам мама.

Не се осмелявам да оставя майка си сама, докато отида да си вземам неща от апартамента, затова я моля да дойде с мен. Нервно ми е, когато карам сребристото й Пежо 206 (досега не съм карала кола, от която да не ме е срам), но отказвам да прахосвам повече пари за таксата.

— Ще бъде хубаво да видиш Люк, нали мамо? — казвам изкусително. Не споменавам Шишко, тъй като и двамата са егоистични търсачи на внимание и не могат да се търпят един друг.

Преди да тръгнем, предлагам на майка да се „освежи“ — това е код за „облечи си пуловер с дълъг ръкав, за да не ти се виждат китките“. Избирам ментовозелен пуловер, който тя послушно облича, и потегляме. Първото нещо, което чувам, докато влизаме, не е Шишко, който си иска вечерята, нито Люк, който си е пуснал Verve и без съмнение се прави, че свири на китара. Първият шум, който чувам, идва от стаята на Маркърс и той е: „Аах! Аах! Аах!“ и „О! О! О! Боже! Господи!“. Наистина, Боже Господи. Каня майка в апартамента си за първи път от година насам. Мислех, че ще й се стори потискащ, а тя какво открива — бордей.

Сигурно тези звуци допълнително й натякват, че любимият ѝ е мъртъв, а всички останали се веселят и се чукат на гроба му (грубо казано). Проклинам Маркърс и Мишел, че са избрали точно сега да се клатят като носорози. Обзалагам се, че рядко правят секс! Маркърс няма нужното оборудване, а Мишел мрази търкането. Защо мислите, че ходи със Сами цели пет години?!

Започвам да говоря високо, без да спирам, за да заглуша писъците на Мишел, която симулира оргазъм.

— Мамо, ела, седни в хола и пусни телевизора, може да има нещо добро и искаш ли чаша чай, ще сложа чайника или ако искаш да слушаш радио в кухнята, да, ела в кухнята и да го пуснем, а, виж Люк е тук, Люк, спомняш си майка ми, нали, да, мамо, спомняш си Люк, той беше така отзивчив в болницата последния път и направи майтапа с тортата в чантата на Лизи, а, Люк би ли нахранил Шишко утре, понеже довечера ще съм при майка и може би до края на седмицата?

Спирам, за да си поема дъх. Люк и майка ми ме гледат, сякаш съм откачила.

— Добре ли си? — казва Люк.

— Да, да — казвам, като соча с пръст към стаята на Маркърс и правя отвратена физиономия.

— О, да — кима Люк веднага. — Маркърс и приятелката ти се чукат. Като зайци са от десет минути. Не мога да си чуя мислите.

О, ураа! Люк идиотът пак ги дрънка едни. Поглеждам го и казвам:

— Съжалявам, мамо, Люк просто се шегува — и очаквам избухването.

Вместо това тя започва да се кикоти:

— Хелън! Не се прави на такава пуританка! Зная какво е секс! Правила съм! — казва с весел покровителствен ритъм и лукаво поглежда Люк да покаже, че тя и той са зрели хора, а аз съм глупаво малко момиченце, което има проблем с думички като „задник“. Бях забравила, че мутира в кокетка в присъствието на мъже над дванайсет години.

— Е, не ми пука, ако не те притеснява — казвам нацупено, докато Люк и майка ми ми се смеят. Предатели.

— Е, ще храниш ли Шишко? — питам Люк в опит да си възвърна достойнството.

— С удоволствие — отговаря той. — Шишко ми е другарче.

Усмиввам се и го дразня:

— Нищо чудно, нали имате еднакви хигиенни навици! — Шишко, за разлика от нормалните котки не е вманиачен на тема миене. Според Тина винаги мирише „малко странно“ зад ушите. Както и Люк. Отношението му към банята е както това на вампирите към чесъна.

Очаквам Люк да се засмее, но той не го прави.

— Благодаря — отвръща студено.

— Това беше шега! — заеквам.

— Не беше много мила — намесва се майка ми. Заклевам се, ще я удуша, ако си каже пак мнението, без някой да я пита. Отказвам се.

— Съжалявам, не исках — казвам сърдито — трябва да се обадя на няколко човека — добавям и тръгвам към хола. Люк и майка ми вече си бърборят и не ми обръщат внимание. Направо невероятно!

Телефонният секретар мига. Може би Том е звънял? Пускам го:

„Хелън, Латиша е. Обаждам се да видя дали всичко е наред и да ти припомня, че има среща за притурката «Забогатея бързо» утре точно в девет и трийсет. Нуждая се от купища идеи и разчитам на теб!“

Това е начинът на Латиша да каже: „Не ми пука, дори ако всички членове на семейството ти пукнат. Плащам ти (скромно) да си моята слугиня, така че ела или ще те уволня!“. Не е нужно да казвам, че нямам никакви идеи за притурката — аз съм най-бедната в офиса. Дори стажантката получава повече. Какво мога да кажа аз за „Забогатея бързо“!

Всъщност ето една добра идея: изчакайте баща ви да хвърли топа — при мен се получи! О, Мишел би го нарекла злобно. Спокойно, Хелън. Дишам дълбоко и поглеждам списъка си. Да се обадя на Том. Яростно прелиствам бележника си да намеря домашния му телефон. Звъня и задържам дъха си.

— Ало?

— Том — викам аз. — Хелън се обажда! Толкова съжалявам! — следва пауза.

— Този път какво е извинението? — казва той с леден глас.

Какво? Ужасена съм.

— Искаш да кажеш, искаш да кажеш... — направо нямам думи от негодувание, тази лукава долна вещица, с ужасното ѝ размазано червило! — искаш да кажеш, че Селин не ти е предала съобщението? — пауза.

— Значи си си направила труда да оставиш такава?!

Параноичка ли съм, или всички ме мразят?

— Да, направих си труда. Гласеше, че майка ми си е прерязала вените и трябва спешно да отида в болницата — *я да видя как ще реагираш на това, безсърдечен тип такъв!*

За щастие, подлата ми стратегия постигна желания ефект.

— Господи! Хелън, това е ужасно! Божичко, съжалявам! Тя, мм, как е тя? Ти как си?

Казвам победоносно с помирителен тон:

— Добре е! — и ми се ще да добавя „но беше на косъм“. (Първо — чух да го използват в медицинския сериал и второ, искам да го

накажа, че се държа грубо.) Както и да е, въздържам се. Първо, това е лъжа и второ, не искам да падам до нивото на Селин.

— А ти как си? — пита пак Том.

Кимам преди сподавено да прошепна:

— Добре — не мога да му кажа истината, че умирам от страх и сериозно се чудя дали няма някакъв начин да държа майка в подплатена кутийка до леглото ми, за да избегна следващи фатални прояви. Вместо това му разказвам съкратен вариант на кървавата история и дълъг за обаждането до „Мегавет“.

— Тя е такава лъжкиня — крещя и добавям, преди да успея да си прехапя езика. — Харесва те, да знаеш! — в момента, в който го произнасям, съжалявам. Защо просто не извиках „Аз те харесвам, да знаеш!“

— О, така ли? — казва Том свенливо. — Защо го казваш?

Копеле!

— Казвам го — отговарям с мек, флиртуващ тон, — защото те охранява както хиена трупа на антилопа.

Хм. Това не прозвуча така, както исках, но доброто настроение на Том е възстановено, защото сухо казва:

— Ласкаеш ме.

Разсмивам се.

— Съжалявам за вечерта — казвам и настина, е така. Съжалявам. Също така се боя, че понеже това е вторият път, който се издънвам, трети няма да има. Да се осмеля ли да го попитам? Не е като да му искам пари назаем. Лизи би поканила мъж да излезе с нея. Защо да бъда от момичета, които спазват „Правилата за срещите“!

— Би ли... дали ще си свободен през седмицата или следващата? — изпелтечвам и успявам да прозвуча, сякаш в живота ми няма други приятели.

— Разбира се — казва Том, — но може би следващата ще е по-добре? Нещата ще са се поуспокоили малко.

Разбираме се за вторник.

Затварям телефона и започвам да анализирам разговора като лош психотерапевт. Като предложи следващата седмица вместо тази, дали намекваше, че съм егоист? Че не обръщам внимание на горката ми майка? (Чийто кикот чувам от кухнята.) Значи ли, че повече не ме харесва? Не че някога го е казал, или поне не съзнателно. И вторник

— работен ден, трябва да се става рано на следващия ден, а и той ще има основание да избяга в 10 вечерта. Това означава ли, че той...

Достатъчно. Стига вече, гъска такава! Мига, в който започне да ми пука, той ще спре да ме харесва. Бързо клатя глава, за да прогоня мислите, и се обаждам на Лизи. Тя вдига, чува се нещо като монашески напеви и преди да информирам приятелката си, че единственият ми останал родител не е бил застрашен от незабавна смърт, подхващам по-важен въпрос:

— Какво, по дяволите, слушаш?

Тя пренебрегва въпроса и настоява да разбере.

— Как е майка ти? — казвам ѝ. Накрая признава, че дискът се казва Грузински настроения и че ще ми го запише, ако искам.

— Не, мерси — казвам.

— Добре, може би за майка ти тогава?

Въпрос на принцип е веднага да откажа всякакви откачени, напевни, свързани с дъвченето на кълнове и шушулки на върба предложения от Лизи като дрън-дрън. И все пак искам да помогна на майка си по всякакъв възможен начин, а не я виждам да ходи на психиатър. Наистина не я виждам. Тя е избрала мен за психиатър. Ще се види с медицинската служителка веднъж, за да угоди на д-р Колинс, но мисля, че с това нещата ще приключат. Не иска да споделя с непознати. Майка ми не обича, когато хората слушат, защото им се плаща за това. Исква хората да слушат, защото ги е грижа. А това е изключително неудобно и аз имам нужда, от каквато и да е помощ.

— Ще ти платя за записа — казвам на Лизи. Не мога да се насиля да изрека на глас думите: „Да, ще се радвам да имам копие на Грузински настроения.“

— Нямам търпение да кажа на Тина — казва Лизи щастливо.

— Ще те разбере от една дума — отговарям сладко.

Спасявам Люк от майка ми и се отправяме към вратата, когато Маркърс излиза с малка кърпа около стегнатата си талия. Физиономията му се променя, когато вижда възрастен.

— Здравсти — заеква, — тъкмо излизам от душа.

Майка ми го гледа гладно, срамувам се да кажа — като птичка, хвърлила око на тлъст червей.

— Чухме — казвам весело и побутвам заплеснатата ми майка вън от апартамента. — Петнайсетминутен душ, вероятно е рекорд! —

споменът за безмълвната му ярост ме кара да се усмихвам, докато се качим в пежото.

ГЛАВА 20

Когато започнах работа в Гърлтайм, страдах от болест, позната като телестрах. Добре де, страх от телефона, но като кажа телестрах, звучи по-помпозно, като име на синдром.

Както и да е всеки път, когато трябваше да се обаждам по телефона, все отлагах, докато не стане шест вечерта и човекът, с когото трябва да говоря, си тръгне. Болестта ми трая около три дни, докато Латиша ми дръпна едно яко конско и ме изкара от нея. Уви, вирусът бе сплашен, но не и надвит. Тази сутрин се обадох на шефката на майка ми в седем сутринта, за да ѝ кажа за повторната криза, като от 3:13 до 4:36 сутринта обмислях репликите, а преди да набера номера, четиридесет и пет минути събирах кураж (започнах да вдигам и оставям слушалката в 6:17 сутринта).

Първото искрено притеснение на госпожа Армстронг беше за здравето на майка ми. „Шокираща новина... почивка и възстановяване... пожелания за бързо възстановяване... да се върне в предишната си форма.“ И през това започна да избива на повърхността опънатото до крайност търпение и прикрита вина.

Оказа се, че миналата седмица госпожа Армстронг „си е поговорила“ със Сесилия за „организация“. Не било упрек, божичко, не, просто намек, че коледният концерт приближава и програмата, репетициите, костюмите, сценариите, графикът наистина трябва да се организират. Надява се Сесилия да не е приела това предложение като обида. Сесилия е отличен учител и истински професионалист. Но ако един учител не работи на пълни обороти, това се стоварва върху другите — не, грешна дума — отразява се на всички.

Убедих госпожа Армстронг, че „разговорът“ по никакъв начин не е подтикнал майка ми да си пререже вените, макар че честно казано мислех точно обратното. Казах на госпожа Армстронг, че ще я уведомя за приблизителната дата, когато майка ми ще се върне на работа, след като отново говоря с болницата. Но хитрият отговор на госпожа Армстронг гласеше:

— По-лесно е за нас да планираме, ако знаем, че някой ще отсъства за известно време, отколкото да очакваме да дойде, а той не се появи.

Предполагам, че госпожа Армстронг би предпочела да разчита на алтернативно покритие поне до Коледа. Заради нейно улеснение, ако не за бюджета.

В 8:30, след дълъг горещ душ, под който доволно бих прекарала остатъка от живота си, събуждам майка си с чаша чай. И то не като го изсипвам на главата ѝ. Тя разтрива очи, изненадва се от превръзките на ръцете си и бавно, предпазливо се изправя.

— Как се чувстваш — питам я.

— Не зная — вяло отговаря тя.

По дяволите!

— Мамо — казвам, — след три минути трябва да тръгна за работа или ще остана на улицата. Но говорих с госпожа Армстронг, тя ти изпраща поздрави и казва да не бързаш да се връщаш, докато не се възстановиш напълно. Е, какво ще правиш днес? Да се обадя ли на Вивиан и да я помоля да дойде? Искаш ли да обядваме заедно? Какво предпочиташ?

Майка ми си бърчи носа и казва:

— Във вторник Вивиан ходи на уроци по батик^[1].

Започвам да се паникьосвам. Вече не мога да я оставя сама да се носи безцелно като семе на вятъра. Пред нея зее един заплашително безкраен ден. Може да ѝ хрумне още нещо. Една неприятна идея се заформя в главата ми. Не искам да я изричам. По-скоро няма да ѝ обръщам внимание, докато не изчезне. За нещастие, сега е 8:33 и наистина нямам време да измисля алтернативен план.

— Мамо — изтърсвам, — зная, че не се виждате чак толкова често, но какво ще кажеш да се обадя на баба Фло? — самият звук на името изпраща стрела на угризение право в стомаха ми.

Истината е, че от погребението съм говорила с нея два пъти. Първо, след като открих, че майка ми е станала мис Хавишам, ми хрумна, че е възможно баба ми да се е превърнала на свой ред в Дарт Вейдър и бе мой дълг да проверя. Неясният поток телефонни съобщения подсили безпокойството ми. Минаха четири дни, преди да ѝ звънна. Обясних ѝ, че майка ми не е отговорила, защото според

личния ѝ лекар скръбта ѝ прераснала в „депресивна болест“, баба Фло замълча. После каза:

— А добре, трябва да продължи напред!

Бях на път да споря: според мен, когато си в депресия не можеш просто да продължиш, но осъзнах, че щях да си блъскам главата в седемдесет и осем годишна тухлена стена. После ми хрумна, че ако баба Фло беше толкова твърдо за продължаването, защо тогава звъни на майка ми всеки ден цял месец и блее като агънце, загубено в планината?

И казвам, умно:

— Като говорим за това, как се справяш ти, бабо?

— Справям се.

Тук наистина бях готова да се откажа. Но — подтиквана от живите призраци на най-близките ми роднини, които измират или се зомбират един по един, аз продължих:

— Много си звъняла на мама напоследък. Самотна ли си?

Баба Фло издаде тъжен лай и отвърна с не особено приятен тон:

— Самотна — казва тя. — Самотна! — после раздражено: — Майка ти винаги е обичала да се прави на безпомощна.

Какво можех да кажа тук? След зашеметена пауза все пак казах:

— Ще накарам мама да ти се обади, когато се възстанови.

Втория път, когато говорих с баба Фло, беше в деня, когато бяха готови документите по завещанието. След работа се отбих да видя майка ми и заварих баба ми в кухнята да чете ТВ Таймс през лупа, която увеличаваше окото ѝ и я правеше да прилича на Гърбушко от „Парижката Света Богородица“. Говорихме кратко и учтиво за кръвното ѝ налягане („не мога да се оплача“) и това беше. Оттогава не сме си разменяли и дума. И без да искам да преувеличавам, по-скоро бих скочила от Емпайър Стейт Билдинг, отколкото да говоря с нея сега.

Макар че, доколкото познавах майка си, подозирах, че и тя се чувства по подобен начин и няма да се наложи. Не мога да повярвам, когато майка ми казва:

— Иди на работа, аз ще ѝ се обадя!

Не вярвах на ушите си.

— Наистина ли? — казвам пискливо. — Но ти никога не ѝ се обаждаш!

Майка ме стрелва с подигравателен поглед:

— Ти пък какво знаеш? — казва грубо.

— Зная — казвам обидено, — че се обаждаш на баба Фло толкова често, колкото и аз.

Майка ми ме поглежда надменно и отговаря:

— Значи очевидно ѝ се обаждаш поне два пъти седмично.

Да вярвам ли на ушите си?!

— Мамо, ти се шегуваш! — казвам.

Майка ми изглежда толкова самодоволно, доколкото е възможно да изглеждаш така, след като наскоро си се опитал да си прережеш вените с бръснач. Казва:

— Виждаме се всеки четвъртък. Не е чак толкова лоша, като я поопознаеш. Всъщност добра компания е — за нацупена дърта вещица!

Толкова съм доволна, че целувам крака на майка ми през завивките. Едва по пътя към офиса ме поразява една мисъл — през последните пет месеца пропилявах поне шестнайсет часа седмично с майка си. Защо не ми каза по-рано? Не е нужно да споменавам, че пристигам за срещата с десет минути закъснение.

След края на срещата се измъквам изтощена, но облекчена и заварвам на бюрото си незаконното копие на Грузински настроения и бележка от Лизи: „Обяд?“. Толкова е сладка, но зная, че ще очаква подробно описание за състоянието на майка ми, а днес не съм в настроение за споделяне. Главата ми се върти. Защо мама не ми е казала за нея и баба Фло? Това укриване е толкова обидно, колкото и внезапният лицемерен отказ на Тина да споделя сочни подробности от сексуалния си живот с Ейдриън. При положение, че аз и Лизи сме ѝ най-добрите приятели!

Извинявам се, после се спускам към телефона и звъня на майка ми. Тя вдига и аз изстрелвам около петдесет въпроса:

— Как си? Как се чувстваш? Баба Фло с теб ли е? Какво правиш?

Майка ми за мое безкрайно облекчение е спокойна. Тя е „уморена, но се чувства по-добре от вчера“. Божичко, трябваше да съм сигурна, с всички тези ободряващи хапчета. Казва, че баба Фло е дошла, макар че пристигнала в 11:30, понеже взела автобуса. Показва ѝ снимки на Мори като малък. На всички изглеждал сериозен.

Аз съм впечатлена, че баба Фло (за първи път в живота си) прави неща, които старите хора правят, и разказва за милите стари снимки,

но подозирам, че майка ми крие нещо. Долавям го в гласа ѝ. Задавам много глупав въпрос:

— Мамо, добре ли си?

Тя чурулика:

— Чудесно! Баба Фло ще се премести при мен за известно време. По-лесно бих повярвала, че Дядо Коледа чука Зъбната Фея.

— Шегуваш се! — изписквам. Но тя не се шегува. — Защо? — казвам.

— Защото д-р Колинс каза, че имам нужда от опорна система — отвръща тя.

— Е, това е страхотно — казвам аз бавно, — значи нямаш нужда аз да стоя при теб.

Майка ми щастливо отговаря:

— Не.

Новината би трябвало да ме зарадва, но всъщност — не. Вкисва ми целия следобед.

Докато стигна вкъщи, се чувствам раздразнена като акула с инфектиран зъб. Тръшвам вратата и веднага ме посреща гърлена какофония: „Ъъъ! Ъъх! Ъъъх“ и „О-о! О-о! О-о!“ Моля, не пак! Крайно неприлично е. Мятам ядни залпове от обидни знаци към стаята на Маркърс, после дълго и силно го освирквам. Копеле, копеле, копеле! Гневът пулсира в мен. Всяко пъшкане и стенание е лична обида. Отправлям се към кухнята и ядно набивам токчетата си в килима (типичният припев на Маркърс: „Бихте ли си сваляли обувките в къщата, моля? Този килим струва 24,95 лири на квадратен метър.“).

Изтръгвам една франзела от фризера и ми се ще да съм сертифициран психопат, за да мога да нахлуя в стаята на Маркърс, да го ударя по главата с нея, без да ме пращат в затвора. Хей, може да подкупя майка да го направи! Пъхам франзелата във фурната, отфучавам към стаята си и се плъосвам на леглото. Обикновено си пускам Бийсти Бой, за да подсиля гнева си, но сегашното ми настроение е твърде мрачно и злобно и не търпи музика. Нуждая се от тишина. Внезапно ме обзема толкова силна вълна на омраза, че вкусям неприятната ѝ сила. Изведнъж започвам да удрям и бъхтя с юмруци възглавницата си — Бам! Бам! Бам! — и юмруците ми премазват лицето на Маркърс, а аз викам, викам. Без думи, просто дълъг пронизителен силен звук.

Спирам да крещя, когато Люк, Маркърс и Мишел нахлуват в стаята ми, защото смятат, че някой ме е нападнал и ме убива в момента. Люк мига тревожно, а Маркърс и Мишел са задържани и зачервени като мен. Мишел е задржната в червения кадифен халат на Маркърс, а Маркърс носи черни копринени боксерки.

— Лош ден в работата — обяснявам и се насилвам да се усмихна.

Маркърс ме гледа ядно.

Мишел се прави на задржана и тихо казва:

— Имаш спукан капиляр под окото — много малки червени точки! Искаш ли да ти донеса лед?

Сядам на ръцете си, за да не издера лицето й с тях.

— Добре съм, благодаря — казвам, макар гласът ми да е монументално прегракнал, — сега може да си вървите.

Маркърс ме удостоява с един последен презрителен поглед, преди да излезе. Мишел свива пръсти в кралски поздрав, излиза и тръшва вратата след себе си. Люк остава и странно размахва ръце. Чеше главата си и казва:

— Искаш ли да те предрна?

Не искам, но би било грубо да откажа и затова казвам:

— Да, моля.

Тромаво ме притиска до себе си. Носът ми е до мишницата му и това затруднява дишането ми (а и по-добре да не вдишвам точно в това положение). В крайна сметка се налага шумно да сумтя, за да поема въздух. Люк вероятно взема сумтенето ми за подсмърчане, защото целува косата ми, потупва гърба ми (едва не го счупва) и възкликва:

— Недей да плачеш!

Успявам да се отделим и изграчвам:

— Не плача! — после добавям неохотно: — благодаря за задржеността, все пак.

Люк грейва и казва:

— Какво толкова се случи в работата?

Смятам да му кажа истината, после решавам да премълча. Може да се изпусне пред Маркърс, без да иска.

— Смърриха ме, защото закърсиях сутринта — прошепвам.

— Може би трябва да си слагаш будилника по-рано — казва Люк веднага.

— Мм — казвам аз и се опитвам да скрия раздразнението си. Вече му изнесох лекции за това, че предлага решения, без да го питат. Силен рев нарушава последвалата тишина. Гледаме се един друг, неразбиращи.

— Вероятно и Маркърс е имал лош ден в работата — казва Люк.
Надявам се.

Скачаме и тичаме в кухнята, където Маркърс танцува от крак на крак като таласъм и бясно размахва парцал към фурната. Стаята е пълна с плътен сив дим. Надзъртам през мъглата и виждам пламтящата франзела.

— Мамка му! Съвсем я забравих! — казвам аз и внимавам да не спомена думичката „съжالياвам“. Маркърс тича през стаята, държи франзелата — черен труп със сияещи червени вътрешности — в протегнатата си ръка. Пуска я в мивката, завърта кранчето на студената вода и овъглените остатъци от вечерята ми започват да съскат и пращят.

Мишел кашля престорено. Люк гледа със зяпнала уста, хипнотизиран от представлението на истерясалия Маркърс. Засмуквам си бузите, за да не се разсмея, но не успявам.

Маркърс хвърля парцала на пода като рицарска ръкавица и вика пронизително:

— Кухнята ми Погенпол не става за нищо! Толкова ми писна от теб и немарливите ти навици, ти, ти, курва такава.

Никой не ме е обиждал така, дори Джаспър.

— И ти не си по-различен — отговарям и излизам. Преди да се втурна в стаята си, изкрещявам от коридора: — И ако бях мъж с такава кухня като твоята, нямаше да се хваля с нея — детинско, признавам, но беше най-бързото, което успях да измисля набързо.

---

[1] Метод на ръчно боядисване на плат с помощта на восък — Б.р. ↑

ГЛАВА 21

Британското време е известно с подлостта си, но тази година през август се изложи. Целия месец дръпвах завесите в 8:15 и ме посрещаше унасящата гледка на светлосиньо небе. Обикновено бързах към метрото, облечена в тениска, тънък панталон и отворени сандали, и се наслаждавах на изкусителната топлина на слънцето върху кожата си. Преди началото на работния ден шляпах из офиса и подвиквах на колегите:

— Ама е жега, нали!

После в 12:45, докато зяха през прозореца и се чудех дали да обядвам лазаня или печен картоф (отговор: това, което изглеждаше по-голямо), поглеждах през прозореца — същински мусон!

Небето надвисваше тъмно и съкрушително като в деня на Страшния съд и винаги влиташе някой, изтръскваше студените капки от косата си, изчеткваше тънката памучна права рокля и обявяваше:

— Страшен студ е навън!

Този климатичен тормоз продължаваше до деня, когато старателно си домъквах шлифер и резервен пуловер. Тогава настъпваше двадесет и четиричасов прилив на жега. Единствената утеха беше, че всички се хващаха. Освен Лизи.

— Ти да не си телепат или нещо такова? — промърморих веднъж на обяд, докато се свивах под чадъра ѝ да спася косата си от водната напаст.

— Не — отвърна тя, — гледам прогнозата за времето.

Въпреки дъжда се спрях на сред улицата.

— Господи, ти си гений! — възкликнах аз. — Каква брилянтна новаторска идея!

Но макар и да се възхищавах на хитростта ѝ, знаех, че никога няма да имам търпението да последвам примера ѝ.

И се намокрях. Винаги го правя. В това отношение съм като Шишко — за мен планирането е скука. (Любимото занимание на Шишко е да пропълзи в прясно изпрания юрган на Маркърс, докато

сърхне метнат на някой стол, въпреки че винаги се замотава в него като в капан. Но той винаги първо се отправя към приключението и после мяука жално за помощ.) Аз също рядко мисля занаяпред, а после си нося последствията.

И така, изобщо не допусках, че майка ми и Баба Фло ще се сдушат и че аз ще се чувствам отхвърлена, глупава и изпълнена с ревност, когато те наистина го направиха. Лизи обаче е по-предвидлива и бе осъзнала, че приятелството им бе сигурно. Разказвам ѝ всичко по въпроса в петък, докато обядваме, като успявам да звуча нехайно. Тя кима мъдро и отпива от нейния Евиан.

— Предполагам, че ако не друго, поне баща ти ги свързва — казва тя.

— Да, но той винаги ги е свързвал — отговарям аз, с уста пълна с риба тон и майонеза. — И какво от това?

Спирам за момент, заинтригувана, докато Лизи изтънчено вади подправки от спагетите си и ги подрежда спретнато отстрани на чинията си.

— Защо не се погаждаха? — пита тя.

Сбърчвам чело.

— Не се мръщи, ще ти станат бръчки! — вика тя.

— Съжалявам — казвам аз. Опитвам се да мисля, без да се мръщя. — Останала съм с впечатлението, че баба Фло не харесва майка ми.

Лизи ахва:

— Защо? Майка ти е прекрасна!

Свивам рамене.

— Ами въпреки че самата баба работеше, тя всъщност не одобрява жените, които го правят. Не и омъжените.

Лизи извива очи. Добавям:

— По-малко време за баща ми. А тя не се проявяваше като особено добра домакиня.

Лизи се изкисква.

— Значи от там си го наследила — каза тя.

— Имам други таланти — ухилвам се аз. — Като стана въпрос за секс, как е Брайън? (Все още смятам, че е тъпанар, но заради Лизи се преструвам, че проявявам интерес. И все пак наистина ме интересува. Някак си отблъскващо интересно.) Лизи се изчервява.

— Наистина добре. Разбираме се прекрасно.

Ококорвам очи и се навеждам към нея:

— Уточни.

Лизи грейва.

— Говорехме си наскоро и аз случайно споменах, че обичам пресни смокини, но че са наистина скъпи. И снощи той дойде да ме види и ми бе купил цяла огромна пълна кесия. През ноември!

Тъй като не съм фанатизирана на тема плодове, ми е трудно да оценя усилията, които трябва да вложи човек, за да се сдобие с пресни смокини през ноември. Не се ли купуват от магазина?

Лизи тълкува погрешно замисленото ми изражение и добавя скромно:

— Той не е традиционно романтичен, както Ейдриън към Тина с всички тези букети, но аз всъщност никога не съм харесвала цветята особено. За Тина е прекрасно, разбира се. Но смокините! Бях толкова трогната! Беше такъв мил жест!

Бързам да я поправя:

— О не, аз не си помислих нищо лошо, прекрасно е постъпил...
— особено ако иска приятелката му да пърди цяла нощ като тръба за оповестяване на мъгла.

Лизи отново се изчервява и се размива. Изведнъж спира да се смее и почуква по масата, сякаш да насочи вниманието ни към задачите за деня. Тя казва:

— И как така сега баба Фло харесва майка ти?

Нямам представа.

— Нямам представа — казвам аз, — дори не знам дали я харесва.

Лизи отговаря:

— Но навярно я харесва, ако изведнъж са започнали да се срещат!

Един Господ знае.

— Тя е странна — казвам аз. — Мисля, че никога не си е падала по майка ми, но винаги се е стараела да се държи мило.

— Заради баща ти — кима Лизи.

Аз също кимвам.

— Да, предполагам.

Лизи спира за момент.

— Значи може би сега, след като баща ти... почина, все още се държи мило заради него.

Чудя се.

— Да, може би — казвам. — Може би защото вече го няма и не могат да се карат заради него. Но мисля, че е донякъде заради мама. Тя никога не е имала нужда от баба Фло. А сега може би има.

Лизи изглежда развълнувана.

— И може би — възклищава тя със задъхан шепот от типа „обожавам, когато нещата се изясняват“, — сега баба Фло е изгубила сина си и има нужда от дъщеря! Като се замисля, изглежда напълно логично!

По дяволите, едва ли чак дотам.

— Баба Фло — казвам аз — е най-малко майчински настроената жена, която съм виждала, с изключение на майка ми. Не бих казала, че съчувства особено. Тя не спря майка ми да си пререже вените, нали?

Лизи свива устни.

— Не, но аз не казвам това. Как можеше да я спре? Никой не можеше.

— Освен баща ми, като изскочи от гроба жив и здрав, не призрак и да извика: „Хвана ли се!“

Лизи извива надолу угълчетата на устата си, поразена от моята нетактичност.

— О, Хелън — казва тя, — никой не може да замени баща ти. Но дори и баба ти да не съчувства, сигурна съм, че не ѝ е безразлично.

Ето това е проблемът с Лизи. Тя мисли, че всички са добрички като нея. Дори и аз. Въздъхвам и казвам:

— Да, предполагам, че баба е по-добре от никой.

Мисля колко усилия положих да се грижа за майка ми и един тънък отбранителен глас в мен казва: „Но ти не беше никой. Ти беше някой. Готвеше ужасно, но не беше никой“.

На глас казвам предпазливо:

— Странно е, че майка ми не ми спомена за срещите с баба, не мислиш ли?

Лизи накланя блестящата си глава на една страна и се замисля. После казва:

— Може и да е забравила.

И може би земята е плоска и луната е голямо парче сирене. Време е да сменя темата. Разговорът стана сантиментален и честно казано от понеделник насам направо се удавих в сантименталности.

— Искам да те питам за онази процедура, дето си обтриваш тялото?

— Да — казва Лизи, наострила уши.

— Винаги забравям: търкаш към краката и ръцете, нали?

Лизи ме поглежда ужасено.

— О, за Бога, не! Винаги търкаш към сърцето! Това е много важно! — захваща да чете десетминутна лекция за ексфолиация и търкане и масаж и стига до подобряване на микроциркулацията и премахването на токсини и излишни течности, а баба Фло отива на заден план. Мисията е изпълнена. Изпитвам облекчение, че на следващия обяд и Тина благоволява да ни придружи, а това значи, че сериозните разговори са забранени. Всъщност почти всякакви разговори са забранени. Започвам с безопасна според мен тема — Ейдриън.

Аз: (шеговито) — Е, Тина, как е любовника?

Тина: (студено) — Какво искаш да кажеш с това?

Лизи: (дипломатично) — Тя има предвид Ейдриън — той май е луд по теб. Чудехме се как е?

Тина: (колебливо) — Ами, благодаря.

Аз: (засегнато) — Не виждам защо така се докачаш от един обикновен въпрос. Не съм питала за размера на оная му работа. (наум) *И без това, когато връзката ти не беше така свещена, си ми го казала, така че зная.*

Тина: (заядливо) — Някои неща са лични. Мамка му, не сме на петнадесет!

Аз: (подстрекателски) — Какво ти е, да не би да си пред мензис?

Лизи: (бързешката) — Сигурна съм, че Тина не е, но и така да е, имам масло от свецица. Прекрасно е, наистина действа. Направо се кълна в него.

Тина: (бясно) — Не страдам от предменструален синдром! По дяволите! Не би попитала това някой мъж! И не ми предлагай тия глупави цветни масла! И аз мога да се кълна, че това са пълни идиотии!

Лизи: (шокирана) — Тина, извинявай, не исках да те разстройвам.

Аз: (нацупено) — И аз.

Млъкваме. Лизи рови неспокойно в юфката на пара, аз намусено побутвам печения картоф, а Тина се мръщи над печения боб на филийка. Пропявам:

— Боб, боб действа добре на сърцето, колкото повече ядеш, толкова повече п...

Тина тряска вилицата и изревава:

— Млъквай!

Ако искате да знаете какво мисля, имам чувството, че е гледала прекалено много повторения на полицейски сериали. И може да прозвучи противоречиво, но колкото по-разярена става Тина, толкова повече ми се иска да я ядосвам. Така че преминавам от шеги за стомашни газове към лични нападки. Тина има раздразнено, покрито с коричка петно до устата. Откъсвам парче от кафява кожа от картофа и го залепям на долната си устна.

— Кой е това?

Лизи се сдържа да не се изхили. Забелязвам потресеното изражение на Тина и избухвам в кикот. Хъхря от смях на собствения си майтап, когато Тина скача, повличайки стола си, и хуква навън.

Замръзвам.

— Мислиш ли, че е добре? — питам Лизи.

Лизи изглежда обезпокоена.

— Не съм сигурна — отвърща тя.

Въздишам и хвърлям салфетката си. Картофът ми е твърд като гранит и също толкова вкусен.

— Чакай тук! — казвам. — Аз съм виновна. Ти си довърши юфката.

И двете изхвъркваме от кафето и тичаме след Тина.

— Тина! Спри! Извинявай! — викам аз. Но тя продължава да тича. За щастие, я затрудняват обувките „Прада“ и тясната, къса, права пола и скоро я настигаме. Четири минути се умилкваме първокласно, докато накрая тя се съгласява да я почерпим с кафе. Този път Лизи и аз ограничаваме разговора до собствените ни любовни отношения. Или в моя случай липса на такива.

Лизи: (свенливо) — Много бих искала и двете да се запознаете както трябва с Брайън. Някоя от вас свободна ли е утре вечер?

Тина: (сковано) — Мерси за предложението, но се опасявам, че съм заета.

Аз: (гордо) — И аз.

Лизи: (след размисъл) — Аха. Ти какво ще правиш, Хелън?

Аз: (лукаво) — Всъщност ще се виждам с Том. Нали се сещаш, ветеринаря. Помниш ли Том, Тина?

Тина: (по-спокойно) — Да, кралице на текилата!

Аз: (изведнъж изпълнена с желание да сменя темата) — Както и да е, Лизи, нека се уговорим да се видим с Брайън някой друг път.

Тина: (сега си връща) — Значи! Том отново е на дневен ред, така ли? Нямах представа, че се интересува от водните спортове.

Аз: (вбесена) — Стига де! Не ставай гадна!

Лизи: (наивно) — Какво? Не разбирам.

Аз: (бързо) — Няма значение. И какво ще правиш утре с Брайън?

Тина: (намесвайки се) — Хайде, Хелън, разкажи ни повече за Том! Докъде сте стигнали?

Аз: (със злобен поглед към Тина) — Не е това, което си мислиш. А и „някои неща са лични“.

Тина: (злостно) — С други думи, не си стигнала доникъде.

Аз: (отбранително) — Кой каза, че изобщо искам да стигна донякъде?

Тина: (саркастично) — Значи е платонично? Ох, само колко ти вярвам!

Аз: (ядосано) — Тъкмо съм се разделила с Джаспър! Защо винаги трябва да чукам някого?

Тина: (гадничко) — Ми ти ми кажи!

Аз: (засегната) — Много ти благодаря за това.

Тина: (не особено извинително) — Съжалявам, Хелън, ти непрекъснато се разделяш с Джаспър.

Лизи: (най-сетне успява да се намеси) — Ние просто ти желаем доброто. А Джаспър, ами, той невинаги е много загрижен.

Аз: (засрамена) — Дрън-дрън. Оставете Джаспър на мира.

Тина: (тържествувайки) — Бяхме го оставили на мира, докато ти не го спомена.

Лизи: (отчаяна) — Защо не излезем всички заедно към края на седмицата? Аз ще доведа Брайън, а вие двете доведете, който искате или пък може да сме четиримата? Какво ще кажете за петък?

Аз: (потиснато) — Добре. Но аз най-вероятно ще съм сама.

Тина: (за да ми го натърти) — Ще видя дали Ейдриън има някакви планове.

С облекчение се връщам в офиса. Кое то си е рядкост. Латиша веднага ме изпраща да ѝ купя някакъв дезодорант без парфюм.

— Както наредиш! — изчуруликвам и изхвърчам навън.

Когато се връщам, Латиша ме моли да се обадя на експерт за цитат на тема „домашно насилие“ и аз веднага започвам да звъня навред. Обикновено се суеят и мачкам листчета с хартия по бюрото си поне половин час в подготовка, преди да се обадя. Знам, че Латиша е впечатлена от необичайния ми ентузиазъм този следобед, защото когато десет минути по-късно извиквам:

— Готово!

Тя отвърща:

— Добре.

Досега ми е казвала „добре“ само два пъти (първия път, когато предадох съобщението, че астрологът на Гърлтайм заплашва да напусне, и втория, когато ѝ казах, че някой на име Оливър Брейтуейт се е обадил относно „ловния уикенд“). Аз грейвам и казвам:

— За мен бе удоволствие.

Имам нужда от всяка червена точка, която мога да докопам. Също така се опитвам да не мисля, че в четвъртък сутрин е първата среща на майка ми със сестрата за откачалки. (Сестрата ще отиде при нея, тъй като майка ми отказа да посети клиниката.)

Решавам, че отсега нататък ще съм супер дейна, докато Латиша се принуди да ме повиши до младши автор на статии. Тя, разбира се, няма да иска, но няма да има избор. Мисълта за моето неизбежно издигане към славата и богатството, и парите, които ще ми донесе, ме развеселява. Може би ще ми поверят да пиша страницата със *Събития* и да провеждам интервюта с второстепенни звезди от сапунени опери и някое бедно, ентузиазирано, невинно същество ще ме замени в ролята ми на купувач на дезодоранти. И ще имам нужда от костюм с панталон, разбира се.

До 5 следобед си представям, че вече са ме повишили до главен редактор. Решавам да се обадя на майка ми да го отпразнуваме. Зрр-зрр!

— Домът на Брадшоу! — изграчва кралицата. Или по-точно баба Фло с телефонния си глас.

Съвземам се достатъчно бързо, за да кажа приятелски:

— Здравей, бабо, Хелън е. Ти как си?

— Не се оплаквам, Хелън. Какво мога да направя за теб?

Хелън? Тя никога не се обръща към мен по име! Може би това е началото на старческата изкуфялост. Или пък е гледала „Животът е прекрасен“ и еуфорията още не е отминала. Още малко и ще ме нарича „мило дете“.

Слисана, моля да говоря с майка ми.

— Как е тя? — питам бързо (най-добре да съм предупредена).

— Не е толкова зле — отговаря баба Фло енергично. — Заети сме.

Я гледай ти?

— С какво? — питам заинтригувана.

— Чистим си шкафовете — отговаря тя кисело.

Стискам си носа между палеца и показалеца, за да заглуша смеха си. Нека възтържествува справедливостта!

— Всъщност, бабо — казвам, след като си връщам самообладанието, — аз, ами, всъщност няма нужда да говоря с мама, мога да питам и теб.

Настъпва пауза.

— Да? — излайва тя.

Прочиствам гърлото си и казвам:

— Бих искала да ви изведа, мама и теб, на вечеря този четвъртък, ако сте свободни.

(Това последното беше просто от учтивост.) Баба Фло отговаря със строг глас както винаги:

— Сигурна ли си, че имаш пари?

Ама че нагла неблагодарност!

— Да, — казвам (не е съвсем лъжа, ще ги имам, когато Баркликард ми ги заеме).

— Тогава — пропява баба ми превзето — не виждам защо не.

Ухилвам се на телефона и виквам:

— Уредено!
— Какво? — пита Баба Фло.

ГЛАВА 22

Имам повече притеснителни моменти в сравнение с другите хора. Спомням си една съботна сутрин, когато бях на четири, родителите ми ме завлякоха на освежителна разходка из Риджънт Парк. Бяха толкова погълнати един от друг, че не забелязаха как съм изостанала назад, защото вниманието ми прикова огромна оранжева риба в декоративното езеро. Когато вдигнах поглед, родителите ми ги нямаше и паркът беше пълен със страшни високи хора. Тичах сред тях и се препъвах панически с лачените си обувки. Най-накрая видях гърба на баща си и мушнах ръката си в неговата. Той ме погледна, аз вдигнах очи към него и срещнах слисаното лице на непознат. За щастие, тъй като бях на четири и бях сладка, непознатият реши, че е забавно и ми помогна да открия истинския си баща.

Уви, моят най-скорошен срамен момент настъпи тази сутрин и тъй като вече не съм на четири нито съм толкова сладка, свидетелите ми не проявиха милост. Бях закусила и репетирах за срещата довчера пред огледалото в банята. Не бях сигурна как да се представя на Том и затова експериментирах. Дали едно закачливо „Здрастии!“ и енергична целувка по бузата, или по-изисканото „Как си?“, придружено от съдържана усмивка? Или пък зашеметяващо секси „Здравей, Том“ и тайнствено потрепване на устните?

Усърдно разигравах тези възможности, когато усетих явлението, което авторите на трилъри май наричат „прокрадващо се присъствие“. Обърнах се и на вратата на банята (която в ентузиазма си бях забравила да затворя) стояха Люк и Маркърс, прехапали юмруци, за да спрат кикота си.

— Разкарайте се! — изревах, докато те се превиваха от смях и подхвърляха остроумни забележки от рода на:

— Какво ще кажеш да ми размажеш червилото!

Тръшнах вратата и изскърцах:

— Не съм казвала подобно нещо! — после седнах на тоалетната чиния с глава в ръцете, поклащах се напред-назад и стенех

„Нееееееееее!“

Унижението и срамът продължават да отекуват цяла сутрин и засенчват решителността ми да бъда дейна. Не мога да се съсредоточа върху работата си, тъй като се сещам за физиономиите им, потръпвам несъзнателно и изхленчвам *не!* на себе си. Накрая не издържам и съм принудена да споделя с Лизи.

— Изживявам синдрома на посттравматичния стрес — казвам сърдито, а Лизи едва се сдържа да не се разсмее.

— Хелън — изчуруликва тя, — не бива да се тревожиш за тази вечер. Просто бъди себе си!

Обръщам очи и мудро се отнасям до бюрото си. Телефонът звъни. Не искам да вдигам, да не би да е Том, който отменя срещата, но тъй като Латиша цъка с език и пуфти, го оставям да звънне само още два пъти.

— Ало — пропявам. — Отдел статии.

(Това е опит да звучи като енергична жена със скоростно развиваща се кариера вместо смешна, тромава задръстенячка на дъното на стълбата.) За съжаление, усилията ми са напразни, тъй като на телефона е майка ми. Сега пък какво?

— Здравей, мамо — казвам внимателно, — какво става?

Дали Баба Фло е изпразнила гардероба на баща ми и е изпратила всичките му дрехи на благотворителна организация. Или продължава да побърква майка ми с нейните „само ако бях“. Или пък я принуждава да гледа изложба на антики! Или пък я обявява за скръндза, защото не иска да купи консервирани наденички?

— Изтощена съм — казва тя сприхаво.

Оказва се, че предната вечер в два сутринта ѝ приляло и слязла по стълбите, за да търси някакви хапчета против повръщане. Ровела в аптеката, когато кухненската врата се отворила с трясък („Направо щях да умра от страх!“) и баба Фло тържествуващо изтръгнала шишенцето с хапчетата от ръцете ѝ. Изглежда баба ми извикала:

— Докато съм в тази къща, няма да търпя повече глупости от теб!

Подозирам, че майка ми е едновременно раздразнена и трогната. Тя приключва разговора, като сковано казва:

— За последно съм била на ресторант на последната годишнина от сватбата. Къде ще предложиш да отидем?

Нямам представа, но казвам бързо:

— Има тайландски ресторант близо до Айлингтън. Сигурно ще е хубаво. Правят жасминов чай.

Майка ми замълчава.

— Звучи добре — казва тя. — Не мисля, че някога съм опитвала тайландска храна.

Прошепвам:

— Ще ви взема с баба Фло в осем — и затварям телефона. Гледам бюрото си и заглавната страница на Мирър се размазва пред очите ми. Примигвам и отново я фокусирам. Не съм сигурна, но не мисля, че майка ми някога е изразила, е, удоволствие е твърде силна дума, положително отношение към моята компания. Но и за първи път ще я вода на вечеря.

Следобедът минава бавно. Латиша го разваля, като ми нарежда да подредя папката с фактурите. Въпреки че съм ужасно отегчена, се опитвам да си придам усърден и ентузиазирани вид. По някое време тя се надига над компютъра си, поглежда ме подозрително и казва:

— Хелън, да не би да са ти увеличили дозата? — и избухва в смях.

— Ха-ха — отвръщам, без да ми е забавно. Шегите на Латиша са редки като върнати данъци и смешни като рака. Чудя се как да поддържам преструвката за работна етика, когато се готвя да си тръгна точно в шест. (Много е важно да се прибера у нас в шест и четиридесет, за да разполагам с приличните осемдесет минути за разкрасяване.)

Латиша решава бързо дилемата ми в пет и половина, като си грабва палтото и излиза. Няма глупости от сорта на „Довиждане, ще се видим утре“. Латиша е за завиждане (макар че аз лично не мога да я трая), тя просто не се интересува дали я харесват, или не. Аз не мога да го изиграя толкова убедително. Латиша е освободена. Аз все още се боря. Например мразя и презирам Маркъс, но определено ми пука, че той също ме мрази и презира. А по отношение на Джаспър — иска ми се да го убия, но ми е мил. Напомня ми на принц Филип. Въпреки че не ми се е обаждал (Джаспър, не принц Филип), откакто се премести да живее с Луиза, имам нужда да ми се възхищава. Тези повърхностни мисли се въртят в главата ми като облак конфети, докато отключвам вратата на апартамента. После си забранявам всякакви мисли за

Джаспър и Маркър и насочвам вниманието си към херкулесовата задача да измия и да приведа косата си в социално приемлив вид.

Том звъни на вратата в 8:10. Подозрително точно уцелва момента и се чудя дали не е пристигнал по-рано и не е чакал в колата си. Изпитвам леко раздразнение — не прекалено рано, не прекалено късно, а точно навреме. Като Златокоска с овесената каша. А и тя е една малка позьорка. Обзалагам се, че Том е от мъжете, които искат сметката с показан замах на ръката си. Като Маркър. Ох! Стига за Маркър.

Джаспър, доколкото си спомням, вдига лениво ръка и сервитьорките дотичват.

Тръгвам към вратата и се ощипвам, за да изгоня глупавите си пърхащи мисли, които ми убиват удоволствието. Какво ми става? Надявам се, че Том не е облякъл нещо ужасно от сорта на жилетка. Отварям вратата със замах, за да посрещна съдбата си. Том ми се усмихва, аз му се усмихвам в отговор и въздъхвам с облекчение. Носи дънки, риза цвят каки, бяла тениска отдолу и кафяви мокасини. Преди бих си отбелязала наум всеки елемент от облеклото му и бих докладвала на Тина, за да прецени тя дали той е готин, или да не се захващам с него. Но тъй като Тина тихомълком освободи позицията на мой моден съветник, а и Том изглежда зашеметяващо, не си правя труда.

— Изглеждаш добре — казва Том и ме целува по бузата.

В главата ми изплуват две неща:

А: Дали е репетирал пред огледалото как да ме поздрави?

Б: Наистина се надявам да е, при положение че съм прекарала час и половина в контене, тъкмене и скубане на вежди. За това трябва да благодаря на Лизи. Тази сутрин, след като изтърси хит фразата: „Просто бъди себе си“, тя ми каза, че би било добра идея да оскубя веждите си. Ако трябва да я цитирам точно: „Веждите са толкова важни — те са окачалките, на които закачаш лицето си. Ако не им обръщаш внимание, можеш да слагаш колкото си искаш грим и пак ще изглеждаш размазана. Това са основи на красотата.“

Послушах я. Разгледах един брой на Глемър, от който си избрах един завиден чифт вежди и после се постарях да ги копирам. Не съм

сигурна, че успях напълно, но Том каза, че изглеждам добре. Значи се е получило!

— Благодаря — казвам, — и ти също. (Лизи също така ме инструктира колко е важно да се приемат комплиментите: „Ако не ги приемаш, ще обидиш човека, който ти ги прави“.)

Но очевидно не е инструктирала Том, който изглежда засрамен, подръпва ризата си и казва:

— Какво, този стар парцал ли?

Разсмивам се. Изведнъж не знам какво да кажа.

— Ами, заповядай, искаш ли кафе или... — почти произнасям безсмъртната прелъстителна фраза „или нещо по-силно“, но успявам да се спра навреме, — или бира, или нещо такова?

Том размахва найлоновата торбичка, — която носи и казва:

— Един клиент ми подари бутилка червено вино тази сутрин. Можем да го отворим, ако искаш.

— Какво, получил си бутилка Пино ноар от хамстер ли? — изтъквавам аз.

— Всъщност не. Не от хамстера, а от мамчето му — отвръща Том шеговито.

Улавям се, че пърхам и поканвам Том в кухнята. Чува се шум, когато Шишко се шмугва през вратичката за котки. Том послушно крачи след мен.

— Как е майка ти? — пита той.

— Добре, благодаря — отговарям, като решавам, че майка ми няма да провали тази вечер.

— Наистина? — пита Том окуражаващо.

— Баба ми се грижи за нея — отговарям кратко, докато отварям виното и, гъл-гъл, наливам поне половината в две огромни зелени чаши за вино.

(Купих ги специално, тъй като винените чаши на Маркъс са малки. Както и други негови притежания, бум-бум.) И понеже аз съм си аз, веднага нарушавам обета и разказвам на Том интересната история за тайните срещи на майка ми с баба.

— Ходех при майка три пъти в седмицата. Защо не ми каза? — изписквам и се мразя за това, че ми пука.

Том изглежда озадачен.

— Това е странно — казва той. — Може би греша, но ми звучи манипулативно. Желание за надмощие.

Мълча. Отпивам голяма глътка вино. Може би съм наивна, но до този момент винаги съм си представяла, че съм правела предимно каквото си искам, независимо от майка ми. Но сега, след като Том го споменава, изведнъж ми хрумва възможността, че винаги съм правела това, което тя е искала — и ако случайно не е така, тя рязко ме връща в правия път, като, ами например, като си прерязва вените.

Бавно казвам:

— Така ли смяташ?

Том внимателно наблюдава лицето ми.

— Не зная, просто гадая, тъй като не познавам майка ти.

Спирам за момент. След което казвам колебливо:

— Тя наистина обожава да е център на внимание. Но може би не се е замислила. Или е смятала, че не ме интересува.

След което си давам сметка, че седим на кухненската маса и в продължение на цели 28 минути обсъждаме майка ми, която обожава да ѝ се обръща внимание. Пак сгафих!

— Както и да е, достатъчно за нея! — казвам бодро. — Разкажи ми за твоите родители.

Том се размърдва в стола си и казва провокиращо:

— Не съм сигурен, че искаш да знаеш.

Не бях, но сега вече съм.

— Разкажи ми! — моля го.

И той разказва около три секунди. Родителите на Том се развели, когато бил на пет. Майка му се омъжила повторно три години по-късно и той смята пастрока си за свой истински баща. Майка му е „диамант“, а доведеният му баща е „супер пич“. Не се вижда с „първия съпруг на мама“. По начина, по който го казва, разбирам, че не иска да обсъждаме темата повече.

— Защо? — питам задъхано.

Той вдига рамене и ми отвърща, че никога не са се разбирали.

— Какво! — възкликвам. — Дори и когато си бил на четири години? Какво може да не е харесвал в теб тогава!

Виждам, че на Том му става неудобно и добавям бързо:

— Не е нужно да ми казваш.

Той се засмива и отвърща:

— Не е нищо зловещо. Просто не обичаше много децата. Не е заради мен. Той се отнасяше по същия начин с брат ми и сестра ми. Майка ми беше, а и предполагам винаги е била, либерална. Беше с две ръце за това момичетата да си играят с трактори, а момчетата да плачат, а съпругът ѝ мислеше обратното. Момичетата трябваше да се обличат в розово и да си гласят куклите, а момчетата да носят синьо и да се обличат като каубои.

Наливам си още червено вино. Том почти не е докоснал чашата си, но доливам и в неговата, за да не изглеждам голяма пияница.

— Значи — казвам, нетърпелива за отговор, но също така осъзнавайки, че нагазвам в тема, достойна за шоуто на Джери Спрингър, — тогава на теб — и докато думите се оформят, си напомням, че тактичната съдържаност е от изключително голямо значение — харесваше ли ти да се обличаш в розово?

И се присвивам от собствената си тъпотия. Том се засмива.

— Ами ако ми е харесвало? — казва той, като повдига вежда.

— Нищо, нищо. Съвсем нищо — избърборвам, като си мисля: „Трябваше да се досетя. Той е обратен. Готините мъже винаги са обратни или са женени. Или и двете. Знаех си, че има някаква уловка. И сега го засегнах.“ Така съм се оплела в своята тясна и объркана от алкохола нишка на мисли, че пропускам следващия коментар на Том и ми се налага да го помоля да повтори. Оказва се, че четиригодишния Том обичал да рисува, докато първият съпруг на майка му счупил четката му и го плеснал през лицето с парчетата. Оттогава изгубил желание и повече не е рисувал.

— Това е ужасно! — ахвам аз. Трагичната ситуация се разраства пропорционално на погълнатия от мен алкохол.

— Всъщност не — ухилва се Том. — Майка ми го изгони два дни по-късно и после всички заживяхме щастливо. Какво ще кажеш да отидем да си вземем пица?

Аз кимвам и престорено скромно казвам:

— Дори можем да сме разточителни и да си вземем две.

Викаме такси до Пица Експрес, защото според Том в никакъв случай не мога да вървя с тези обувки, и някак си стигаме до извода, че Скуби Ду беше много по-добре без онзи новак Скрапи, и дори и да не можеш да направиш подходяща имитация на Скуби Ду (или който и да е анимационен или телевизионен герой), фактът, че си отделил ценно

време и си положил старателни усилия, те прави достоен за уважение. Том имитира Скуби Ду страхотно и аз го карам да ми демонстрира около девет пъти. И той се съгласява, че моята Мардж Симпсън не отстъпва на никого. Умението ми печели последната поничка.

Установявам, че Том не говори с пълна уста и когато е време да платим (персоналът започва да качва столовете върху масите), той не изписва сметката във въздуха. Топуркаме шумно обратно към апартамента и просто знам, че ни предстои хубава нощ.

ГЛАВА 23

Никога не съм вярвала, че всичко се връща. Ако съдя от собствен опит, колелото на съдбата е със спукана гума и не доверявам възмездието на някаква средновековна прищявка. Ето защо наскоро откъснах номер на линия за помощ от страниците за проблеми на Светски новини и я заковах на таблото за обяви на Маркъс. Миналата неделя, веднага щом той излезе от стаята си, аз изприпах в кухнята, издърпах си един стол и се престорих, че задълбочено чета Спектейтър. Маркъс хвърли поглед на четивото ми и веднага се изпълни с подозрение. Петнадесет минути по-късно видях изрезката „Прекалено малък мъжки атрибут?“, откъсна я от стената и я напъха в кофата за боклук.

Надявах се на истерия, но вместо това той се облегна тежко на мивката, скръсти атлетичните си ръце и мълчаливо впери в мен заплашителен поглед. Макар и да знам, че това бе сплашващ похват, който е отмъкнал от филм с Роберт де Ниро, имаше ефект. Бях започнала да се притеснявам, когато влезе Мишел, рошава и с подпухнало лице, и поиска силно кафе. Излязох с въздишка на облекчение. Но явно си отдохнах твърде рано, защото и Маркъс е от типа „оцелявай и не прощавай“. Избра да извърши мрачното си отмъщение във вторник вечер.

Том и аз влязохме в апартамента, препъвайки се, докато спорехме шеговито за относителните предимства на шоколадите „Кадбъри“ и „Галакси“. Тогава очите ми се спряха на най-неприятната гледка, откакто Шишко последно повърна (и то от един рафт, моля ти се).

Маркъс седеше на лакираната дъбова маса и разглеждаше последния брой на „Масълбаунд“ и си пийваше бананов млечен шейк. Заковах се шокирана и опиянението ми се изпари. Том залитна и спря зад мен. Маркъс се усмихна като акула.

— Я гледай ти — каза той с тон, който не вещаеше нищо добро.
— Здравей, красавице!

Слисах се.

— Том — казах, като се опитвах да звуча спокойно, — това е хазяинът ми, Маркър.

Том се ухили и каза:

— Здравсти!

Гузно и кършейки ръце казах:

— Доста до късно стоиш, Маркър.

Маркър ми отпрати още една усмивка, достойна за акула чук:

— Не можах да заспя. Но какво да се прави — и разтвори ръце безпомощно, — всичко си има цел. Сега мога да си направя един мухабет с вас.

Мухабет. Той какво, да не би да е осемдесетгодишна бабичка? Маркър продължи:

— Чувал съм всичко за теб, Том.

Какво! Не е вярно! Погледнах Маркър ужасено.

— Не мисля, че съм споменавала Том пред теб — казвам. Напрежението в гласа ми привлече погледа на Том към мен.

Маркър се засмя.

— Сега се прави на свенлива — изкиска се той, като кимна към Том. — Винаги прави това с мъжете си! Всяка седмица!

Ситуацията ставаше сериозна.

— Маркър, престани да ме дразниш! Моля те!

Беше болезнено да го моля и Маркър го знаеше. Той ме погледна безизразно, преди да добави:

— Тази сутрин например беше в банята и репетираше...

Том и аз го прекърснахме по едно и също време. Том започна:

— Не съм сигурен, че искам да знам...

Но аз го надвиках:

— Маркър, колкото и да ми е приятно да остана и да си бъррим заедно с твоето списание за коремчета и задници, се чувствам изтощена и трябва да ставам след около пет и половина часа, а и Том тъкмо си тръгваше, така че, ами, кажи му чао.

Избутах Том от кухнята. Какво друго можех да направя? Да го вкарам насила в спалнята ми? Макар че признавам, преди Маркър да ме изкара лека жена, всъщност точно това беше плана ми. „Мъжете“ ми, как не! Докато насочвах Том към коридора, му прошепнах:

— Извинявай за него, сигурно е прекалил със стероидите. Гълта ги като бонбонки — това, доколкото знам, бе лъжа, но бях отчаяна.

Том отговори сериозно:

— Навярно — млъкна за момент и продължи — доста е трескав, нали?

Кимнах енергично.

— О, да.

Настъпи още една неловка пауза, в която проклинах Маркърс и го пращах по дяволите. Навярно Мишел го е инструктирала. Не че има нужда от помощ, де...

Усмихнах се сковано на Том и казах:

— Ами, благодаря. Беше наистина хубаво да те видя.

Том отвърна на усмивката ми.

— И на мен ми беше приятно. Забавлявах се.

Трета пауза.

— По-добре да вървя. Ще ти се обадя по някое време.

По някое време? Това означава никога.

— Определено — казах аз, посървайки.

Том се наведе и ме целуна по бузата. Много далече от устата — направо по ухото. И аз го целунах в отговор, като унило се насладих на аромата на лосиона му, и го изпратих с махане. После веднага си легнах и покрих глава с юргана, за да не чувам как Маркърс си свирука мелодията на „Хубава жена“.

Лизи просто отказва да повярва, че има нещо нередно.

— Сигурна съм, че Том е разбрал, че Маркърс се шегува — казва тя и ми иде да я удуша.

— Той каза, че всяка седмица се прибирам с различен мъж! — изписках аз. — Това не е шега. Това е клевета!

Латиша чува разговора и рязко се намесва:

— Злословие! Освен ако не е вярно. Ха-ха-ха!

Усмиввам ѝ се мило, а под бюрото ръцете ми се свиват, сякаш искам да ѝ издера лицето. Някой ден, когато забогатея и преуспея, ще спонсорирам тарантулата в Лондонската зоологическа градина и ще я кръстя Латиша Строукс. Споделям тази амбиция с Тина, която както никога е в добро настроение, и казва:

— Обзалагам се, че не струва повече от десетачка, можеш да го направиш още утре.

Това ме развеселява и когато Латиша се измъква да пуши, се обаждам в Лондонската зоологическа градина. Свързват ме с отдела за членство и спонсорство. За мой ужас „цяла тарантула“ струва 70 лири, но мога да направя частично дарение за 35 лири. Ще спестявам.

— А мога ли да я кръстя? — питам лукаво.

— Опасявам се, че не — гласи учтивият отговор, — тъй като вие ще се грижите за вида, а не за отделно животно. Така че няма да има надпис с име, но може да си я кръстите.

Какъв е смисълът! Благодаря на човека за времето му и затварям.

Останалата част от срядата идва и отминава, а Том не се обажда. Изкушавам се да му звънна в четвъртък, но не мога, тъй като по-голямата част от деня съм извън офиса със задачата да интервюирам жени на улицата за рубриката на осма страница „Най-гадният начин, по който го зарязах“. Знам много добре защо са я възложили на Латиша: Графовете са кът и тя напоследък излиза с банкиер. Неговото семейство не е от онези с наследствени мебели (както и семейството на Латиша) и мисълта за това я дразни, та тя търси начини да го накаже. Горкият. А аз нямам избор, освен да събирам информация за нея. Дотътрям се обратно в офиса в пет и половина.

— Някой звънял ли е? — питам с надежда.

— Майка ти — отвърща Латиша кратко. — Как мина?

Кимам.

— Добре, добре, събрах някои супер изказвания.

Латиша не ми обърна внимание. Крача тежко и уморено към бюрото си и звъня на майка ми.

— Днес видях сестра от мъжки пол в клиниката — е първото нещо, което ми казва.

За Бога, наистина го е видяла.

— Как беше? — питам уморено, след което добавям: — Всъщност не ми казвай сега, ще ми разкажеш по-късно, запазих маса за осем и двадесет. Нали ти и баба още сте навити?

Майка ми отговаря с най-назидателния си учителски тон:

— Добре, благодаря и ако под „навити“ имаш предвид дали все още имаме намерение да те придружим, отговорът е да.

Разсмивам се и казвам:

— Мамо, не се превземай, не съм от децата, на които преподаваш, ще се видим по-късно.

Вече затварям, когато тя изписква:

— Много ли е изискано? Какво да облека? — спирам се за момент и си спомням, че ѝ казах, че ресторантът е в Айлингтън, когато всъщност трябваше да кажа Холоуей.

— Небрежно-елегантно — казвам уклончиво. — До скоро — въздишам с облекчение и изравям диктофона.

Търся си извинение да отложа свалянето на записа, когато (алилуя!) телефонът звъни.

— Ало — казвам весело, като се моля да не е майка ми отново.

— Хелън? — казва Том.

— Здравстииииииииии! — казвам.

Когато пита как съм, мога да отгатна по гласа му, че се усмихва. Вълча усмивка. Грр!

— Добре — отговарям, като се чудя дали това, че се е обадил два дни след срещата, го окачествява като мекушав, — а ти?

Той отговаря, че е добре, и пита дали съм свободна по някое време през почивните дни. Това малко ме дразни. Не може ли да е по-конкретен? Ако кажа, че съм свободна в събота вечер и после той каже, че всъщност е имал предвид неделя, що за идиотка ще изляза? Но от друга страна той е толкова очевидно навит. Това отнема от очарованието му. Просто няма как да не ме отблъсне малко. Изведнъж ми хрумва брилянтна идея.

— Свободен ли си утре вечер? — казвам. — Няколко приятели ще излизаме да пийнем. Тина ще е там. Спомняш си я, нали?

Отново долавям усмивката в гласа му, когато отговаря:

— Нощта на текилата. Как бих могъл да забравя?

За втори път през последните пет минути затварям телефона с облекчение. По-безопасно е, като сме в група. Но съм и разочарована. Защо Том не прояви приличие и не изчака още няколко дни, за да ме остави да се поизпотя? Много е объркващо и мъдря този въпрос, докато осъзнавам, че е шест и половина и вече отдавна е време да си ходя вкъщи. Заклучвам диктофона в бюрото си.

— Утре сутринта веднага се захващам със свалянето! — викам на Латиша на тръгване. Тя не ми обръща внимание.

Спирам пред къщата на майка ми точно в осем и виждам как баба наднича зад мрежестите завеси. Натискам клаксона и махам с ръка. След цели десет минути тя и майка ми се излюпват от къщата. Баба е облечена в избеляло лилаво палто, което изглежда сякаш е изработено от магарешки тръни. Сивата ѝ коса е вдигната, носи тънък шал на главата. Майка ми е напудрена, сложила е червило и носи лъскава черна дамска чанта. Чудя се кога баба ми е била на ресторант за последен път.

— И двете изглеждате много добре! — казвам аз, като се надявам да дам добър тон.

Баба изгрухтява. Майка ми казва:

— Наистина ли?

Казвам им, че мястото, където отиваме, се казва Нид Тинг.

— Що за име е това? — пита баба Фло.

— Тайландско — отвърщам, като се чудя защо си правя труда. Паркирам зад ъгъла.

— Тук е долнопробно, нали? — казва майка ми на висок глас.

— Но не би ли било скучно, ако навсякъде беше като Машвел Хил! — казвам бодро, макар и през стиснати зъби.

Влизаме тежко и за мое облекчение ни настаняват на уютна маса в ъгъла. Баба Фло оглежда червения фигурален килим, розовите покривки и статуите на Буда на первазите и присвива устни. Когато сервитьорката предлага да вземе палтото ѝ, баба го стиска и се тросва:

— Не, благодаря! — души подозрително купата с хрупкави бисквитки от скариди, оставени на масата.

— Това е тайландски чиле, бабо — казвам, — мезе с вкус на скариди.

Майка ми ги нагъва доволно и казва:

— Знаеш ли, бих пила чаша вино!

Баба инспектира останалите вечерящи и цъка с език особено при вида на кльощав мъж с обица на брадичката и раздърпани дънки.

— Това е срамно! И погледни панталоните му! Не бих възразила, но никога не съм виждала така да се пилее плат! Напомня ми онзи раздърпан безделник, който се появи тази сутрин, Сесилия.

Колкото и да е разведряващо да се запознавам с радикалните възгледи на баба Фло, веднага използвам възможността да я накарам да млъкне.

— Какъв безделник? — питам майка ми.

— Моята сестра! — отвърща тя.

— Оооо! — отвърщам, което е напълно достатъчно да я окуражи и тя се впуска в монолог, дълъг като историята на света. Сестрата на майка ми изобщо не е това, което някой би очаквал. Всъщност, когато звъннал на звънеца, майка ми решила, че е някакъв „измамник“. Пуснала го в къщата едва след като проверила картата му и се обадила в клиниката да провери самоличността му. (За щастие, когато пристигнал, баба Фло била на пазар.) Но трудно можеш да я виниш. Козя брадичка и бакенбарди! Обица на ухото! Раница! Войнишки панталони! Откъде да знае? Тя бе очаквала дама в бяла униформа! И се казва Клиф!

Изненадващо „Клиф“ се оказал „очарователен“. Много бърлив, много загрижен, наистина съжалявал да чуе за инцидента с бръснача. Поискал да узнае какво се е случило и как се чувства майка ми сега, поискал да види раната и специалната кутийка, в която си държи хапчетата. Искал да види снимки на Мори, било му интересно как са се запознали (Клиф познава хора, които също са се запознали на танци в зала, която се е казвала „Паството“) и проявил такова разбиране за това колко трудно се поддържа кола. (Клиф също не разбира от коли, предпочита да кара колело, оставя половинката си да се занимава с тези неща и наистина — как да се оправи човек, когато точно партньорът ти си отиде?) Клиф не можел да си представи колко е трудно на майка ми да се справя сама, как ли се е справяла наистина, преди да срещне Мори? Било му интересно да слуша за мъничката стая, където живеела под наем, след като напуснала дома си, и затова как сама си я боядисала — нещо забележително за онези времена, макар че сега наистина вече нищо не е толкова странно. Подозирал, че тя скромничи — изглеждала му много изобретателна! Бил много впечатлен от новооткритите ѝ финансови таланти — какво постижение! И все пак навярно е трудно да не изпитваш ненавист към човека, който е починал — как всъщност се чувства тя? Помолил да му покаже къщата.

Когато майка ми спомена, че Клиф е пожелал да разгледа къщата, баба Фло (която кротко си хапваше задушената риба с бял ориз, докато пуфтеше с очевидно неодобрение) троснато се обажда:

— Оглеждал е обекта!

Ченето на майка ми увисва.

— Моля? — питам аз.

— Флорънс гледа „Старски и Хъч“ по сателитната телевизия следобед — обяснява майка ми. — Хареса ти, нали Флорънс?

Баба Фло свива рамене и казва с неохота:

— Не беше лош в сравнение с някои от съвременните боклуци.

Който те държат прикована пред телевизора нонстоп, казвам си наум. На глас обаче казвам:

— Той наистина изглежда доста любопитен. Мамо, сигурна ли си, че е окей?

Майка ми е много отбранителна. Клиф е прекрасно момче.

— Пуши наркотици в къщата! — изревава баба Фло.

Намръщвам се към майка ми, която казва съжалително:

— Флорънс, това са свити цигари. Това са си обикновени цигари, но сам си ги правиш. И ме попита дали може.

Майка ми поглежда умолително към баба ми, но (цитирам един стар учител) — среща само безмилостно мълчание в отговор.

И така, слушаме за Клиф. Може да се каже, че е инат, казва сега майка ми. Малко я пришпорил, когато разсъждавала колко е по-трудно в наши дни млада жена да се запознае с млад мъж на организирани танци, нали всичко е рейв? Леко нетърпеливо я изслушал, но като изключим това, приятен млад мъж.

— Заинтересува се от теб, Хелън. Каза, че ще е хубаво да си поговорите, така че му дадох номера ти. Не е подходящ за гадже, макар че ако се обръсне и махне обичата, и може би си изглади ризата...

— Какво! — извиквам достатъчно високо, че да привлече вниманието на двойката на съседната маса, и те започват да подслушват. — Защо му е на този добродетелен превзет хахо да са обажда на мен?

Майка ми се чувства неловко. Навива фидето с вилицата си. После казва:

— Вероятно, за да си поговорите за мен.

Въздишам и казвам:

— О, добре — но не съм убедена.

Цари тишина, докато майка ми омиа чинията си. После казва:

— Той каза, че може би една причина да искам да съм здрава е, че ти зависиш от мен.

Почти се задавам с една скарیدا.

— Това е смешно, той дори не ме познава! — изписквам аз.

Майка ми отвърща развълнувано:

— Именно! Това казах и аз! Казах му, че си много независима.

Кимвам доволна. Майка ми отпива вода и прочиства гърлото си. Внимателно попива уста с розовата си салфетка, след което казва свенливо:

— Хелън, ако имаш нужда от пари, знаеш, че винаги можеш да ми поискаш.

Два часа по-късно ги оставям и въздъхвам, когато лилавото палто на баба изчезва в къщата. Ако използвам думите на баба ми, „вечерта все пак не беше толкова лоша“. В един момент предизвиках съдбата, като отбелязах:

— Виждам, че си изяла всичката риба с ориз, бабо.

На което тя отговори кисело:

— Не обичам да се хаби храна.

След което ми хвърли поглед, който казваше: „Дори и да става въпрос за чужбинска помия“, но аз оцених усилието, което й трябваше, за да потисне думите. Баща ми бе споменат веднъж. Майка ми се обади внезапно:

— Нямаше ли да е хубаво и Мори да е тук, тогава щяхме да сме цялото семейство!

Не исках да кажа на глас, че ако баща ми също беше тук, всички щяхме да изхвърчим през вратата и да сме в Савой Грил за секунди. Или по-вероятно изобщо нямаше да сме заедно. Така че не казах нищо.

Баба Фло каза рязко:

— Моля те, Господи, той ни гледа отгоре! — което беше неочаквано сантиментален коментар.

Никой не го спомена повече.

Толкова съм изненадана от това, че изпитах някакво удоволствие (макар и по мазохистичен начин), че когато се връщам в апартамента, тряскам вратата и събуждам Маркърс. Знаем, защото докато стоя в банята и бърша слоевете грим, той излиза шумно от спалнята си и крачи ядосано по коридора, за да си налее чаша вода (чувам ядното свистене на кранчето). Прекрасен край на една „все пак не толкова лоша“ вечер.

ГЛАВА 24

Някои дни имам чувството, че съм на петдесет. Непрекъснато съм уморена. Не съм била на клуб от двайсет години. И от толкова отдавна не съм правила секс, че не бих се учудила, ако там, долу, се е затворило. Гледам на петък вечер като на шанс да поправя две от тези оплаквания.

Вечерта започва, когато Тина, Лизи и аз се изнизваме от офиса в 6:01 и се скупчваме в тоалетните да се наконтим.

— Ако трябва да сме точни — казвам на Лизи, която е гузна, че си тръгва навреме, — днес сме работили цели тридесет и една минути отгоре, така че на твоє място не бих се оплаквала.

Тина ме поглежда самодоволно.

— Бясната амбиция май се изпари — казва тя.

Отвърщам:

— Въпросът не е в това, какво правиш, а какво те виждат да правиш. И когато Латиша си тръгна в пет и четиридесет и пет, аз бях потънала в работа.

Хиля се самодоволно и изравям извивачката за мигли от чантичката за грим, пълна с какво ли не (имам неестествено прави мигли и ако не ги извивам, изглежда все едно ги няма). Лизи отваря метална кутия, която спокойно може да съдържа оръжие, взема четка от едно от отделенията ѝ и с размах разпръсква пудра по цялото си лице. Тина започва от нулата — първо внимателно изтрива мазнината, натрупана през деня с памучен тампон и лосион за почистване. Само оправяне на грима не е достатъчно за нашия господар и повелител Ейдриън, мисля си кисело. Знам, че е гадно от моя страна, но тя е толкова превзета покрай него.

— Нямам търпение да се запозная с Ейдриън — казвам, като се опитвам да се преборя със собствената си гадост.

— Хубаво — казва Тина. После добавя небрежно: — Моля те, опитай се да не казваш нищо обидно!

Очите ми се разширяват до предела си и отвърщам:

— Нахална крава такава! По скоро ти внимавай да не кажеш нещо обидно на Том! Никакви шеги за напишкване, разбра ли?

Тина се ухилва, казва „разбрано“ и се обръща към огледалото.

— На теб Том ще ти хареса — казвам на Лизи, — сигурна съм.

Лизи се усмихва в огледалото и казва искрено:

— Нямам търпение да се запозная с него, звучи прекрасно.

Усмихвам се с благодарност, приключвам работата по нагласяването и веднага ме обзема скука.

— Как е новото жилище? — питам Лизи, която наскоро си купи просторен апартамент на последния етаж в Лаймхаус.

— О — отвърща тя, — прекрасен! Гледката към Темза! Мога да я й се наслаждавам вечно! Толкова е красиво!

Аз лично си мислех, че Темза е воняща кафява река, но само промълвявам:

— Колко прекрасно...

Може би изглежда живописно от разстояние. А и какво говоря? Моята спалня гледа към алеята и металносинята тойота RAV4 на Маркъс. Чудя се дали има апартаменти за продан в нейния блок.

— Не ти ли е нервно да изплащаш ипотека? — питам.

Лизи накланя глава настрана и казва:

— Всъщност не. Мама е финансов съветник. Помогна ми да го планирам.

Разбира се!

— А имаш ли мебели?

Не, още не. Лизи не иска да си дава много зор. Предпочита да събере подбрани „авторски предмети“ (каквото и да означава това), отколкото стълпотворение от боклуци. Например миналия уикенд, казва тя, видяла прекрасен „източен шезлонг“ (пак нямам представа за какво говори) за 650 лири от Конран.

— Шестстотин и петдесет кинта? — извиква Тина. — Ти луда ли си?

Лизи знае, че е малко разточително, но е толкова „изчистен“. И би изглеждал сензационно на пода от кленово дърво.

Казвам й, че ако иска източен шезлонг, тогава трябва да си го купи и да се откаже от други глезотии като легло например.

— А съседите как са? — питам.

Лизи прави странна физиономия. Някои са любезни, казва. Имала дълъг разговор с номер 28 вчера. Номер 28 ѝ казал, че номер 26 е „търговец“.

— О — възкликнала Лизи, — търговец на антики ли?

Не, отговорил номер 28 мило, на наркотици. Докато аз и Тина престанем да се хилим, вече сме в кръчмата.

Брайън беше първият мъж (ако може да се окачестви като такъв), който дойде. Той послушно ни целува по бузите, след което насочва вниманието си към Лизи. Гледа я така, както любител на изкуството гледа рядка картина, повдига ръката ѝ и я целува. Лизи се изхилва и приглажда косата зад ушите си. Не мога да не се усмихна, макар и елегантният джентълмен да е облечен в пуловер на фигурки и сиви обувки. Тина също ги гледа. Очевидно съжлява за репликата: „Брайън е задник!“, защото скача и го пита:

— Какво да ти донеса?

Но Брайън настоява да черпи. Отива до бара да купи минерална вода, бира Бекс и портокалов сок („Тина, да не би да не ти е добре?“) Поглеждам Лизи и тя видимо се изпълва с гордост.

— О — казва Тина, като пали петата си цигара от десет минути, — младата любов!

Аз ѝ хвърлям свиреп многозначителен поглед (Брайън е на ръба на осемдесетте), но нито тя, нито Лизи усещат гафа. Брайън се връща от бара и се приготвям да го презра за това, че е трезвеник, когато виждам, че си е купил една халба. Поглеждам Лизи за знаци на неодобрение, но няма такива. Тя го погалва с любов.

— Вие двамата — казва Тина, — идете някъде насаме!

Брайън се засмива. За моя изненада той вади дълбок момчешки смях. Настанява се до Лизи и се обръща към всички:

— Е, как е работата?

За щастие, сме спасени от повърхностните приказки благодарение на пристигането на Месията, известен още като Ейдриън. Тина скача да го поздрави толкова бързо, че разлива питието си.

— Това не го бях виждала — казвам леко подигравателно.

Тя не ми обръща внимание.

— Приятели — казва тя официално, сякаш го представя на събрание на анонимните алкохолици, — това е моят приятел Ейдриън.

Той е архитект.

Ейдриън се усмихва с блестяща в бяло усмивка и се ръкува с всички. Моята ръка изведнъж се оказва потна и я изтривам в панталоните си, преди да ми дойде редът.

— Здравей — казвам, като си мисля: *Охо! Взимам си думите назад. Той е Месия.*

Ейдриън е много приятна гледка за очите. Много! Облечен е в ушит по поръчка тъмносин костюм, безупречно изгладена лилава и тъмнорозова вратовръзка. Златнорусата му коса е къдрава като на ангел и човек очаква сини очи, но неговите са кафяви, с дълги момински мигли. Усмивката му е ярка и широка и контрастира с лекия му тен.

— О, Тина! — казвам одобрително. — Сега ти вярвам!

Ейдриън се засмива, както и Тина. След което хуква да му донесе червено вино.

Лизи се сгушва до Брайън и изчуруликва:

— Толкова много сме слушали за теб!

Ейдриън ѝ се усмихва и казва:

— Само добро, надявам се?

Лизи се смее и казва:

— Аха!

Тина се връща бързо с червеното вино на Ейдриън, което поставя с любов пред него. Майчице, направо като в „Краля и аз“.

— И така — казва Ейдриън шеговито, като шляпва бедрото на Тина, обвито в пола на Миу Миу, и го потупва с любов, — какво си разказвала за мен?

Тина го поглежда стресната и казва:

— Нищо! Защо?

Ейдриън отвърща провокиращо:

— Явно си разказвала на приятелите си всякакви тайни и много бих искал да знам какви са те.

Той повдига ръката си от скута ѝ и започва нежно да масажира врата ѝ. Тя потръпва от удоволствие. Не искам да звуча като майка игуменка, но е неприлично. Те направо го демонстрират! Не може ли да почакаат? Решавам да прекратя обществената изява на любовната игра.

С твърд глас и високо казвам:

— Казвала ни е, че си красив, преуспял, остроумен и така нататък, но също така беше много разочароващо и не ни е разкрила нищо поне малко интимно. Така че си в безопасност.

Очаквам Тина да се издразни от изказването ми в стил Гринч, но тя грейва. Както и Ейдриън. Той възнаграждава Тина с целувка и прошепва:

— Истината винаги блясва накрая!^[1] — и образован отгоре на всичко, направо ми се гади.

— Добре — казвам, — достатъчно!

Докато Том дойде, малко след седем и половина, разговорът се върти около странните бисквитени навици на Лизи. Тя не обича да поглъща „празни“ калории. (Макар че аз основателно мога да споря, че се оправдава поглъщането на „празни“ калории, като заменяш с тях „скучните“ калории — просто заменяш зелената салата с шоколадово удоволствие и голям мултивитаминов сок.) Но не, Лизи никога няма да направи това. Макар че от време на време се отдава на някои изкушения. Тогава тя прави нещо забележително, а именно „разделя обикновена бисквита на осем части и изяжда по едно парче на час“. Ние я зяпваме.

— И точно на часа ли я ядеш? — пита Тина заинтригувана.

— Но това означава, че цял ден мислиш за тази мижитурна бисквитка! — изписквам аз. — Това не те ли тормози? Не е ли по-добре да я погълнеш и да приключиш с това?

Избухва спор за бисквитените ни навиците. Тина може да държи пакет от бисквити до леглото си буквално в продължение на седмици и дори да ги забрави, тъй като „бисквитите нямат ефект върху нея“. Ако има някаква слабост, тя е за чиле с вкус на пушен бекон и (неясно защо) „той е полезен“. Аз мога да погълна петнадесет бисквити наведнъж и пак ще има място и за пудинг, макар че ако трябва да съм честна, това зависи от вида бисквити. И не изпитвам вина.

— Ще изпитвам вина, ако убия някого — казвам строго на Лизи, която ахка и потръпва като риба на сухо и очевидно има нужда от малко перспектива за естеството на престъплението.

Ейдриън се засмива и казва:

— Значи обсъждаме яденето на бисквити като морален въпрос!

Брайън (сериозният стар козел) се намесва с:

— Така казваш, но всъщност има много жени, а и мъже, които биха казали, че се чувстват „зле“, задето са изяли бисквита, дори „ужасно“ — и не би ли казал, че използването на такъв емоционално обременен език е изключително показателен за начина им на себевъзприемане и в резултат тяхната самооцен...

Без съмнение той може да продължи така с часове, но Том избира този прекрасен момент да влезе в кръчмата. Поздравявам го радостно (най-малкото изглежда страхотно) и Брайън е принуден да прекрати тирадата си. Ейдриън също изглежда облекчен.

Представям Том на всички:

— Спомняш си Тина, но няма да задълбаваме, нали? — той се усмихва, целува, ръкува се и настоява, че е негов ред да черпи.

— Значи вече познаваш Том? — Ейдриън пита Тина бързо, преди Брайън да продължи с лекцията си.

— Само веднъж сме се виждали — казва Тина нервно, тъй като е наясно, че внимателно следя всяка нейна дума и ще я поля с бира, ако дори се осмели да намекне за шегги, свързани с уриниране, — излязохме с Хелън да пийнем по едно.

Ейдриън е заинтригуван. Той присвива страхотните си очи и казва:

— Тогава защо „да не задълбаваме“?

Нямам намерение да позволя на Тина да разкаже ужасно смешната история за това, как благодарение на алкохола се изпуснах, и затова я прекъсвам:

— Защото пих прекалено много и бях малко замаяна.

Гледам към Тина по начин, който ми се иска всички да изтълкуват като благосклонен, а само тя — заплашителен. Действа. Вместо да заяви, че съм пияна лъжкиня, тя казва покорно:

— Хелън се срамуваше. Тя не обича да ѝ се напомня за това.

Аз ѝ отправям усмивка.

Ейдриън предполага:

— Тогава май не е било само по едно.

Но Тина настоява (с непоклатима физиономия, достойна за пазачите на Бъкингамския дворец):

— Хелън е като мен, не пие много и затова лесно се напива.

Наистина съм изненадана, че носът ѝ още не е стигнал размерите на Конкорд и не е пробил прозорците на кръчмата. Чувствам как в мен

се надига кикот, така че се усмихвам благодарно на Тина и промърморвам, че отивам до тоалетната.

Когато се връщам, Тина и Ейдриън са потънали в разговор и милувки, а Том си бърби с Лизи и Брайън. Сърцето ми подскача ужасено, дано Лизи да е започнала пак да приказва за психоанализата на Юнг и уикенди в юрти. Дано Том да я хареса и тя да хареса Том. (Брайън да се оправя.) За щастие, се оказва, че обсъждат Корнуел.

Брайън е роден в Морвенстоу — точно на брега, и макар и да е живял в Лондон двадесет години, му липсва спокойствието.

— Тай чи не компенсира ли? — питам лукаво.

Той се усмихва и отвръща:

— Малко. Но преди всичко намирам, че тай чи е много ефикасен, ако страдаш от синдрома на шпица.

Той избухва в смях, докато това бърливо плямпало Лизи се измъква към тоалетните, а аз се задавам с питието си и започвам да плюя. С много тънък глас казвам:

— Толкова много съжалявам.

Брайън махва с ръка на извинението ми и казва:

— Простено, простено, само те закачам.

Усещам, че Том е на път да се намеси с: „За какво говорите?“, затова казвам бързо:

— Ти, Том, тъ, занимаваш ли се е някакъв спорт? — това е задръстен въпрос, но и ситуацията е аварийна.

— Тичам. И се боксирам — отвръща той учтиво, — макар и да не съм много добър.

— О, глупости, сигурна съм, че си страхотен! — възклицавам най-вече, за да отклоня разговора колкото се може по-далеч от гафа с шпица.

— Така ли? — казва Том, като ме дарява със слънчева усмивка. — И защо си така сигурна? — той ми хвърля поглед, който би разтопил шоколад.

Започвам да клатя крак, за да не се изчервя. След което му връщам погледа, игриво стискам ръката му над лакътя и измърквам:

— Изглеждаш толкова твърд, охо, ти си твърд!

Да си призная, изобщо не ме бива да се правя на фаталната жена. Неизменно ми се изпречват разхлабени павеа, разгонени кучета и

неподатливи въртящи се врати. Но тази вечер съм безсрамна. Прехапвам устни изкусително (надявам се) и прошепвам:

— Ммм, много твърд! — като се моля на Господа Том да не избухне в смях на представлението ми.

Том приближава устни до ухото ми и промърморва небрежно:

— Опитай ме!

Сърцето ми удря силно — или имам заешки крак, заседнал в гърдите, или преживявам пристъп на сърцебиене и трябва да отида на лекар. Задържам леденосиния му поглед, бузите ми горят и прошепвам:

— Само се опитай да ме спреш!

Междувременно Лизи и Брайън са достатъчно тактични и са започнали разговор помежду си.

Примъквам се по-близо до Том, докато бедрата ни се докосват, и сърцето ми ще се пръсне. Това е похот, но не само, има и нещо друго. Не мога да разбера какво точно. Седим в кръчмата и флиртуваме безсрамно, докато става време да ни изгонят, преместваме се в малък затънтен клуб в Сохо и крещим, за да надвикаме музиката, докосваме ръце и все така не мога да го проумея. Тина и Ейдриън си отиват, тъй като са изтощени и Ейдриън е на работа на следващия ден, Лизи обявява, че ще става рано, за коледно пазаруване (остават само три седмици), и аз все така не мога да го проумея.

Том и аз се изтърколваме на улицата и държим ръцете си, и хапваме отвратителни дюнери, и сърцето ми все така препуска, и все така не мога да го проумея. Хвърлям дюнера в една кофа за боклук, той ме придръпва към себе си и се целуваме, целуваме се и се прегръщаме един друг, и заешкият крак отчита 145 километра в час. Най-сетне разбирам и се дръпвам да си поема въздух. Страх. Не знам защо и не знам дали Том разбира, но не казва нищо. Целува ме бавно и ме гали по косата. След което вика такси.

И после спира още едно за себе си.

---

[1] Известна фраза на Ланчилото от „Венецианския търговец“, Шекспир — Б.р. ↑

ГЛАВА 25

Когато бях в университета и още не познавах жестоката действителност, за кратко страдах от изблик на увереност. До голяма степен се дължеше на факта, че бях избягала от родителите си. Също така мнозинството от студентите бяха там най-вече, за да разширят сексуалното си образование — ако човек търсеше забивка, обикновено щеше да намери. Дори и Джаба Хаитянина би намерил с кого да легне. Даже май се натисках с него няколко пъти.

Така че за мен бе истински шок, когато излязох на лов с момиче на име Беатрис, която беше невзрачна като празна стена, и мъжът, в който се бях прицелила, ни черпи с питиета, но покани нея на танц. На следващата сутрин Люк дойде на гости и (посявайки семето на подведената ми страст) доведе Маркърс. Реших да се поблъскам над загадката в негово присъствие. Без съмнение се надявах, че когато някой е разгонен, това е заразно.

— Мислиш ли — попитах аз, докато гребях с лъжица фъстъчено масло от буркана, — че се е правел на труднодостъпен? Че използва Беатрис да ме накара да ревнувам?

Маркърс проследи пътя на лъжицата до устата ми със заинтригувано отвлечение и заяви (първите и последните думи, които ми каза в продължение на пет години):

— Мила, няма мистерия — той е харесал Беатрис! Ако някой мъж те харесва, той ще те оправи!

Спомних си тези поетични слова в три сутринта в събота, докато плащах на таксиметровия шофьор и се отправях към входната врата сама. Да, вярно е, че аз първа се отдръпнах от Том. И без това не съм сигурна за него. Но защо трябваше да следва примера ми като глупаво пале?! Няма ли воля? Влигам в апартамента и се готвя да отворя вратата на спалнята си с карате ритник, когато виждам на нея залепена бележка: „Събрание на съквартирантите събота сутрин, 10:00. Присъствието задължително.“ И ми хрумва, че да живееш с Маркърс е

като в казарма. Смачквам бележката и си навивам будилника за 2 следобед.

Заспивам и сънувам празната къща. Пак ме преследват лошите и пак се крия в шкафове, но тъй като вече съм го правила към четиридесет пъти, съм свикнала. Свита съм в гардероб и някой, нещо се качва по стълбите. Туп! Туп! И сега вече чука по вратата на гардероба Бам! Бам! Все по-силно и по-силно. Събуждам се, стряскайки се, цялата в пот и чувам Бам! Бам! — Маркърс бие по вратата и вика:

— Вече е девет и четиридесет и пет. Обаждаме се, за да ви събудим!

Хвърлям ботуш към вратата и слагам възглавница на главата си.

— Добре! — изпищявам. — Ще дойда на шибаното ти събрание, само ме остави на мира!

Измъквам се от леглото, като мърморя. Навличам халат, трамбовам към кухнята и си правя кафе. Няма мляко в моята част на хладилника (няма нищо в моята част на хладилника), така че крада от Маркърс. В неговата част има две кутии с мляко и на тях е подпряна бележка: „Сложил съм белина в една от тези кутии и само аз знам в коя.“ Изкушавам се да я заменя с бележка: „Шишко е пишкал и в двете кутии.“ После виждам, че една от кутиите е неразпечатана. Идиот.

Люк също е издърпан от леглото да присъства. Той изглежда размъкнат и уморен.

— Искаш ли кафе? — питам.

— Моля те! — отвръща той.

— Добре — казвам, — чашите са на рафта, кафето е в буркана и млякото е в хладилника.

Той изглежда съкрушен и казва:

— О...

Така че пропявам:

— Само се шегувам! — докато пощипвам бузата му с умиление и му правя кафе. Шишко също е буден, протяга се, прозява се и мърка за закуска. Свикнали сме със събранията на Маркърс. Той винаги ни събира да ни нахока, когато немарливостта ни стигне абсолютните граници, и ние винаги казваме, че съжالياваме и няма повече, и продължаваме по абсолютно същия начин.

Така че за мен е шок, когато Маркърс ми казва, че иска да напусна апартамента до края на седмицата.

— Но аз няма къде да отида! — избливам.

— Това не е мой проблем — казва Маркърс студено. Гледам сковано черния косъм, който се подава от носа му, като решително се сдържам да не плача или споря, тъй като нищо няма да го зарадва повече от това. Люк се опитва да ме защити, но не искам и той да бъде изритан, затова му шъткам да мълчи.

— Маркърс — лъжа аз, — ти ми правиш голяма услуга. И от носа ти стърчи черен косъм. Прилича на хамстерски зъб.

Излизам демонстративно от хола, влизам в стаята си и се сгромолясвам на леглото.

Не мога да повярвам! Не мога, но трябва. Разбира се, че това щеше да се случи. Как няма да се случи? Маркърс е шибана скръндза, но също така има репутация на, ами, мъж с отмъстителен характер. Знам това. И все пак, откакто ме сръза, непрестанно го ритам в слабите места. Макар че наистина изисква внимателно прицелване, когато мишената е толкова дребна. Ето пак — разбирате какво искам да кажа. Нима очаквах, че няма да си го върне? Предполагам, че бях така погълната от осъществяването на непрестанното му наказание, че не се замислих за последствията.

Сега поглеждам назад и не мисля, че бих могла да се спра да го подигравам дори и да исках. Насъбрала съм тази застояла локва от омраза към него, която удавя рационалното мислене, и не мога да разбера защо. Ако съм честна (не ме бива много в това), какво толкова е направил, освен, че ме премери и реши, че не ставам? (Кое то беше взаимно.) Крехкото его на Маркърс беше обречено да избухне някой ден, и така и стана. Би трябвало да съм готова за това, но не съм. Изплашена съм. Отново. Малка плаха женска мишка. Би трябвало да се радвам на натрапената ми свобода, но не мога. Животът с Маркърс може и да беше ад понякога, но бе по-безопасно, отколкото да се бориш сам. Животът с Маркърс беше като да се задържиш на работа, която мразиш. Знаеш, че трябва да престанеш да се оплакваш, да напуснеш и да си намериш нещо по-добро, но те спира ужасът от това, с което можеш да се сблъскаш навън. Но сега, след като Маркърс ме гони, нямам избор. Обаждам се на Том.

Нямах такова намерение. След събранието си мисля за снощи и решавам, че страхът, който почувствах, беше инстинктивен. Предупреждение. Разбирате ли, харесвам Том. Той ме привлича както русалка на скалата — моряк. Очите на Том, които сякаш казват „скочи ми“, сребриста опашка и обещанието му на русалка бавно ме увличат. Той наистина ми се предлага на тепсия — как да откажа? Но работата е в това, че не съм сигурна дали бих го презирала повече, ако неговата готовност е истинска, или е игра. Поне с такива като Джаспър знам как стоят нещата. Няма преструвка. Мъжете, които се представят като изпълнени с желание, и непресторени, и завинаги твои, са мит. Може би искам да бъда мамена. Но се спрях и Том избяга. Гмурна се в морето на Сохо и изчезна.

Мисля всичко това, казвам си, по дяволите, и все пак му се обаждам.

А копелето не си е вкъщи!

Тогава се обаждам на майка ми.

— Баба Фло иска да си поговори с теб — казва тя, преди да произнеса и сричка. Готвя се да питам за какво, но още на „за“ вече говоря с баба.

— Ало? — казва тя рязко.

— Ало, как си, бабо? — питам.

— Ами, благодаря. Видях много интересно предаване по телевизията вчера.

Ммм. Това накъде ли води?

— Така ли? — питам учтиво.

— За замразяване на яйцата — казва баба.

Странно. Тя няма представа какво ям и никога досега не е показвала каквито и да е симптоми на загриженост.

— Но аз мога да си купувам, когато... — започвам да обяснявам, но баба ми ме прекъсва.

— Да си замразиш твоите яйца! Да си сложиш яйцата в лед! Теб не те ухажват! Не си се установила! Не ставаш по-млада. Яйцата ти умират вътре в теб! По телевизията изглеждаше като много проста процедура.

Благодаря на баба за нейната загриженост, казвам й, че ще си помисля, и моля да ми даде пак майка. Първите й думи са:

— Аз нямам нищо общо!

Но е помагала и подстрекавала, гаранция. Оставям тоя въпрос, тъй като има по-належащ за обсъждане. Моята неизбежна бездомност.

— Можеш да дойдеш да живееш с нас! — извиква тя.

Просто си го представям. Три вещици и оранжева котка. Ще бъде като да живея в тенекиен барабан. Казвам ѝ, че е много мило да ми го предложи, но не, благодаря. От обяд до пет следобед прекарвам времето, като се ядосвам и тъжа, и се занимавам с Шишко — който отчаяно иска да избяга и дращи по вратата с нокти, и се надявам, че преминаваща вълшебна фея ще ме спаси от изхвърлянето на улицата или (още по-зле) съжителството с лудата майка и жената с яйцата.

В 5:05 от алеята се чува силно бибипкане. Поглеждам през прозореца и виждам Ивана Тръмп да слиза от червен Голф. Косата ѝ е с големината на къща. Тя и Маркъс навярно отиват на някое префърцунено място тая вечер, като Хард Рок Кафе. Как можа? Да избере нея пред мен?! Макар и да го мразя и не бих спала с него дори и за тренировка, пак боли. Предателството на Мишел бледнее в сравнение с това. Изцеждам една сълза и тъй като нямам какво друго да правя, поглеждам корема си отстрани в огледалото. Издувам го колкото се може повече — бременна в осмия месец, девствено раждане!

Погалвам го развълнувано и си спомням как веднъж, преди да поумнея, споменах на Маркъс, че стъпалата ми са наедрели. Казах го, сякаш говоря за едно от „чудесата на света“, и той се тросна:

— Като ядеш боклуци, ще изглеждаш като боклук!

Закопчавам халата и рухвам на леглото. Навярно съм заспала, защото когато се осъзнавам, Люк ме разтърсва и ми пъха телефона в лицето.

— На телефона — вика ненужно.

— Кой? — питам само с устни.

— Том — вика той.

Грабвам слушалката от ръцете му.

— Благодаря, Люк.

Том е мил и не казва нищо за снощи, освен че си е прекарал добре. Добре де, какво означава това? Харесал му е дюнерът? Пита как съм. Започвам надутото и отбранително, но объркването от завист и самосъжаление се смесват и за мой огромен срам гласът ми започва да трепери.

— Работата е там — подсмърчам (и това е дума, която по принцип съм си забранила), — че аз и Шишко няма къде да отидем!

Том замълчава. После казва:

— Какво ще правите ти и Шишко тази вечер? Замислям се дали да не му кажа някоя колосална лъжа.

— Нищо — изблявам.

— Искаш ли да дойда да те видя? — пита той.

Знам, че би трябвало да кажа не, за да запазя частица достойнство. Но както споменах по-рано, мразя думата „би трябвало“.

— Да — отговарям.

— Не мърдай никъде — казва той, — ще бъда при теб след няколко часа!

Стоя замаяна за част от секунда, преди да се впусна в действие. Първо се втурвам към хладилника, където ме очаква надеждна краставица с надпис: „това принадлежи на Маркър!“ Отрязвам две щедри парчета да покрия червените си подути очи и като символичен жест напъхвам останалото в боклука.

ГЛАВА 26

Винаги съм искала да имам парапсихични способности — като изключим кристалната топка и полата с пискюлите, това е мрачно очарователен талант. И винаги мога да скрия Шишко в някой шкаф и да си купя грациозна бирманска котка със златни очи и топла шоколадова козина, за да допълня мистичното си излъчване. Но тъй като непрестанно се провалям в прогнозата за времето или в това, какви обувки ще носи Мишел в определен ден, ми се наложи да преодоля фантазиите си и да се примиря с факта, че имам банална психика. Както и да е, по-скоро предпочитам да ме изгорят набучена на кол, отколкото да заменя моето оранжево животинче за породиста котка. Но надеждата умира последна. Когато телефонът извънпява, докато аз хвърча насам-натам и се опитвам да претворя стаята си от възлива бърлога в будоар, гадая: Тина. Но се оказва Лизи.

Питам я как е минал коледният пазар.

— Свърших всичко! — отвърща тя.

— Ти си невероятна — казвам ѝ, — удивителна! Какво взе?

Лизи изрежда гениален списък от перфектните подаръци. Послушно ѝ се възхищавам.

— Никога не мога да измисля какво да купувам на хората! Поне — и тук добавям „ха“, за да ѝ подсказва, че е шега — няма защо да се притеснявам какво да купя на татко тази година. Беше ужас. Дори когато му купих книга за голф, той така и не я прочете.

Лизи цъка с език.

— Сигурна съм, че грешиш! Но Коледа и рождените дни наистина са трудни! Как се чувстваш по отношение на всичко това, Хелън? — пита тя. — Никога не говориш за това.

Трогната съм, но се чувствам длъжна да я поправя.

— Лизи! — казвам. — Толкова си мила, но престани да питаш! Добре съм! Мама обожава „Грузински настроения“. И Вивиан е разказала на всички драматичната история за това как собственоръчно е спасила майка ми от кървава и насилствена смърт, така че нейните

приятелки вампирки ѝ обръщат тонове внимание в момента. И с баба Фло наоколо тя буквално не може да си намери място от всички, дето се суетят около нея. Страхотно е.

Лизи замълчава.

— Добре, но ти? — настоява тя.

— Лиз — казвам, — знам, че ти е трудно да го разбереш, но аз и баща ми не бяхме особено близки. Знам, че питаш от добро сърце и моля те, не ме разбирай погрешно, но ако съм съвсем честна, трябва да ти кажа, че не изпитвам кой знае какво. Когато продължаваш да ми задаваш такива въпроси, се чувствам неудобно. Разбираш ли?

— Добре — казва тя накрая с неохота, — но моля те, не се притеснявай да говориш с мен, ако имаш нужда!

Отговарям с „добре, добре“ и после добавям:

— Не бих изхвърлила Ейдриън от леглото!

Лизи се кикоти и казва:

— Лично аз предпочитам Том.

Приятно изненадана, отвърщам:

— Така ли?

Лизи потвърждава:

— Да, всъщност, да. И виждам, че той е доста влюбен в теб!

Златни ѝ уста. Единствено Лизи би се осмелила да използва фразата „влюбен“ без ирония. Обожавам Лизи, но ме удивява как успява да преминава през живота абсолютно незасегната от грубата действителност и още повече — справя се чудесно всеки път. Тя наистина е отживелица от времето на Джейн Остин.

Разказвам на Лизи случилото се. Донякъде, защото е толкова пречистващо за душата да гледаш през нейния красивичък розов изглед към света вместо моята грозна картина в сополив оттенък. Нейната теория е, че може би Том е искал да почака, докато се почувства сигурен, че аз съм сигурна. Айде стига бе!

— Но той е мъж! — изписквам. — Ако те харесва, те оправя!

Лизи отвърща с висок глас:

— Какво!

Звучи изключително развълнувана.

— Ти наистина ли вярваш — продължава ядно тя, — че като жена нямаш избор в това отношение? Че си пасивен обект? Че всички мъже са грубияни? Или че трябва да са такива?

Грубияни! Чакай малко, от нас двете тя е мекушавата. Не аз плаках на „Безсъници в Сиатъл“.

— Не — казвам аз отбранително, — ти извърташ думите ми. Държиш се отбранително.

Това е отлична хитрина за печелене на спорове, придобита от един имейл, който ми изпратиха от рекламния отдел. Други полезни съвети: Измислете си цитати. Кажете например: „Спориш със себе си.“ Или: „Адолф Хитлер е изразил подобни чувства.“

Но колкото и да е вбесяващо, Лизи не се връзва. Тя казва спокойно:

— Когато се отнасят към теб с уважението, което заслужаваш, се държиш сякаш си алергична.

За да ѝ докажа, че греша, я информирам, че Том ще ми дойде на гости след около двадесет минути, така че ето на.

— В такъв случай по-добре да престанеш да говориш глупости и да затваряш телефона — затапва ме тя, преди да каже чао. Оставям слушалката на място и после си мисля — *чакай малко, тя ми се обади.* Усмиввам се на себе си. Има напредък.

На вратата се звъни и замръзвам. Не може да е подранил. Това не е честно! Хапя устни, като се надявам устните ми да се надуют в привлекателно нацупен вид, и отварям вратата с настройката на камикадзе.

— Изненада! — възкликва майка ми, като разтваря ръце подобно на Шърли Темпъл на младини. Баба Фло наднича зад нея с непроницаема физиономия.

— Няма ли да ни поканиш? — извиква майка ми, като съвсем пропуска да забележи, че физиономията ми се е сринала 90 метра надолу.

— Разбира се — казвам аз, като си спомням обещанието към д-р Колинс и се насилвам да се усмихна.

— Заповядайте в кухнята. Мами, искаш ли чаша чай?

(Във времена на съмнение прибягвам до клишета. Така имам време да помисля. Макар че когато се разравям в мозъка си за вдъхновение, той дреме и не иска да го обезпокояват.)

Тъкмо бях успяла да наля чаша чай Пи Джи Типс за маминка, чай от лайка за майка ми и да изровя половин пакет бисквити от стаята ми, когато на вратата отново се звъни.

— Кой ли може да е това! — изчурубликва майка ми, която доста очевидно още е на хапчета.

— Мисля, че може би е един приятел, Том — промърморвам. Когато излизам в коридора, чувам майка ми да квака:

— Том! Том? Познавам ли Том? — и баба ми да ръмжи в отговор.

— Тим, Том, знае ли ги някой?

Стискам основата на носа си с два пръста, залепвам усмивка на лицето си и отварям вратата. Том държи букет от крещящи сини невени в нещо, което се оказва покривчица за маса.

— Гаражни цветя! — заявява той. — Най-хубавите и най-добрите!

Аз си поемам рязко въздух и възкликвам:

— Редките и безценни тюркоазни невени! Нямаше нужда!

Той се ухилва и отвърща:

— Заложих си Ферарито!

Аз отвърщам мило:

— Само не и плаката с Ферарито!

Той кимва и отвърща:

— Не тъгувай много, този с жертвите от 11-ти септември все още си е на стената!

Изпитвам необясним порив на радост и преди да имам време да се замисля, пристъпвам към него и го целувам по устата. Готвя се да се отдръпна, но той обвиня ръце около мен и ме целува, и аз затварям очи, и го целувам в отговор, и сърцето ми танцува диво, и усещам как се притиска в мен, твърд и топъл, и точно тогава:

— Ехоооо! Има ли някой там!

Резкият учителски тон на майка ми убива момента на място. Аз и Том се отдръпваме виновно и бързешката един от друг.

— Изненадваща визита от мама и баба — обяснявам набързо.

Том се навежда, нежно засмуква горната ми устна и това изпраца светкавица към слабините ми. Хващам го за рамото, за да запазя равновесие и си мисля, *о Божичко, дай!*

— Какво чакаш? — промърморва той. — Представи ме!

Замаяна и ухилена като селския идиот, водя Том в кухнята и го представям.

— Доста се забави — казва кисело баба.

— Какви прекрасни сини цветя! — казва майка ми.

Мислено се опитвам да ѝ внуша да не изтърси нещо от сорта на „Това приятелят ли ти е?“

— Това приятелят ти ли е? — пита тя ококорено.

— Том и аз сме просто добри приятели — отвърщам аз, като се опитвам да не звуча паникьосана.

Том се обажда отзивчиво:

— Аз съм ветеринарят на Шишко.

Майка ми продължава да го оглежда и казва:

— Ясно.

Баба Фло се обажда заядливо:

— Няма нужда от такива неща. По мое време кучето си беше куче и толкоз!

Том отвърща учтиво:

— Разбирам какво искате да кажете.

Аз казвам едвам доловимо:

— Радвам се, че някой я разбира — след което на по-висок глас: — Том, искаш ли кафе и бисквита?

Майка ми, която все така го зяпа, се обажда с висок предизвикателен глас:

— Хелън, нямаш ли нещо по-питателно, което да му предложиш?

Изкушавам се да отвърна „тялото ми например?“, за да я накарам да млъкне, но въпросът е риторичен.

Тя добавя:

— Не можеш да очакваш един млад мъж да вирее на бисквити — при което баба Фло се присъединява към бръцолевенето ѝ с:

— Един мъж има нужда от солидна храна в стомаха си!

Докато жената, значи, може да кара само на светлина и чар. Правдоподобно предположение постепенно изплува в главата ми. И макар и най-съкровено ми желание е двете да се изпарят яко дим (поне до утре), казвам небрежно:

— Майко, бабо. Ако се разходя до магазина на ъгъла да купя нещо за хапване за Том, искате ли да се присъедините към него, нас де, за вечеря?

Баба Фло проговаря толкова бързо, че протезите ѝ за малко да изхвърчат от устата:

— Щом настояваш, но не се престаравай!

Майка ми казва:

— Не виждам защо не. Но без кромид лук или червени чушки. Кромидът и червените чушки предизвикват мигрената ми.

По-скоро непрестанното ти бърбене предизвиква мигрена, мисля си, но не го казвам. Обръщам се към Том, който, трябва да му се признае, не е избягал.

— Том — казвам аз, като едвам се осмелявам да срещна погледа му, — искаш ли да дойдеш с мен до магазина?

В никакъв случай няма да го оставя на милостта на мамищата. Том (като веднага долавям палавата нотка в гласа му) отвърща:

— Не, не, не, аз ще ида до магазина, а ти остани тук и прави компания на майка си и баба си. Ще бъде невъзпитано да ги оставим сами.

Маминка Фло кимва при тези думи и промърморва:

— Съвсем правилно!

— Ще те изпратя до вратата — казвам кисело. Щом се озоваваме в коридора, се пробвам да го перна, но той ми се измъква и докато затваря външната врата след себе си, ми се усмихва дразнещо като озъбена маймуна.

— Добре възпитан! — отбелязва баба, когато се връщам и ми хвърля пренебрежителен поглед, който казва „за разлика от теб“.

Моля те, казвам си наум, не ме принуждавай да спра да го харесвам!

— Къде е това приятно момче, Люк? — пропява майка ми.

Тя е ненаситна!

— Мисля, че отиде на работа — казвам.

— Какво, в събота вечер? — отвърща тя.

— Той работи в един бар — казвам.

Баба Фло свива устни неодобрително.

— Люк работи много здраво — казвам аз с раздражение.

— Щом казваш — казва баба.

— Аз наистина харесвам Люк — измърква майка ми, — толкова е чаровен!

В нейното състояние на хормонално презареждане тя навярно ще реши, че и чудовището на Франкенщайн е чаровно и се чудя дали мога да подкупя Люк да си боядиса лицето в сиво и да лепне един болт на

врата си, за да изпробвам тази теория, когато Маркърс нахлува в кухнята.

Облечен е в елегантни кремави свободни памучни панталони, риза с цвят на жълтък и косата му е бухнала и еластична подобно професионално опечено суфле. (А като става въпрос за суфлета, знам за какво говоря.) Надменността му преминава в ужас, когато вижда роднините ми.

— Здравейте — казва неловко.

Баба Флото заглежда.

— Това ли е той? — пита тя на висок глас.

Обезпокоеното ми изражение се отразява в лицето на Маркърс.

— Не, Люк е рус — отвърщам отчаяно, но баба не може да бъде спряна.

— Не! — изревава тя. — Това ли е този, който те гони!

Казвам бързо:

— Той не ме гони! Аз се радвам, че се изнасям!

При тези думи майка ми изглежда обърквана.

— О — казва, — но аз мислех, че ти...

Прекъсвам я с първата любопитна информация, за която се сещам.

— Маркърс излиза с Мишел, мамо. Нали се сещаш, Мишел.

Майка ми свива рамене и казва с равен глас:

— Смъртно.

(Тъй като тя познава Мишел от почти две десетилетия, това явно трябва да е обида. Тъй като не съм разказвала на майка ми за коварството Мишел-Маркърс, знам, че не е нищо лично. Просто ентузиазмът на Сесилия по отношение на младите жени не може да се сравнява с нейния ентузиазъм по отношение на младите мъже.) Тя хвърля на Маркърс страничен поглед, сепва се и после зяпва. Гледа го както скръндза гледа гърне, пълно със злато.

Маркърс нервно прокара ръка през косата си и почесва глезен с върха на мокасината си.

— Ами, аз по-добре... — започва той, но майка ми го спира.

— Седни! — нарежда тя.

Гледам я вбесено, но тя не забелязва. Маркърс сяда с каменна физиономия. Тя придърпва стола си към него и внезапно казва:

— Флорънс, не ти ли напомня на Морис?

— Нищо подобно! — изблива баба. Очите ѝ се впиват в Маркър, после поглежда встрани, после отново към него и добавя тихо „глупости“. Но не откъсва очи от него.

— Не говори глупости! — извиква един глас, който се оказва, че е моят. На вратата се звъни и аз хуквам да отворя.

Том повдига тежка найлонова торбичка и казва:

— Купих яйца. Мислех си за зърбите на баба ти.

Аз се усмихвам вяло и казвам:

— Прекрасно.

Той се намръщва и пита с устни само:

— Какво има?

Аз се хващам за челото, извивам очи и казвам:

— Не питай!

Връщаме се в кухнята, където Маркър още е в капан. Майка ми е сграбчила китката му и точно възклищава:

— Устата и очите са същите! Хелър! Това е невероятно!

Едва се сдържам.

— Не, не е невероятно — казвам. — Моля те!

Гласът ми прозвучава рязко, с нотки на паника. Тя е луда. Всеки ѝ напомня за баща ми. Следващият ще е Шишко (Имат еднакъв апетит, макар че баща ти нямаше опашка!).

На път съм да ѝ наредя да пусне Маркър, когато Ивана влиза напето.

— Марки! Къ... О, здравейте, госпожо Брэдшоу. И госпожа Брэдшоу старша! — извиква тя.

— Здравей — отвърща майка ми кисело.

Баба направо отскача назад.

— Коя си ти? — пита тя грубо.

— Аз съм Мишел! — казва Мишел. — Вие ме помните!

Баба се намръщва и отвърща:

— Всички млади жени ми изглеждат еднакви.

Мишел насочва пълния блясък на автоматизирания си чар към Том.

— Не мисля, че сме се срещали — казва тя дрезгаво с притворени мигли.

— Том — представя се той енергично, като протяга ръка. — Аз съм с Хелър.

Усмивката замира на устните и, но скоро се връща, когато вижда сините невени.

— Колко мило — пропява тя, — значи цветята са от теб! Все повтарям на Марки, че ще ми стигне и букет от бензиностанцията, но милият, все настоява да са дизайнерски — и почти на един дъх продължава: — Марки, скъпи, чаша черен чай, преди да тръгнем!

Том ме поглежда развеселен. Маркът скача с благодарност.

— Така — казвам. — Мамо, бабо, ще ви сготвя бъркани яйца. Това или нищо.

Майка ми се цупи.

— Не мога да ям бъркани яйца! — извиква тя. — Би трябвало да знаеш! Твърде болезнено е!

Казвам бързо:

— Извинявай, мамо, ще направя омлети, става ли? — майка ми кимва царствено.

Очите на Мишел се ококорват при възможността за интрига.

— Защо? — пита тя без дъх.

— Бърканите яйца убиха баща ми — отвърщам безизразно.

— Оу! — възкликва Мишел. Мозъкът ѝ се опитва да сглоби уликите и не успява. — Как? — ахва тя.

Любовта на майка ми към вниманието надделява над неприязънта ѝ към Мишел и тя започва да разказва трагичната история. Започвам да издърпвам тигани от чекмеджетата и Том предлага:

— Защо не седнеш, а пък аз да направя омлетите?

Маркът се обажда хладно:

— Нас не ни бройте, ще ядем в новия Конран ресторант.

Том започва да чупи яйцата и да ги изсипва в една купа. Той вече е ходил в новия Конран ресторант, което изпразва Маркът. Той се обажда грубо:

— Но ти си ветеринар!

Челюстта ми ще се откачи от изумление. Том потиска смеха си и казва:

— Нали! Можеш ли да си представиш! Бях си излъскал козината до неузнаваемост!

Маркът се намръщва. Сривам се в един стол.

— За колко часа ви е резервацията? Не е ли време да тръгвате?
— питам Мишел.

Тя поглежда тънкия си златен часовник.

— Не бърза ме — казва на мен, а на майка ми: — Да, продължавай!

Потискам въздишка. Вратът ми е толкова схванат, че чак боли. Докато Том сервира омлетите пред майка ми и баба ми, напрежението вече се е разнесло към раменете и челюстта ми.

Маркът пърха около масата.

— Мишел — обажда се сковано, — време е да тръгваме.

Мишел издава долната си устна и отвръща:

— Пет секунди, скъпи! Госпожа Брадшоу стигна точно до интересната част.

Маркът се свлича до Том и забелязвам как баба го зяпа.

— Същият ръст — отбелязва тя, — признавам — Маркът се усмихва нещастно.

Изскърцвам със зъби. Том ми намига.

— Някой иска ли кетчуп? — пита.

— Уф, не — пропява майка ми.

Баба ми клати глава.

— Не и за мен, скъпи.

Моля? Не искам да се окажа много придирчива, но аз, собствената ѝ внучка, рядко съм удостоена с честта да бъда наречена дори с име, докато Том, за чието съществуване тя не бе подозирала преди час, вече е „скъпи“?

— Хелън, кетчуп? — пита Том.

Поклащам глава.

— Значи само аз — казва той бодро. Обръща бутилката надолу, плясва я хубаво по дъното и голяма червена капка се изстрелва през въздуха и се приземява — пляк — право върху жълтата риза на Маркът.

— Извинявай — казва Том весело, докато Маркът скача с ужасен вик, — направо не съм за пред хора.

Затискам устата си с ръка и гълтам парче омлет доста по-бързо, отколкото възнамерявах. Устата на Мишел оформя едно перфектно „о“ на възмущение. Майка ми и баба ми гледат Маркът хипнотизирани, докато той крещи на Том:

— Ама че си идиот!

Мишел го изпраща до спалнята да се преоблече.

— Ще закъснеем ужасно! — казва тя, като на излизане плюе думите в посока Том.

Баба Фло потупва Том по ръката — да не би и тя да се надява на нещо!

— Господи, ама че суетня за нищо! — казва тя троснато.

Усмиввам се немощно на Том. Колкото и да ми се иска да го прегърна заради номера с кетчупа, не мога да се надигна от стола, защото в момента, когато очите и устата на Маркърс се извиха в тънка гневна линия, изведнъж ме заля зашеметяваща вълна на прозрение. Защо, как не съм го забелязала по-рано? Неоспоримо е! Не толкова външният вид, колкото стойката, темперамента, променливото настроение. Същинско копие на моя баща!

Тичам към тоалетната и повръщам омлета си. Изяла съм само две парчета, но не мога да спра да бълвам.

ГЛАВА 27

Лизи ми е мила по много причини, но най-сладкото нещо, което е направила (поне според мен), е когато се отнесла и заспала наред романтичната вечер с тогавашния ѝ приятел, преди той да има възможност да я отнесе. Току-що се била завърнала от семейна ваканция във Франция и горкият мъж просто нямал търпение да си я посрещне, както се изразил, „по традиционен начин“.

(„Това наистина ме отблъсна“, призна си Лизи по-късно.) Той сготвил вегетарианска вечеря, запалил ароматизирани свещи, купил бутилка безалкохолно вино, изпрал чаршафите и (представете си) разпилял розови листенца по леглото! Занесъл Лизи в спалнята, отбил се в банята, за да си измие зъбите, и се втурнал обратно, а любимата му вече спяла върху възглавниците.

— Бях толкова уморена! Дори не си бях свалила грима! — възкликна тя, като навярно очакваше да изкоментирам: „О, Господи, наистина ли си била толкова уморена!“

Тя добави:

— Той така се нацупи. Беше последната сламка. А и не ми харесва някой да разкъсва цветя на части.

Както казах, горкият човек. Но бях много впечатлена как Лизи приема така спокойно възможността за секс, че можеше да си позволи да заспи, преди любимият ѝ да се е съблякъл. Аз обикновено съм толкова разгонена, че приличам на „Мартини“ в човешко тяло — навсякъде и по всяко време. Или това беше за десерта „Баунти“!

Както и да е, малко след като си повърнах омлета, Мишел и Маркъс отбръмчаха в джипа RAV 4 за показната вечеря, а майка ми и баба Фло си тръгнаха с тяхното Пежо, за да хванат филм с Клинт Истууд по пети канал. Преди да си тръгне, майка ми казва:

— Недей да идваш утре, ще пазарувам с Виви! — а баба ми размахва пръст към мен и казва:

— Ти си превъзбудена! Трябва да се легнеш рано!

Аз кимвам и казвам:

— Добре, мамо — и към баба, — добре, бабо.

Когато си тръгват, се облягам на вратата и потръпвам, обърната към Том. А предателят казва:

— Аз съм на мнението на баба Фло!

Какво е това, някакъв заговор ли?

— Нищо ми няма — лъжа аз.

Трябва да се оправя. Тази вечер почти съм сигурна ще има някакво развитие! Трябва да си измия зъбите и да ги почистя с конец. Том предлага да си полегна за няколко минути, докато зареди съдомиялната машина.

— Добре — казвам, — но само защото ти правя услуга. Събуждам се четири часа по-късно, докато той ме носи към леглото.

Никога не съм си представяла, че изтощението може да надвие либидото ми. Чувствам се като упоена. Дори не мога да си мръдна крака.

— Остани — промърморвам сънено, докато Том ме слага в леглото.

— Тук ли? — шепне Том.

— Мхм — промълвявам.

Не съм особено възхитителна гледка, докато лежа безволева и Том се бори с ботушите ми. Усещам вълна от слаб страх — ами ако ги подуши, — но съм твърде сънлива, за да се разтревожа. Той се навежда по-близо и шепне:

— Мога ли да те разсъблека?

Отговарям (и заклевам се, не бих отговорила така, ако бях в съзнание) „аха“. И така се събуждам в неделя сутрин в 10:22, съвсем гола и притисната към голата, повтарям, г-о-л-а-т-а гръд на Том.

Ококорвам се и му се радвам как спи. Косата му е още поразрошена от обикновено, бузите му са зачервени и той диша дълбоко. Широки рамене. Повдигам леко завивката да огледам гърдите му, и ох, слава Богу, не е зле. Не са твърде мускулести, но са ясно очертани, солидни. Хубави зърна. И не е толкова плашещо космат като Маркъс. Чудя се дали целият е гол. Също така се чудя дали е възможно да се промъкна в банята (което означава да се покатеря през него по гащи, но иначе голичка) и да си измия зъбите. Прокарвам език по тях. Направо са като кадифе. Дали да рискувам?

Поглеждам Том, за да проверя дали още спи — той прохърква леко през носа — решавам, че е безопасно и тъкмо повдигам завивката, за да надникна по-надолу, когато една ръка се протяга рязко и сграбчва моята, той извиква „пипнах те!“ и аз изпищявам. Том сграбчва и другата ми ръка и се претъркулва върху мен (в този момент усещам, че е с боксерки) и ме притиска към леглото.

— Така! — казва той, като сините му очи се впиват в моите. — Значи си мислеше, че можеш да се насладиш на предпремиерата, а?

Гърча се и пискам (донякъде от шок, донякъде от ужас) най-малкото, защото собствените ми разлюшкани гърди са напълно изложени на показ, а ние дори още не сме спали заедно. В по-другия смисъл, искам да кажа. Това не е добре! Представях си бавен и възбуждащ стриптийз, моят най-добър дантелен „Уандърбра“ провокиращо разкопчан, треперещите му ръце, които галят кожата ми, аз как разкопчавам ризата му, за да разкрия красивото стегнато тяло, неговите стегнати жилести бицепси, как бавно разхлабвам катарамата на колана му, чувствам как, въ, възбудата се надига през боксерките му марка Келвин Клайн (за предпочитане от сив памук, без украси). По дяволите и пак по дяволите!

— Може ли! — извиквам превзето, като се опитвам да скрия гърдите си с раменете си (не се опитвайте, практически е невъзможно). — Трябва да си измия зъбите! Неприлично мръсни са!

Том се засмива и промърморва:

— Но на мен ми харесва неприличното! — навежда се и прокарва устни по лявото ми зърно и усещам как ме подема огромна пулсираща вълна от желание и се извивам да се притисна към него, целуваме се и казвам „уф“, за да се извиня за лошия си дъх, а той отвръща:

— Хелън, по дяволите, ти си страхотна, Господи, колко си секси! — а аз си мисля, *аз ли, за мен ли говориш? Не виждам никой друг наоколо...*

И изведнъж се чувствам секси, много секси, най-секси жената в стаята и го сграбчвам, и го целувам, и смуча, и го ближа, и той ме целува, и смуче, и ближе — не съм се чувствала толкова замаяна, откакто открих, че любимите ми шоколадчета Дайм ги правят и в мини формат, и атакувам Том по същия алчен, страстен и безапелационен начин и той също ме притиска страстно и жадно цялата и когато

дърпам косата му и го гризвам по врата, той изстенва и прокарва пръсти по гърба ми и по корема ми и надолу, о, Господи, това е толкова обещаващо, „сваляй ги“ се чувам да казвам — той дърпа черните ми гащички и аз смъквам боксерките му (небесносини, но не ми пука дори и да бяха оранжеви клоунски гащи, е, може би малко, но не... охо!)

Нямам никакво извинение за отблъскващата липса на оригиналност, казвам:

— О, Господи, той е голям!

А той ахва и казва:

— О, Хелън! Толкова е хубаво! — и е прекрасно и се надявам баща ми да не подслушва и Том и аз сме толкова настървени (и каквото мисля, го казвам):

— Вкарай го! — пенисът му се блъска във вътрешността на бедрото ми, хилим се и той казва „оу“ и аз се изкикотвам: — За малко да го счупим.

И след това. О, Господи! Прекрасно е, невероятно е и на вкус и на усещане и аз ахам и охам, на ръба съм да се пръсна и се целуваме и се движим заедно и сме така съединени, че не искам да свършва и дори когато пръдвам силно и се присвивам от срам, той се ухилва и казва „ю-хуу!“ и ме целува по-силно и си мисля, че през всичките ми похождения или самостоятелна практика (а до смъртта на татко може да се каже, че бях доста изпълнителна), никога не съм си мислела, че може да бъде така.

И затова естествено трябва да го разваля.

Свършвам първа, „първо дамите“, шегува се Том, преди да се присъедини към мен пет секунди по-късно и извисеният ми възторг се удавя в свирепа и необяснима вълна от мъка. Хапя устните си, за да спра риданието си. Том се просва по гръб като морска звезда с една топла ръка, просната върху корема ми, и казва умолително:

— Може ли да го направим пак?

А аз започвам да се смея и казвам:

— Имам чувството, че са ми извадили всички кости!

Той се усмихва и се претъркулва върху мен, като ме целува по най-близката част (брадичката ми) и казва:

— Прекрасната Хелън!

Поглежда ме в очите и не е вълната от страст, която ме убива, а (ъх, ъх мразя тази дума) нежността на тази обмяна — нова и зашеметяваща, кара ме да се свивам толкова уязвима и открита като отворена рана. След което желанието за плач се връща удвоено и сълзите ми започват да се стичат, не мога да спра и глупаво, глупаво момиче, бръцолевя и хленча, и вия като едно голямо бебе и Том изглежда ужасен и казва:

— Не беше чак толкова зле, нали? — аз се смея, но продължавам да плача. Плача толкова силно, че зъбите ми тракат.

Той ме прегръща и ме люшка, и казва:

— Кажи ми Хелън, моля те, кажи ми какво има!

Том не биваше да пита, наистина не биваше. Няма нищо общо с него. Но той попита и всичко се излива. Неща, за които дори не подозирах. Излива се лудо навън като вода от спукана тръба и той го оставя да изтече. Само ме слуша, докато бръцолевя.

— Той си отиде и няма да се върне, о Господи, не мога да повярвам и никой не разбира, толкова съм сама не знам коя съм вече, коя съм в света и защо и защо е така, дори не бяхме близки никога не го разбирах и той едва ме познаваше и сега вече е твърде късно твърде късно да се поправи и никога не говорехме и никога не попитах „защо не ти пука“ просто не можех и не знам защо се чувствам така и никой не разбира и все тя, все за нея и как се чувства и тя никога не мисли за мен и мислех, че ми е минало не плаках на погребението бях безчувствена и нищо не усещах толкова не на място и дори Лизи се разплака, а аз не можех да плача не заслужавах да плача и се провалих пред него не бях достатъчно добра и той умря и никога не му казах, че го обичам и той никога не ми каза, че ме обича каза, че съм начумерена и мрънкало о господи не мога да го понеса имам нужда да се върне защо няма да се върне искам да го видя пак и мразя го мразя как ме кара да се чувствам толкова ми е зле сякаш се нося без посока толкова е лошо по-лошо отколкото съм си представяла аз съм лъжа толкова съм ядосана, че гневът не иска да иска да ме напусне как може да се чувствам така не знам дори какво би трябвало да чувствам страх ме е толкова ме е страх ами ако мама също умре и баба тя и без това е тръгнала за натам и Тина и Лизи и Люк и Шишко и сега ти. Толкова ме страх, че ще умрат и не мога да им го кажа, защото няма да ме разберат о, Господи не мога да повярвам той ми е баща толкова не е честно

толкова съм уморена не мога дори да го сънувам другите хора сънуват мъртви хора и те се връщат и ги прегръщат и се усмихват и казват, че всичко е наред да сте щастливи и ги обичат и са в някаква бяла стая и аз не мога поне това да направя не ми се е появил в поне един сън не ми казва как е вече твърде късно толкова е типично никога не е около мен, никога не е бил тогава защо ми липсва о Господи помогни ми аз съм виновна... И ако това не е срам.

ГЛАВА 28

Толкова съм полудяла и разстроена, че ужасът на цялата ситуация ми се избистря чак по-късно. Докато думите се изливат, Том ме люлее и ме прегръща. Не ми казва да мълча, потрива ми гърба и слуша. Накрая само казва:

— Хелън, не мислиш ли, че има някои неща, които трябва да си изясниш?

Поклащам глава, защото не знам. Чувствам се засрамена.

— Моля те, подай ми дрехите — казвам сковано. Том се навежда, хваща някаква раздърпана риза от пода и ми помага да я облека. Направо съм изтощена.

— Извинявай — промърморвам, — не знам какво стана.

Той отвърща:

— Няма значение. Но Хелън, все пак може би Лизи, Тина, аз няма да изчезнем. И не бива да мислиш, че не си достатъчно добра. Не знам какво да кажа — ти си страхотна и — в този момент гласа на Том става по-суров, — баща ти е трябвало да ти го каже.

Мило от негова страна. Макар че не съм сигурна, че ми харесва да упреква баща ми. Чувствам се уморена и на път да се разплача отново и казвам:

— Ще имаш ли нещо против, ако дремна набързо?

Том ме целува и аз се свивам на кълбо. Всеки път, като се сетя за нещата, които наговорих, сърцето ми подскача в гърдите като чайка над бурно море. Бях нищо, когато баща ми беше жив, и съм нищо и без него. Какъв е смисълът да ме има? Не съм позитивна енергия. Какъв е смисълът на каквото и да било? Искам да се сгърча и да престана да съществувам. Мога да плача, но няма достатъчно сълзи в света, за да удавят болката ми. Свивам се на възможно най-малката топка, която мога да оформя, и потъвам в мъртвешки сън.

Когато се събуждам, е два без двадесет и умирам от глад. Също така страдам от разцепващо главоболие. Лудостта на деня се връща постепенно в съзнанието ми и се присвивам от срам. Не мога да

превключва на спомена за секса, защото не мога да спра да мисля за бръщолевенето си. Предпочитам да показвам най-първичните инстинкти само за себе си. Включително тъмните дълбоки емоции по отношение на баща ми. Те са лични и твърде интимни, твърде дяволски, за да ги споделям. Как можах да се оставя Том да ги измъкне от мен? Чувствам се, сякаш съм повърнала душата си.

Лежа неподвижно дълго време. Стаята е празна, само Шишко се е разположил на перваза на прозореца. Той ме чува, че се размърдвам, казва „мрр“ и се примъква насам. Сигурно иска нещо. Лежа по гръб и галя Шишко, и си мисля, *о Господи, какво казах!* Чувствам се замаяна, сякаш съм пила твърде много вино, и странно изтощена. Чудя се дали Том си е отишъл и наполовина се надявам, че е така. Но не е. Чувам изблик от смях в хола. Приближавам се на пръсти до вратата, отварям само процеп и разбирам, че говори с Люк. Изглежда говорят за това, кога са издържали най-дълго време да карат кола със затворени очи.

Том успял три секунди, преди да „се предаде“, Люк го бие със седем секунди. Доколкото мога да разбера, и двамата са били тийнейджъри, но все пак! Навличам долнището на някакъв анцуг, влизам на пръсти и казвам:

— Как не ви е срам!

И двамата подскочат и започват да мъкнат неща от сорта на „беше посред нощ“ и „нямаше никой на пътя“, и „карах само с двадесет“, докато вдигам сърдито ръка и казвам:

— Не искам да знам! Можеше да убиете някого!

Не мога да събера сили да гледам Том в очите. Не заради безотговорното му каране, а защото от тази сутрин насам той ме познава разголена във всеки смисъл и това е твърдо ужасно за осъзнаване. Така че вместо това се съсредоточавам върху Люк. Това се оказва грешка, защото той се взира по-отблизо в мен и пита:

— Защо са ти толкова подпухнали очите?

— Без причина! — тросвам се.

За да отклоня по-нататъшни разпити, питам:

— Има ли нещо за ядене?

Том подскача и казва:

— Нека излезем и си вземем нещо!

Аз го поглеждам посърнало.

— В този ми вид?

Той вдига ръка, хваща ме за брадичката и казва:

— Но, мис Брадшоу, вие сте красива! — след което добавя по-сериозно: — Не се поддаваш лесно.

Сбръчквам нос и отвърщам:

— Чакай да си взема обувките и слънчевите очила.

Десет минути по-късно (след като се отбивам в банята в опит да не приличам толкова много на плашило) съм готова.

— Може ли да дойда? — пита Люк.

— Не — отвърща Том безмилостно, — това си е излизане на момиче с момче.

Очите на Люк стават като чинии.

— Какво! — възкликва той. — Ти и Хелън!

Не съм сигурна дали трябва да се чувствам поласкана, или засегната — явно Том не се е похвалил на Люк, че ме е търкулнал. Така че пускам шега:

— Защо си толкова изненадан, Люк? Да не би Том да е над моята категория?

Люк поклаща глава свирепо.

— Не, пич, ти си над неговата.

Приятният комплимент е малко размит от обръщението „пич“. Не искам да връщам феминизма назад, но все пак предпочитам да ме наричат „скъпа“. Въпреки това отвърщам галантно:

— Люк, много мило от твоя страна — макар и да съм гладна и уморена от размяната на реплики.

Том отвърща ведро:

— Люк, много мило от твоя страна.

Люк му показва среден пръст. Изпитвам облекчение, когато Том казва:

— Готова ли си?

Навън е мразовит зимен ден, но ние крачим бързо към Голдърс Грийн, купуваме четири кифли със сирене крема и пушена съомга и караме към Пиреновия парк. Изяждам първата си кифла в ръждивата хонда Сивик ЕХ на Том.

— Нали не си я кръстил? — питам подозрително.

— По дяволите, разбира се, че не съм — отвърща той. — Това е като да кръстиш пишката си!

Хиля се. Говорим за идеалната кола за всеки един от нас.

— Не си падам кой знае колко по колите — казвам, — но ако имах пари, щях да имам Ягуар тип S. Кола с бузки. Но единственият проблем е, че изглеждат малко клаустрофобични.

Том отвърща:

— Значи ти изобщо не си от придирчивите, а?

Том също си падал по ягуарите, но му опротивели, когато братовчед му на тридесет и две си купил XJ8.

— Това какво е? — питам аз.

Той отвърща:

— Нали се сещаш, от тези големите луксозните с дървен интериор. Той се фукаше за предното окачване и внезапно сестра ми замечтано се обади: „таааатко кара Ягуаар!“ Тя направо ме убива. Просто казва подобни неща ей така. Страшно ми харесва! Братовчед ми млъкна. Мисля, че тя му развали кефа.

Аз се изхилвам и казвам:

— Ами тези големите са за петдесетгодишните, нали?

Том хъмка:

— Да, но все пак са си от класа.

За момент млъкваме, като разсъждаваме върху недостижимото.

— Как мислиш, кое е по-зле — питам аз, — хонда Сивик или тойота Корола?

Том свива рамене.

— Ми те и двете са един дол дренки!

Вием от смях (макар че аз потупвам таблото на хондата и казвам „горката кола“), докато Том потегля.

Пиреновия парк всъщност е безразборна комбинация от зелени полянки, плъснати в центъра на елегантния северозападен Лондон. Харесва ми, защото обикновено са избуяли и занемарени и определено нямат толкова комерсиален вид като Хемпстед Хийт. Отиваме до една дървена пейка, като стискаме кифлите и продължаваме да говорим за идеалните коли. Небето е бледосиньо, с ята от облачета и дъхът ни се превръща в пара в сухия въздух. По пътеката има замръзнали локви и аз ги ръчкам с крак да разбия леда. Сядаме на пейката, ядем кифлите и гледаме хората, които разхождат кучетата си — едно кафяво куче ни разсмива, защото влачи задника си по тревата, докато собственика му крещи:

— Бренди! — и се преструва, че не го познава.

— Толкова е спокойно — въздишам аз.

— Мхм — казва Том с уста, пълна е кифла. — Дай целувка.

Целувам го целомъдрено по бузата.

— Носът ти е порозовял — казвам.

— Толкова е студено, че не го усещам — отвръща той.

Свършвам кифлата си и той ме притиска към себе си. Гледаме пейзажа. Бледо небе, голи дървета, замръзнала земя, тишина. Покой. Въздишам. Един уловим момент щастие. Започвам да си мисля, че може би наистина имах нужда да разкажа на някого за татко и се чудя на това, колко е лесно с Том, колко непретенциозно и леко е всичко, какво невероятно чудо е той в леглото, когато той разваля момента, като казва:

— Хелън, за това, което ми каза за баща ти. Знам, че ти е трудно да говориш за мъката си, но ти беше и си толкова тъжна. И си помислих, че може би се самонаказваш за нещо, което не е твоя вина и може би ще ти бъде от полза да...

Не, не, не, не, не, не, не, не.

— Не, недей! — тросвам се, по-остро, отколкото исках. Том млъква. Колебая се. След което добавям:

— Мило от твоя страна...

Този път Том ме прекъсва. Гласът му издава раздразнение:

— Хелън, това не е проява на благотворителност от моя страна, това не е някакво превзето упражнение по святост да ме накара да се почувствам по-добре, може да ти прозвучи глупаво и невероятно, но аз те харесвам и бих искал да си добре, но не мисля, че някога ще бъдеш нещо друго, освен потиснатата, ако продължаваш да отричаш чувствата към баща ти и това какъв е бил и продължаваш да си губиш времето със загубеняци като Маркърс, няма смисъл, защо да се правиш на мъченица, ка...

Скачам от пейката и изкрещявам:

— Престани! Престани! Не разбираш!

И откъде, по дяволите, знае за Маркърс? Том млъква. Изглежда буреносен. Поемам си въздух дълбоко, сядам отново и го потупвам по крака.

— Извинявай — казвам.

После питам сърдито:

— Откъде разбра за Маркърс?

— Трябва да съм идиот, за да не се досетя.

Дъвча устни. После казвам:

— Беше толкова отдавна и само веднъж. Грешка. Извинявай, че извиках. Прости ми. Добре съм, не знам какво ми стана — ха! — искам да кажа, не знам защо се разстроих толкова тази сутрин или по-скоро знам — и тук за момент изваждам сърцето си и го излагам на показ, за да демонстрирам степента на моята искреност — разстроих се, защото баща ми почина и е странно, но най-вече защото всъщност съм сигурна, че беше, защото, ами, изхвърлят ме и няма къде да отида. И просто това е още стрес на върха на всичко друго.

Това признавам, е един мой лош навик. Не казвам какво искам направо, както прави Латиша например. Намеквам. Намекването знам не е най-смелият начин да поискаш нещо. Но поне, ако намекнеш и те отхвърлят, отказът е лесен за замазване, а не изпепеляващо обиден. Докато ако попиташ направо и ти откажат, унижението е осезаемо, подобно на гол човек, който тича през футболното игрище. Както и да е, Том не може да не схване намека, освен ако не е пълен идиот и ако ме харесва толкова, колкото твърди, ще ми се притече на помощ като ангел пазител и ще предложи аз и Шишко да живеем в неговия апартамент. Замълчавам. Том не казва нищо. Той какво, да не би да е тъп? После той се обажда (и определено усещам полъх на студенина).

— Нали майка ти каза, че можеш да живееш с нея, докато си намериш ново място?

Отвърщам сърдито:

— Да, но нали я видя, тя е кошмар! И съм на двадесет и шест! Не мога да живея с майка си и баба си, за Бога!

Очаквам Том да разбере, но той продължава да се преструва на тъп. Отвърща ми троснато:

— По-добре е, отколкото да останеш на улицата. Не можеш ли да си потърсиш друго жилище под наем?

Когато казва това, вече изгубвам контрол.

— Закарай ме обратно до нас! — извиквам.

— Добре, щом така искаш — изръмжава той. Мълчаливо крачим обратно към колата. Всички тези приказки и не могат да ми помогнат, когато наистина имам нужда. Знаеше какво искам да кажа. Не говорим, само веднъж Том се обажда:

— Ако ме питаш, ще ти се отрази добре да постоиш при майка ти — можеш да ѝ кажеш някой от нещата, които ми каза.

— Не те питам! — изревавам в отговор.

Спирачките изскърцват, когато спира пред апартамента на Маркъс. Изскачам, като изплювам едно „Чао!“ и тръшвам вратата. Том стиска челюсти и отпрашва с цялото достолепие и скорост, което може да произведе хонда Сивик EX F-reg. Което, забелязвам със злобно задоволство, не е много.

Влизам, затварям вратата, извиквам „по дяволите“ и виждам Маркъс, който крачи ядосано към мен. Той реве:

— Вече прекали! Край, край, край!

Неангажирано гледам гневния му прогрес. Днес, мисля си, е наистина забележителен ден. Не чувствам нищо. Изкрещявам с най-пискливия си глас (и в това отношение наистина съм се метнала на майка си):

— Какво има, голямо пискливо бебе такава?

Лицето на Маркъс полилавява. Той продължава да вилнее:

— Как смееш да ми говориш така, ти злобна малка крава такава! Шибаната ти котка донесе гълъб! Огромен шибан гълъб, който пърха в кухнята ми и сере навсякъде!

Колкото и да мразя птицеловните навици на Шишко, изревавам в отговор:

— Нищо не разбираш, голям дебел глупак, гълъб от котка е подарък! Донесъл ти е подарък!

Маркъс скърца толкова силно, че гласът му прекъсва:

— Отне ми два часа да го хвана! Два часа! Трябваше да съм на фитнес!

Аз изписквам:

— За какво! Да си направиш мускулите още по-големи и онова мускулче още по-малко ли? — това ми се струва смешно и започвам да се кикотя.

Маркъс размахва тлъст юмрук в лицето ми и изръмжава:

— Искам да се махнеш още тая вечер! Чуваш ли ме, тази вечер! И тази шишкава котка също — защото, ако го хвана, знаеш ли какво ще направя? Ще стъпя върху дебелията му оранжева глава и ще я размажа на пихтия!

Казвам с глас, който прелива от сарказъм:

— Хей, големия мъжага! — и после с нормалния си глас добавям: — Маркърс, познай! Не ме плашиш. Ти и заплахите ти. Крещи колкото си искаш. Безсилен си. Импотентен.

Това е истина и той го знае. Не може да ме докосне повече. Минавам покрай него. После изваждам Шишко от гардероба на Люк (това е любимото му скривалище, тъй като е пълно с топли меки мръсни дрехи) и го отнасям в спалнята си.

— Ангелче — казвам, — събирай си нещата, изнасяме се.

Шишко се съглежда в огледалото и изсъсква. Не ми се иска да го призная, но е тъп като дъб. Предполагам, че той е предупреждение да не раждам деца.

Обаждам се на майка ми и я питам дали има нещо против да се нанесе тази вечер. Тя отвърща:

— Оу! Добре. Но не знам къде ще спиш. Няма легло в кабинета, Флорънс е в стаята за гости.

Отвърщам:

— Мога да спя на канапето в хола.

Тя млъква за момент. После казва:

— Но аз и Флорънс гледаме „Повелителят на конете“.

Въздишам и отвърщам:

— Ами няма да си легна, докато не го догледате, става ли?

Умиротворена, тя отвърща:

— Добре.

Затварям телефона. Облягам глава в ръцете си и си мисля: „Само ако майка ми си беше взела котка, всички щяхме да си спестим много тормоз“.

ГЛАВА 29

Ами ако на некролога ми пише, че съм имала дарбата да се провалям във всичко, с което захвана? Мисълта ме човърка, докато чета статия за някой си господин Кейн в Дейли Експрес.

Според прокурора: „Господин Кейн, когото не обявили за издирване, бил срамежлив, интровертен самотник и май имал дарба да се проваля във всичко, с което се захваща“.

Качвам се в метрото и изречението не излиза от главата ми. Дарба да се проваля в почти всичко. Какво ужасно наследство! Тормозя се, защото усещам, че и аз поемам по същия път.

Живея с майка си и баба си, а и двете предпочитат Робърт Редфорд пред мен. Твърде слаба съм, за да живея сама. Все още се занимавам с проучването за дезодорантите. Том ме мрази. Нямам нужния набор от най-необходими дрехи. Унищожили сме озоновия слой. Имам петно на стомаха, което ме сърби, вероятно е ухапване от бълха. Току-що горски пожар някъде на юг е изпепелил милиони дървета и това отменя значимостта на факта, че миналата седмица дадох всички непотребни вестници на вторични суровини. Вероятно в Земята ще се блъсне метеорит. Не мога да търпя дрехите, които съм облякла. Някой трови делфини. Аз се боя от агенти на недвижими имоти, затова съм обречена да живея с майка си и баба си. Косата ми е сплескана, сякаш е залепена за главата си. А никой даже не забелязал, че господин Кейн го няма. Докато стигна до работа, изпадам в лошо настроение.

То изобщо не се подобрява, след като се връщам от тоалетната и Латиша с глас, силен като звука на Конкорд при излитане, вика:

— Хелън, обаждане за теб от „Местната служба по психиатрична помощ“.

Замръзвам и широко отварям очи (както и целият офис), а Латиша сладко нарежда:

— Да ти го прехвърля ли?

Гледам я ядосано и отвръщам:

— Щом се налага.

Тя се хили самодоволно. Решавам да ѝ изиграя номер с поканата за коледния бал на дебютантите и да променя правилата за обличане от „официално вечерно облекло“ на „маскирани като пчелари“.

Грабвам телефона.

— Да? — съскам, като закривам с ръка слушалката.

— Хелън Брадшоу? — казва топъл глас. — Съжалявам, че ви безпокоя в работата, аз съм Клиф Мичъм и се грижа за майка ви. Надявам се да ви е предупредила, че ще се обадя! — преглъщам. Неблагоразумието му ме изпълва с гняв. Той добавя: — Колежката ви нямаше да ме свърже, ако не се бях идентифицирал. Но може да отложим разговора и за друг път, ако искате.

Прощавам му и си казвам, че в поканата на Латиша ще пише още: „Моля, донесете си собствен кошер.“ Въздъхвам и казвам:

— Ще бъде ли удобно да се обадите по обяд? — удобно му е, колкото и да е вбесяващо за мен.

И той се обажда пак.

За щастие, Латиша има „делови“ обяд в Айви и целият офис се изпразва. Очаквам Клиф да прескочи любезностите и да дава по същество, но на него очевидно му се бърбори.

— Значи сте журналист? — започва той. — Колко вълнуващо! Интервюирате ли много известни хора?

— Хиляди — отговарям, като едва сдържам смеха си.

Клиф е толкова завладян от бляскавата представа за професията ми, че си измислям три звезди, с които съм се срещала ексклузивно, за да не го разочаровам. Интересът му ме поощрява, аз се впускам в подробности: защо Деми ми е разказала са трудностите в брака, преди да ги сподели с Брус, когато се усещам, че съм се увлякла и трябва да спра.

— Както и да е, стига за нея. Тя не обича да я обсъждат. Какво мога да направя за вас? — питам учтиво.

Клиф се връща в сивата реалност и ми казва, че за него е важно да разбере майка ми, връзката ѝ с баща ми и това каква промяна е настъпила след смъртта му.

— Но аз мислех, че вече сте говорили за тези неща — казвам. Обяснява ми, че освен нейните впечатления за него, е полезно да чуе и моите. Изричам най-невярната за годината фраза. — Тя е ту добре, ту зле.

Той мълчи и аз добавям:

— Опитах се да положа грижи, но на нея ѝ липсва татко — спирам. Никаква реакция.

После Клиф небрежно казва:

— И как се грижехте за нея?

Казвам му за готвенето, за разходките до галерията, за заниманията по рейки и вечерята, за изслушването, за това как съм накарала Вивиан да я покани на вечеря.

Клиф възкликва:

— Леле!

Вече съм се задъхала от приказки, но той сякаш не забелязва. Задава ми още около деветдесет въпроса, свързани с майка ми. Исква да знае кой според мен е силният в отношенията ни. Исква да знае чии нужди са по-важни. Исква да знае всичко, което нямам желание да му казвам.

После пита:

— А какво става, когато вие имате нужда от грижи?

Слисана съм.

— Не разбирам — казвам.

— Ами, когато вие имате нужда от майчина грижа, какво става тогава?

Въпрос, който щеше да е много по-уместен, ако бях на четири. Отговарям кратко:

— Нещата не стоят така.

Чувам как Клиф силно си дръпва от ръчно свита цигара.

— Разбирам — казва той с неопределен тон. Кашля, извинява се, после съобщава, че от утре майка ми ще има часове в клиниката и той ще се радва да посетя поне една от сесиите ѝ.

— С удоволствие — излъгвам, — но се боя, че не мога. — Работа — обяснявам.

Предлага ми да си помисля.

— Да, разбира се — казвам оживено, — нещо друго не ви ли трябва? — казвам го като шега, с която искам да го прогоня. Той

обяснява, че ще му бъде полезно да разбере семейството „като цяло“.

Кимам, казвам „ъхъм“ и всъщност се чудя с какво се занимава в свободното си време, когато ме пита как се е променил животът ми след смъртта на баща ми. Изведнъж главата ми е празна. Мисля за след оргазмения си пристъп и ме обзема вътрешна паника. Сърбят ме ръцете да тръшна слушалката и да изляза. След цяла една минута Клиф казва:

— Усещам, че ви е трудно да говорите за чувствата си.

Сигурно е отворил „Психиатрия за начинаещи“ на седма страница. Отговарям хапливо:

— Нищо не чувствам — и е почти вярно. Клиф, колкото и да е невероятно, мълчи. Аз запелтечвам: — Бях твърде заета в работата, както и с майка ми — Клиф продължава да мълчи. Сякаш говоря с камък. Ей, може би все пак той наистина е Клиф^[1]. — Оттогава тя много се разстрои, разбирате ли.

— Какво? — пита той.

— След смъртта на баща ми — прекъсвам го. За какво, по дяволите, си мисли, че мога да говоря, за отпадането на любимия й отбор ли? — Тя си срязва вените! — възкликвам.

Клиф май очаква подробности и му казвам какво се е случило, макар да съм сигурна, че майка ми е разказала надълго и нашироко. Пояснявам, че вечерта на рязането на вените е единственият понеделник, в който не сме били заедно и разбира се след случилото се никога повече няма да пропусна този ден отново. Не искам пак да ме обвинят в немарливост към родителите.

Но когато приключвам, Клиф казва:

— Доста време сте посветила на майка си.

Кимам, но се усещам, че той не вижда.

— Ами сега има нужда от мен — казвам.

Клиф отново млъква. Господи, не бих искала да съм му гадже! Шегувам се:

— Обръщам гръб за миг и бам! Дялка си вените! — не е най-остроумната ми шега и Клиф не се смее. Казва, че според него майка ми се е опитвала да ме принуди да се грижа за нея.

— Но аз се грижех! — скърцам със зъби. Пределно ясно ми беше, че ще стигнем дотук.

После казва, че според него тя се е опитала да ме накаже, че не съм била там.

— Тук сте прав — казвам кисело.

— Но Хелън — казва той, — ами вашият живот?

Разговорът бързо ми дотяга. Прилича на глупава викторина без паричната награда.

— Какво за него? — казвам аз остро.

— Не можете да живеете само за майка си — отвърща той.

— Не, но... — тръгвам да казвам, после се спирам за момент, — аз не живея само за нея. Тя се нуждае от мен. Както и да е, нямам друга работа, а тя си няма никой друг — казвам сърдито.

— Има себе си — отговаря той.

Искам да коментирам нелепото му твърдение, когато той добавя, че не е здравословно, нито нормално една майка да е толкова зависима от детето си — дете. По-голяма съм от него, задник такъв! Клиф казва, че колкото повече ѝ ходя по свирката, толкова по-зле ще става.

— Просто не помага — заключава той.

— О, значи вината е моя!

— Не, не е твоя — тихо казва Клиф, — ти не си отговорна за поведението на майка си. Отговорна си само за своето. Единственото, което можеш да направиш за себе си и майка си — в този ред — е да я оставиш да се научи да се справя с тъгата си.

Лесно му е да го каже, като си седи в клиниката, пуши си смрадливите цигари и никога не е изпитвал гнева на Сесилия Брадшоу, когато нещата не стават както иска тя.

— Значи да не ѝ обръщам внимание, така ли, докато не скочи през прозореца? — казвам саркастично.

Клиф, който се оказва не по-чаровен от зловонен дъх, признава, че да устои на исканията на майка ми е като хазарт. Но също казва, че ако винаги съм на линия, никоя от нас няма да „напредне особено“. Не съм сигурна, че ми харесва всеобхватния характер на това последно изказване.

— Какво искаш да кажеш с това? — казвам надменно.

Клиф кашля.

— Ако не можеш да пребориш болката, най-лесното, което можеш да направиш, е да я върнеш в кутията. Когато някой се тревожи за болката на другите, той се разсейва от собствената си.

Чувствам се неловко и сковано казвам:

— Не зная за какво говориш.

Клиф се колебае, после сменя темата.

— Оки-доки.

Обзалагам се, че не използва този език и пред най-добрите си приятели.

— Хелън, разкажи ми малко за отношенията с баща ти — казва той с меден глас.

Кисело отговарям:

— Какво има за казване.

Клиф чака.

— Ами например какво обичахте да правите заедно? — подсказва той.

— Нищо особено — казвам.

Анализирай това, задник такъв! Така съм свила рамене, че са на нивото на очите ми. Поглеждам часовника. Божичко, говорила съм с този човек трийсет минути! Няма ли собствен живот? Изчовърквам мистериозна зелена коричка изпод левия си палец и казвам:

— Виж, трябва да затварям. Искам да си взема сандвич. Както и да е, мислех, че ще говорим за майка ми.

Клиф спира. Чувам как щрака със запалката си. Подозирам, че ще каже нещо помпозно, както и става.

— Хелън — казва той, — когато някой умре, се отваря вратата на стая, пълна със скръб. А може би има и други стаи и ако събереш кураж, можеш — да погледнеш и по-нататък. Някои хора отново затварят вратата.

После започва да говори за „финала“ и пита дали има още нещо, което искам да споделя — няма.

Гледам в нищото в продължение на десет минути, след което започвам да звъня на агенти на недвижими имоти.

---

[1] Cliff, от английски — скала. — Б.р. ↑

ГЛАВА 30

Тази сутрин обобщих всичките си любими спомени и установих, че имат едно общо нещо помежду си — храна. Сещам се как отидохме на гости и поисках от домакините плодова салата, „но само от череши“ и те ми дадоха! Сещам се как ядох яйце на един ферибот и не можах да го изям цялото — магично, безкрайно яйце; как бабата на Мишел ни купува комикси и по шоколадче на всяка; спомням си една праскова в Испания, голяма колкото топка и как кожата ми мирише на карамел. Спомням си как прочетох надписа на пакета с извара — „Ниско калорично сирене“ — и попитах с изненада: „Мамо, как може сиренето да бъде ниско?“ и тя се разсмя. Всички тези вкусни спомени.

Но най-добрите ми спомени, свързани с ядене, се въртят около Коледа: как помагам на майка да приготви кекс с боровинки за класа и как аз огребвам купата; как в училище изрязваме и печем човечета с джинджифил; как се тъпча с бонбони Куалити стрийт (без лилавите), докато ми призлее. Как си поръчах шест печени картофа, а изядох само три и баща ми бе в добро настроение и си спести възклицанието: „Очите ти са по-големи от стомаха!“.

Беше забавно с татко по Коледа. Пропълзляваше в стаята ми късно на Бъдни вечер и пускаше натурален шоколад с портокал в чорапа ми (предпочитах млечен, но той нямаше как да знае). Отивахме до градинския център и избирахме елха, аз вдишвах свежия аромат и той казваше неща от сорта на: „Това си е пладнешки обир!“ или „Ама че странна форма“. На себе си купуваше пура, а на мен — пакет сладки пурички, които изпушвахме в колата на път за вкъщи. Естествено тази традиция секна, когато станах на седем, но днес се сещам за нея и ми се приисква да го измъкна от гроба му.

Боя се от Коледа без него, както и майка ми.

По разбираеми причини доброжелателството на Вивиан не стига дотам, че да покани Сесилия на коледна вечеря. Още повече сега, когато баба Фло е неизменната подправка към ястието (а тя е за

купоните като миксоматозата за зайците). Зная, че майка ми е обидена, защото на закуска обявява:

— Тази година няма да празнувам Коледа, ще си остана в леглото, така че не очаквай никакви подаръци!

Преставам да храня Шишко с пастета от пуйка и пилешки дреболии и възкликвам:

— Но, мамо, не може да не празнуваме Коледа! Даже Мишел празнува Коледа!

Майка ми ме прекъсва:

— Бащата на Мишел е още жив!

Тръгвам да кажа: „Виж, зная, че ти е тежко“, когато се сещам за Клиф как щракаше със запалката и спокойно казвам:

— Аз съм жива. Баба е още жива. Какво ще кажеш да спретнем кекса, който правехме заедно?

Майка ми с трясък оставя чашата си чай.

— Не ми пука за тъпия кекс! Не е същото без мъж в къщата! — и всъщност е права. Няма нито една пишка, скрита в панталон.

— О, мамо — казвам тъжно — зная, че е така! Но защо да не си направим една тиха Коледа, само ние трите? — тя издава долната си устна напред, вероятно го е прихванала от някое от децата. Толкова е смешно: изражение на четиригодишно дете върху лице на петдесет и пет годишна, че трябва да прехапя езика си, за да не се разсмея.

— Не ми се занимава — казва тя предизвикателно.

— Мамо — питам, — дали има нещо общо с това, че днес ще ходиш до клиниката?

Тя изръмжава:

— Не. Има общо с това, че не искам да имам нищо общо с Коледа и отказвам да ходя на коледен пазар. Отказвам!

— Добре, Скруч — казвам сериозно, — тогава аз и баба ще празнуваме сами, нали?

Баба Фло, която тъкмо се е домъкнала с грейката си топла вода, вдига рамене и промърморва:

— Няма нищо за празнуване.

Чувствам се глупаво, че съм разчитала на подкрепата ѝ. Тя няма склонност да помага нито на хората, нито на себе си. Спомням си миналата Коледа, когато в изблик на благосклонност купих билети за „Клетниците“ (не бях сигурна за какво се разказва, но звучеше добре, а

се чувствах виновно, че не я бях виждала от шест месеца). Понеже в този ден бях на работа, предложих да се срещнем във фойето на сградата. Звънна ми към 5:45 и съобщи, че не може да дойде, сякаш казваше: „Ако нямаш време да дойдеш да ме вземеш, какъв е смисълът да ходим?“ И това от жена, която пътува с автобуси още от времето, когато са били измислени!

Поглеждам към баба Фло: грозните ѝ черни обувки, бежов клин, сивата рокля и опаловата брошка, на която се крепи вратът ѝ, и се чудя дали изобщо някога е била щастлива. Наистина се чудя.

— Мами — казвам, — кога мислиш, че си била... че си била най-щастлива?

Измършавялото лице на баба Фло изглежда по-безцветно от обикновено.

— В деня на сватбата си — казва тя.

— Разбира се — промърморвам, — е, сега отивам на работа, ще се видим по-късно.

Припкам през вратата и се упреквам за безкрайната си глупост. Баба Фло се омъжила за дядо Джералд на осемнайсетия си рожден ден, две седмици преди Хитлер да нахлуе в Полша. Седмица след обявяването на войната мобилизирали дядо Джералд. Два месеца по-късно, по време на учение, една мина го разкъсала на парчета.

Мисля, че баба Фло е върнала скръбта в кутията.

Все още разсъждавам за това, как баба ми е била лишена от любимия си, преди той да има възможност да прояви храброст и да се бори с врага, когато Мишел се обажда да ми каже, че с Маркър са се сгодили. Точните ѝ думи гласят:

— Мисля, че ти си била последната му бройка.

Предполагам, че в този момент все още мисля за останките на дядо ми, пръснати из полето Салисбъри, защото, когато си възвръщам способността да говоря, вместо: „Искаш ли да ви препоръчам знахар, който бае за уголемяване на пениси?“ казвам, че се радвам и се надявам да са щастливи. Гласът ми е висок и тънък, но се надявам, че не звучи истерично. Мишел, която очевидно се е настроила за бурна караница е изненадана и едва възкликва:

— О!

После добавя спокойно:

— О, да! Благодаря. Надявам се и ти да си щастлива с онзи тип, макар и да е пълен идиот. Унищожи ризата на годеника ми. Беше Армани!

Не мога да се сдържа и казвам:

— Мишел, знам я ризата — подарък е на Маркърс от майка му, която я купила от верига за конфекция. А Том не е идиот. Както и да, вече не сме заедно.

Та-дам. Мишел наостря уши като динго.

— О — казва тя, — и защо така?

Аз и голямата ми уста. Кратко отговарям:

— Не се получи — Иван Грозни няма да тържествува върху мършата на трагичния ми романс.

— Стига бе! Защо? — иска да разбере тя.

— Мишел — изграчвам, — нямам намерение да го обсъждам.

Тя пуфти и казва:

— Добре, успокой се — следва пауза, преди шепнешком да попита:

— Ударил ли те е?

Аз крещя:

— Да ме удари! Ти луда ли си? Та той е ветеринар!

Мишел е нервирана.

— Тогава какво се е случило? — придумва ме тя.

Ама че е нахална! Упорита като хрътка, която души нечий скут.

— Казах — отвърнах непоколебимо, — не искам да го обсъждам.

Мишел ме прекъсва:

— Очевидно криеш нещо от мен!

Правя гримаса и лукаво казвам:

— Е, Маркърс подари ли ти годежен пръстен?

Тя гордо отвърща:

— Ще го водя, искам да кажа, той ще ме води в Тифани днес следобед — усмихвам се при мисълта, че Маркърс ще трябва да се грижи за семейство.

— О-о — казвам, — щастливка!

Сценарият ми напомня за любимия виц на баща ми: онзи, където госпожа Голдблат пътува в самолет и човекът до нея се възхищава на огромния ѝ диамантен пръстен. Да, красив е, казва госпожа Голдблат, но за жалост този красив диамантен пръстен върви с проклетие —

господин Голдблат. Лично на мен не ми е бил смешен, но сега ми се струва подходящ. Зная, че Мишел няма да разбере правилно въпроса и въпреки това я питам:

— Мишел, влюбена ли си в Маркърс?

Мълчание. Следва нервен смях и злорадните думи:

— Ти ревнуваш!

С безразличие отбелязвам:

— Не бих казала — но Мишел настоява, а на мен ми е все едно и не ми се спори, затова оставям нещата така.

— Винаги можеш да се върнеш при Джейсън — казва тя злостно.

— Джаспър — ахвам, тъй като накрая ме уцели на слабо място.

— Мишел, няма да се върна в онази мътна локва. Повярвай ми! Както и да е. Добре съм си сама.

Мишел ме обявява за лъжкиня и добавя, че сватбата ще бъде „в тесен кръг“ и да не се обиждам, ако не получа покана.

— Мишел — казвам, преди да изрежа това раково образувание от живота си завинаги, — нека спрем дотук.

Никой от четиримата агенти на недвижими имоти, с които се свързах, не ми се обади. Това не е особена изненада. Когато позвъних в „Джей Ай и Санс“, в Кентиш Таун, един хлапак попита:

— Е, кво търсиш?

Обясних му, а той:

— Ходила ли си в офиса ни на Съри Кийс?

Отговорът от Уайдбой Естейтс беше:

— Най-евтиното, с което разполагаме в момента, е за 200 000.

От Гитфингър Пропъртис се поинтересуваха:

— За седмичен наем ли говорите? О! За купуване!

Най-учтиви се оказаха от „Сначит и Ко“ откъдето заявиха:

— Нека ви свържа с колегата, който се занимава с апартаменти, тъй като аз се занимавам само със сделки на стойност над 300 000 — после ме сложи на изчакване, докато линията не прекъсна.

И така, когато Лизи, която вчера целия ден беше на снимки „изгаря от нетърпение“ да чуе новините ми и предлага да обядваме заедно, веднага го използвам за извинение да отложам издирването на

апартаменти. Едва след като приех поканата, осъзнах, че не съм в настроение за приказки.

— Кажи ми всичко — настоява Лизи, — без да пропускаш нищо!

Хапя устни.

— Ще се разочароваш — казвам.

Натъжава се.

— Защо? — вика тя и прелива от искрена загриженост.

Бърча нос и казвам:

— Том и аз спорехме и аз му се развиках.

Наистина. Става ми неприятно, като си спомня как се бях вбесила. Лизи пита веднага:

— О, не! Защо? За какво?

Казвам ѝ. Или по-скоро избирам онова, което искам да знае. Скривам за разплисканата гадост, която изригна от мен като кръв от срязана артерия. Предпочитам да не вярвам в случилото се, исках да избледнее. И така, правя дисекция на истината и представям на Лизи само остатъците. Тя се разкъсва. Отчасти, защото не може да говори лошо, за който и да е, но също, защото представям Том в тъмни краски.

Накрая тъжно казва:

— Какъв ужасен срам! А изглеждаше толкова мил, вероятно не е искал да става така. Въпреки че не е хубаво да критикуваш родителите на другите. Особено, при положение че баща ти е бил толкова мил човек.

Съвестта ми, която през повечето време спи, сега ме сръчква и аз промърморвам:

— Не беше виновен само Том. И аз хленчех за татко. Не особено лоялно от моя страна, нали?

Лизи разсейва мрачното ми настроение с едно безгрижно:

— Не бъди толкова безпощадна към себе си! Всички понякога се оплакваме от родителите си — зная, аз го правя през цялото време. (Лизи много рядко споменава майка си, а винаги превъзнася баща си.)

Въздъхвам.

— Права си — казвам. — Не можеш да казваш на хората какво да правят. Назидателно е.

Лизи, която отчаяно драпа за щастлив край, казва:

— Сигурна ли си, че не е проявил интерес?

Спомням си как Том ме сряза за апартамента, но съм твърде огорчена да го споделя с приятелката си.

— Абсолютно! — оплаквам се.

Лизи мълчи.

— Сигурна ли си, че не можете да закърпите нещата? — казва после.

Отговарям:

— Това не беше дребно глупаво спречкване, Лизи. Беше сериозна кавга.

Тя обезсърчено казва:

— Тогава вероятно е най-добре да оставиш нещата за известно време.

Кимам и нямам търпение да сменим темата, преди да ме атакува с други въпроси. Но всяка тема, за която се сетя, е преградена с огромен знак: „Не влизай“. Не ми се ще да обсъждаме живота в Мусуел Хил, защото може да се стигне до разкъсани на парчета дядовци или психиатрични сестри. Нямам желание да я питам за Брайън, защото пак можем да опрем до Том. Предпочитам да не споменавам Мишел, защото настръхвам, като се сетя за Маркърс и синдрома за бащата фантом. Главата ми е една голяма задръстена улица. Успявам да кажа:

— Лиз, мислиш ли, че задушавам майка си?

Вместо да отговори, Лизи стиска ръката ми, предполагам, за да ми даде знак, че ме е чула, и изкрещява:

— Тина! Тина! — проследявам погледа ѝ и виждам Тина, която се шмугва в един магазин за обувки.

— Да я поканим да обядва с нас! — възкликва Лизи и се втурва след нея.

Де да беше истинска историята за „Гигантските дървета“^[1], мисля си. Сладката Лизи щеше да пасва идеално.

— Ще ви изчакам отвън — казвам.

След секунди Лизи се появява с Тина под ръка.

— Божичко! Какво се е случило с носа ти? — зяпвам аз.

Лизи отговаря вместо Тина:

— Опитвала се да вземе кутия печен боб от последния рафт и тя паднала върху нея. Горката!

— Боли ли? — питам.

Тина клати глава. Усещам, че не е особено щастлива, че ще обядва с нас. Лизи също се чувства неловко, защото се опитва да разведри обстановката:

— Е, това само доказва, че консервираната храна не е полезна!

Никой не се смее. Всички сме в лошо настроение. Тина сякаш е дала обет за мълчание, а аз смятам да питам Лизи за уикенда, да не би тя да ме изпревари с въпрос за моя. И правя нещо глупаво — откъвам парченце червено цвекло от чинията на Лизи, слагам го на носа си и казвам:

— Кой е това?

Лизи мълчи. Тина ме поглежда, аз също и ме шокира отвращението в очите ѝ. Махам цвеклото от носа си и промърморвам:

— Лоша шега, съжалявам.

Тина хладно казва:

— Винаги така казваш, но изобщо не се променяш, нали? Като стар развален грамофон си.

Зяпвам с отворена уста.

— Мамка му! Не съм искала да те обидя! Какво става с теб? Толкова си агресивна! Вече не мога да кажа нещо, без да ми скочиш!

Виждам, че Тина е разгневена, но продължавам:

— Откакто на сцената се появи безценния Ейдриън, само Ейдриън, Ейдриън, ние вече не сме достатъчно добри за теб!

Тина удря с юмрук по металната маса и Лизи и чиниите подскочат едновременно.

— Ти, момиче не си в ред! — изръмжава тя — Зла си! Какво има този път? Том? Джаспър? Маркърс? О, извинявай, загубих му края.

Кипя от гняв и процеждам:

— Не, всъщност няма нищо общо с мъжете. Става въпрос за баща ми. — Поне веднъж казвам пълната истина.

Очаквам, че това ще я затапи, но тя изръмжава:

— И други подобни! — после скача и изсъсква: — Не размахвай баща си като емоционален железен лост срещу мен, Хелън! Никога не си го харесвала! Достатъчно време ни будалка! Имай поне малко уважение, остави го да почива в мир!

Това несъмнено е най-гадното нещо, което някой някога ми е казал. Мишел дори и в най-дръзките си мечти не се е доближавала до това. Това, че Маркърс ме нарече курва, е нищо работа! Яростта ми е

толкова жестока, че ми идва да фрасна Тина през лицето. За щастие, тя си омиа крушите, преди да успея да свия юмрук. Толкова съм изумена, че не мога да погледна Лизи. Сядам, треперейки. Смачквам салфетката си на топка и се чудя как стигнахме дотук. Поемам големи глътки въздух, но не мога да се успокоя. После усещам мек допир върху гърба си и Лизи нежно казва:

— Добре ли си? — кимам и махам ръката ѝ. Тя шепне:

— Тина не искаше да каже това.

Излизам от вцепенението и казвам:

— Да, обаче го направи. И хич да не си мисли, че ще тичам да я гоня този път, защото приключих с нея.

Хрумва ми неканената мисъл, че тази седмица вече съм загубила четирима приятели и познати — а предстоят още сряда, четвъртък, петък и събота.

Лизи дълбоко поема въздух и казва:

— Не мисля, че Тина е щастлива. Въпреки Ейдриън. Иначе не би изрекла онези думи.

Вдигам рамене.

— Няма значение.

Лизи упорства:

— За това, което каза за баща ти... ами, първо, твое право е да чувстваш това, което чувстваш. Дори и да не сте били толкова близки, в което не вярвам. И второ — може би рейки ще ти помогне?

Разсмивам се и се чудя — ако някой луд ми отреже крака с брадва дали Лизи ще предложи да го целуне, за да ми мине. Опитвам се да звуча весело и казвам:

— Лизи, знаеш, че не обичам, когато хората се занимават с мен.

Тя отговаря:

— Е, не зная...

Напомня ми как аз се опитвах да изкуша Шишко да излезе от мястото за бойлера с купа сос от риба тон. Чувствам се малко по-спокойна и промърморвам:

— Споменах татко, за да накарам Тина да се чувства зле. Права е. В гадно настроение съм.

Лизи въздъхва и казва:

— Но защо? Не в баща ти е причината, а в Том?

Знаех си, че идеята за този обяд е лоша. Хвърлям салфетката си на масата и казвам:

— Том пъха ръцете си в кучешки задници и кара по-лоша кола и от мен. Не е заради него.

Лизи сърдито казва:

— Хелън, ти не даваш пукната пара за колите! И му плащат, за да си пъха ръцете в кучешките задници!

Промърморвам:

— Какво, и това трябва да ме накара да се чувствам по-добре?

Лизи свива устни и казва:

— Вероятно ще ти се отрази добре да останеш сама за малко.

Въздишам шумно и казвам отегчено:

— Защо?

Лизи допира салфетка до устните си (перфектното ѝ червило си остава перфектно) и като архиепископ, изричащ финалните думи на проповедта си, заявява:

— Първо трябва да си щастлива сама, преди да можеш да бъдеш щастлива с някой друг.

Сядам, скръствам ръце и се опитвам да изглеждам безразлично.

— Лиз, това в Гърлтайм ли го прочете?

— Може и така да е — казва леко тя, — е и?

Отговарям сериозно:

— Аз го написах.

---

[1] The faraway tree stories — поредица от детски книжки, в които се разказва за омагьосана гора, където расте гигантско дърво и три хлапета, живеещи наблизко го намират — Б.р. ↑

ГЛАВА 31

За да се образува една бръчка, трябва да се намръщиш двеста хиляди пъти. Вглеждам се в дълбоките бразди по челото на майка ми и се чудя колко от тези 200 000 пъти на тъга и озадачения се дължат на мен. Старая се да бъда неутрална и не я съжалявам — само съм любопитна. Не мога да се сетя за нещо друго по-стресиращо от това да си родител. Сигурно е по-зле от това Латиша да ти е шеф.

Да си отговорен за здравето и щастието на жив човек. Страшночко. Похарчих четиридесет и пет лири за книги за котки и още петдесет за други подобни, преди да се осмеля да купя оранжевото сираче от дома за животни и все още смятам оцеляването му за чудо. Всичките ми растения увяхват за две седмици, даже и кактусите. Майка ми е същата. В къщата ѝ няма зеленина нито някога е имало. Понякога купува цветя, но това е различно — очаква се, че след седмица ще умрат. И как се е справила със смрадливо капризно бебе, нямам представа. Всъщност имам — наела е детегледачка.

Изабела се плашеше от прахосмукачката и носеше забележителни бели обувки с високи токчета, които оставяха вдлъбнатини по полирания дървен под на майка ми. Много я харесвах. Веднъж, на крехката петгодишна възраст, се оплаках на Изабела, че съм дебела, защото чух как Вивиан се оплаква на майка ми. Изабела вдигна оранжевата си тениска и ми показа струпани една над друга гънки кафява плът и заяви весело:

— Ти не си дебела! Вийш ли, тва е дебело!

Аз гледах като хипнотизирана и след тази случка вече не се страхувах от килограмите. Благодаря на Бога за Изабела. Тя ме спаси. Без нея и непохватната ѝ жизненост („Аз гледа Хелън, гуспужъ Брадшоу, ти отива на пазар!“) мисля, че майка ми би се сринала. А вероятно и аз.

Трийсет лири седмично плюс храната (която май вдигаше заплатата до 130 лири) освобождаваха майка ми от робския труд на родителството и тя го отстъпи. И така, опитите ѝ да се върне към него

след два̀сет и шест години са смешни. Благословена да е, ама хич не я бива. Прокрадвам се след работа, тя ме напада още в коридора и първото, което казва, е:

— Флорънс иска да се изнесе! — и второто е: — Губя цялото семейство! — а третото е: — Приготвила съм ти чай! — пускам чантата си на пода и се опитвам да не изглеждам разтревожена. Също така се опитвам да отговарям добре на всичките ѝ изказвания.

— Баба Фло заради мен ли се изнася? — казвам.

Майка ми пляска с ръце, сякаш иска да пропъди идеята.

— Един вид — отговаря.

Знаех си. С треперещ глас казвам:

— Не мислех! Господи, къде е тя, ще отида да ѝ обясня!

Майка ми изглежда объркана. Казва:

— Не зная за какво говориш! Беше заради кражбата на сардините!

Изписквам:

— Каква кражба на сардини?

Оказва се, че тази сутрин баба Фло сложила любимия си обяд — три сардини и филия бял хляб, навън да се „проветрят“. След десет минути открила Шишко, чието мото е: „Кой превари, той завари“ да клечи до чинията ѝ и да дъвче третата сардина. Това потвърдило всичките ѝ предразсъдъци за съжителство с „вредители“ и като резултат баба решила още утре да се върне при фасула си.

— Съжалявам — промърморвам, — ще се опитам да я спра, ако искаш.

Майка ми клати глава и казва:

— Тя е в стаята си и си събира багажа! Не си прави труда! Сега ти си тук! А аз съм ти приготвила чай!

— Но аз не пия ч... — казвам, докато влизам в кухнята. За моя изненада масата е отрупана, зарита със сандвичи и малки сладкиши — неща, които не мислех, че все още съществуват — като шоколада Уейгън Уийл и розовите и жълти Фондан Фанси. Има даже торта Батенбърг.

— За теб съм ги приготвила — повтаря тя като шестгодишно хлапе, което е направило ужасен пискюл от картон и вълна в часа по трудово и очаква майка му да го прикачи към най-хубавата му шапка.

— Това е много... мило от твоя страна — казвам аз, докато потъвам в стола, който ми е приготвила.

Тя сяда развълнувано и с орлов поглед наблюдава как се протягам към сандвичите с Мармайт^[1]. Мразя Мармайт. Отхапвам малко и се чудя какво по дяволите става.

— Как си? — пита майка ми.

— Добре — казвам и се опитвам да преглътна сандвича, без да повърна.

Тя въздъхва силно, сякаш съм дала грешен отговор, и ме прекъсва:

— Не, как се чувстваш!

Това изречение обяснява всичко. Клиф — подлецът!

— Мамо — питам, — какви ти ги е наговорил Клиф?

Изглежда гузна и намусено казва:

— Нищо! Съвсем нищичко!

Размахвам пръст.

— Ти никога не ме питаш как съм! Той трябва да ти е казал нещо! Какво обсъждахте тази сутрин?

Тя се прави на сърдита и казва:

— Че не обичам да ходя в клиниката, защото всички в чакалнята са луди!

Позволявам си да се отклоня от целта.

— О! Как така?

Майка ми се привежда и изкрещява:

— Беше като от роман на Кафка, никога не съм виждала подобно нещо! Повечето от тях са психари! Не мога да повярвам, че бях там! Толкова е мрачно! И мръсно! Беше отвратително! По-зле и от училище! Тази жена, жената с найлоновата торбичка в ръка, дето си говори сама и крещи на тавана, торбичката ѝ беше пълна с моркови и ми поиска пари!

Горката. Да е толкова ненормална, че да си помисли, че майка ми със спретнатата си прическа и здраво стисната чанта би дала и петдесет цента, без да получи разписка. Горката!

— Вероятно е била отчаяна, мамо. Надявам се да си ѝ дала нещо? — казвам.

Майка ми клати глава.

— Казах ѝ да се разкара и да ме остави на мира. Миришеше странно.

И като си помислиш, че възпитанието на трийсет впечатлителни деца е в меките, но също и животински ръце на тази жена. И я смятат за най-добрата учителка!

— И за какво още говорихте с Клиф? — настоявам да разбера.

— Този път не беше толкова мил — отговаря тя, — не ми хареса както друг път.

Оставям сандвича Мармайт в чинията си.

— Мамо — казвам, — клиниката не е агенция за запознанства. Не е нужно да го харесваш. Е, какво каза?

Но майка ми е решена да мълчи.

— Няма значение — настоява тя, — просто ми кажи как се чувстваш! И не спирай да ядеш!

Грабвам един Фондан Фанси, обелвам розовата глазура и облизвам сметната отгоре. Щом майка ми ме мисли за пеленаче, мога да се отдам изцяло на ролята.

— Как се чувствам за кое? — въздъхвам, а от сладкото ме заболяват зъбите.

— Не зная — вика тя, — за всичко!

Отпивам от лимонадата (и това е купила) и се опитвам да мисля. Какво да ѝ кажа, без да я разтревожа? Че нямам нищо против за Коледата? Че оцветителите са вкусни? Че не трябва да се тревожи за баба Фло? Че няма да се изнеса, докато тя не ме помоли? Че се радвам, че се връща в училище през януари? Всички тези мисли са безобидни и безвредни. С чувствата е по-подвеждащо. Но тя точно тях има предвид. Ако не ѝ кажа, никога няма да разбере. Тя няма въображение и ако съдя по настоящата глупава гощавка, няма и способност за разумна преценка. Чудесно! Тя попита. Усещам, че майка ми се е вторачила в мен и в същото време осъзнавам, че се клатя в стола и кимам като старица. Но е трудно да говоря. Ужасявам се, че болката, която смятам за отшумяваща, ще се превърне гангрена.

Накрая изломотвам:

— Татко ми липсва — така се чувствам.

Майка ми пляска с ръце и триумфално възкликва:

— И аз се чувствам така!

Прикривам усмивката си. Майка ми е на петдесет и пет и никога няма да се промени. Клиф е закъснел с петдесет години. Щях да добавя: „Да, но ти имаш право. Вие се обичахте“, и как би го приела на базата на новооткритата си емпатия. Но после решавам, че ще е по-разумно просто да си представя отговора ѝ.

Когато телефонът звънва и чувам гласа на Люк, направо му пронизвам ушите — толкова се радвам да се измъкна от затвора „Фондан Фанси и Чувства“.

— Май се радваш да ме чуеш — казва доволно той.

— Да, така е! — викам. — Как си! Липсваш ми!

Люк казва свенливо:

— И ти ми липсваш. Без теб не е същото. Предполагам.

— По-чисто е!

Той се смее.

— Доста.

Грея.

— Е, какво ново? — казвам.

Люк замълчава.

— Чула си за Мишел и Маркърс?

Отговарям:

— Да! Не зная кого от двамата да съжалявам повече!

Люк звучи изненадано и казва:

— Значи не си разстроена?

Отговарям силно:

— Господи, не! — викам и натискам носа си, за да не порасне.

Чувам усмивката в гласа на Люк.

— Страхотно! Е, как е Том?

Мой ред е да замълча.

— Не съм го виждала от неделя — казвам кратко.

— Но сега е едва вторник — казва Люк, — дай шанс на човека!

Чувствам се длъжна да му изясня нещата:

— Вече не се виждаме — казвам, — скарахме се.

Люк отговаря:

— О! Може ли да ми дадеш телефона му? В петък ще излизам с момчетата, мислех и него да поканя.

Разкъсвам се между интереса (как е възможно толкова да се интересува от футбол, без изобщо да има усет към човешки

взаимоотношения) и възхищението (толкова сладък по природа и в същото време толкова безчувствен — със сигурност това е върхът на себезапазването?).

— Изчакай малко — казвам, отивам в коридора, изпразвам чантата си на пода и започвам да ровя из купчината. Най-накрая откривам телефонния си бележник. Докато диктувам телефона на Том, се опитвам да не звуча отчаяно.

— Какво ще правиш на Коледа? — пита Люк. Умението му да сипва сол в раната е невероятно.

— Не съм сигурна — казвам, — а ти?

Люк отвърща:

— Обичайното. Ще ходя при нашите, където ще има страшно много за пиене и ужасна семейна караница.

— Чудесно — казвам искрено аз.

След разговора се връщам в кухнята, където майка отчаяно е вперила поглед в сандвича.

— Остави, мамо. Аз ще почистя.

Тя сърдито отговаря:

— Та ти почти нищо не яде! Отивам да си измия косата!

Викам след нея:

— Ще занеса от нещата на баба Фло! Няма да ги хвърляме — чувам се какво казвам, звуча на около деветдесет. Колкото по-скоро се изнесе баба Фло, толкова по-добре.

Леко почуквам на вратата й.

— Кой е? — вика тя.

Изкушавам се кажа: „Шишко“, но не го правя.

— Хелън е.

Идва до вратата, отваря я и казва:

— Да?

Размахвам чинията с торта под носа й.

— Донесох ти малко торта.

Тя протяга ръка и я взема.

— Благодаря — казва и се опитва да затвори вратата. Пъхам крака си в пролуката.

— Мами — казвам с ясен глас, — зная, че си заета, но може ли да вляза за малко?

Тя вдига рамене и казва:

— Щом трябва — но не отваря вратата по-широко.

Гълтам си стомаха и успявам да се промъкна. Малкото ѝ дрехи са сгънати спретнато в твърд очукан куфар, който лежи отворен на леглото. Лилавото палто от магарешки тръни е окачено на един стол. Баба сяда на стола и започва да поглъща тортата. Забелязвам, че подутите ѝ пръсти са сухи и кожата по ставите е напукана, и изведнъж ми идва да се разрева.

— Бабо — бързо казвам, — толкова съжалявам, че котката ми е отмъкнала обяда ти, и...

Тя ме прекъсва:

— Казах на майка ти, че не е хигиенично да държим това мръсно същество в къщата, но тя не ме слуша.

Мисля си, че да оставиш сардините да се „проветрят“ е доста по-нехигиенично от Шишко, но понеже приемам, че не е приятно нечий обяд да бъде изяден от животно, запазвам мнението за себе си. После се извинявам и казвам:

— И бабо, моля те да ми простиш, че ти напомних за дядо, не исках. Надявам се това да не е причината, че си тръгваш.

Баба издава някакъв звук и за една секунда си мисля, че смъртоносно се е задавила с тортата, но после разбирам, че е клокочещо презрение, и ми олеква. Би било твърде жестоко за една двойка единият да загине разкъсан на парчета, а другият — от задавяне с торта. Баба ми казва:

— И ден не минава, без да мисля за моя Джералд.

Благодарна съм — значи не съм ѝ припомнила аз! — но не съм сигурна как трябва да реагирам. Искам да я разпитам за всичко, свързано с него, но се боя, че може да се разстрои. И така, (по програма) казвам:

— Съжалявам.

Баба отговаря почти мило:

— Такъв е животът и трябва да го погледнеш в очите. Опитвам се да извлека най-доброто — тя кима към вратата. Приемам това като знак, че съм свободна, и тръгвам да излизам. Не дръзвам да ѝ отговоря, но мисля върху това, което каза.

Наистина ли го правиш, бабо, мисля си.

Моят начин да извлека най-доброто от нещата е като избягам от тях. И не ми пука какво казват другите — отстоявам го като основно

човешко право. Събуждам се в сряда с гадно чувство в стомаха — сещам се, че с Том не се чукаме, а ми се иска. Отивам на работа и споделям с Лизи, чиято реакция е:

— Обади му се тогава!

Имам по-добра идея.

— Хайде да се отрежем — Лизи се цупи — с портокалов сок — добавям, понеже зная, че нямам шанс да убедя Лизи да сложи алкохол в уста.

— Да се отрежем с конска доза витамин С! Ура! — възкликвам, за да я изкуша и да се развеселя. Лизи не изглежда много убедена и аз продължавам: — Брайън е в Хонконг на онова тай чи събирание, ти беше на фитнес вчера и онзи ден, а вероятно и по онзи ден. Твърде много тренировки няма да ти се отразят добре! Ще ти се изтъркат костите! А! Помисли си за артритата!

Скръствам ръце и чакам.

— Казах ли ти, че Мишел и Маркъс са сгодени? — казвам като хитър ход да я убедя да излезем.

— Какво? Не? Кога? О, Боже мой! — възкликва Лизи. — Добре, ще излезем — добавя неохотно, — но не си мисли, че не ми е ясно, че ме изнудваш.

— Много „не“ и „че“ на едно място, но добре — и започвам да кроя планове.

Идеята да изкуша Лизи да пие, е толкова живителна, че ми идва вдъхновение да се обадя на агента за недвижими имоти. За моя изненада Адам има да ми покаже два апартамента. И двата са в Кентиш Таун и попадат във финансовите ми възможности. За единия ми казва, че „е близо до всички местни магазини“. Другият е „просторен и на добро място“. Казвам му, че довечера съм заета, но може би утре, ако му е удобно.

— Има още много желаещи — вика той, — искате ли апартамент, или не! Това е всичко в момента! Ще изчезнат ей така! — чувам как Адам щрака с пръсти и подозирам, че е от типа, който бабата на Мишел би нарекла „ненормалник“. Но приемам да видя апартаментите тази вечер.

Съобщавам новината на Лизи в шест и тя няма нищо против да отидем заедно.

— Ще бъде забавно — казва.

Вземаме метрото до офиса на Адам и казваме кои сме. Адам говори по телефона и ни кани да седнем с ръка. Четири минути покъсно скача, мъжкарски подрънква голяма връзка ключове пред лицата ни и отправя похотлив поглед на Лизи. Мога да кажа, че е впечатлен от нея, а и двете сме поразени от него — или по-скоро от силната миризма на афтършейва му.

— Жоор е — прошепва Лизи, когато Адам отива да си вземе мондеото, — но не се предполага да слага толкова много.

Избърсвам смъдящите си очи и промърморвам:

— Стига бе!

След секунда пред нас спира една бяла таратайка с хлътнала предна врата. Отскачаме да не ни прегази.

— Лизи, може да се качиш отпред — казвам сладко, но тя се опъва. И така, аз сядам до Адам, който с късо подстриганата си коса и златен пръстен с формата на печат, както и свръхголямо его бързо става неустоим. Шега. Премествам крака и се опитвам да не обезпокоя деликатната екосистема на колата от тенекиени и картонени кутийки, както и списания. Понеже няма какво друго да кажа, измучавам:

— Господи, откраднали са ти уредбата!

Той отговаря:

— Да, гадно, нал' тъй? — и запалва цигара.

Макар че е посред зима, той отваря прозореца до долу и се хваща за покрива — вероятно за да му попречи да не излети. За щастие на всички, телефонът му звънва. Следващите десет минути той крещи:

— Да! Дона! Става! Да! Добре, уредено! Харвестър! Дадено!

Аз треперя в палтото си и казвам на Лизи:

— Не мога да повярвам, че го правя.

Тя изгуква:

— Защо не! Страхотно е да живееш сам! На мен ми харесва! Представяш ли си! Да не трябва да делиш банята с никого!

Кимам и казвам:

— Предполагам — после колата спира и Адам изскача.

След петдесет и девет секунди нацупено се натоварваме отново в колата. Гледам заплашително черните кожени обувки на Адам (всяка от тях е чаровно украсена с метална платка) и изписуквам:

— Близо до всички магазини! Та той е над ресторант за бързо хранене за риба и чипс!

Според Адам няма проблем.

— Скъпа — казва той, — за парите, които даваш, това е най-доброто в района. А и никога няма да останеш гладна!

Казвам подозрително:

— Това значи ли, че другият апартамент е до денонощна бензиностанция?

Адам е впечатлен.

— От к'де знаеш? — казва.

— В Ийст Финчли е хубаво — казва Лизи утешително, докато Адам изчезва в далечината, — може да погледнеш там?

Бърча нос.

— Твърде близо е до майка — казвам, — хайде да поседнем някъде! След петнайсет минути сме на маса пред бутилка червено вино.

Аз го погълщам гладно, а Лизи (след като я убедих, „само толкова“) отпива по малко. Няма търпение да чуе историята на Маркъс и Мишел и вика:

— Не! — всеки път, когато се опитам да пропусна нещо. Невероятно бързо изпразваме бутилката с вино. Или както казва Лизи — след две малки чаши „бържо“. Само ще кажа, че бързо я хваща. Поръчвам втора бутилка и Лизи изхълцва през смях:

— Никога не го правя през седмицата.

— Да не би да го правиш през уикенда — казвам.

Разговорът се завърта около Коледа. Аз заявявам, че няма да правя „абсолютно нищо“, а Лизи — че ще „помага в коцйална сухня“. Спукваме се от смях.

— Леле! Браво на теб! Но това не те ли натъжава? — казвам, след като се успокоихме.

— Не — казва Лизи, — стршахотно е. Въодушевявшо! Зат'фа е Коледата!

Наливам по още една чаша.

— Какво, да досаждаш на бездомните, за да се чувстваш удовлетворена и да избегнеш семейството си? — казвам. Лизи изглежда сразена и затова бързо добавям: — Пошегувах се, но няма ли да сте заедно с Брайън?

Следва едночасово говорене за Брайън, по време на което Лизи поръчва още една бутилка, а аз си мисля „но Брайън е толкова стар“.

— Но Брайън е толкова стар — казвам и затискам уста с ръка.

Лизи игриво ме цапва по ръката и вика:

— Чух те! Не е стар! Е, по-възрастен е, ама к'во!

Крещя:

— Но това е като да излизаш с баща си!

За щастие, вместо да ме зашлеви, Лизи решава, че това е смешно.

Удря масата и силно се разсмява.

— Той няма нищо общо с баща ми! Откачалка такава! По-стар е, ама к'во!

Сигурно обемът алкохол, който обтича вътрешностите, е консервирал мозъка ми, защото не мога да не оспоря твърдението ѝ:

— Да! И к'во! — повтарям.

Лизи отпива от виното, отмята коса назад и се смее:

— Смешна си! Намираш се в етап на отричане! Това казва моят психолог, психолог, така казва приятелят ми!

Лизи е толкова заета да отмята косата си и да се опитва да произнесе думата „психолог“, че не забелязва изуменото ми изражение.

— За какво? — казвам и смехът ми стихва.

— Не зная — вика тя и се клатушка на стола, — може би за Том — хихика тя.

Аз също се разсмявам и викам:

— Блъок! — после и двете се смеем. Не искам да спираме и казвам с хриптене:

— Но той, той... — Лизи се залива и казва: — Си слага ръката — и заедно повтаряме — в кучешки задници!

После ми хрумва нещо, което в дадения момент изглежда като добра идея. Предлагам да отидем в любимия бар на Том.

— Той живее наблизко! На тази улица.

— Ако е само на тази улица — казва Лизи, — да ходим.

Плащаме и се изнасяме.

— Краката ми ша като гумени — въздъхва Лизи, докато се клатушкаме и сме се вкопчили една в друга, за да се крепим.

— Не е нужно да викаш — измучавам аз, — до теб съм!

Когато си помислиш: „Тъпа съм, когато съм пияна“, когато си пияна няма съмнение, че си много тъпа като си пияна.

— Това е — възкликвам, — хайде да погледнем през прозореца! Лизи вече подскача. Прилича на Зибидии^[2] с перука.

— Не виждам — оплаква се. — Хайде да влезем.

И при тези думи тя отваря рязко вратата и ме дръпва вътре. Само за миг животът ми се разбива на парчета. Виждаме Том. Той държи ръката на елегантна жена. Лизи вика:

— Ету гу! — и пада. Всички в кръчмата включително Том и жената ни зяпат. Аз веднага изтрезнявам и изправям Лизи от пода. Тя се подpira с една ръка да не се клати, а с другата сочи и вика:

— Хелън вече не те харесва Том, щот' си пъхаш ръцете в кучешки задници!

Единствената утеха е, че докато изнасям Лизи и себе си през вратата, всички от кръчмата гледат Том.

---

[1] Традиционен английски пастет със специфичен вкус — Б.р. ↑

[2] Детски герой — Б.р. ↑

ГЛАВА 32

Един от най-полезните ми навици е да обвинявам другите. Да си вгорчаваш живота е толкова досадно, а съм сигурна, че уврежда и имунната система. За жалост, когато се събуждам олигавена на дизайнерския диван на Лизи в седем сутринта и си припомням трагедията от снощи, няма как да отрека, че бедствието с кучешките задници е изцяло моя вина. Като изключим алкохола и лудостта, какво друго ме беше обладало? Какво щеше да ми стане, ако Лизи беше пила само сок от боровинки? Не съм ли достатъчно голяма, лоша и страшна, че да се напия сама? И какво очаквах, като предложих да отидем в бара на Том? Какво ли си мисли за мен? Защо го направих? Луда ли съм? Нямам ли срам? Каква идиотка! И отгоре на всичко усещам, че настивам.

Седя пред големия прозорец на Лизи, гледам Темза, огряна от бледото зимно слънце, и се чудя от колко време Том излиза с тази жена. Дори фактът, че страховете и цинизмът ми са оправдани, не може да ме утеши. Ако бях на мястото на Том и аз бих излизал с нея. Изглеждаше интелигентна, очарователна и му подхождаше. За разлика от тъпата, грозна и разпадаща се аз. Усещам бучка болка в себе си, но съм твърде изморена, за да се преборя с нея. Страданието ме облива цялата и аз не се противя. Победена съм, планирам да емигрирам в Нова Зеландия, после стискам зъби и решително изсъсквам: „Е, и?“ Мога и мъжки да приема нещата. Когато Лизи се промъква в просторния хол с бяла хавлия и болезнено изражение, аз си чопля в носа.

Виждам, че се приготвя да изкаже дълго извинение. Протягам ръка.

— Недей — казвам, — вината беше моя, а ти беше много смешна.

Лизи не се усмихва. Всеки момент ще се разреве. Изпелтечва:

— Мога да отида в работата му и да обясня! Ще го посетя! Аз...

Прекъсвам я:

— Не, няма! Господи, това ще влоши нещата!

Лизи е застанала в позата на Мадона (нямам предвид Материалното момиче, а Христовата майка) и вдига ръка, за да поглади челото си. Невероятна е. Даже махмурлукът страшно ѝ отива.

— Не мога да повярвам какво направих! — стене тя. — Аз не пия! Не съм такава! Чувствам се ужасно! Трябва да се детоксикирам!

Нервно се смее — отклонила съм Светата дева от правия път — и я придумвам:

— Но Лизи, ти си изпила четири чаши за целия си живот! Нужда от детоксикация ще имаш, ако пиеш водка за закуска!

Лизи кацва с малкото си задниче на голямата стъклена маса и търпеливо обяснява разликата между детоксикация в клиника за алкохолици и детоксикация под формата на тридневна диета със сокове. Клиниката за алкохолици звучи по-весело и тайно се заричам, че ако някога се уловя да ям суров карфиол на обяд и смятам шест изсушени кайсии за „угощение“, веднага ще прибегна до пиенето, за да си възвърна самоуважението.

Лизи унило се отнася в кухнята и приготвя ментов чай за себе си и двойно еспreso за мен. Смутена е, че трябва да пропусне закуската (най-важното ядене за деня), защото ѝ се повдига, но се опитва да се държи. Отказвам предложението ѝ за душ и/или нискокалорична зърнена закуска и се отпускам на дивана, който направо насинява задника, докато Лизи не каза, че е време да тръгваме за работа.

— Мисля, че трябва да се обадиш и да кажеш, че си болна — казвам, докато изучавам шикозно бледото ѝ лице.

— Не бих могла — прошепва тя, сякаш хромираната ѝ халогенна лампа се е повредила.

Вдигам рамене, вземам мобилния си и се обаждам на майка:

— Да — казва тя с гробовен глас.

— Мамо? Аз съм! — казвам. — Снощи останах у Лизи.

— Е, и? — звучи тя изненадано.

Аз замълчавам и казвам:

— Ами не исках да се тревожиш, помислих, че може би ще се тревожиш къде съм.

— О! О! Не бях забелязала. Вчера откарах Флорънс до тях. Бях много уморена и си легнах рано. Сега спя — събуждаш ме.

В този момент губя желание да продължа разговора.

— Мамо, вече е почти обяд. Би ли нахранила Шишко, когато евентуално решиш да станеш? — тя се съгласява и затваря.

— Добре ли е? — пита Лизи.

— Нищо й няма, мързи я, това й е проблемът — казвам аз. Лизи не знае как да отговори и сменя темата.

— Чудя се дали Тина ще дойде днес — казва тя звънливо. Аз мълча и тя добавя: — Мислиш ли, че е добре?

— Не зная, не ми пука — излайвам аз.

Лизи въздъхва и казва:

— Зная, че беше ужасно груба с теб, но съм сигурна, че се беше поболяла от нещо — вчера я нямаше. Ако и днес не се появи, ще й звънна.

Едно е вярно за Тина — тя не е толкова зла, колкото Мишел. Решавам, че ако ми се подмаже, ще й простя. Суха е като пържен картоф, но в крайна сметка е верен приятел и не искам да я загубя. Макар да заболя от това, което каза, се опитвам да го осмисля. Вероятно съм бесен двуличник. Но не мога да променя начина, по който се чувствам. Дори и да няма смисъл и за мен да е познана, отколкото за другите. Поне беше ядосана — щях да се тревожа повече, ако го беше казала в нормално състояние. Може да й звънна по-късно.

— Е, Брайън кога се връща от Хонконг? — питам Лизи, която се стреми да се освободи от снощния грях.

— Скоро — отговаря тя нещастно и после, — моля те, нека обясня на Том!

Стискам челото си и казвам:

— Няма значение! Каквото и да стане, няма смисъл. Видя, че излиза с друга.

Лизи стене:

— Но тя може да му е просто приятелка! Или сестра! Не можеш да си сигурна!

Правя гримаса и казвам — сякаш се обръщам към изключително глупаво дете:

— Лиз, той й държеше ръката.

Лизи продължава:

— Да, но държането на ръце може да озна... — вижда буреносното ми лице и спира.

Тя е по свой невинен начин разочарована от мен. Цупи се и измъква малко кафяво шишенце от чантата си. Отваря го, натиска пипетната капачка и изстискава две калки от течността в устата си.

— Какво е това? — казвам, душейки.

— Спасителният лек на Бах — отговаря тя кратко.

— Мирише на уиски — изръмждавам.

— Билки са — изръмждава тя в отговор.

— По-скоро е едно малко от снощното — промърморвам.

— Какво? — казва Лизи.

— Нищо — отвръщам сладко, — просто ми напомни никога да не те напивам повече.

— Не е нужно да ми го припомняш — прекъсва ме тя.

Гледам сърдитата ѝ физиономия. Носи червено сако, кафяви кадифени ръкавици и изглежда точно като нацупена порцеланова кукла. Липсват само воланите.

— Ау! — казвам. — Знаеш ли кой е най-добрият лек за махмурлук?

Лизи ме гледа с надежда.

— Кой? — диша учестено тя.

— Пържена закуска — казвам мило.

Тя не казва нищо, само леко, но невероятно болезнено ме ощипва по ръката.

— Стига — изквичavam аз и двете се размиваме. После, докато стигнем до офиса, се възцарява досадна тишина.

Рухвам на бюрото си и решавам утре да се обадя на Тина. Днес имам твърде много работа. Имам агенти на недвижими имоти, майки и ветеринарни лекари, с които да говоря. Латиша е в среща и аз прекарвам следващите трийсет минути да измъквам подробности за кухненски шкафове от млади мъже на име Ричард и Костас, които са обидени от смешната сума, с която разполагам, и нямат желание да пилеят времето си в преследване на лещанка вместо на акули.

После се обаждам на майка ми. Този път е будна.

— Ало? — изпява тя.

— Мамо — казвам, — можеш ли да ми направиш една услуга?

Следва тревожна пауза, преди тя неохотно да каже:

— Какво?

Ровя се за по-впечатляваща фраза и казвам:

— Имам нужда от подкрепа — очаквам да видя дали невроните й ще го уловят. Тишина. Продължавам: — Искам да заведеш Шишко на лекар.

Майка ми отговаря:

— Тим, ветеринарят?

Казвам:

— Да, Том.

Тя е ентузиасизирана:

— Такова очарователно момче! Тромав, но толкова очарователен!

Чудя се как да я изиграя.

— Мамо! — казвам накрая. — Шишко не се чувства добре. Спи прекалено много и се боя, че може да е болен от... сънна болест. Затова трябва да го заведеш при Том спешно, по възможност днес.

Майка ми не е убедена. Обявява:

— Но котките могат да спят от шестнайсет до осемнайсет часа на ден! Шейсет и шест до седемдесет и пет процента от денонощието! Имат леки дремки, които траят около трийсет минути, откъдето идва и „котешка дрямка“, след което, освен ако не решиш да им дърпаш опашката, идва по-дълбоката фаза, която е съществена биологична функция! Те...

Отрязвам тази лекция с вика:

— Майко!

Тя спира по средата на изречението и нацупено казва:

— Миналия срок правихме проект за котките.

Такъв ми бил късметът.

— Сигурна съм, че си права — казвам аз и се опитвам да запазя добрия тон, — но въпреки това предпочитам Том да го прегледа.

Майка ми бързо казва:

— А защо ти не го заведеш?

Викам:

— Какво имаш предвид?

— Не съм малоумна, Хелън! Може да стана сводница, ако искаш, но не съм малоумна! — нечестно и изключително неудобно изказване. През целия ми живот жената, която е играла инспектор Клузо, сега избира да е Шерлок Холмс. Тази нейна черта, а именно неочакваната проява на интелект е само една от многото, които правят майка ми толкова уникално дразнеща.

— Добре — казвам с неохота, — но обещавай ми да не казваш нещо, с което да ме изложиш?

Тя избухва:

— Разбира се, че няма! Каж ми защо ти не искаш да го заведеш!

Не ми остава друго, освен да ѝ призная:

— Том и аз се скарахме — казвам предпазливо. — Том ме накара да се чувствам зле, без да съм направила нищо лошо! Както и да е, Лизи и аз излязохме снощи и се натъкнахме на него, и, ами мамо, моля те, не повтаряй тези думи, където и да било, но Лизи го обиди, защото той беше с друга жена.

Майка ми ахва и аз очаквам дълга и многословна тирада за разпасания морал на младото поколение, но тя възкликва:

— И какъв е проблемът?

Аз изкрещявам:

— Какъв е проблемът ли?! Мамо! Критикува ме, а после се оказва, че ме мами!

Тя отговаря сприхаво:

— Спи ли е теб?

Прямотата ѝ ме сразява и в опит да я предпазя от долната истина, излъгвам:

— Ами, не!

Майка силно изсумтява в ухото ми и излайва:

— Не! Защо не? Какво му е? Да не би да е гей?

Едва не си глътвам езика (черта номер две — аномалията на неочаквано настроение) и изхленчвам:

— Не!

Майка ми е объркана. Бързо казва:

— Ако не спи с теб, какъв е проблемът? Когато аз бях на твоята възраст, излизах с трима мъже наведнъж — или им харесваше, или се отказваха. Всичко в любовта и войната е честно, докато някой не предложи!

Интересно! Не споря. Просто казвам:

— Искам да разбереш какво чувства Том към мен сега и ако е възможно, да узнаеш коя е онази жена — после сериозно добавям, като ми се искаше да можех в този момент да ѝ подам някаква джаджа за ефект: — Разчитам на теб.

Майка ми ахва отново и гордо казва:

— Всичко зависи от мен! Дай ми адреса! Чувствам се като детектив!

Въртя очи и шеговито казвам:

— Страхотно, само не забравяй да вземеш Шишко.

Следва пауза и очаквам да чуя смеха ѝ, но тя казва:

— Шиш? О, да, разбира се!

Затварям телефона и се чудя кое е най-лошото, което може да се случи?

За две минути се разсейвам, защото Ричард звъни и казва, че има „апартамент фантастично бижу“, който иска да видя.

— Какво не му е наред? — казвам.

— Нищо! — казва той ранено.

— Трябва да има нещо — казвам.

Той признава, че има нужда „от малко ремонт“. Но не се намира над ресторант за бързо хранене и се съгласявам да го видя тази вечер. Докато оставям слушалката, го чувам как изсъсква „Йессс!“ . После чопля кожата на устната си и се моля майка ми да не направи нещо глупаво при ветеринаря. Искам да кажа — дали току-що дадох пушка в ръцете на шимпанзе? Чакам и чакам, прекарвам часове в обикаляне на супермаркети да търся зеленчук на име „тученица“ за вечерята, която Латиша организира (когато се връщам мрачна и с празни ръце, тя крещи: — Нима си съвсем безполезна? Това е етнически зеленчук!), чакам и чакам, говоря с перверзник, който иска да му чета заглавия от Гърлтайм (този месец думичката „оргазмен“ присъства в едно от тях), чакам и чакам, набирам една статия за целулита на знаменитостите („Има съвети, които може да ти помогнат“, отбелязва Латиша, като ми тръсва производението от 3000 думи), чакам и чакам и когато повече не мога да издържам, звъня на майка ми.

Вдига.

— Мамо — изпищявам, — защо не ми се обади?

Тя казва обидено:

— Тъкмо прекрачвам прага. И седях в тази чакалня часове наред! Ама че неудобно! Отне ми часове да намеря котката! Беше излязъл на лов. Бях на прага и го виках цели двайсет минути! Пощалъонката ме погледна странно. (Предполагам, че е защото майка ми отказва да нарича Шишко по име и настоява на „маци“, но не казвам нищо, защото нямам търпение да чуя новините.)

— Е, видя ли Том? — казвам.

— Уфф — отговаря майка ми (която толкова се наслаждава на властта, че перфектно може да бъде злодей от филмите на Джеймс Бонд). — Тази котка тежи цял тон! Чакай да си поема дъх! Не, нямаше го. Негов колега прегледа котката. Не страда от сънна болест, но има бълхи. А Том е на почивка с приятелката си.

ГЛАВА 33

Хората, на които никога не им се е случвало нищо лошо, винаги казват: „Добро може да излезе от всяко нещо“. И така, когато в събота вечер карам към видеотеката и виждам един млад мъж да пресича с вестник и четири пакета тоалетна хартия, се ухилвам, защото се сещам за Люк и колко близки станахме през шестте дни, откакто Маркъс ме изгони. Шест дни, откакто за последно видях Том! Изглежда като цял век. Както и да е, сега, откакто не живеем заедно, Люк е много по-забавен. За първи път от години насам двамата прекарахме три часа заедно, без да се караме.

Вивиан е поканила майка ми на следобеден чай („Съчувствен чай! Да компенсира, че не ме е поканила на Коледа! Но изобщо не компенсира!“), така че се обадих на Люк и му предложих да дойде. Извинението ми беше, че Шишко настоява Люк да упражни правото си да го вижда (лъжа, понеже привързаността на Шишко, към който и да е се изпарява в мига, в който погълне последната хапка пастет).

Истината беше, че исках да видя Люк, но бях по-нетърпелива да разбера дали Люк е виждал Том предишната вечер, когато са излизали с момчетата. Само да се уверя. Но Люк е толкова доволен, че съм го поканила: (Да донеса ли консерва маринована риба тон или сардели в доматен сос? — пита той), че веднага се засрамвам от двуличието си.

— Донеси себе си! — възкликвам виновно и се втурвам да купя два пакета чипс Прингълс със сирене и лук. (Мотото на Люк е: „Чипс, чипс! Храна за боговете!“).

Когато пристига, натоварен със сардели и риба тон, го прегръщам силно и за първи път от дни насам се чувствам весела. Правя кафе, поднасям чипса и измъквам Шишко от новото му място за спане (синия металиков капак на съседното волво). Гледам как Люк гледа Шишко, който опустошава соса на сарделите, прозява се доволно и се отправя да полегне върху сноп светлина. После небрежно питам:

— Е, как беше снощи?

Люк рови в ухото си и избърсва пръста върху синята смачкана риза, върху която остава лепкаво жълто петно. На лицето му грейва усмивка.

— Да! Беше страхотно! Голям смях падна.

Подхваща дълга история, която започва с това, как са изпили по пет литра бира в някаква непретенциозна кръчма, и продължава с размазващо ядене в индийски ресторант, където приятелят на Люк Гобо (който изглежда сладък, макар да не съм го виждала никога) се навел и казал на типа от съседната маса: „Затвори си устата, глупендер, или ще ти завра масата в шибания задник!“ и продължава с това, как Гобо фраснал Люк в бъбреците и Люк тъкмо си тръгвал, когато приятелят му Парки казал: „Няма да го оставиш да му се размине така, нали?“. Тогава Люк нанесъл онзи удар, който научил от един филм на Джеки Чан — преметнал Гобо през глава, Гобо паднал на гърба си като костенурка, Парки се спукал от смях и казал, че Люк знае МВР (Много Важни Работи), и Парки се превивал, а Гобо си мислел, че Парки се смее, защото Гобо казал нещо духовито, а всъщност Парки се смеел, защото Гобо мислел, че е казал нещо умно и...

— Том беше ли? — казвам аз след дващестминутната презентация. Люк спира по средата на изречението.

— Не.

Изглежда изненадан от въпроса.

Опитвам се да се държа нормално, но главата ми подскача и думите се изтърколват:

— Но аз останах с впечатлението, че ще го поканиш да излезе с вас.

В отговор Люк натъпква седем чипса в устата си, следва кратка битка между челюстите му и чипса и докато възвръща контрол и бузите му застават в нормално положение, аз съм принудена да чакам. Люк преглъща и казва:

— Говорих с него, но каза, че заминава.

Поглежда ме нервно.

— О, така ли? — казвам. — Спомена ли кога?

Люк клати глава.

— Или с кого? — Люк отново клати глава и бърка в кутията с чипс е такава сила, че ръката му се заклепва. Докато се бори да я

извади, зарязвам всяко подобие на достойнство и питам:

— Е, Том излиза ли с някой друг? Освен мен — добавям прибързано, понеже виждам обърканото му изражение, — но той не излиза с мен, помниш ли?

Люк изпелтечва:

— Вече не те ли харесва?

— Не — отговарям с усилие.

Люк дъвче шумно, чува оглушителното хрус-хрус из цялата кухня и се опитва да дъвче по-тихо. После се прокашля и мята фина струя от Прингълс на масата.

— Може ли малко вода? — изграчва той и обръща чашата наведнъж. После казва:

— Може и да излиза с някого, не зная.

Аз изписквам:

— Може? Какво означава това?

Люк изсипва редичка от чипса на масата и бързо започва да я поглъща.

— Люк — казвам с неудобство, — аз просто го харесвам и се чудя дали аз не провалих нещата.

Разказвам му за вечерта с кучешките задници с надежда, че малко допълнителна информация ще запали бледа светлина в мозъчната му мъглявина.

Люк тръгва да си бърка в носа, после се отказва и тъжно казва:

— Нищо не е споменал. Говорихме за футбол.

Чувствам се като врабче, което кълве бетон с надеждата, че ще измъкне червей. Изтривам въображаемо петно от масата и казвам:

— Предполагам, че не е казал нищо за мен, нали?

Люк отчаяно иска да каже „Да“, защото сърцето му е меко като ягодов крем. Затова, когато казва „Не“, смекчава удара, като ми предлага Прингълс.

Усмиввам се престорено и казвам.

— Няма значение — и весело добавям, — както би казала нечия майка, има още много риба в морето!

Люк се усмихва и казва:

— Да, ама кой иска да чука риба?

След този философски обмен решавам повече никога да не споменавам Том. Седим на килима в хола и Люк играе на „змия срещу

котка“ с Шишко, който може и да изглежда като борец по сумо, но съдейки от обезобразената ръка на Люк, май има склонност към кунгфу. Карам Люк да измие раните си на чешмата, обяснявам, че Шишко не е бил злонамерен, той просто е борбен — като един Гобо в котешки образ, добавям в изблик на вдъхновение. После Люк се разведрява и си приказваме за Коледа.

Той няма идея какво да вземе на родителите си и затова звъни на баща си да го пита дали знае какво иска майка му. Баща му разкрива, че наемвала за борова баня и той ѝ купил борова тоалетна чиния и че ако Люк иска, може да ѝ купи подходяща дръжка за вратата. Според баща му „това би било подходящо дървено решение!“

Аз сумтя и се кикотя и забелязвам, че Люк изглежда объркан.

— Какво? — казва той с лека усмивка тип не разбирам.

— Какво, какво? — изграчвам. — Той се шегува, нали?

Люк клати глава, притеснено гълта четири чипса, пали си цигара в същото време и казва (макар неясно):

— Не мислиш ли, че тя ще се зарадва?

Аз удрям по масичката и изписквам:

— Люююююк! Кълна се в живота си, че не! Божичко, сега разбирам откъде си го придобил!

Обяснявам на Люк златните правила при купуването на женски подаръци (кратък курс: евтини функционални духовити предмети = разкарай се смрадливо копеле; големи скъпи подаръци = отлично, страхотен си), когато телефонът звънва.

Лизи е. Може ли да намине?

— Разбира се — избумтявам, — и Люк е тук! Лизи е щастлива:

— Прекрасно! Ще се видим след минутка!

Усмехната затварям телефона.

— Лизи купи всички подаръци преди месеци — казвам на Люк, който все още мисли за боровата тоалетна. — Тя ще ти обясни как се прави.

Всъщност така се получава, че Лизи не казва на Люк как се купуват подаръци.

Показва му. Тя все още си е наложила наказание за НЗК (Нощта на Кучешките Задници), макар да ѝ простих трийсет пъти, и няма

търпение да „поправа грешките си“, както казва тя.

— Няма никакви грешки за поправяне, идиотка такава! — казвам аз, докато тя ми подава голям пакет.

— Нямахте нужда — добавям, (това трябва да го кажеш, ако някой ти дава подарък и ти си над двайсет и пет) — Но много мило от твоя страна.

Лизи пляска с ръце и прошепва:

— Надявам се да ти хареса! Помолих Брайън да го донесе от Хонконг! Открил го е на улица Стаунтон, в старата част на града. — Лизи и Люк ме наблюдават със затаен дъх, докато махам нежната опаковка и упоителният аромат на тамян се понася из застоялия въздух на кухнята.

Лизи ме стиска за ръка и казва:

— Това е добре, аз, аз мислех, че ще бъде, ами това е по-скоро подарък за баща ти, отколкото за теб! Но помислих, че ще е добре да купя нещо и за двамата... — вдига рамене тя.

Спирам да разопаковам.

— Какво искаш да кажеш? — заеквам.

Лизи стиска ръката ми още по-здраво и казва:

— Надявам се, че съм постъпила правилно! Отвори и ще обясня всичко!

Слагам опаковката настрана и вземам един от най-големите предмети. Опаковани в целофан сладкиши, от едната страна, на които пише: „Млечен шоколадов десерт с аромат асорт «Хичилоуд»“ — пише от едната страна. Пакетът е лек като въздух и подсказва наличието на малки кутийки с дъвки и бисквити. Усмиввам се едва и не зная какво да кажа. Лизи побъркала ли се е? Нейните шеги обикновено са от най-изисканите. Какво очаква да направя — да напръскам студената плоча на бащиния гроб с трохички?

Люк взема снопче от нещо, подобно на фалшиви пари, загънати в целофан.

— Един милион доларови банкноти! — изквичавя той. — Корпорация Банка Ад обещава да изплати при поискване на приносителя в тукашния офис *Един милион долара!*

Поглеждам, той развява парите и казва отбранително:

— Така пише тук!

Обръщам се към Лизи, която избухва.

— Това е будистки обичай!

Тя сграбчва друг найлонов пакет и го пъха в ръцете ми. Прилича на детски комплект за игра — златен чифт очила, златен и сребърен часовник „Ролекс“, написан от лицевата страна, сребърна гривна и златна кутия за цигари, химикалка, златен пръстен и златна огърлица — и двете със зелени парченца, залепени отгоре — направени от твърда хартия и разположени пред яркочервен фон.

— Трябва да го изгориш — вика Лизи възбудено, — това е комплект подарък за мъж! Пръстен от нефрит! И парите, виж! И кутия от хартиени цигари с хартиена запалка и виж! Хартиен мерцедес! Не знаех каква кола е карал баща ти, затова казах на Брайън да избере някоя хубава! Трябва да я сложиш в плик и да я изпратиш на баща си, виж, ето го пликчето! — тя рови из купчината и измъква сив хартиен плик с китайски знаци и ароматни клечки.

— Трябва да сложиш всичко в плика и да го запечаташ с тази жълта лента, това е небесен пощенски печат, така духът ще знае, че това е неговият пакет и — тук тя ме поглежда и заеква — можеш да залепиш лентата с лепило и напиши на листче датата, на която ще изгориш всичко, трябва да го залепиш на плика и ами мислех, че ще те утеши, ако го направиш. Особено на Коледа. Нямах нищо против, нали?

Тя посочва към банкнотите и бързо казва:

— Зная, че пише Ад, но не мисли, че това означава, че е в ада. На всички така пише, на всички пари, които изгаряш, то е просто защото предполагам, че хората са на различни места в отвъдното и... така се покриват всички вероятности — тя надниква в лицето ми.

— Добре ли си?

Кимам, хващам главата в ръцете си и викам:

— Толкова е прекрасен, това е толкова красиво нещо, Лиз, толкова мило от твоя страна! О, Боже, какво изумително нещо!

В този миг някой ме удря по гърба толкова силно, че политам напред и за малко не си изваждам окото от свещника.

— Благодаря, Люк — промърморвам, — не е нужно вече да ме тупаш по гърба, сега съм добре.

Лизи изтичва, откъсва домакинска салфетка и ми я подава. Попивам сълзите си и се опитвам да не мисля за това, колко съм

трогната, защото не искам пак да започна да лея сълзи. Избърсвам си носа, смачквам кухненската салфетка и казвам, подсмърчайки:

— Свещ на дървен свещник.

Лизи поема дъх и казва:

— О, да! Червените свещи символизират храна!

Люк побутва дълъг найлонов пакет и вика:

— Ароматни пръчици! Напомнят ми за студентските години!

Смразяващо казвам:

— По-скоро ти напомнят за миналата седмица.

Той се ухилва, облекчен, че съм престанала да цивря. Лизи се усмихва и казва:

— Първо запалваш ароматните клечки, три, това ще привлече вниманието на баща ти.

Казвам:

— Не мога ли просто да се преструвам, че ще ми правят татуировка?

Лизи се размива и казва:

— Ами ако искаш да си абсолютно сигурна.

Махам с ръка пред лицето си, за да посоча, че млъквам, и й давам знак да продължи.

Тогава забелязвам още нещо в пакета:

— Какво е това? Красиво е. Виж, Люк, снопчета от сребърни и златни листа на странна тънка хартия!

Поглеждам въпросително към Лизи, която въздъхва блажено и казва:

— Това са традиционни китайски пари — и тях трябва да изгориш. Първо ги сгъваш под формата на златен таел — китайската мярка за златно кюлче. Виж, ето така, под формата на късметлийска бисквитка. Готово! Според мен изглежда твърде красиво, че да се изгори, но е добре да мислиш, че изпращаш на баща си такива хубави неща!

Кимам. Май ще е срамота да кажа, че приживе татко никога не е забелязвал хубавите неща (тъй като не харесваше жълтия цвят, отхвърляше слънчогледите, царевичните полета и нарцисите), но замълчавам. Може смъртта да го е смекчила.

— Къде трябва да се изгорят тези неща? — питам.

Лизи се замисля.

— Ами, няма значение. В Хонконг можеш да го направиш на стълбищната площадка в блока, ако искаш. Не е нужно да го правиш на гроба. Можеш да го направиш край пътя, макар че в Англия ще бъде по-добре в градината. Помислих, че цигарите ще са хубав подарък за баща ги — ти каза, че той пушил много.

Аз казвам:

— Но ти мразиш пушенето!

Лизи вдига рамене и странно казва:

— Да, но след като вече е мъртъв, това няма значение.

Поглеждам Люк, който кима в мъдро съгласие и изръмжава.

— Ти си все още жив! Така че не мисли, че правилата важат за теб!

Люк се изплезва и целият засиява. Лизи продължава.

— Можеш също да сложиш любимото ядене на баща си — него не го гориш, но може да го изядеш по-късно. Но всъщност искаш ли всичко това да ти го запиша?

Казвам:

— Да, моля — и прокарвам пръст през лъскавия златен лист. Гледам го около три минути, докато Лизи бързо пише на лист хартия. После ми го подава, аз го изчитам и се усмихвам. Написала е:

Ритуал

1. Запали три ароматни клечки, за да привлечеш татко. Концентрирай се върху името му. Остави клечките да горят около пет минутни (може да го направиш на китайската нова година, но не е толкова съществено.)

2. Запали червени свещи. Кажу няколко думи — кажи на духа какво му изпращаш.

3. Сложи нещата в торба, напиши отгоре датата и го изгори в метална кофа за боклук, или ако е по-лесно, гори нещата едно по едно. *Не* използвай вода, за да загасиш огъня. Трябва сам да угасне (водата пречи на нещата да се изпратят.)

4. Сложи нещо за хапване (напр. фъстъци) и ако искаш (изяж ги по-късно).

Въздъхвам и казвам:

— Толкова е прекрасно, Лизи! — тя кима. Изглежда сякаш иска да каже нещо. — Какво? — питам.

Цупи се и чурулика:

— Трябва да внимаваш, когато го изгаряш. Това е основната причина за горските пожари в Хонконг!

Разсмивам се, после я поглеждам подозрително и казвам:

— Това ли имаше да ми казваш?

Лизи си прехапва устната. После добавя:

— Не съм сигурна дали трябва да ти го казвам, но — аз вдигам вежди — добре — казва тя. — Добре, ами хората правят това най-вече, за да се погрижат за някой починал, но в същото време е и малко егоистично — да спечелиш благоразположението на духа. Така той ще се грижи за теб и ще ти носи късмет. Неща се горят и за да се държат злите сили настрана, което според мен си е един вид подкуп, но очевидно не и в този случай. Но си помислих, че е добре да ти кажа, разбираш ли, за да знаеш какво правиш.

Стискам ръката на Лизи. Не искам да отговарям да не би гласът да издаде вълнението ми. Вземам пакета с ароматни клечки и вдишвам наситения аромат, после скачам да приготвя безкофеиново кафе на Лизи. И не ѝ го казвам, но вече зная, че ако ще горя пари от банката на ада, за да ги изпратя на баща си, това ще бъде егоистичен акт. Ще бъде егоистично, защото не е за баща ми. На него му е все едно. Той е мъртъв. Става въпрос за мен, за това, че аз не искам той да е мъртъв.

И му изпращам хартиен „Ролекс“, защото не вярвам, че смъртта е краят. Искам да е жив като мен. Искам да се вълнува, че получава подарък по пощата — както аз се вълнувам.

Това между другото ми припомня как тази сутрин заварих пощальона да пуфти и да се опитва да пъхне среден по размер пакет през малкия процеп на пощенската кутия. Отворих вратата и казах:

— Можехте да позвъните.

Заради баща ми надявам се пощальоните в отвъдното да са малко по-разумни. Можеш да причиниш доста вреди, ако се опитваш да пъхнеш мерцедес в пощенска кутия...

Когато Люк и Лизи си тръгват, аз събирам комплекта и вероятно за първи път в живота изпитвам изблик на благодарност (към кого, не съм сигурна) заради приятелите ми. Отивам до телефона и се обаждам на Тина. Тя веднага вдига, говори тихо.

— Тина — задъхвам се и снишавам глас до нейния. — Как си! — толкова се радвам, че говоря с нея, че забравям, че ѝ се сърдя. — Какво ще правиш довечера? — казвам.

— Нищо — отговаря.

— Ще дойда тогава! — изкрещявам.

— О, не, моля те, недей! — казва тя бързо. Нещо в гласа ѝ ме жегва и обяснявам:

— Тина, съжалявам, че наговорих онези неща за Ейдриън, беше гадно от моя страна, а понякога съм като развален грамофон, но съм, ах, на път да се поправа.

Може ли тук да се прекъсна, за да кажа, че това е вероятно най-благородната лъжа, която съм изричала някога — но така съм се разтопила от добрината на Лизи и Люк, че ми се ще да се направя на светица и да простя. Тина не казва „ха“, просто бързо добавя.

— Не съжалявай, Хелън!

Чакам да видя дали ще последва и още нещо, но такава няма и аз казвам:

— Какво ще кажеш да донеса няколко епизода от „Черното влечуго“^[1] и чипс с пушен бекон?

По-бързо от скоростта на светлината Тина казва „не“.

— О, не тази вечер, не мисля, нека го оставим за друг път, аз...

Но желанието ми да простя надделява над желанието на Тина да я оставя на мира, което предполагам пак е егоистично, но тогава какво пък не е? Не можеш да усетиш болката на другите, можеш да усетиш само своята. Аз изломотвам бързо:

— До четиридесет минути съм при теб, чао! — и затварям телефона. Тя веднага звъни, но аз не вдигам. Оставям бележка на майка ми и изтичвам до видеотеката.

След четиридесет и осем минути — движението е абсурдно — звъня на вратата на Тина. Зная, че е там и звъня, и звъня и след като тя не отваря, сядам на прага и чакам. Дванайсет минути по-късно бавно отваря вратата.

— Какво ти става откачалка с откач... — започвам аз, но няма смисъл да довършвам. Това, което става с Тина, е толкова очевидно, колкото и фактът, че долната ѝ устна е сцепена и има грозна лилава синка на бузата. Настръхвам и макар да отричам реалността, зная каква е истината.

— Божичко, не! Кажы ми, че е било злополука! Защо не ми каза? Тина, Тина, о, горкичката ми, ще му счупя врата на копелето, о Господи!

Преливам от омраза и се боя да я докосна, тази тънка счупена черупка останала от гордата ми приятелка. Протягам ръце, тя се отпуска в тях и зарива на рамото ми. Чувам се как мяуча от съжаление и гняв, докато тя вие:

— Но той наистина ме обича...

---

[1] Британски комедиен сериал — Б.р. ↑

ГЛАВА 34

Преди няколко години се разхождахме с Лизи — тя има гадния навик да изнудва хората за разходки — из един запустял парк и видяхме една жена, която тичаше с три хрътки. Едно от кучетата ни забеляза, прекоси полето и се сви в краката ми. Поласкана от този необясним изблик на доверие, аз се наведох и го погалих. Лизи беше омаяна.

— Сякаш е знаел, че ще го защитиш! — извика тя.

Макар че много повече предпочитам котките, егото ми беше разлюляно от горчиво-сладката романтика на момента. Убедих се, че животните имат инстинкт към добрите хора.

После купих Шишко, чието очевидно отвращение от всички добри хора разсипа отвсякъде предположението ми. Но аз харесвах теорията си и не исках да се прощавам с нея току-тъй. Продължих да се придържам към случая с магнетичната хрътка като специален знак. Вероятно имах сурова чувственост, която животните усещаха? (Сетих се! Миришеш! — беше възкликнал Маркърс). Аз избрах вариант, който ме устройваше. Ами ако духовно бях настроена към уязвими души и хрътката го беше усетила? Все пак на крехката възраст от шест години вече осъзнавах, че майка ми има нужда от помощ повече, от който и да е на планетата. Това беше! Бях дарена с уникална дарба! Наистина.

От време на време се оставях на тези глупости до деня, в който се изправих пред Тина и видях, че розово-белият херувим, който ѝ беше гадже и който аз небрежно приех за приятен, защото изглеждаше добре и имаше лъскава работа, всъщност я пребива от бой. Казвам ви, това изтри усмивката от лицето ми. Нелепите думи: „Но Ейдриън не е такъв“ подскочиха и затанцуваха, и се запреследваха из главата ми.

— Искам да се закълнеш, че няма да казваш на никого — помоли Тина.

Едва след като се закълех в „живота на майка, не, в този на Шишко“, тя заговори.

Седеше неподвижно на края на жълтото диванче и очите ѝ шареха из стаята. Приличаше ми на гуцер, хванат в буркан. Слушах мълчаливо. Беше ми трудно да напасна бляскавото си впечатление за Ейдриън с човека, който тя описваше. И ми е почти невъзможно да оприлича дръзката си успешна приятелка с жалката руина, прегърбена пред мен. Шепнеше и говореше към пода и трябваше да се напъвам да чуя какво казва.

— Не зная дали се брои, защото беше само спречкване. Всички се карат. И той толкова съжаляваше, че е викал, а аз съм същинска харпия, като започна. Не можеш да го виниш. Беше заради колата. Трябваше да я закарам на сервиз, но се стисках за парите. Опитвах се да спестявам. Бяхме у шефа на Ейдриън за вечеря и аз изядох едно от задушните грахчета от чинията с пръсти, преди да е сервирано на всички. Беше засрамващо за Ейдриън. Сякаш излиза с някой простак. Както и да е, излязохме и той се държеше дистанцирано и хладно. Не знаех какво съм направила. Може би всичко щеше да е наред, но колата не запали. Помислих, че е паднал акумулаторът, а не си бяхме взели мобилните. Ейдриън не искаше да ходи и да звъни на вратата на шефа си за такси. Бях развалила всичко. Той започна да ми крещи и да ритам колата. Аз също се развиках и той ми дръпна косата, за да ме успокои. Зная, че не искаше да го направи, но заболя, издърпа голям кичур и очите ми се насълзиха. Каза, че е било поскубване на шега. Но толкова съжаляваше, че и той се разрева. Направи го само защото мрази да гледа как се излагам на обществени места. Беше наистина, наистина притеснен. Удари таблото и тогава двигателят запали и той ми прости. На следващия ден ми донесе цветя и закуска в леглото. Такъв сладур е! Наистина е загрижен! Беше тъжен, че сме спорили, и се опитах да го утеша и да го накарам да се чувства по-добре. Почти никога не ме удря. Не е така през цялото време. Определено не повече от веднъж на, хм, шест седмици. Повечето от времето прекарваме страхотно — той е забавен. Хвали ме и е умен. Не съм срещала досега човек като него. В работата е подложен на невероятен стрес. Трудно му е. Изключително важно е да направи добро впечатление, а аз го изложих. Трябва да разбереш. После всичко беше наред. Наред! Докато, докато не направих онази глупост. Трябваше да го предвидя. Бяхме отишли в ресторанта „Дог и Дак“ на моята улица. Върнахме се пийнали и аз бях забравила къде съм сложила ключа от вратата.

Ейдриън беше скапан. Имаше среща с един клиент на следващия ден и беше задължително да си легне навреме. Аз прецаках всичко. Нарече ме „грозна кучка“ и ме ритна и удари главата ми във вратата. Припаднах и се събудих в леглото си. Беше намерил ключа в джоба си. Толкова съжаляваше. Беше толкова мил. Грижи се за мен и сложи лед и превръзка на порязаното. Каза, че няма нужда от шев, че е само драскотина. Отиде за хапчета за главобол и кърпички от денонощната аптека. Не спеше достатъчно заради мен. Купуваше ми цветя и шоколадови бонбони през цялата седмица. Похарчи цяло състояние. Поправи вратата. Толкова е щедър! Все още имам главоболие, но само веднъж се е случило — не че не си го заслужавах. Той го прави, защото го провокирам. През останалото време е толкова нежен. Трудно е да разбереш, ако не го познаваш. Не мога да го обясня. Зная, че нещата ще се оправят. Ще се оправят, когато спра да пия и науча малко повече за това, как човек трябва да се държи на обществено място. Затова съжалявам, ако не съм излизала много често с теб и Лизи. То е, защото се опитвам да оправя нещата с Ейдриън, опитвам се и зная, че съм малко сприхава. Искам нещата да се оправят, затова не трябва да казваш на никого. Работата е моя — не е голям проблем. Дразня го и нещата излизат от контрол. За него ми е мъчно, горкичкият. Закъсал го е с мен, опитва се да направи от нищо нещо...

Тя наговори и друга неща, но схващате за какво иде реч. Травмите за този месец били причинени, когато Ейдриън я ударил през лицето с телефона. Сложила мляко в чая от жасмин (замерил я с чашата, но не успял да я уцели). Сигурно е направила нещо много лошо, защото по принцип не би си и помислил да я удари през лицето. Колко мило от негова страна, мисля, защото наистина толкова е вулгарно приятелката ти да се разкарва със счупен нос, всички да я виждат и да, клюкарят — затова много по-изискано е да нанасяш ударите по ръцете, краката и тялото, където издйническите белези могат да се покриват с лека кашмирена блуза и елегантен панталон.

Поглеждам към празното изражение на Тина и меко казвам, че Ейдриън е зъл, жесток грубиян, когото трябва да гръмнат и че тя не е направила нищо лошо и още повече няма нещо, което да гарантира, че повече няма да я бие. Никога. Няма извинение за това. Никакво. Едно „съжалявам“ и цветя не оправят нещата. И нищо няма да ги оправи. Ако го толерира, той ще продължава да го прави. Не разбира ли?

Казвам го тихо и с непринуден тон, защото се ужасявам, че може да си запуши ушите и да ме изгони. Тина е затворник на култа към Ейдриън и думите ми са богохулство. Чувства се виновна, че е говорила с мен. Нелоялна. Рязко скръства ръце и мърмори, че не може да мисли повече, че е объркана, че не знае какво чувства. Непрекъснато повтаря „всичко ще се оправи“ като някакъв напев.

Когато се опитвам да представя фактите по ясен и разбираем начин, така че тя да не ги отрече, тя ги отрича. Сякаш не разбира английски! С шок установявам, че е изпаднала в заблуда. Сякаш вижда света през неговите очи. Реалността за нея е различно състояние. Не мога да повярвам, че говоря с Тина. Тя е като една загубена душа. Чувствам се съкрушена.

Жената, която три месеца сама кръстосваше Африка пеша, която принуди един рокер от „Ангелите на ада“ да отстъпи място на по-възрастна дама, жената, която тича след крадеца, който ѝ отмъкна портмонето и го накара да ѝ го върне, жената, която развежда група от трийсет американци в Рим, без кракът ѝ да е стъпвал там преди (прочете три пътеводителя, преди да тръгне), вярва, че е безполезна. Но щом вярва, че един мъж може да държи главата на приятелката си във ваната под вода за две минути, докато тя се бори за въздух, и го приема за „шега“ — предполагам, че цялата ѝ ценностна система е повредена.

И не ми позволява да ѝ помогна. Питам я не се ли сърди на Ейдриън за това, което е направил, а тя се колебае и казва, може би веднъж, но сега се сърди единствено на себе си. Пулсът ми се ускорява и остро питам дали Ейдриън знае, че тя има трима братя и по-точно знаят ли братята ѝ за Ейдриън? После се чувствам ужасно, защото тя е толкова изплашена, че започва да хленчи, а от самия звук ме побиват тръпки и тя ме кара да обещавам отново да не казвам и думичка, защото, защото... Започва да се влачи и стомахът ми се свива и не разбирам как може да се държи така, но я слушам.

Тина ми казва, че няма да идва на работа до Нова година, но да не ѝ се обаждам. Тя е добре наистина, само е в малко лошо настроение, иска да си почине и иска тишина. Когато лицето ѝ се оправи, ще се прибере при родителите си. Ейдриън ще кара ски във Вал д'Изер с приятели. Попитал и Тина, но я предупредил, че не ѝ е

там мястото, затова тя отклонила поканата. Дипломатическият ми балон се пуква и възкликвам:

— Тина! Само се чуи! Не мога да повярвам, че му позволяваш да те обижда така!

Веднага съжалявам за изблика най-малко, защото Тина ме прекъсва:

— Извинявай! Джаспър? Маркърс? Ехоо? Не мисля, че си в позиция да поучаваш, Хелън.

Не мога да си представя какво иска да каже тя, но карам бързо и се прибирам в три сутринта, мислейки си мамка му, мамка му, мамка му! Изумена съм. Почувствах се така, сякаш Ейдриън е мое гадже и удря мен. Отивам право на компютъра на майка ми, влизам в интернет и проверявам дълъг списък от книги за малтретиране, които включват и смелото заглавие „Домашно насилие за начинаещи“.

Поръчвам четири книги. На Тина няма да ѝ хареса, но това ще ѝ бъде коледният подарък. Сърцето ми бие, когато обявявам в тъмнината:

— Тина, все още не го знаеш, но ти ще зарежеш това гадно копеле, дори да е последното нещо, което правя.

В неделя сутринта се обаждам на полицията и питам какво могат да направят, ако някой бие жена си. Студеният отговор е, че ако самата жертвата не подаде жалба, не могат да направят нищо. Звъня на Тина в неделя, понеделник и вторник, защото съм решена да я накарам да прозре и да зареже Ейдриън тази седмица, но тя не вдига, а аз не искам да оставям съобщение. После идва Коледа.

Сутринта на 24-ти декември майка ми и аз в последния момент получаваме покана за коледен обяд у Вивиан. Аз отказвам, защото не искам да съм с цяло семейство. Чувствам се като резервна част. Каквато — след като нямам баща — сигурно съм. Майка ми също отказва, после решава да отиде, защото иначе „само ще си седи вкъщи и ще се чувства зле“. Меко казано, тъй като дори и Гринч би изпитал желание да се разходи и да се порадва на коледните светлини. Даже не е извадила картичките, които е получила — на кухненската маса лежи

разпилян куп. Подреждам ги в правилна редичка, преди да тръгна за работа, и предлагам да запалим свещите Ханука, изобщо някакви свещи (честно казано щях да запаля себе си, ако бях сигурна, че къщата няма да си остане толкова мрачна), но тя отказва всичко. Намира талона за козметичния салон, който ще ѝ подаря, скрит в чекмеджето за салфетки, и се цупи и казва, че съм ѝ го взела, за да я накарам да се чувства зле. Тук търпението ми се изчерпва и аз остро отговарям, че единственият човек, който кара Сесилия да се чувства зле, е Сесилия. И съм права. Тя си е наложила вето на радостта. И така, вчера купих малка пуйка, торба картофи и буркан сос от червени боровинки (щях да взема и замразен грах, но ме заля вълна от апатия и го зарязах) и предизвикателно ги тръснах в хладилника.

В два следобед преди Бъдни вечер гледам как колегите ми се въртят из офиса в мараня от гирлянди, греяно вино и добри пожелания и се чувствам сама. Чудя се какво прави Том и дали изобщо ще го видя отново. Мисля за нас двамата и ми се струва, че съм си въобразила всичко. Знаех си, че няма да траем дълго. Витая в пространството, когато нещо изсвистява във въздуха и силно тупва. Скачам и виждам, че господин Грауч, портиерът, е оставил голям букет от рози на бюрото. Цветя! Аз никога не получавам цветя! Аз съм безцветна зона.

— За Латиша? — питам невярващо.

Господин Грауч се мръщи и казва:

— Ти си Хелън, нали? — и изчезва.

Кръвта ми замръзва и мисля. Том? Том! Цветя от Том, за да каже, че пак ме харесва! Пускам поглед покрай аварийния изход, в случай че се е покачил на сградата, а ла Ричард Гиър и дебне да ме отмъкне. Няма го. Но рози! Символът на романтична любов! Съжалява, че е викал! Разкайва се, аз съм правата! Тършувам за картичка и раздирам плика. Ръцете ми са влажни и треперят, докато чета посланието:

„Скъпа Хелън. Отдавна не сме се виждали.

С обич, Джаспър“

Надеждите ми увяхват и се чувствам като Джеймс от „Голямата праскова“, когато изпуска магическата торба с животворните червейчета, а те се извиват и изчезват в земята. Можеха да ми се случат страхотни неща, но всичко оплесках и сега нямам нищо. Гледам бележката и се чудя какво иска Джаспър. Издавам леко, сърдито пуфтене. И все още има наглостта! Хубави цветя. Усмиввам се неохотно. Нахален мръсник! Но не е зле колкото Ейдриън. Той просто е измамник. Поне не ми се меси в живота. Помирисвам розите. Не мисля, че ще стане кой знае какво, ако се видим за по напитка. Докосвам нежния цвят на розата. Розови рози. Това значи ли, че съм гей?

Вдишвам аромата на моите розови рози като кислород, когато майка ми се обажда да каже с кисел глас, че съжелява, че е кисела и че ако не искам да ходи на обяд у Вивиан утре, няма да ходи. Не иска да прекарам Коледа в празна къща или поне знае, че на Мори не би му харесало (за невярващ той беше изненадващо привързан към Коледа).

При тези думи се чувствам както повечето нормални майки, когато децата им направят първата си стъпка.

— Мамо — казвам меко, — много мило от твоя страна, но бих се чувствала ужасно, ако те спра да не ходиш у Вивиан. Искам да отидеш.

При което тя отговаря:

— О, добре! — и затваря телефона.

Чудя се дали е възможно да се ощипеш и да се събудиш в друго измерение, когато Лизи се появява и пита дали искам да им помогна с Брайън да си украсят елхата довечера. Планът е да ядем пълнозърнест пай, да подреждаме коледни играчки и да отидем на вечерната меса. Макар да ми се ще, струва ми се, че ме покани от състрадание, а аз не искам състрадание и се преструвам, че съм заета.

— Но утре ще дойда с теб в социалната кухня! — казвам, преди да се сдържа.

Лизи вдига ръка към гърлото си и възкликва:

— О, Хелън! Не може! Обадох се и вече имат повече доброволци, отколкото могат да поемат!

Изчервявам се и промърморвам:

— Няма значение. Така или иначе щях да депресирам скитниците.

Лизи тръгва да казва нещо, после се отказва, а в главата ми се върти филмче как аз — пуйка в човешки облик — ям пуйка сама. С тежко сърце звъня на баба си да видя дали иска да ми прави компания за най-депресиращата празнична трапеза в живота ми.

За мое облекчение баба прекарва деня с приятелката си Нора (слава Богу), направили са си график за филмите и вечерта ще играят бинго в пенсионерския клуб. Както казва тя, няма какво да се празнува, няма да я хванете да пуска пиратки, не и тази година. Ще си бъде къщи в деня, когато се отварят подаръците^[1], ако искам да я посетя, но да не ходя между два и три и половина, защото ще гледа филм на Кари Грант. И ако (както Сесилия спомена) съм ѝ купила порцеланова глава на принцеса Даяна, тя не го иска, защото вече има пет и полицата ѝ е пълна.

Когато Коледа настъпва, се чувствам като Гринч и сериозно се замислям дали да не сготвя пуйката, да се кача в тойотата и да я хвърля на гроба на баща ми.

Е, ако тази бъркотия не е негова работа, то чия тогава?!

---

[1] Boxing Day е 26 декември и се празнува в англоговорещите страни. В днешно време бележи големите намаления след Коледа — Б.р. ↑

ГЛАВА 35

Понеже имам голям плювалник и е трудно се задържи вниманието ми, си спомням много малко от това, което учихме в училище. Но в главата ми е останал един разказ, който превеждахме по френски, защото ме порази. Беше за един работник, който бил толкова беден, че не можел да си позволи да купи елха на дъщеричката си. Затова отложил Коледата. И когато на Нова година всички богати семейства изхвърлили елхите си, той пропълзлял до буницето и взел една. Така дъщеричката му получила елха и прекарала най-хубавата Коледа.

Нямам много общо с това момиченце, с изключение на това, че тази година моята Коледа много закъсна. Самият ден също не е лош. Изненадващо спокойно е. Консултирам майка ми какво да облече, а тя е решена да засенчи Вивиан.

— Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш и ти? — казва тя във възбудата си. — Ще има хора и на твоята възраст, някакви братовчеди, мисля и Джеръми и приятелят му Саймън.

Въздъхвам и казвам:

— Джеръми и гаджетото му Саймън. Вивиан не иска да приеме истината.

За миг се замислям дали да не отида — Джеръми е сърдечен, приятен и неудържимо весел. Прозак в човешки облик. После решавам, че Вивиан е сярна киселина в човешки облик и имам нужда да остана сама. Давам на майка ми талона за козметичния салон, а тя ми дава кървавочервена копринена пижама.

— Не трябва да спиш в опърпана стара тениска — обяснява мило тя, — на мъжете не им харесва.

Никой не споменава баща ми. Заобикаляме отсъствието му на пръсти, което замърсява въздуха като гъста мъгла. Усилието е изтощаващо и с облекчение махам за довиждане на натруфената си майка. После се загъвам в юрганчето си и чета подаръка, който сама си

направих — „Черната Далия“ от Джеймс Елрой. Спряла съм звука на телевизора.

Не ми се занимава с пуйката, затова правя картофени клинчета и ги потапям в боровинковия сос. Редувам четенето и яденето с дрямка. Чудя се какво прави Тина. Моля се Ейдриън да се забие в някое дърво със ските. Опитвам се, но не успявам да заинтригувам Шишко с новата му механична мишка (седи до нея, вдига си крака като балерина и започва да ближе това, което Люк нарича „пакетчето на пишката“).

Денят на подаръците също минава тихо. Баба Фло се обажда, за да оттегли поканата, понеже има разстроен стомах. Това не е кой знае каква изненада — тя винаги има разстроен стомах на този ден, защото на коледния обяд винаги яде като за последно. Предизвиквам майка ми на игра „Монополи“, което е грешка, понеже успява да избяга от затвора, мрази ме затова, че съм купила Мейфлауър и измамва банката. Мирът се възстановява едва когато губя играта. После аз чета книга, а майка ми надзърта през вратата, понеже ѝ се струва, че вали сняг и вижда, че Шишко е донесъл подходящ за сезона подарък — сладка малка мъртва червеношийка. Мирът е сдъкван на парчета, докато не забелязвам, че по ВВС ще повтарят *Баламите чакат*. Така приключва Коледата.

Истинското вълнение започва десет дни по-късно.

Майка ми се връща на работа. Намирам си апартамент. Мишел кара Маркърс да си направи кола маска на гърба. Толкова много неща — откъде да започна? Всъщност това е риторичен въпрос, защото ако запазя за себе си историята как Маркърс откри значението на болката още миг, ще експлодирам от натрупаното злорадство. Чувам историята от Лизи, която я чула от Брайън, който я чул от Сара, козметик в здравен център. И мисля, слава Богу, има Господ.

Маркърс бил изпратен от годеницата си да си направи кола маска на гърба и на Сара ѝ трябвали четиридесет и пет минути да я направи. И тя била ужасно притеснена, понеже той крещял! Крещял думичките с „е“ и „м“ толкова силно, при положение че в другите стаи имало клиенти, на които им правели масаж! Сложила му восъка и той закрещял, че е горещ! А той едва бил затоплен! Сара казала: „Сега знаеш през какво минават жените!“ и той казал, че по никакъв начин

кола маска на триъгълника не може да се сравни с това, защото там трябвали „само две лентички“! И Сара спряла да го съжاليا и казала: „Уверявам те, че не са само две лентички!“ Бил толкова космат, че после изглеждал все едно носел изрязан потник! Не била сигурна дали да продължи и с ръцете му! После разбрала, че той работи в друг здравен център, но се срамувал там да си направи процедурата! И го направил само защото годеницата му го накарала!

Лизи рядко клюкарства, но в случая потиска съображенията си под претекст, че това не е слух, а репортаж. Тайно подозирам, че тя така и не прости на Маркър за това, че я накара публично да признае, че пенисът на бившия ѝ е „среден“. Това надничане в новия живот на Маркър като във военен лагер почти пробужда съчувствието ми към него, но успявам да го потуша, като се сещам за кратката ми авантюра ми с Космат горила гръб и се чудя какво (с изключение на отчаянието ми) ме бе прихванало тогава, когато телефонът звънва.

Майка ми е. Обажда се от учителската стая. Всички били толкова прекрасни. Липсвала им на всички. Децата ѝ направили хартиено знаме с надпис: „Добре дошла“.

Държат се много прилично, смята, че госпожа Армстронг си е поговорила с тях. Толкова е доволна, че се е върнала. И госпожа Армстронг я накарала да обещае, че ако усети, че не може да се справя, да ѝ каже веднага и госпожа Армстронг ще направи всичко възможно да ѝ помогне. Има куп неща за вършене, графикът ѝ е препълнен, но не ѝ пука. Както и да е, трябва да тръгва, следва занятие по математика.

Майка ми затваря и аз съм радостно учудена. Или Прозак, или Клиф ѝ оказват благотворно влияние, или днес е щастлив ден. Маркър си получава заслуженото наказание и аз имам късмета да науча за това. Нито едно от трийсетте четиригодишни деца в класа на Сесилия Брадшоу не повръща върху блузата си нито се напишква, нито се нааква в панталона си. Сигурно е съдба. Консултирам се е хороскопа си да видя дали съвпада. (Вярвам в хороскопите, когато казват хубави неща — в момента, когато започнат да ме укоряват, веднага ги отхвърлям като глупости.) Очевидно Юпитер, „планетата на растежа и възможностите“, се бърка в моята зодия и трябва да очаквам „вълнуващи развития“.

Прегърбвам се над страницата и кимам. Факт е, че когато живееш вкъщи, вършиш трудна и уморителна работа и нямаш любовен

нито социален живот, мъчението, преживяно от предишна задявка, и краткото доволство от успеха на проблемния родител придобиват вълнуващи размери. Гриза си устната и се чудя дали пак да се опитам да се обадя на Тина този следобед. През изминалите две седмици успяваше да избегне мен и книгите ми за самопомощ, но нейният зодиакален знак казва, че Юпитер си пробива път към раздела от таблицата ѝ, който „издига структурата“ на съществуването ѝ и „е вероятно да донесе промени“. Идеално. Ще ѝ се обадя следобед.

12:02 е и тъкмо се каня да се захващам с работа, когато напоеният с Joop! Адам се обажда да каже, че е намерил идеалния за мен апартамент, трябва веднага да го видя, доста евтин е, забележително използване на пространството, няма тежести, доста търсено място е, удобно за градски транспорт място, е, един ремонт няма да му се отрази зле, има стотици други кандидати и ако не побързам, мястото ще замине, няма нищо друго подходящо и ще се прецакам. Вече добре познавам свободните интерпретации на Адам на закона за неправилно представяне на собствеността и не вярвам на нито една негова дума. Но понеже Юпитер ми диша във врата, решавам да отида да видя този (доколкото разбирам) малък като залък, разнебитен, праисторически, разположен под железопътен мост апартамент.

— Добре — казвам, — става ли да се видим в седем без петнайсет довечера?

— Да? — казва Адам, който несъмнено очаква да започна да споря. — Супер! Сделката е сключена!

— Не, не е — казвам.

Лизи и аз отиваме в офиса му в 6:32. Адам не ми обръща внимание, но похотливо гледа Лизи, която носи къса пола. Аз нямам нищо против — отчасти, защото са ме пренебрегвали мъже много по-високо в класацията от Адам и отчасти, защото ако бях мъж, щях да предпочета високата мургава елегантност на Лизи пред бледоликата ниска жена. Но най-вече безразличието ми се корени в това, че се разяждам дали да кажа на Лизи за Тина, или не. Зная, че обещах да мълча и че охолният живот на Шишко зависи от това. Но. Убедена съм, че ако реша да кажа на Лизи за Тина, поне този път ще разкрия конфиденциалната информация с право. Защото когато се обадох на Тина този следобед, тя предпазливо се съгласи да се видим утре у нас,

при условие че „не я притискам“. Чудя се как мога да я притисна, без тя да се усети, и понеже Лизи е кралица на дипломацията, а пък аз просякът ми трябва съветът ѝ. И както и да го въртя, острите думи „но ти обеща“ пробиват мозъка ми. В крайна сметка, тъкмо когато Адам забелязва място за паркиране и рязко завива към бордюра, стигам до компромис.

С тих глас казвам:

— Лизи. Нали знаеш Ейдриън, приятелят на Тина? Какво ще кажеш, ако кажа, че съм говорила с жена, която излизала с него преди и която каза, че той... ами... понабивал я? — честно казано това е бледа адаптация на истината и осъзнавам, че всеки би го разгадал за части от секундата. Но непоносимостта на Лизи към злото (тя е точно обратното копие на Шишко) е ангел хранител, който държи настрана неприятните образи, не ѝ хрумва, че говоря за Тина.

Както и очаквах, тя поглежда озадачено и отсича:

— Не мога да повярвам! Ейдриън е толкова мил! Не може да е истина!

Изненадана от разпалеността и, меко казвам:

— Е, тя така каза.

Лизи отвърща с невярващия тон на дете, което чува, че бебетата не ги носят щъркелите:

— Тя сигурна ли е?

Честно казано изненадана съм. Очаквам шок, ужас и наострени уши. Не инат. Казвам:

— Честно казано, Лизи, не мисля, че си го е съчинила, наистина.

Но тя е категорична:

— Ейдриън е толкова мил! И учтив! Сигурно си го е измислила. И наистина не мисля, че тази жена постъпва добре, като говори такива гадни неща! — тук Лизи отключва, измъква се от колата и тръшва вратата. Чувствам се, сякаш съм се опитала да ѝ пробутам нещо долнокачествено.

Нещастно се оглеждам наоколо. Стоим пред терасирани редици от къщи, подредени като сватбена торта. Всички са бели, с красиви френски прозорци и ярко боядисани врати. Адам отваря вратата към обсипано с камъчета изключение. Изпъква сред другите къщи подобно на ваза от модерно рязано стъкло сред сватбени подаръци.

— Може да намериш строител, който да махне камъчетата — шепне Лизи — и да махне ръждяващия хладилник от предната поляна.

Кимам и се усмихвам. Все още не съм решила да ѝ се доверя и благо казвам на Адам:

— Не съм сигурна защо си ни довел тук, освен ако не си правиш майтап, но ще звъннеш ли все пак, така че собственикът да не трябва да се крие на горния етаж по гащи като миналия път?

Адам се закашля и отговаря:

— Собственикът не живее вече тук.

След като отваря очуканата входна врата, разбирам защо. Вероятно един ден е погледнал декора и е умрял от ужас. Стълбите са разклатени, скърцат и няма килим. Стените са покрити с нещо, което мога да определя като крещяща пародия на тапети, а необяснимо защо — таванът също. Въпреки смайващия сблъсък на оранжеви и кафяви водовъртежи ефектът е мрачен. Лизи промърморва:

— Колко, хм, уникално!

Поемам дъх да не се задуша.

— Има много голям потенциал — весело казва Адам.

Въздъхвам и го следвам в това, което се води кухня.

— Кафявото определено е било фетиш на собственика — казвам аз с кисел поглед към линолеума с цвят на кал. — И алергия към чистенето — добавям, след като виждам мръсния бюфет.

— Но хубавото на този апартамент е, че крещи да отпечаташ своята индивидуалност върху него — отговаря Адам. — Под този линолеум има оригинален дървен под!

Поглеждам го и с надежда казвам:

— Има ли?

Той кима.

— Да, има дървени дъски, нал' тъй?

В този миг Лизи изкрещява:

— Хелън! Мисля, че това може да е оригинална печка Ню Уърлд Газ Рейндж! Да, виж двете врати! О, Боже мой! Умирам за печка като тази! Не мога да повярвам! Трябва да е поне на петдесет години! Адам, тя върви ли с апартамента?

Адам поглежда Лизи с копнеж и казва:

— Да. Страхотно, нал' тъй?

Аз изпухтявам и казвам:

— Това е просто стар боклук — но Лизи настоява, че е „антика“. После открива, че изолацията, дело на Формика, под слоя мръсотия е украсена със златни пайети.

— Това е невероятно — изпищява тя, — това е съкровище! Не е било променяно от войната!

Аз ръмжа:

— Да, Стогодишната война.

Адам ни показва банята, която е толкова малка, че само двамата може да се съберем наведнъж. Лизи чака отвън.

— Оригинални плочки — шепне тя. — Хелън, трябва да я купиш!

Гледам я и я прекъсвам:

— Това е помийна яма — но после виждам спалнята и макар че гипсът се рони и килимът е овехтял, и прозорците са мръсни и пукнати, нещо в нея докосва сърцето ми.

Представям си как изхвърлям килима и полирам дъските, пребоядисвам стените жълти, почиствам големите прозорци, за да проникне слънчевата светлина.

— Да видим хола — казвам.

— Оригинална камина — казва Адам, като влизаме в малката стая, цялата в паяжини. — И няма тежести! След като направиш нужните промени, можеш да се нанесеш за седмица!

Казвам:

— Не бъди смешен, тя не става за живеене! — но не го казвам особено убедително. Сърцето ми бие и изпитвам трепет. Не зная защо, но я искам.

На следващата сутрин правя оферта. Адам казва студено:

— Ще ти се обадя.

Лизи ме успокоява, че се прави на важен, и ми дава телефона на адвокатката си. Тина се обажда да каже, че съжалява, но „нещо изникнало“ и няма да се видим довечера. Започвам да я разпитвам как е, но тя затваря. Почти веднага телефонът звънва, сграбчвам го.

— Тина? — казвам задъхано.

— Прекрасната Хелън ли е — казва провлечен глас.

Кожата ми настръхва.

— Джаспър? — прошепвам.

— Хей, скъпа — казва той, — не се обади за цветята. Това значи ли, че сме приключили?

Разсмивам се.

— Какво да сме приключили — питам, — няма нищо, което да приключва.

Джаспър поема дъх, сякаш е ранен от казаното.

— Леле! — казва.

— Джаспър, ти си дебелокож като лакът на хипопотам, не се преструвай! — казвам сериозно.

Той се смее.

— Хелън, ангелче, липсваш ми! Как си? Как е новият дом? Кажй, че можем да си наваксаме? Какво ще кажеш да вечеряме заедно?

Мисля, че бих казала да, стига да обещае да говори като нормален човек, вместо като средновековен рицар.

— Амиии — казвам, той ме прекъсва.

— Довечера! Ще те взема от работа в седем с такси и ще те отнеса!

Тъкмо тръгвам да протестирам, когато линията умира. Замислям се какво възражение мога да имам срещу това да заместя вечер със спагети пред полицейския сериал и оранжево пърдящо същество до мен, с пицна вечеря на свещи и Джаспър Сандерсън, който гъделичка изгладнелия ми за нежност глезен със своя строен крак? Не че ще легна с него или нещо подобно.

ГЛАВА 36

От време на време Шишко се забравя и ми показва преданост. Тези отклонения стават, когато му хрумне, и неизбежно се проявяват, когато съм заета. Особено когато чета вестник. Скача на масата, протяга се отпуснато върху заглавията и закрива всички думи. Ако го върна на пода, той скача обратно на същата статия и пак се отпуска. Единственият компромис, който приема, е да седи в скута ми. Стои си там, съвсем изправен, забива нокти в краката ми, мърка като витло и ми прави масаж. Усещането е същото като постоянното забиване на десет остри игли в кожата на едно и също нежно място. Това действие в същото време измъква малки кончета и разваля панталона ми. Но аз понасям болката и се отказвам от панталона, защото е такава рядкост Шишко да покаже чувства — а това по принципите на пазарната икономика го прави още по-ценен.

Предполагам, че причините да се съглася да изляза с Джаспър са подобни. Въпреки всичко приятно е да го видя. Сложил си е — не се смейте — „Егоист“ на Шанел, което ме кара да искам да го ухапя.

— Миришеш хубаво — казвам, преди да се сдържа.

— Зная — казва той и се ухилва.

Забелязвам бяло парче между зъбите му. Прокарвам език по моите и всмуквам навътре, макар че ги мих, преди да изляза. Изведнъж се чувствам тромава и небрежната арогантност на „зная“ остро отеква в ухото ми. Джаспър е красив както винаги, но също така е извънредно самодоволен. Решавам да го поизмъча. Или поне повече, отколкото той очаква. Докато вървим по Лонг Ейкър, той слага ръка на рамото ми. Мисля да я махна, но не искам да се държа много враждебно. И така, тя си остава там тежка и неудобна, докато не викаме такси.

— Е, къде ще ме водиш? — питам, докато се промъкваме през лондонското движение.

— Изненада — казва той. — Е, как си! От много време не сме се виждали.

— Как си ти! — казвам. — Как е Луиза?

Джаспър бърчи нос и казва прочувствено:

— Добре съм, а тя е тъпа кучка! — странно или не, не съм изненадана.

— О? И защо така? — казвам хладно. Изведнъж се чувствам необяснимо засегната от името на Луиза.

Джаспър надува ноздри, шумно изсумтява и завърта очи. Прилича на изплашен кон.

— Ами, нервира ме, не мога да я понасям тази жена! Тя — от тона му очаквам дълго хленчецо оплакване, но се поколебава и казва, — тя, си е наред. Добро момиче е. Тя, е добре, аз просто мразя музикалния ѝ вкус.

Повдигам вежди и казвам:

— Джаспър, ти мразиш музикалните вкусове на всички. Какво толкова гадно харесва тя?

Той потръпва и плюе името като развалено мляко:

— Мадона.

Аз викам:

— Мадона! Че какво против Мадона имаш! Тя е страхотна! Обичам Мадона!

Джаспър се обажда:

— Тя е мъжемелачка.

Свивам устни и морално казвам:

— Разбирам. Това определено се отразява на музиката ѝ, нали?

Джаспър като всички добри политици подминава въпроса ми и отговаря:

— Музиката ѝ е гадост!

Мисля, че Джаспър очаква още коментари, но аз мълча. Накрая той промърморва:

— Не мога да понасям такива момичета.

Знаех си. Потръпвам от прилив на гняв и казвам:

— Не мога да понасям момчета, които мислят по този начин!

После седим в ледена тишина цели пет минути, докато Джаспър се предава.

— Хей, скъпа — казва той меко, — не исках да те разстроя. Споменах ли колко страхотно изглеждаш! Наистина.

В моя речник „Изглеждаш наистина добре“ е учтив начин да кажеш „Изглеждаш наистина дебела“. Затова подигравателно казвам:

— Хм!

Джаспър настоява:

— Не, наистина. Май си поотслабнала?

Предпочитам да остана кисела, но неволно се усмихвам.

— Не зная, а и не ми пука — промърморвам, — не съм се теглила от десет години.

Джаспър, който усеща леко разтопяване на леда, казва бодро:

— Можеш да се премериш в апартамента, ако искаш.

Разширявам очи като катерицата от филмите на Дисни.

— В кой апартамент — изписквам, — мислех, че ще ме водиш на вечеря?

— Мислех да ти сготвя специална вечеря вкъщи — казва той.

Изръмждавам:

— Искаш да кажеш в дома на Луиза. Тя ще бъде ли там?

Джаспър спокойно отговаря:

— Луиза е в Чикаго по работа. Ще имаме, въъ, кухнята на наше разположение.

Решавам да го пробвам:

— И какво смяташ да ми сготвиш?

Джаспър се изкашля в стиснат юмрук.

— Frittata di cheddar e erbe d'estiva — казва той и се усмихва.

— Леле! — казвам доволна, че се е постарал. — Това звучи невероятно! В деликатесен магазин ли ходи?

Джаспър се смее.

— Може и така да се каже — казва.

Джаспър се е постарал заради мен. Размазана съм от удоволствие. През останалата част от пътуването си говорим за работата му и как е на ръба да го повишат. Аз му казвам, че съм на ръба да ме понижат и ми обяснява, че трябва да се науча „да играя играта“. Каквото и да значи това. Таксито спира в спретнатата уличка в Кенсингтън^[1].

— Уф, Луиза добре се е уредила! — казвам аз.

— Да — казва Джаспър. — За някои е добре.

За теб, мисля си, със сигурност. Мнението ми не се променя и когато виждам апартамента. Луиза е вманиачена на тема червено. Стените са пурпурни, големи пурпурни килими покриват подовите и прозорците са украсени с тежки червени драперии. Холът е препълнен

със свещници, стари дървени масички и столове, има износено канапе в цвят люляк и претрупана етажерка с книги — ще ми се да не ми харесва, но ефектът е топъл, елегантен и безспорно съблазняващ.

— Това е невероятно! — ахвам.

— Сякаш живееш в утроба — вика Джаспър от кухнята, — ще пиеш ли едно шери?

Викам:

— Съжалявам, да ти приличам на стогодишна лелка?

Следва пауза и Джаспър бързо казва:

— Както искаш, аз ще си пийна едно.

— Тогава ще пийна чаша вода, моля — обаждам се.

— Имам само от чешмата — отвърща той. — Наздраве! Е, кажи ми как е новото ти местенце?

Отпивам от водата и казвам:

— Какво ново местенце?

Джаспър изглежда объркан.

— Мислех, че си купуваш нов апартамент.

Казвам бързо:

— Да, да. Ще се местя след около пет седмици — това не е точно лъжа, защото днес, преди да си тръгна от работа, Адам се обади да каже, че предложението ми не е прието, но между мен и него, ако съм готова да дигна още шест хиляди, апартамент 55 е в кърпа вързан.

„Да, и е толкова малък, че със сигурност ще се събере в кърпа“ — промърморвам аз, след като затворих телефона.

Джаспър вдига вежда в знак на интерес към собствеността, която смятам да купя, и аз му разказвам всичко за апартамента (като изключвам факта, че все още не съм го купила), докато той готви нещо, което прилича на омлет със сирене. Защо в тези постмодерни времена всички мъже, които познавам, знаят да правят единствено омлети?

— Мислех, че ще правиш нещо сложно — казвам сърдито.

— То е сложно, скъпа — отговаря той и ми намига.

Изяждаме омлетите си, седнали на дивана. Джаспър е много внимателен. Опитва се да ми даде да ям от неговата вилица — угаждам му, макар че от двайсет и пет години съм в състояние да се храня сама — и рови из списанията на Луиза да намери скорошен брой на „Домове и интериори“. Двамата разглеждаме заедно и макар че няма нищо, което да ми хареса или да мога да си позволя, аз съм трогната от

интереса му. Всичко се развива добре до момента, в който часовникът удари десет и Джаспър се опита да ме целуне.

— Липсваш ми, скъпа — мърмори във врата ми. — Скъпа, липсваш ми.

Нежно, но категорично ме дърпа на лилавия диван и се опитва да ми свали блузата. Аз лежа неподвижно и му позволявам да ме целува, но махам търсеците му ръце от блузата. Джаспър ме целува по цялото лице и издава силно мляскащи звуци. Стомахът ми се бунтува от отвращение и аз обръщам лице. Би трябвало и аз да се чувствам като него, да му отвръщам, но не изпитвам нищо. Вероятно омлетът не ми подейства добре.

— Толкова свенлива — измърморва Джаспър, като извива лицето ми така, че да може да го целува, — много нетипично за теб.

Бързо се изправям и се отблъсквам от него.

— Какво искаш да кажеш с това? — питам ледено.

Джаспър прокарва ръка през косата си и казва:

— По-полека ангелче сладко, само се пошегувах.

Гледам го и казвам:

— Е, познай какво — не разбирам шегата.

Джаспър ме ощипва по носа и скача:

— Как е, въ, Шишо? — пита той.

— Шишо! — викам възмутено. — Името му е Шишко и благодаря, чувства се чудесно.

Джаспър се смее и с нисък дрезгав глас казва:

— Секси си, когато се сърдиш.

Клатя глава и отговарям:

— А ти си невъзможен. И не ми пробутвай този израз — на около петдесет хиляди години е! Още динозаврите са го използвали — Джаспър потрива чело и ме дарява с разтеглена усмивка, аз се размивам и казвам: — О, стига! При нормални обстоятелства бих ти се нахвърлила, но малко ме боли главата.

Джаспър ме поглежда и без много съжаление казва:

— Аууу! — после добавя: — Скъпа, купил съм ти подарък.

Рови из куфарчето си и ми подхвърля книга в ярки цветове джобен формат. „Да поговорим за котките“. Веднага се сещам, че я е задигнал от работата си.

— Имам и други интереси — казвам обидено.

Той взема книгата, мята я на дивана, ляга и слага глава в скута ми и започва да чете пасажии от нея. Понеже Джаспър обича котки почти толкова, колкото баба Фло, оценявам жертвата.

— Всеки живот трябва да има девет котки — обявява той, сякаш наистина го мисли. Напрегнатото ми лице омеква и усещам наченките на вътрешно мъркане. Затварям очи, слушам гласа му и го галя по косата. Грея се на топлината на нашата интимност, когато той изпуска книгата, сграбчва ръката ми и казва:

— Хелън, липсва ми да сме заедно. Моля те, нека се съберем! Не зная какво да кажа.

— О! — обяснявам му, че ще си помисля. После си тръгвам.

Започвам да мисля, че планетата Юпитер е сгрешила и закъснялата ми Коледа не е дошла, че съм подмамена от идиоти да приветствам фалшива зора, когато разбирам, че офертата ми за апартамент 55 е приета. Адам предава радостната новина като боклукчия, който мята чувал отпадъци в камиона, предназначен за целта. После пита дали искам да прием по напитка и да доведе със себе си лъскавата птичка, с която се движа. Казвам на Адам, че Лизи излиза само с агенти на недвижими имоти, които търгуват със собственост над триста хиляди. После разкривам новината на Лизи, която подскача и предлага да се обадя на фен шуй специалист.

— Не ми харесва това — казвам, докато затварям телефона на най-съмнителния брокер на ипотеки, — май ме минават.

Лизи се опитва да проявява съчувствие и изчуруликва:

— Но само помисли, в крайна сметка ще си струва!

Въздъхвам и казвам:

— Да. Ще бъда горд собственик на отрицателно уравнение — дъвча си устната и си мърморя: — Поне Том ще е доволен, лицемер.

Том е като рекламната мелодия на някое радио — подлудяващ и незабравим. Откакто видях Джаспър — а вероятно и преди това, — си мисля за Том. Маниакално сравнявам двамата. Очи, шеги, гърди, гласове, хумор, ум, умения за приготвяне на омлети, пениси, характери, вкусове, интелигентност, начин на викане на сервитьори, професии... Сравнявам повечето неща помежду им и крайният резултат е, че не се обаждам на Джаспър.

Но умирам да видя Том!

Честно казано отчаяно искам да се разсея от всичките правни прехвърляния и гадости около тях. Но основната причина е, че Том и аз имаме недовършена работа. И макар едно чукане да е приятен бонус, нямам предвид секс. Ако трябва да продължа някак с живота си (това е фраза, която не мога да понасям, сякаш животът е пътуване във втора класа, което трябва да изтърпиш, но ще направя изключение в случая), аз трябва да говоря с Том.

Не искам, но трябва. Непрекъснато превъртам лентата към изуменото му лице от нощта на кучешките задници. Най-слабата част в мен иска да се хвърли в краката му, а борбената иска да му говори, докато той се хвърли в краката ми. Как смее да ми сочи моите грешки, при положение че той се чука зад гърба ми с друга? Как можа да каже неща, които не мисли?

Как можах да съм толкова наивна, че да повярвам, че само защото ги е казал, наистина ги мисли? Какво мислеше, че прави, като се държи така мило? Защо не беше честен? Не разбира ли, че мога да приема неприятните неща, стига да не са маскирани в искреност? Тези лукави разяждащи въпроси ме тормозят и гризат и заради тях не се заравям в безпорядъка на чекмеджето е фактурите на Латиша. Грабвам телефона, обаждам се в „Мегавет“, обявявам, че Шишко не се храни и уреждам спешен час за довечера в 6:45.

Майка ми се цупи, понеже още не съм ѝ показала апартамента (причината: не смея) и успявам да отклоня Шишко от волвото, да го напъхам в кутията и да се отправя към ветеринаря, без да ми е устроила засада. Докато тойотата се задавя и спира с трясък на Голдърс Грийн Роуд, аз се моля Том все още да е на почивка. Поемам дълбоко дъх, проверявам косата си в огледалото за обратно виждане (както и предполагагах — сплескана е), изваждам Шишко от задната седалка и се отправям към вратата на „Мегавет“. Навеждам се към нея, отгласквам я със задните си части и със залитане тръгвам към рецепцията. Това не е особено достойно влизане и се радвам да видя, че няма чакащи животни и хора и Селин не стои зад бюрото. За жалост, там е Том.

Пише нещо, предполагам графика си, изглежда уморен и разчорлен. Гледа ме, сякаш не може да повярва, че ме вижда, и рязко кима. Вратът ми се напъга, аз го поглеждам и кимам също. Шишко вие и драска.

— Е — казвам кисело, — пак се срещаме.

Том хвърля писалката си, затваря с трясък графика и казва безизразно:

— Ти си наред. Влез, моля!

Премествам Шишко в кабинета, Том затваря вратата след себе си и аз се чувствам уплашена. Боя се от това, което може да каже, и затова започвам да говоря преди него.

— Как изкара почивката? — казвам мазно.

Том изглежда изненадан от тази вежливост и казва:

— Да, то...

Прекъсвам го с рев:

— С приятелката си!

Яд и шок се състезават за надмощие на изпитото му лице и той изсъсква:

— Какво?!

По отношение на съскането съм като Шишко — не ми е любимото нещо. Гневът и негодуванието се смесват и аз пламвам като кибрит.

— Какво! — изръмжавам, като имитирам изненадата му. — Какво ли! Не се прави, че не знаеш за какво говоря! Приятелката ти! Онази, с която си бил на почивка? Онази, която чукаше, докато чукаше и мен!

Том скърца със зъби и изръмжава:

— Не зная за какво говориш! Каква приятелка?

Тук сграбчвам косата си, за да не го разтърся, и изкрещявам:

— Не ме лъжи, омръзна ми да ме лъжат! Приятелката, с която те видяхме в кръчмата, идиот такъв!

Устата на Том се отваря от изненада.

— Какво? — казвам сърдито.

Том ме гледа заплашително и изкрещява:

— Глупачка, това беше сестра ми!

Това е абсолютно невъзможно и тръгвам да го кажа. После си спомням един от колебливите коментари на Лизи, след инцидента в кръчмата, нещо от рода на „може да е била сестра му“. Сещам се, че Том ми е разказвал за сестра си и изведнъж идеята жената от кръчмата да е сестра на Том ми изглежда не толкова невъзможна, колкото беше в

началото. Ако това е така, позицията ми е грешна. Но няма да се предам без кавга.

— На майка ми са й казали, че си на почивка с приятелката си — отсичам.

Том невярващо клати глава.

— Не разбирам — казва той, — защо твоята майка ще обсъжда моите планове?

Бързо казвам.

— Защото аз бях заета в работата, Шишко беше болен и тя го доведе на лекар.

Том хладно казва:

— Наистина ли беше така?

Вдигам рамене.

— И тя те познава, така че попитала къде си! Предполагам, че Селин й е казала.

Докато произнасям лигавата дума Селин, в главата ми се заформя гадна, но много вероятна теория. Както и в главата на Том.

— О-о! — казва той язвително. — Селин казала на майка ти, че съм заминал с приятелката си — спира за секунда и после, изревава: — Защо си толкова егоистична? Защо не оставиш хората на мира? Човек не може да ти угоди, нали! Не можеш ли да ме попиташ в лицето като голям човек! О, не! Това би било твърде лесно! Ти...

Толкова силно тропвам с крак, че едва не си го чупя. Гласът ми трепери от гняв:

— Не ми викай, надувка такава, няма да го приема!

Тайно умирам от срам заради грешката с приятелката, но проклета да съм, ако Том разбере за това. Изпищявам:

— Не мога да повярвам, че ти позволявам да ме командваш! Мислиш се за нещо повече!

Том казва, задавен от гняв:

— За какво говориш?

Пак тропам с крак (този път не толкова силно) и отсичам:

— Не се прави, че не знаеш! Да ме напътстваш какво трябва да правя, какво да казвам на майка си, какво да чувствам за баща си! Къде да живея! Ти...

Сега Том удря по масата и ме кара да подскоча. Изкрещява:

— Не съм те напътствал за нищо, малка мърла такава! Предположих, защото никога нямаше да се сетиш сама! Опитах се да ти помогна, а ти не ми позволи! Ти си тази, която избяга! Аз никъде не съм ходил! Така че не обвинявай мен, скъпа! Ти не знаеш какво искаш! А аз гадая къде съм сбъркал! При положение, че не съм! Защо не пораснеш, мила!

Толкова съм изненада от силата на гнева му, че едва чувам какво казва. Не за първи път ми се ще да го зашлевя. Затова отговарям на „опитах се да ти помогна“ с пронизителен вик:

— Не, не си! Знаеше, че трябваше да отседна някъде! Не ми предложи да остана при теб! Не ти пукаше!

Том се удари по челото. Това ме хваща неподготвена и заеквам:

— За... защо направи това?

Той въздъхва и казва:

— Защото ще ме разплачеш!

Нацупено казвам:

— Защо?

Бавно, уморено, но със силен глас той казва:

— Не ти предложих, Хелън, защото ми пука. Или пукаше. Аз не съм бюро за „Спешна помощ“. Е, има ли нещо, което мога да направя за безотговорно прехранвания ти котарак, или го донесе дотук само като извинение да ми се навикаш?

Както повечето дребни лъжци, чието прикритие е свалено, аз гледам сърдито и мълча.

— Така си и помислих — казва Том, сините му очи са студени. Той отваря вратата. Аз правя презрителна гримаса.

— Котката тии! — вика след мен с гаден напевен глас.

Влизам, грабвам котката и се изнизвам. Обръщам се да кажа нещо ужасяващо, но Том тръшва вратата в лицето ми. Поглеждам към рецепцията и виждам как един териер порода Джак Ръсел и собственикът му ме зяпат изцъклени, затова навеждам задник към входната врата и се изнизвам на улицата.

Отровната черешка на изкуствената глазура на развалената ми торта е обаждана от Тина на мобилния ми. Всеки път, когато се доближа до нея в работата, тя нарежда:

— Не сега, миличка, заета съм! — и ме отправя.

Всичките ми внимателно написани имейли са пренебрегнати. Но тази вечер решава да установи контакт. Получавам съобщение за пропуснато обаждане, докато вдигам Шишко да влезе през входната врата. Набирам гласова поща и трепвам от истерично веселия глас на Тина:

— Здравей, Хелън! Реших да ти кажа! Ейди сериозно обеща да се промени и всичко е наред! Така че можеш да спреш да се суетиш! Няма нужда да ми се обаждаш! Чао!

Затварям вратата с ритник, пускам Шишко от подвижния му затвор и горчиво казвам:

— Господи, по-тъпа си и от мен!

Не мога даже да се усмихна, когато майка ми подвиква от кухнята:

— Скъпа! На мен ли говориш?

---

[1] Един от луксозните квартали на Лондон — Б.р. ↑

ГЛАВА 37

Баба казва, че когато се случи нещо лошо, тогава разбираш кои са приятелите ти. Лизи казва, че когато ти се случи нещо хубаво, тогава разбираш кои са приятелите ти. Моето заключение е, че нямам представа кои са приятелите ми. Джаспър още ме преследва като лисица кокошка, Тина се променя от разумна в потайна, а аз не мога да реша какво е станало.

Единствената новина е, че след четири изтощителни седмици на дребнаво вглеждане в договора, през които скубех косата си, адвокатката ми се обади, за да каже, че сме готови да го подпишем. Казвам на Лизи, че след по-малко от месец ще стана собственик на дом, и се стоварвам на бюрото си. Тя не може да разбере.

— Не се ли вълнуваш? Какво има? О, Боже, толкова е вълнуващо! Ще трябва да ходим да купуваме бои!

Не съм сигурна кое е по-тревожно — фактът, че смятам пазаруването на боя за щастливо събитие или че сега ще живея сама в малка разпадаща се терасирана кутия в не особено престижна част на Кентиш Таун. Поне тойотата ще се чувства на място. Адът да се карам с банки и брокери и да харча пари за оценки и оценители, и да ме мамят хора, по-богати от мен, да ме покровителстват и да ме тормозят, вече е към края си.

Но аз мисля за бордея, който е апартамент номер 55 и стомахът ми подскача като палачинка. Когато майка го видя, за малко не избухна в сълзи.

— Защо не искаш да останеш с мен? — възкликна тя. — Толкова е отвратително и занемарено!

Изкуших се да отговоря: „Странно е, че точно ти го казваш“, но размислих. Адам пребледня и се опита да я убеди, че апартаментът има невероятен потенциал, но млъкна, когато майка ми изпищя:

— Какво!

За първи път ми се струва, че майка ми казва нещо смислено. Какво, за Бога, правя аз?

— Да, добре — чувам се да казвам на адвокатката, — утре в одинайсет, в офиса ви, добре, ще се видим, чао.

През последния месец работих като египетски роб, за да отклоня мислите си от Том и жестоките неща, които наговори, и Латиша е склонна да ме пусне сутрин. Единственият ѝ коментар е:

— Кентиш Таун? Наскоро не намушкаха ли някого там?

Аз се изсмях нервно.

Междувременно Лизи е мила като вълшебна фея — вече ми е дала номера на „забележителните“ си строители, „превъзходни техники“ и един „ангел“ водопроводчик — и лесно забравям, че ѝ се сърдя. Не мога да устоя. Нацупена съм, защото Лизи е прекалено уверена — което невинаги е добре както за нея, така и за останалите около нея. Нейният начин е единственият верен. Може да е мила, но също така е тревожно късогледа. Лизи е права, че джинджифилът е полезен за кръвообращението и вероятно е права, че ментата е страхотна за тенията, но ужасно греша за Ейдриън и учителското ѝ самодоволно мнение ме изважда извън нерви.

Затова се измъквам от работа, без да си взема довиждане, и когато вечерта ми се обаждат вкъщи, прошепвам на майка ми, че ме няма:

— Казва, че я няма — изрича майка ми, като ме принуждава да изтръгна телефона от ръцете ѝ и да се държа прилично.

— Съжалявам за това — казвам с фалшива веселост. — Цял ден е викала по децата. Оглушала е.

Лизи не е много убедена.

— Има ли нещо? — казва тя предпазливо. — Звучиш различно. Понеже по-скоро бих предпочела да се сблъскам с камион, отколкото с обиденото благочестие на Лизи казвам живо:

— Съвсем нищо. Малко се тревожа за утре, все пак е голям ангажимент и такива неща.

Както и очаквам, Лизи се отнася с пренебрежение и изпява:

— Не се тревожи! Толкова е просто! Всичко ще бъде наред! — както се оказва, тя пак греша.

Денят на подписването на договора започва зле, когато майка ми изфучава на работа, без да си вземе довиждане. Опитвам се да не се

дразня, но не се получава. Зная, че го прави само защото иска вечно да живеем заедно като странно двойно изпълнение — принцесата и проклетото грахово зърно.

— На дамата — промърморвам — ще ѝ се отрази добре да престане да се държи като идиот и да порасне.

Щом го казвам, осъзнавам, че ми звучи познато и че Том го е казвал на мен.

— Уфф — казвам, докато пускам телевизора и се отпускам на дивана. — Я да се разкара! Да се разкара! Да ми крещи по този начин — казвам го на глас, защото се опитвам да смекча болката от загубата му, но не се получава. Мазохистичният ми ум непрекъснато произвежда сладки спомени. Хей, Хелън! Я виж тази вълча усмивка! Неочакваният букет от сини невени! Дисекцията на Стивън Кинг, докато ядем пица! Слоиската шега! Грижите в нощта на текилата! Как топира козината на Шишко, за да прилича на пънкар! Как с целувка махна онова парченце сирене от ъгъла на устата ми! Очарователно, нали?

Но не става въпрос толкова за малките неща. Не мога да отрека. Опитвам се да се нахъсам със злоба срещу Том, но не мога. Искан да го мразя за това, че ме харесва, но не мога. Искан ми се да поддържан идеята, че ми е наговорил нещата от злоба, но вече не мога да се преструвам. Не прекарваш цяла вечност в беленето на портокал, освен ако не искаш да го ядеш. Спомням си отчаянието му при последната ни среща и ме боли. Нараних го. Коео доказва, че съм права. Да те е грижа за някого, значи да загубиш. А аз не умея да губя. Сякаш съм изтръгнала сърцето си и съм го стъпкала. За наказание гледам „Шопинг“ канала цели деветдесет минути, за да си припомня, че там, навън, има хора, които са много по-зле от мен. После скачам в тойотата и отивам при адвокатката.

Офисът е в най-мрачната част на северен Лондон. Фасадата на сградата е направена от стъкло. Това ме хвърля в паника. Изследователите на полюсите и хората, които живеят в Колорадо, ослепяват от снега. Аз ослепявам от лъскави врати. Има шест, от които трябва да избира и докато се качвам по стълбите, започвам да се потя, защото зная, че онази, която ще се опитам да отворя, ще се окаже затворена и ще трябва да се оттегля като рак, ще бутам и пробвам

всички наред, докато портиерът и пощальонът се превиват от смях на рецепцията и се кикотят и мислят, че съм тъпа.

Разбира се, предсказанието ми се сбъдва и след поредица объркващи жестове от господин *Върша си работата* (който с интерес наблюдава борбата ми с малките си очички, но не си прави труда да се вдигне от мястото си и да ми помогне) аз отварям четвъртата врата и влитам раздразнена и със зачервено лице. После чакам на черното кожено канапе седемнайсет минути и го слушам как подсмърча. След двайсет и деветото подсмърчане ми идва да извикам: — Издухай си носа! — но ме викат на срещата на втория етаж тъкмо навреме.

Адвокатката на Лизи се казва Дороти Спенс и Лизи вечно я хвали като „изчерпателна“. И е такава. Изчерпателна е около час, чете клауза след клауза и пита дали разбирам какво означава това задължение и важността на онова ограничително споразумение и обяснява, че подложила на съмнение тази или онази клауза, но накрая е получила задоволителен отговор на всичките си запитвания. Отговаря на всичките ми въпроси, пита ме дали имам други, ако не, тя изисква депозит от девет хиляди лири.

За малко не падам от въртящия се стол.

— Какво, сега ли? — заеквам.

— Да, моля — рязко казва Дороти.

— Но аз, аз не съм разбрала — изпелтечвам. — Аз мислех, че това е, преди да завършим... погрешно съм разбрала, не съм правила подобно нещо преди и си помислих...

Дороти ме стрелва с поглед, подобен на този, който получих и от портиера по-рано, и аз млъквам. Случва се понякога толкова малко да яввам в собствените си способности, че се обричам на провал.

Този път е един от тях. Направих глупава грешка. В паникьосаното си невежество съм приела, че депозит от десет процента се плаща при приключване на сделката. Честно казано Дороти ми изпрати писмо преди седмица с подробности какво ще се изисква от мен, но (както сега си спомням) му хвърлих един поглед, напъхах го в чантата да го прочета по-късно и го забравих. (Често ми се случва да пренебрегвам страшни писма, но кредитните компании ме насърчават да се изправям пред страховете си, като звънят лукаво и рано в събота сутрин). Дороти даже не ми изпрати напомняща бележка. В резултат парите ми се множат в сметка с висока лихва и не

мога да изтегля и пени без предупреждение. Аз съм невежа измамница, която се преструва на надежден възрастен човек. Случи се най-лошото. Разкриха ме каква съм.

— Може ли да се обадя по телефона? — тихо питам Дороти. Тя поглежда хромирания си часовник, кима рязко и се отпуска в мекото кожено кресло. Звъня на мобилния на майка ми и се моля да вдигне. Не вдига. Обаждам се в училището и моля да ме свържат с учителската стая.

— Там ли е Сесилия Брадшоу? — питам със затаен дъх. — Дъщеря ѝ се обажда.

Далечният глас отговаря:

— Момент — след четиридесет момента, все още чакам и Дороти Спенс потропва с крак.

После линията прекъсва. Хапя устната си, усмихвам се едва на Дороти и набирам отново.

— Звъннах преди малко и ми затворихте — казвам аз със силен глас, да не се издам. — Трябва да говоря със Сесилия Брадшоу. Спешно е.

След трийсет секунди майка ми се появява. Усещам слабост от облекчение. Ощипвам се по носа, за да не се разплача, и обяснявам ситуацията. Унижението тупти през мен на вълни. Когато приключвам да рецитирам, майка ми мълчи.

После с глас, който издава отношението ѝ към мен, казва:

— Не е проблем, скъпа. Веднага ще позвъня на банката и ще изискам електронен трансфер към съответната сметка. Нека да поговоря с адвокатката.

Потъвам в блажен транс и подавам слушалката на Дороти. Петнайсет мъчителни минути по-късно карам към къщи с тойотата. Понеже всяка форма на разсъждение е болезнена, прекарвам цялото пътуване в силно и монотонно: „Ла, ла, ла“, за да отпратя мислите. Промъквам се в офиса в 2:30 следобед и започвам бясно да набирам всички писма на Латиша, с които отхвърля идеи за статии... За мое облекчение Лизи не е в офиса и понеже Латиша не си мечтае да ме пита как е минала сутринта повече от това да си купи обувки от верига за конфекция, аз работя необезпокоявана до 6:36.

После си тръгвам, без да говоря, с когото и да е. Докато седя в метрото, се чувствам сякаш съм гола. Убедена съм, че всички ме зяпат,

говорят за мен, подиграват ми се. Изпитвам клаустрофобия и искам да крещя.

Докато стигна до къщи, вече съм разнебитена трепереща развалина. Възнамерявам да се свия на леглото и да заспя, но докато се качвам на пръсти по стълбите, майка ми се появява като блещукащ дух в коридора и възкликва:

— Хелън! Ела долу при мен да поговорим!

Без да казвам нищо, аз се завъртам и слизам! Чувствам се докачлива и зла като тарантула. Междувременно майка ми грее като тийнейджърска кралица на красотата. Единствената разлика е, че няма лента. Цъфти, приглажда коса, вдига ръце и казва с весел глас:

— Е?

Изправям се пред нея и долната ми устна започва да трепери. Гледам навъсено шарения килим и стискам ръце зад гърба си. И казвам свирепо:

— Ако татко беше тук, щеше да знае какво да прави!

Забивам нокти в дланите си и чакам. Не зная какво да очаквам. Заплашване. Неодобрение. Не и смях. Но майка ми се размива и казва:

— Да, но и аз се справих добре, нали?

Аз кимам и шепна:

— Липсва ми татко.

Майка ми е тиха и аз се чувствам като пръдня по време на сватба. После ме поглежда в лицето сякаш за първи път и меко казва:

— Зная, скъпа, сигурна съм, че и ти му липсваш.

Тя неочаквано пристъпва напред, прегръща ме силно и се чувствам загубена и намерена сред аромата на Шанел. Диапазонът от звуци, които като човек бих могла да издам, изглежда неадекватен и ми се ще да съм вълк, за да мога да вдигна глава и да извия, оуууууоу. Да предам тялото и душата си на резонанса на тъгата.

Вместо това затварям очи и ридая мълчаливо, поглъщам топлината от лилавия пуловер на майка ми и усещам как тънките ѝ здрави ръце ме обгръщат.

ГЛАВА 38

Вкопчила съм се в майка ми като спасен планински турист в санбернар. О, Господи, вия безмълвно, защо е толкова зле, защо! Никой не каза, че ще бъде така. Аз съм само кожа, натъпкана с бръсначи, които разрязват тялото ми отвътре, и се задушavam в собствената си кръв. Така съм се вкопчила в майка ми, че коленете ѝ се огъват и бавно се катурваме на пода. Тя ме гали по косата и издава утешителни звуци.

— Не зная какво да правя — хлипам аз, — не зная какво да правя! При изричането на думите съм ужасена от този жалък срив пред човека, който има нужда да съм непобедима. Но майка ми ме люлее и казва:

— Трудно е, скъпа. И зная, че аз не ти помагам особено. Но ти беше толкова смела! — изведнъж се чувствам на пет и ме утешават, сякаш съм паднала и съм си порязала коляното. Усмиввам се едва и избърсвам очи.

— Поплачи си, ако искаш — нарежда майка ми, — децата непрекъснато реват и аз винаги казвам „по-добре навън, отколкото навътре!“

Сълзите се стичат горещи и аз безмълвно клатя глава. Тази неочаквана сила на духа е като да си намеря лъскав кафяв кестен сред гниеция есенен листак.

Майка ми се усмивва на вцепенението ми и меко казва:

— Хайде, скъпа, ще ти приготвя нещо топло за пиене.

Аз покорно ѝ позволявам да ме изправи на крака и изведнъж тя гневно избухва:

— Глупави топли напитки! Баща ти е мъртъв и единственото, което можем да направим, е да си приготвим нещо топло за пиене!

Аз подсмърчам и се смея:

— Гадно, нали?

Майка ми прави физиономия и пълни чайника. Седим мълчаливо, пием горещ шоколад и разсъждаваме над факта, че смъртта

е чудовищна обида за живите и трябва да се забрани. Минава време, майка ми ме потупва по ръката и меко казва:

— Скъпа, помни! Татко може да го няма, но той винаги ще бъде с теб.

Поглеждам към нея с треперещи краища на устните и виждам, че тя също плаче. Осъзнавам, че от отломките сме спасили нещо.

Мисля, че и майка го осъзнава, защото през седмиците след избухването ми връзката ни преминава от напрегната към спокойна, както изумителният покой след светкавична буря. Когато ми разказва за някое постижение в работата и аз я хваля, с изненада установявам, че тя се изчервява. Сякаш сме на меден месец след бурен романс — потопени в интимност, след като розовият водовъртеж на страстта е утихнал — и тя изведнъж е свенлива, защото за нея има значение какво мисля. Качвам се горе, усмихвам се на себе си и допускам немислимото: че утре, когато се преместя в апартамента, тя ще ми липсва.

Странно е. След като купих апартамента, очаквах майка да ме отбягва поне две седмици, но вместо това тя предложи да ми помогне да избира майстори. Допускам, че е било заради оглеждането на мускули, но тя се оказа проникателен и ефективен съюзник. Ентусиазмът ѝ не се изпари бързо, както обикновено. Тя отхвърли препоръчания от Лизи човек (той искаше да му платим в брой) и се обади на фирмата, която Вивиан беше използвала за ремонта на кухнята си и за оранжерията.

— Виви един кусур не можа да им намери! — обясни майка ми. Естествено аз допускам, че са страхотни, защото ако Вивиан не е доволна от хората, които е наела, тя ги дава под съд и ги обира до предпоследната им пара и за мое облекчение наистина се оказват такива.

Миналата година Латиша се премести в Барнс и нейните майстори ѝ протакаха работа за два месеца в продължение на пет, появяваха се, когато им беше удобно, изпиваха огромни количества чай със захар (Латиша трябваше да купи допълнителен пакет захар), после го изпикавали върху тюркоазния мозаечен под на тоалетната, пукнали невероятната ѝ нова чугунена вана, нащърбили антикварното ѝ позлатено стенно огледало, скалпиха на две на три шведската ламперия във френски стил с оптическа триизмерна илюзия, така

инсталирали бойлера ѝ, че изпускарал отровен газ в кухнята, направили вдлъбнатини на шведското ѝ кухненско оборудване „Ага“, одраскали гардероба „Провенсал“, разсипали боя на килима ѝ „Абюсон“, забравили да стегнат гайките, свързващи две от водопроводните тръби и така превърнали долния апартамент в голямо дизайнерско блато, пробили електрическата инсталация, блокирали достъпа до газопровода, инсталирали регулируем ключ в спалнята, който приглушавал и светлините в хола, и в кабинета, дали ѝ предварителна цена от 3500 лири, а я таксували 19 000. В повечето сутрини Латиша пристигаше на работа с бял прах в косите и мърмореше, че било „като на война“.

Затова оценявам късмета си на начинаещ.

След шест седмици сериозна работа моите майстори са сложили нов гипс, сменили са тръбите и кабелите и са вдъхнали живот на моя малък апартамент. Главният майстор се казваше Тери и според собствените му думи „здраво държи юздите“. Майка ми и аз прекарахме най-малко трийсет часа в обикаляне на целия Лондон и търсене на (както казва тя) „принадлежности“. Бива ме в избирането на строителни материали, колкото и в решаването на кръстословици от Таймс, не, няма да лъжа — в решаването, на която и да е кръстословица, но майка ми е невероятна. Тя подхожда към ремонта на апартамента като към училищен проект. Купи цяла купчина списания за интериор и ми нареди да ги прегледам и да водя бележки. Всеки път, когато виждах нещо, което ми харесва, тя зареждаше пежото и ме караше да съставя маршрут. Въоръжена с рулетка и скица с размерите на кухнята и банята, тя се отправяше към съответния магазин и се договаряше с персонала.

Когато става въпрос за бизнес, майка ми има скрупули колкото и търговец на бърбери и ако някой магазин не ѝ предложеше сделка в свой ущърб, тя си излизаше (по това време, аз вече съм навън, изтичала на улицата лилава от срам). Аз лично не бих се пазарила за цената на мъниста на марокански битак и бих платила баснословна сума за гранитен теракот, макар и с неохота. Майка ми обаче би се пазарила и с Бог за ореола му и би го склонила да ѝ направи отстъпка.

Не искам да кажа, че не беше стресиращо. Особено след като Лизи бе решила, че ролята на пръв помощник ще се падне на нея. Успокоих я с едно обикаляне на магазините в търсене на боя, а тя се

опитваше да преглътне факта, че всички покупки ще бъдат направени от магазините средна ръка, а не от дизайнерски. Накрая прие водещата роля на майка ми и то по-скоро като жест към вдовицата. Това извинение към Лизи всъщност бе донякъде вярно.

След смъртта на съпруга си майка ми е пълна с излишни емоции, които трябва да изразходва някъде. Доскоро нямаше такава възможност. Но през изминалия месец ключът се въртеше в ключалка и май най-сетне е паснал. Електронният банков трансфер и последвалите бурни събития помогнаха на майка ми да осъзнае — на някакво мъгляво ниво — че ако продължава да ме отблъсква, аз в крайна сметка ще си тръгна. И да, интересът ѝ към моя апартамент е в неин интерес. Но ще бъде по-правилно да кажа, че тя разбира, че искрено се нуждая от нея.

В резултат за първи път, по груба преценка, от двайсет и шест години насам тя ми угажда. Когато захвърлих на пода Ел Декорейшън и заявих, че ми е писнало от кльоцави жени, облечени в дизайнерски дрехи, които се размятат из страхотните си празни домове и се усмихват самодоволно от солидните дъбови столове, които взели за „по две лири всеки от магазини втора ръка“, майка ми се захвана с предизвикателството. След три дни и двайсет лири (даде ми касовата бележка) аз бях горд собственик на две дъбови кресла. (Не купила повече, понеже в апартамента нямало достатъчно място.)

Когато реших, че стоманените кухненски боксове на стойност няколко милиона лири са задължителни или по-точно, че бих се засрамила да поканя хора, без да имам такъв, тя се консултира със списание Ливинг Етсетра и предложи да отидем в: „Центъра за метал в Лондон“.

— Виж, скъпа! Те продават неръждаеми облицовки от около пет лири за трийсет квадратни сантиметра! Просто ще я сложиш върху твоите дървени кухненски шкафове и ефектът ще бъде същият!

Видях Тери да се подсмивва, но мисля, че тайно беше впечатлен.

Просто съм благодарна, че кипи от енергия. Решила съм да не мисля колко време може да продължи всичко. И почти успявам. Така че сигурно и аз съм се променила. Чувствам се по-спокойна. Сякаш бях залепила нос за абстрактна картина и се борех, задъхвах се и се блъсках да я видя по-добре. Но едва сега, когато отстъпвам назад, мога да оценя картината. Това е неочаквано откритие и когато си спомням

невероятната гледка как майка ми оживено обсъжда с Тери архитектурните доставчици, усещам лек трепет на удоволствие.

Очаквам нанасянето да е официално, но въпреки че пренасям Шишко на ръце през прага, не е така. Вероятно защото имам само седем големи вещи: два стола, маса, телевизор, легло, мишена за стрелички, закачалка за дрехи и на мен и Люк ни трябва седем минути да качим нещата по скърцащите стълби и да ги подредим. Сега, след като работниците ги няма, апартаментът изглежда гол — доколкото главата на топлийка може да изглежда гола.

— Хелън — казва Люк, — толкова е подредено за теб!

След като Люк си тръгва (има спешна среща с Гобо и плейстейшъна), аз минавам от стая в стая (трябват ми девет секунди), докосвам жълтите стени, поглъщам свежестта на варта, прокарвам ръка през умело монтираната кухня от дърво със стоманено покритие. После слагам вода да заври в новия лъскав чайник, подарък от майка ми, която го измъкнала от поредния магазин като компенсация за повреден контакт, правя си кафе, сядам на един стол и гледам полирания дървен под. Тишина.

После, след три часа усилено подреждане на завивки, пренасяне на четири кани и три чинии от горния в долния шкаф, пъхане на вилици в чекмедже, подреждане на колекцията ми криминални романи на пода в спалнята (с купчини тухли за подпори), търкане на ваната и измиване на тоалетната с белина, почистване на пода, слагане на синята ми четка за зъби до мивката и правене на списък с неща, от които имам нужда, но не мога да си позволя без нова кредитна карта, се уморявам от домакинстване и се обаждам на Лизи.

Замазала съм разочарованието си от нея. Тя е усетила охлаждането на отношенията ни и е сериозно засегната. Преди седмица каза — с твърд отработен глас, което ме накара да подозирам, че е мислила по въпроса:

— Хелън, надявам се не смяташ, че не може да ми се обаждаш вече само защото излизам с Брайън. Ние не сме един и същи човек. Не правим всичко заедно.

Аз се изсмях виновно и казах:

— Лизи, разбира се, че не мисля така. Просто бях луднала заради апартамента, това е всичко.

Патосът на този разговор заседна в мен и започнах да се чудя, да не би да съм била твърде сурова. Все пак не ѝ бях представила бруталните факти и вероятно не беше честно да я съдя. Разбира се, тя би пожелала да помогне на Тина, ако знаеше истината. Но, по-важно от всички съображения, Лизи ми липсваше. Липсваше ми поради същата причина, поради която се възмущавах от нея. Исках мис Искряща фея да се върне в живота ми и да разпръсква звезден пращец. На следващия ден отидох при нея в работата и я попитах дали иска печката Ню Уърлд Гас Рейндж, понеже така ръждясва и сигурно ще я хвърля на боклука. Тя ме прегърна, сякаш съм ѝ предложила вечен живот, и дойде да я вземе същата вечер. Амин.

Лизи се радва, че ѝ се обадох и пристига с букет нарциси и лъскава стъклена ваза. Вазата е красива — топло полирано оранжево като уловена слънчева светлина.

— Невероятна е — извиквам развълнувано, — придава завършен вид на стаята ми!

Лизи грее.

— Удоволствието е мое! Сега разведи ме наоколо! — възкликва тя.

— Не мога да повярвам, че това е същият апартамент, толкова е спретнат!

За мой срам следващите два часа прекарваме в обсъждане на бои, сапуни и почистващи машини. Улавям се, че дърдоря безспирно — сякаш стената от думи би я спряла да си тръгне. Но в 6 часа Лизи се измъква (лелята на Брайън организира парти на лодка) и Шишко и аз оставаме сами. Вечерта се задава като тъмен тунел.

Пускам телевизора, виждам, че дават някакво религиозно предаване, изключвам го и се чудя дали апартаментът ми е по-голям от къщата на Уенди^[1], лягам на леглото, гледам тавана, забелязвам паяк в ъгъла, тичам в кухнята да взема метлата, осъзнавам, че нямам метла, тичам обратно, не виждам паяка, зная, че шава някъде из стаята, допускам, че може и да снася яйца и изпадам в паника. Тръгвам да се обаждам на майка, когато се сещам, че Вивиан я е завела в здравен комплекс за уикенда. Отпускам се в леглото и се чувствам нещастна. Когато телефонът звънва, почти припадам от благодарност.

— Ало? — шепна, надявайки се да не е грешка.

— Скъпа — чува се насечен глас.

— Джаспър? — изпищявам: — Как си?

Много добре осъзнавам, че звуча неестествено ентузиазирано. Джаспър няма представа, че удоволствието ми не е насочено към него — по същия начин бих поздравила и някой търговец. Но понеже Джаспър си е Джаспър, той го приема лично.

— Ей, полека, ангелче! — възкликва той.

Понеже вярвам, че който и мъж да изрече думите: „Ей, полека, ангелче!“ без ирония, би трябвало да се самоубие на мига, за да прогони срама, аз се задавам и замълчавам, преди да продължа.

Казвам:

— Ей, ти, самодоволен тип! Искаш ли да дойдеш да видиш новия ми апартамент?

Следва мълчание и се чудя дали Джаспър ще ме отреже най-вероятно с вик: „Размазан съм, ангелче! Бих искал, но уви, не мога! (с възходяща интонация, сякаш задава въпрос). Придружавам Моник, супермодела! Онази с доктората от Харвард, която пише за теорията на Юнг? До, хм, Париж! (произнася го «Парии») за една любовна вечер в Жорж. Какво лошо съвпадение!“

Вместо това, той отговаря:

— Абсолютно, скъпа! Къде си? Веднага ще взема такси.

Час по-късно Джаспър и аз седим на масата в дъбовите ми столове и побутваме остатъците от китайска храна. Джаспър носи синьо-бяла бейзболна шапка, чийто смисъл изобщо не виждам. Въпреки това той изглежда невероятно. Обяснявам как слагането на плочки по диагонал дава усещането за пространство, когато виждам как Джаспър потиска прозявка.

— Съжалявам — казвам възмутено, — досаждам ли ти? Джаспър отваря очи широко и провлачено казва:

— Скъпа, мога да те слушам вечно! — казвам му, че е лъжец. Той въздъхва.

— Какво? — казвам изненадана, че съм го впечатлила.

— О, нищо, скъпа, rien — той печално клати глава.

Аз изсумтявам:

— Щом прибягваш до френски, определено има нещо. Какво става?

Джаспър се подпира на лакти и бавно казва:

— Предпочитам да не казвам.

Естествено любопитството ми се пробужда.

— Джаспър — въздъхвам, — трябва да ми кажеш!

Ровя се из мозъка си да помисля как да го кажа на френски, но в главата ми, на мястото на знанието, зее голяма празна дупка. Джаспър се намества в стола си и казва:

— Не е честно.

Стискам масата, за да не полетя към него и ръчно да изтръгна тайната от устата му.

— Нещо свързано с работата ти ли е? — питам.

— НЕ! — силно казва Джаспър. — Божичко, не! Работата върви отлично!

Пробвам отново:

— Да не би да е това, че не можеш да караш?

Джаспър изглежда засегнат. Изграчва:

— Хелън, не мислиш, че бих се тревожил за плебейско нещо като това, нали?

Понеже от ровичкането в чекмеджето му зная, че поне шест пъти са го късали на шофьорския изпит (затова вечно няма пари), решавам да не отговоря. Казвам „хмм“, после — с Луиза ли е... свързано?

Джаспър прокарва ръка през косата си и се обляга. Задържам дъха си.

— С една дума — казва той.

Тук аз усещам как в устата ми се събира слюнка и ако не преглътна веднага, ще ми потекат лиги като на ловджийска хрътка. Преглъщам и изписквам:

— Какво се е случило?

Джаспър разтегля устни в гримаса и сухожилията на врата му изпъкват като въжета на палатка. После казва:

— Тя искаше да се съберем отново.

Зяпвам.

— Не! — възклицавам. — А ти, ти какво каза?

Джаспър въздъхва и обяснява:

— Казах, че ако можех, щях да го направя. Но няма да е честно спрямо нея.

Той спира за момент. После добавя:

— Защото си падам — той въздъхва — по някой друг.

Гледам го втренчено и той се изчервява. Веднага разбирам, че Джаспър си е паднал по мен със закъснение. Очите ми стават като палачинки. Опитвам се да кажа с равен глас:

— О, не! Какво отговори Луиза? — Джаспър се чувства неудобно.

— Е — настоявам.

Тихо отговаря:

— А, предпочитам да не казвам.

Удрям с юмрук по масата.

— Хайде! — изревавам. — Не можеш да не ми кажеш! — и измъквам подробностите.

Той не споменава името ми, но не е нужно. Гледам го в устата, докато говори. И докато разказва болезнената история за несподелената любов на бившата си приятелка, установявам, че искам да го целуна.

Същата съм и с пуловерите. Колебаех се дали да не купя един черен шпиц от Уеърхаус, пипах материята и се чудех дали ще боде, когато една висока мургава дама мина наперено и го издърпа от етажерката. Веднага пожелах черния пуловер както пристрастен към никотина копнее за цигара в полет за непушачи. Влачех се след жената с пуловера из магазина, в пробната, извън пробната и когато ми отправи гаден поглед и заряза пуловера на една закачалка, аз го сграбчих и трепереща от вълнение, го купих. Аз съм наивният материалист, за когото всички рекламодатели си мечтаят. Безразлична съм към даден човек или продукт, докато някой друг го поиска. После веднага започвам да го искам по-силно.

И когато Джаспър ми казва, че седмица преди Коледа Луиза му дала три месеца да се изнесе, защото не можела да понесе агонията да вижда лицето му, без да може да го целува, аз възкликвам:

— Джас! Джас! Хрумна ми страхотна идея! Докато си намериш място — защо не останеш при мен за няколко дни?

Джаспър ме зяпа, сякаш Шишко е проговорил.

— Сериозно ли говориш? — казва той изумено.

Аз кимам енергично. Всичко друго е по-добро, отколкото да живея в изолация в малкия ми апартамент. Изсеченото му лице се разчупва в усмивка с трапчинки, сграбчва ръката ми и я целува.

— Ангелче — мърмори той, — ти си звездичка! — и после: — Хей! Зная! Защо не ме откараш до Кенсингтън и не вземем нещата ми сега! Ще бъде забавно!

Макар да не разбирам как това да разкарвам Джаспър из Лондон и да влача мрачните му рисунки с кораби по стълбите може да е забавно, едва ли мога да му откажа. Понеже в Кенсингтън буквално няма къде да се паркира, изчаквам в тойотата, докато Джаспър я пълни с вещите си. Дрехи. Картини. Уредба. И два ужасни плетени стола и плетена масичка за кафе. Аз казвам:

— Мислех, че гадните мебели са на хазяина ти!

Джаспър се размива и казва:

— Скъпа, това са оригинални колониални произведения! Както и да е, не зная защо се оплакваш. Ще стоят великолепно в хола ти!

Аз не съм толкова сигурна и подозренията ми се потвърждават, когато подреждаме столовете. Надвесват се над пода и приличат на богомолки и гадната им бодлива плетка обсебва стаята. Макар че е страхотно да имам компания, съм сърдита.

Още повече, когато Джаспър се промъква зад мен, грабва ме за ханша и шепне:

— Скъпа, какво ще кажеш да осветим апартамента?

Здраво хващам ръцете му в моите и с пресилена благост казвам:

— Разбира се, Джас! Само трябва да ти кажа, че имам много тежък цикъл. Да кажем, че е като прилив! Честно, сякаш са изтръгнали вътрешностите ми и те предупреждавам, че ще бъде голям безпорядък, като това да правиш секс в кланица, но виждам, че си донесъл египетското си одеяло, значи можем да го постелем на леглото да попива потока...

Джаспър спи на пода в хола и повече не ме безпокои.

---

[1] Къщичката на Уенди от „Питър Пан“ — Б.р. ↑

ГЛАВА 39

Бях някъде на четиринайсет и си вървях по улицата, когато един шишкав мъж на средна възраст с изтънена коса ме спря и каза:

— Ако ми позволите, този пуловер изобщо не ви отива.

Изумена, аз изписах:

— О! Тъ... благодаря, че ми казахте.

Изтичах вкъщи, заставах пред огледалото и се вгледах в себе си и закръглените си рамене, в пуловера на червени и бели ивици и си помислих: „Уф, типично за теб“.

Минаха няколко години, преди да ми хрумне, че един възрастен, който спира непозната закръглена тийнейджърка на улицата, за да я поучава за вкуса ѝ, сигурно е откачен шовинист.

И все пак трябваше да си задам въпроса — какво, за Бога, съм правила, че да нося пуловер на червени и бели ивици?! В бръснарница ли съм работила? Или съм си играла на нацупена и стройна Полита, която си позволява да носи кукленски дрехи и да го нарича ироничен кич? Имах ли и най-малка представа какво правя, когато се осмелих да изляза преоблечена като клоун? Не.

Погледна ли девствено бялата баня, осквернена с обръснатите косъмчета от наболата брада на Джаспър, пода с нови плочки, превърнат в басейн за пингвини, голямото квадратно огледало, запотено като вратата на микровълнова печка, и осъзнавам, че за четвърти път тази седмица няма да има топла вода, а е едва четвъртък. Мръщя се на себе си и се питам дали през последните дванайсет години изобщо съм научила нещо? Очевидно не.

Все пак последните четири дни бяха интересни. Романтичните ми представи за съвместно съжителство, както Джаспър би казал — *deux*, бяха разбити на парчета за броени минути. В глупавите мигове, преди прибързано да го поканя да остане, си представях куп уютни неща.

Как ще сменя съобщението на новия телефонен секретар на „Хелън и Джаспър ги няма в момента“. Как ще пълня кошницата в

супермаркета, освен с шоколадчета Дайм и котешка тоалетна и с неща, които Джаспър обича: като пушено еленско месо и прясно изцеден ПС. Как се гушкаме на дъсчения под пред „Смъртоносно оръжие“. Как неустоимият му парфюм „Егоист“ разпръсква струи на мъжественост из моминския ми апартамент.

Какво си въобразявах? В мига, в който видях онези мърляви плетени столове да загрозяват територията ми, разбрах, че съм допуснала грешка. На мен си ми харесваше телефонният секретар да е само с моето име. Не исках мъртва Бамби в хладилника си. Предпочитах да гледам „Смъртоносно оръжие“ сама особено, при положение че (за разлика от някои хора) никога не бих възкликвала силно в критични моменти „Това е нелепо криминале, защо не гледаме приличен филма като Гражданина Кейн“. И ако толкова отчаяно исках мъжествена струя, можех да натъпча Шишко с богата порция пастет от пуйка и пилешки дреболии и да изчакам неизбежната воня. Какво ми става?

— Но аз не мога да му кажа да си тръгне — оплаквам се на Лизи на обяд, — той няма къде да отиде.

Лизи, която внимателно проверява да не би в зелената ѝ салата да са останали голи охлюви, казва:

— Наистина, Хелън, не зная защо изобщо го покани. Той е егоист, който ако питаш мен страда от емоционален запек и никога не се е държал добре с теб.

Побутвам лазанята с вилицата и си мисля колко симпатично двулична е Лизи. Спомням си, когато, не много отдавна, тя делеше апартамент в Камден с приятеля си психолог. Психото отишъл на конференция, върнал се след два дни и открил, съвсем като Мечока от приказката, че някой е спал в леглото му. Оказа се, че Лизи се смилила над млад бездомник, който спял на пейка и бил в безизходно положение. Тя не можеше да разбере защо психологът се подразнил.

— Но тогава ти не спеше в леглото! — каза Златокоска. — И освен това щях да изпера чаршафите, но мислех, че ще се върнеш утре.

Опитвам да се абстрахирам от този епизод и да отговоря на въпроса ѝ. Защо поканих Джаспър да остане?

— Почувствах се самотна, след като ти се понесе към корабното парти — казвам нацупено. — Освен това валеше и бях сама в празния апартамент.

Лизи клати къдрици и казва:

— Но това ми е любимото! Да съм на топло в уютен апартамент, да гледам дъжда! И това беше първата ти нощ сама в собствения ти дом. Не се ли вълнуваше?

Въздъхвам. После кисело казвам:

— Да, но видях огромен паяк. И ми стана жал за него. За Джаспър, де.

Лизи свива устни.

— Защо? — казва.

Разгорещявам се и отсичам:

— Защото Луиза го изхвърлила!

Лизи отвърща:

— Но му е дала известно време. Не е ли могъл да си намери апартамент?

Изръмжавам:

— Не.

— О — казва Лизи, — защо не?

Вдигам рамене и казвам:

— Мисля, че няма достатъчно пари.

Лизи не е убедена.

— Е, значи е късметлия, че е могъл да разчита на теб. Ти си много мила, Хелън, но аз мисля, че е твое право да кажеш на Джаспър да си тръгне, ако решиш, че вече не искаш да е при теб.

Това, което Лизи казва току-що, ме изкарва извън релси. Обидено казвам:

— Ние се харесваме. И му съчувствам, защото зная какво е да живееш с някого, с когото си имал връзка, и после нещата да се вкиснат.

Лизи изискано изсумтява:

— Е, Хелън, сега със сигурност знаеш!

Не ѝ обръщам внимание.

Тя е в лошо настроение, защото утре става на двайсет и осем. По принцип това не би било проблем, но е резервирала частно парти в ресторант, за да го отпразнува с приятели, а вчера следобед Тина ѝ прати имейл, че няма да може да дойде. Не посочи никаква конкретна причина. Това шокира Лизи и вечерта ѝ звъннала вкъщи да я попита

защо. Ейдриън вдигнал. Мога само да предполагам, че Лизи е очаровала копелето, защото той и Тина в крайна сметка ще дойдат.

Но Лизи продължава да се тревожи. Тя смята Тина за една от десетте си най-добри приятелки и измисля безкрайни теории за факта, че напоследък тя е точно толкова приятелски настроена, колкото и пътен регулировчик с подагра.

Според Лизи Тина е под „невероятно напрежение“, защото заместник модния директор спечелил място в Космополитън, още няма нов заместник и Тина е „затрупана с работа“. Също така тя е „луда по Ейдриън“, но „и двамата работят толкова много“ и затова „Тина иска да прекарва всяка ценна минута с него“.

На Лизи ѝ е лесно да си повярва, понеже е от онези страшно популярни хора, които не изпитват собственически чувства към приятелите си (има ги в изобилие и винаги ѝ се обаждат). Но колкото е либерална като приятел, толкова е и фашист по отношение на рождените дни. Това е защото в семейството им винаги са вдигали голям шум около рождените дни — наемали са зали, фокусници и клоуни, купували са торти, скулптори от балони, маскарадни костюми, подаръци с панделки, торбички, пълни със сладкиши (нито едно от тези неща не получих, когато станах на дваайсет и шест) — и Лизи продължава да счита тези дни за свещени. И така, фактът, че Тина се опитва да се измъкне от вечерята по случай рождения ден на Лизи, е непростим грях. Това, че сега Тина е принудена да присъства, не компенсира грубия ѝ отказ. Тръгвам да попитам: „Колко човека си поканила?“, когато Лизи ме изпреварва и пита:

— Хелън, ще се обидиш ли много, ако не поканя Джаспър?

Изумена съм. Лизи се изчервява и прибързано добавя:

— Просто не мисля, че ще му хареса. О, надявам се да не си обидена, просто...

Надмогвам изненадата си и казвам:

— Лиз, честно, няма проблем. Всъщност той не може да дойде, ще излиза с момчетата от отбора по крикет от колежа утре вечер. Така че не се тревожи.

Докато тези думи се леят от устата ми, в главата ми се блъскат хиляди други. Да вярвам ли на ушите си? Значи Джаспър е отхвърлен, но биячът на жени е сърдечно поканен! Това е ерес! Това е все едно

Бог да каже на Адам, че Ева не е поканена на градинското му парти, но Змията е.

Усмиввам се неубедително и се опитвам да не изглеждам обидена. Не искам Джаспър да идва — само ще се заяжда за храната и гостите, и музиката, и организацията — но Лизи да не иска той да дойде с нещо съвсем различно. Мое право е да се отнасям с дискриминация към Джаспър, понеже е моят бивш. Но Лизи няма право да съди произхождащата от минали връзки репутация и аз съм принудена да обявя, че не постъпва правилно (В главата ми разбира се, не бих си и помислила да го кажа в лицето ѝ).

— Поканила съм Люк обаче — казва Лизи, — зная, че го обожаваш, а и той е такъв сладур.

Изумявам се за втори път в рамките на две минути:

— О! — казвам. Не съм сигурна дали съм доволна (поне Люк няма цяла вечер да говори за кармична астрология) или раздразнена (Лизи има милион приятели, защо си присвоява моите!)

Казвам на Лизи, че няма проблем, но ако може да ме извини, защото трябва да се обадя по телефона. После се оттеглям в офиса и се нацупвам. Настроението ми не се подобрява особено, когато се прибирам и виждам, че Джаспър си е приготвил сандвич с домати и сирене в кухнята и го е изял в хола: чекмеджето с приборите е отворено, една чиния с трохи е зарязана на масата, ножът за хляб лежи край мивката, приличащата на паяк горна част на доमत се мъдри на пода, а едната страна от голямо парче неразопаковано сирене Чедар съхне.

— И има наглостта! — казвам на Шишко, който гризе ноктите си и му е все тая.

Чудя се дали е оставил бележка да каже къде е. След трисекундно претърсване на апартамента откривам, че не е. Измивам чинията и ножа, шумно затварям чекмеджето, вземам остатъка от домата и сиренето и ги хвърлям в кофата за боклук, като през цялото време мърморя под нос как може да има мръсни разпилени съквартиранти, които се държат като Хенри VIII, очакват другите да чистят след тях боклуците им и оставят пакетчета от чай в неръждаемата мивка и я цапат. Трудя се около четирийсет минути, суея се, бърша, после ми писва и се обаждам на Тина.

Зная, че не трябва. Последния път, когато го направих и я питах как е със здравето, тя студено отвърна, че се опитвам да разваля връзката ѝ, знаела, че е защото им завиждам „за тяхната невероятна любов“ и че не разбирам. Аз — според Тина — съм разяждана от горчицина, защото мъжете, с които излизам, са чекиджии, които пет пари не дават за мен (само дето тя не се изрази толкова мило).

Макар че бях обидена, припомних си, че е хипнотизирана от зъл магьосник и просто казах:

— Точно така, искам да разваля проклетата ти връзка! С удоволствие бих те откъснала от Ейдриън. Той е... — но тя ми затвори телефона. Оттогава ме отбягва и книгите за самопомощ гният на пода в стаята ми. Не ми харесва цялата работа, но се страхувам да се обадя, да не би да ѝ навлека беля. Мога да се престоря обаче, че се обаждам да видя какво ще купи на Лизи за рождения ден. Само това ще бъде безопасно. Мобилният ѝ не е включен, затова звъня на стационарния.

— Ало — прошепва тя.

— Тина — казвам изнервено, — аз съм, Хелън. Знаеш ли, че мобилният ти не работи?

Тина кашля и казва:

— Вече нямам мобилен.

Тъй като Тина е известна — или поне беше известна — с големите си телефонни сметки (около 300 лири на месец), аз съм изумена.

— Но — заеквам — как можеш да живееш!

Тина пак кашля. Май я боли гърлото.

— Не са полезни за здравето — казва тя безразлично, — причиняват рак на мозъка.

Отговарям:

— Но не е ли съществено за работата ти да имаш телефон? — Тина мълчи. Усещам жилото на яростта и гневно казвам: — Заради него, нали? Опитва се да те отдели от нас! Защо...

Тя ме прекъсва. Тонът ѝ е свиреп:

— Не, не е така! Това е само защото го е грижа за мен, а с това не можеш да се пребориш! Защо не спреш да се бъркаш и не ме оставиш на мира! Моля! Той скоро ще се прибере, има ключ и ако ме хване, ще избере номер едно, четири, седем, едно и ако иска да разбере с кого съм говорила и колко време и какво и... — гласът ѝ секва.

Правя физиономия и се опитвам да разбера. Казвам и, че съм ѝ приятелка и искам най-доброто за нея и трябва да ми се довери. Обяснявам ѝ (тук кръстосвам пръсти), че уважавам връзката ѝ с Ейдриън, но една връзка би трябвало да те прави щастлив, а аз не мисля, че тя е щастлива. Питам я дали наскоро я е удрял, тя отговаря, че не го е правил отдавна. Но нещо в начина, по който го казва, ме тревожи и питам дали е направил нещо, което не би се осмелил, ако аз бях в стаята.

Тогава разбирам, че снощи, след като Лизи се обадила, Ейдриън взел пластмасова лопатка от кухненското чекмедже, найлонова торба от под мивката, заключил Тина в апартамента (казал ѝ, че може да ѝ звънне по всяко време и че ако тя се обади на някого, той ще разбере), спокойно отишъл в парка, изгребал три пресни кучешки изпражнения, сложил ги в найлоновата торба, върнал се в апартамента, надянал чифт жълти гумени ръкавици и размазал кучешкото лайно по лицето и устата на Тина съскайки: „Ето това си ти“.

Иначе бил страшно мил.

ГЛАВА 40

Възпитали са ме да вярвам, че доброто побеждава злото. Грозните сестри на Пепеляшка, Круела де Вил, подигравателните продавачки в „Красива жена“ — всички те си получават заслуженото наказание, защото така им се пада. Затова, когато чувам за последното зверство на Ейдриън, очаквам справедливост. Ще ми се някой герой да изскочи, да спаси добрите и да натупа лошите. И въпреки това, когато моля Тина да ми разреши да се обадя в полицията, тя се колебае и казва „не“. Казва, че в истинския живот нещата не се случват така. Не зная какъв е Ейдриън, бил по-умен от закона. След тези думи се чувствам безпомощна и слаба и стомахът ми се свива. Оставам без думи и увереността, натрупана през две десетилетия самодоволство, се изпарява.

В четвъртък през нощта не спя добре и в петък сутринта се събуждам гроги. Отмъквам се до работата и се опитвам да се събудя. Не мога. Изпивам две двойни кафета, които ми действат на нервите, но не ме изваждат от унесеността. Виждам Тина да се промъква в офиса с наведена глава. Сърцето ми подскача и решавам, че днес няма да ѝ се наложи да ме избягва, защото аз няма да ѝ обръщам внимание. Зная, че е детинско от моя страна, но съм толкова ядосана, че ако ѝ проговоря, ще ми е трудно да не я разтърся здравата. Чуйте ме — аз съм гадна колкото Ейдриън! Насилвам се да се усмихна, когато се появява Лизи и звънливо казва:

— Готова ли си за довечера? Какво ще облечеш?

Усмивката ми се стопява и казвам:

— Тъ, ами това.

Лизи поглежда размъкнатата ми избеляла сива блуза и се мръщи.

— Не можеш да носиш това на моя рожден ден! Става въпрос за моя рожден ден!

Порасни, ще ми се да кажа, но замълчавам.

— Ами нямам друго — изръмжавам.

Лизи надниква под бюрото ми.

— Ой! — изкрещявам.

— Искан да видя с кои обувки си — обяснява тя — и трябва да кажа, че тези ботуши на дебел ток не са ми любими.

Честно казано моите ботуши с дебели токове не са любими на никого. Преди време, когато Тина все още беше себе си, им хвърли един поглед и каза, че приличат на шублер: Но аз ги харесвам.

— Сетих се — изпива Лизи, — ще помоля Тина да ти заеме нещо страхотно от модния гардероб. Сигурна съм, че ще го направи, когато... Сигурна съм.

Лизи си подсвирква тихичко, консултира се с Тина и четири минути по-късно се появява отново на бюрото ми като размахва чифт черни сандали на високи токове и жълта блуза тип „прегърни ме“, обточена с бледоморава дантела.

— Блузата е от Ау Сагумба — казвам сърдито.

— Не ставай глупава — отсича Лизи, — ще стоят страхотно на черния ти панталон!

Отговарям:

— Дори и когато се пъхна в тях?!

Лизи не обръща внимание на дърдоренето ми и ме кара да пробвам всичко. Намусено гледам отражението си в женската тоалетна, докато тя подскача около мен като полудяло духче, подръпва и намества блузата с ръка. После казва:

— Хелън, изглеждаш божествено! Изчакай малко! Измъква се през вратата и след две секунди се връща с Тина.

— Какво мислиш? — пита тя и разперва ръце като кабаретна певица.

— Страхотно — казва Тина с вяла усмивка, като адресира думите някъде над лявото ми ухо.

— Добре — казва Лизи, — значи това ще бъде.

Разрешава ми до края на деня да остана с моята сива блуза, но конфискува ботушите ми „защото не ти вярвам“. Танцувайки, излиза от вратата и ни оставя насаме с Тина.

Чувствам се толкова странно, колкото когато бабата на Мишел ми уреди среща с човека, който ѝ разхожда кучето — руснак (който каза заплашително по телефона: „От Ррусия с любоф!“) и носеше петолъчка.

— Здравсти — казвам аз.

Тина си гризе един от ноктите и казва бързо:

— Хелън, моля те, довечера не се дръж странно с мен или Ейдриън, може да заподозре и, и...

Веднага се чувствам жестока и засрамена, докосвам я по рамото, нежно прокарам пръст надолу и стискам ръката ѝ. Очите ѝ се пълнят със сълзи, обръща се и излиза.

Тъй като не искам да разочаровам Лизи (а и понеже, когато си тръгвам, не мога да си намеря ботушите, въпреки че обезумяло тършувам около бюрото ѝ), влизам в ресторанта точно в седем и половина с черния панталон, карнавалната блуза и сандалите. И първия човек, когото виждам, е Том. Стои в далечния край на заведението и говори с Брайън, облечен е в изтрити джинси. Толкова съм удивена (не от изтритите джинси, те чудесно допълват зелената му тениска), че отстъпвам и за малко не изпускам подаръка на Лизи. Тя подскача към мен.

— Изненада! — изписква в ухото ми.

Изчервявам се.

— О, Боже мой, маниачка такава! По-тихо! — промърморвам и се опитвам да задържа глупавата усмивка на лицето си.

Лизи слага ръка на устата си, за да прикрие силния смях. Люк застава до мен, сръгва ме в ребрата и намига.

— Много изтънчено — казвам.

— Том дойде с Люк, така че не ме обвинявай! — възкликва Лизи щастливо.

Люк чурулика:

— Много трудно беше, така че не разваляй нещата този път!

Гледам в изрязаните сандали и мърморя доволно:

— Ах, вие, лоши хлапета!

Люк приема това за одобрение и вика:

— Да отида ли да го доведа?

Спира се едва когато го сграбчвам за ризата, придърпвам го обратно за врата и изсъсквам:

— Не!

Но тогава Том прекосява помещението, вглежда се в мен за секунда и смело казва:

— Здравей!

Зная, че е смел, защото когато го казва, леко се изчервява и гласът му леко трепери. Отварям уста и осъзнавам, че е пресъхнала като стара препечена филия и моето: „Здравей, Том“ излиза като слабо изграчване.

Том отново се изчервява — не само защото Люк и Лизи са ни зяпнали като Мъпетс — и тръгва да каже:

— Аз, хъм, ти, изглеждаш до... — когато го прекъсват. Люк го бута отзад и възкликва:

— Е, няма ли да я целунеш тогава?

Аз замръзвам и ужасните думи свистят покрай ушите ми като бумеранг. Лизи (която виждам, не е разбрала съвсем в какво се забърква, като сключва таен съюз с Люк) гледа втрещено. Ужасеното изражение на Том се пропуква и той изръмжава:

— Арргх!

И се преструва, че души Люк.

— Хайде, тръгвай сега! — нарежда Лизи остро, подобно на бавачка към петгодишния ѝ повереник, докато гледат носорози, които изведнъж започват да се оправят.

Том и аз сме изправени лице в лице. Ръцете ми висят странно и не зная какво да правя с тях. Заешкият крак в гърдите ми бие лудо, поглеждам го в лицето и единственото, което се сещам да кажа, е:

— Е, как я караш?

Том накланя глава, кима и промърморва:

— Добре, благодаря, а ти?

Кимам и отговарям:

— Прекрасно, благодаря. Просто прекрасно!

Просто прекрасно! За кого се мисля? Доли Партън? Хапя устни, мигам и понеже започвам да се панирам, изгърсвам:

— Люк говори странни неща, нали?

Том кима нещастно и казва:

— Да.

Изглежда така, сякаш ще се разплаче, свива ми се отвътре, поемам дълбоко дъх и продължавам.

— Обаче понякога казва неща, които мисля, но не се осмелявам да изрека.

Не мога да повярвам, че съм го казала, гледам в пода, свивам вежди и мисля каква съм глупачка! Глупачка! Идиотка! Когато отново

се осмелявам да погледна Том, виждам, че той ме гледа, сякаш аз съм огромен кебап, а той умира от глад, пристъпваме напред едновременно, той нежно повдига лицето ми към неговото и се целуваме. Целуваме се меко и топло, като допир до кадифе е. Затварям очи и се задавам от радост. Когато ги отварям, за да хвърля бърз поглед, виждам, че неговите очи са затворени, оглеждам се из заведението дали някой е забелязал — двайсет човека са ни зяпнали — затварям очи отново и потъвам по-дълбоко в целувката.

— Всички гледат — промърморвам.

— Е, и — шепне Том и ме притиска по-силно, аз също го прегръщам здраво и се втренчвам в сините му очи, усещам как кръвта нахлува в главата ми и изглежда безумно, че сме се разделили, луда работа, направо ненормално, и мисля: „това не трябва да се повтаря“ и ме залива топлина като слънце след дъжд. Обичам те!

Различно е от всичко досега. Всичко преди Том е много хубаво, но е незначително. Том е нещо. Поглеждам го и се сещам за старомодния израз: „Обичам те от цялото си сърце“ — ако правилно си спомням, това казва красивият принц на принцесата с лепената коса — и това усещам. Целува лицето ми, косата ми и казва:

— Съжалявам, че се държах гадно.

Отдръпвам се толкова бързо, че за малко не му избивам зъбите с главата си.

— Ти съжаляваш! — изписквам. — Недей! Беше прав! За всичко, което каза. Аз съм тази, която съжалява.

Том клати глава. После се усмихва.

— Онази вечер, когато падна на пода с Лизи в кръчмата, въпреки нещата, които тя каза — тук бързо клатя глава, за да го насърча да подмине неприятната част от историята, — исках да изтичам след теб и да те целувам до смърт.

Аз грея и казвам:

— Наистина ли?!

Той кима, рита пода като малко дете и казва сърдито:

— Беше гадно без теб! Не ми хареса.

Трудно ми е да повярвам, че Том изрича тези думи — не някой оплешивяващ с неприятен дъх глупак, типът мъже, които обикновени ме заглеждат в баровете, а Том. Том, когото страстно желая. Том, който казва нещата такива, каквито са. Том, който харесва мен, Хелън,

въпреки че имам сплескана коса и карам тойота. О, Боже, кажи ми, че е истина!

Смея да кажа, че и мислите на Том са подобни, защото по време на вечерята седим един до друг, усмихва ми се, целува ме, стиска ръката ми и почти нищо не хапва. И както никога досега, аз също. Само говорим.

Том иска да знае всичко: какво съм правила по Коледа, мислила ли съм си изобщо за него, как вървят нещата в работата, как се отнася сега към мен Латиша (като с крепостен селянин), как е Шишко (толкова разглезен, че ако го погалья повече, от дупето му ще излезе духче) и баба, и майка, и какви са ни отношенията (макар че не е нужно да му казвам), как съм намерила апартамента, как съм го оправила, липсва ли ми и колко време е трябвало, какво съм избрала и как се чувствам, виждала ли съм Маркърс и непрекъснато ме гледа, сякаш съм неземна красавица и аз искам да зная всичко за това какво е правил, дали Селин още работи в „Мегавет“ (не, уволнили я поради груба некомпетентност, след като изпуснала хамстер и стъпила отгоре му), дали сестра му е добре (страхотно: само вчера каза на шефа си господин Хигинботъм^[1]: — Проблемът с името ви е, че не трябва да го произнасяте Хигинботъм, можете да го избегнете като го разделите на Хигин-ботъм!), дали все още ходи на бокс (почти, ако се брой гледането на Роки I, II и III), как е семейството му (добре: вторият му баща спечелил малка сума от залагания миналата седмица и ще води майката на Том в Лейк Дистрикт), дали е преодолял страха с рисуването (колко хубаво, че си спомням), дали е правил секс с някой друг след мен (каква дързост и може ли да ми зададе същия въпрос?), дали вече е прочел „Отдавна мъртви“ на Кати Райкс (да, прочел я е — пикантно ужасна) дали може пак да излезем в Пиреновия парк с хондата и да ядем гевреци?

Когато го питам за парка, той ме гледа и казва:

— Всичко бих направил за теб, Хелън!

Наистина!

И аз не му отговарям: „Да, но не ме покани да отседна в апартамента ти“, защото сега разбирам. Преглъщам и прошепвам:

— И аз за теб!

(Не съм толкова освободена колкото Том, защото цялото изречение „И аз бих направила всичко за теб“ се залепва и макар да

искам да изрека думите, по-удобно им е в главата ми. Както и да е, той изглежда доволен и с кратката версия.)

Продължавам да го зяпам и да се хиля, и да си мисля, че ме харесва и какво, по дяволите, правех, като отхвърлях опитите му за сближаване като котка, която отказва сметана?! Усмивваме се един на друг, докато ни заболят устите. Това продължава, докато не улавям погледа на Люк през масата. Той веднага широко отваря уста (без да си прави труда да преглътне сдъвкания бургер) и пъха пръст в лепкавата маса, за да предаде отвращението си от факта, че най-близката му приятелка и един от приятелите му са мутирали от нормални прилични хора в отвратителна двойка цвърчащи любовни птички.

Том вижда жеста на Люк и за да му се подиграе, ми подава чипс — уста в уста. Люк слага глава в ръце, сякаш много скърби. Том въздъхва и казва:

— Знаеш ли, че вечно ще ме изнудва?

Аз кимам и казвам:

— Е, може ли после да правим секс? — той се ухилва.

Ставам пъргаво, като отмествам стола. Том ме поглежда, вдига вежда, скача на крака — а сервитьорът донася огромна розова торта и всички трябва да изпеем песента за рождения ден. Том и аз грачим увлечени. Обменяме си потайни погледи „да се измъкваме ли?“, оглеждам масата да видя дали някой ни е забелязал и виждам Тина.

Щастието ми се изпарява. Тя изглежда ужасена. Свива се раболепно като изгладняло псе. Отпива вода и ръката ѝ трепери. Не поглежда нагоре. Човекът до нея се е отказал от опити да я въвлече в разговор и говори със седящия от лявата му страна. Виновен за това е човекът в нейно дясно. Ейдриън се е докарал в бледозелена риза и красиво скроен тъмносив костюм, зъбите му блестят от белота и русата му коса е с най-модерната прическа. Оживено разговаря с жената до него. Докосва ръката ѝ леко, за да наблегне на нещо, тя отмята глава и се смее красиво. Искане ми се да я промуша.

— Какво има? — пита Том, като проследява погледа ми.

— О, въ, нищо — казвам. — Мисля, че Лизи ще ни разкрие. По-добре да го запазим за по-късно.

Том ме поглежда и казва:

— Нещо не е наред.

Клатя глава и казвам:

— Ще отида да поговоря с Лизи за секунда, няма проблем, нали?
Тук Люк се появява зад Том и се опитва да му пъкне бобче в ухото, Том се залива от смях, сграбчва китката му и така я извива, че Люк пада на колене.

Възползвам се от възможността и бързо се отправям към Тина. Казвам „здрости“ и тя изглежда ужасена. Едва изрича:

— Виждам, че с Том пак сте се събрали.

Усмиввам се и казвам „да!“ и „защо не дойдеш да си побъбрим?“. Тина ме гледа, докато Ейдриън се извърща с подкупваща усмивка на лицето и изпява:

— Хелън! Колко прекрасно, че те виждам! Изглеждаш страхотно! Харесва ми блузата ти, толкова е в твой стил!

Ще ми се да го заплюя в лицето, но виждам как Тина трепери, затова насила задържам усмивката на лицето си и казвам:

— Да, блузата е хубава — спирам и добавям: — Не искам да те прекъсвам, само исках за малко да отвлека Тина при нас да види Том и Люк.

Усмивката на Ейдриън не помръдва и той отговаря:

— С удоволствие, — поглежда часовника си Таг Йор, — но дамата ми цяла вечер натяква, че е изтощена, така че веднага я понасям къщи да се приспиваме. Ставай, миличка, таксито ни чака отвън!

Тина се изправя като робот и казва с напрегнат глас:

— Лека нощ, Хелън.

Целуват се и се прегръщат с Лизи, после тръгват. Не мога да се успокоя. Лизи подскача и казва, че тя и Брайън, и някои от останалите ще ходят на клуб и дали бих искала да се присъединя и аз. Започвам да се оправдавам, но тя стиска рамото ми, кима към Том и шепне: „Бъдете щастливи!“.

Том вижда, че хората се пръсват, обръща се към мен и казва свенливо:

— Искаш ли заедно да си вземем такси?

Отговарям:

— Разбира се!

Люк си пъха главата между нас и възкликва:

— Страхотно! Ще измуфтя едно возене! — Том и аз го гледаме заплашително, а Люк се усмивва и казва: — Какво? Не се притеснявайте, може първо мен да ме оставите.

Том изръмжава:

— Точно така ще направим!

Търкулваме се на улицата и Том вика такси. Люк си вдига краката и запалва цигара, а Том ме гали по ръката и казва:

— Умълча се.

Кимам. Нямам думи. Нищо друго не искам по-силно от това да залепя устата на Люк с тиксо, да го стоварим в Суис Котидж, после да отпрашим с Том към къщи, да разкъсам дрехите му да правим страстна любов на пода в коридора, а после на масата в хола. Нуждая се от това! Имам нужда да правя любов с Том, да усетя тази връзка така, както имам нужда да дишам.

Но как да го направя, като зная, че Тина се е прибрала с Ейдриън?!

Ако това е блестящо ново начало, искам то да е перфектно. Мисля за ужаса на приятелката си и мислите пречат на либидото ми. Какво ли ѝ причинява в момента? Заболява ме при мисълта. Няма начин. Потупвам Том по крака и му казвам истината за Тина и Ейдриън.

После отклоняваме таксито по Туутинг и се моля да стигнем навреме.

---

[1] Bottom, англ. — задник — Б.р. ↑

ГЛАВА 41

Макар да изглеждам зле по бански и винаги да прегарям като чипс, обичам плажовете. Харесва ми да гледам морето и да си мисля простички неща от рода на: „Леле, цялата тази вода!“ или „Господи, морето наистина е голямо!“. Харесва ми да гледам как вълните образуват пяна на брега и шумят. Или да заравям крака в топлия пясък и да усещам зрънцата му между пръстите си. Обичам да търся мидички — от онези къдравите, които приличат на рог от единорог, и гладки сиви камъчета е бели ивици мрамор. Обичам да затварям очи и да слушам разбиващите се вълни и смеха на хората. Да вдъхвам соления въздух и да усещам вкуса му по устните си. Любимото ми е да бъркам в спокойната вода и да търся злато. Видя ли блещукащо петънце, се опитвам да го уловя. Разбира се никога не се оказва злато, а просто поредната песъчинка, която слънцето и водата са накарали да заблести. Но аз нямам нищо против, понеже цялата радост е в търсенето.

Не по този начин се чувствам обаче, когато губя Том. След цялото това търсене попадам на злато и го оставям да се изплъзне измежду пръстите ми като пясък.

И все пак, докато летим като черни рицари да защитим Тина, нямам представа как ще свърши всичко. Разказвам историята, Том възкликва: „Мамка му!“ и задава хиляди въпроси. Люк пръска слюнки и казва:

— Не проумявам.

Те настръхват и казват „горката, горката Тина, Ейдриън ще си получи заслуженото“.

— Това не е детска приключенска игра — казвам каменно, защото ме е страх от това, което започнах.

— Хелън, само ще проверим дали тя е добре. Права си, че така се притесняваш за нея, но няма да направим нищо глупаво — казва Том и стиска ръката ми.

Люк важно добавя:

— Правилно постъпи — но аз не съм сигурна, че е така.

Не след дълго обаче вече знам, че съм постъпила правилно. Когато таксито спира пред апартамента на Тина, Люк вика:

— Ейдриън кара BMW, не го е срам!

Изсипваме се на улицата и тогава чуваме писъците. Кое то си е направо чудо, тъй като сърцето ми бие толкова силно, че ще оглушея. Люк иска да събори вратата с ритници, но Том не желае да предупреждава Ейдриън. Промъкваме се през входната врата покрай жената, която живее на първия етаж. Любопитно или по-скоро без грам любопитство тя не пита кои сме. Все пак съседката ѝ крещи като прасе, на което току-що са поднесли братовчед му под формата на бекон и при положение, че това не я тревожи, може би не трябва да се изненадвам.

Изтрополяваме догоре и Том звъни на звънеца. Скимтене, шумолене и после тишина. Той пак звъни. Застава с гръб към вратата, за да не го познае Ейдриън, в случай че погледне през шпионката:

— Кой е? — излайва напрегнат глас.

Том отвръща:

— Вие ли сте собственик на черното Z3 със срязаните гуми?

Чува се шумно възклицание, подрънкване на резе, Ейдриън отваря вратата и Том силно я рита. Ейдриън полита назад. Том и аз тичаме към Тина, която се е свила в ъгъла. Люк се мята върху Ейдриън с хватка, която предполагам, е от учебник по ръгби — а може и просто да се е спънал на прага. Преди да кажа „по-силно“, той се просва върху него и така го разтърсва, че при удара с пода главата на Ейдриън издава приятния звук бам-бам-бам.

Когато Том вижда състоянието на Тина, лицето му се изопва. Ейдриън пита какво, по дяволите, става и пелтечи, че криво сме разбрали ситуацията, че той и Тина се сджавкали! Бързо си затваря устата, когато Том стиска очевидно чувствителна точка на врата му.

— Млъкни! — казва Том сурово.

Ейдриън млъква. Обаждам се в полицията от мобилния си, понеже кабелът на телефона е изтръгнат, а Том тича да донесе лед и кърпа за Тина. Ейдриън се опитва да си поеме дъх изпод 95-те килограма на Люк. Пълноценното усилие, което приятелят ми е вложил в консумирането на пица пиперони, пиле с къри и чипс с лук и сирене през последните десет години, му се отплаща.

— Тина — подвиква Люк в стил йодел, — добре ли си?

Тина има седем пресни изгаряния от цигари на корема и изобщо не е добре. Раната на главата ѝ се е отворила отново. Том отмята косата от лицето ѝ и внимателно попива кръвта, която се стича по челото ѝ. Той казва:

— Господи, Тина, това е ужасно! Не бива да го търпиш!

С треперещ глас тя се шегува, че това лято няма да носи къси потници, после се разплаква и се вкопчва в мен и Том.

— Тина — казвам, като едва се сдържам да не се разплача и аз, — трябваше да го направя! Не можех да оставя нещата да продължават така, съжалявам.

Когато полицията пристига, Тина спира да ридае и се вцепенява. Полицаяте искат да чуят какво се е случило от всички, но най-вече от Тина.

— Моля те, кажи — побутвам я, — бъди смела! Всички сме тук.

Тя трепери и поглежда Ейдриън, който гледа напред и си въобразява, че е терминаторът на квартал Мейда Вейл.

Тишина. Тина не казва нищо и си задържам дъха. Люк пристъпва напред и Тина отскача уплашено, а всъщност той иска да ѝ предложи смачкано парче тоалетна хартия, в която да си издуха носа.

— Използвал съм я само веднъж — мило обяснява той.

Учтивостта на Люк я сразява. След дълго сумтене и преглъщане Тина посочва гаджето си и казва:

— Той, Ейдриън, каза, че цигарите са вредни за мен и е така. Той, той ги гасеше по корема ми.

Полицаят, чието обсипано с лунички лице компенсира строгото му изражение, записва това в тефтера си. После Тина замлъква и полицайката, жена с яркожълта коса и стоманена аура, я завежда в съседната стая. Лунички се обръща към Ейдриън. С най-звучния си и дружески глас Ейдриън тръгва да обяснява, че Тина има проблем с пиенето. За моя голяма радост Лунички го прекъсва:

— Точно сега не искам да слушам твоята версия.

Искам да кажа на Лунички, че Тина пие само портокалов сок, откакто Ейдриън за малко не я удавил, защото „флиртувала“ с някакъв тип в кръчмата (сякаш Тина някога би си паднала по някой облечен с гащеризон). Но не искам да ме мърлят пред Ейдриън, затова запазвам информацията за по-късно. Вместо това посочвам пълния с фасове

пепелник, които предполагам са пълни с отпечатъците на Ейдриън, макар той да не пуши. Лунички внимателно изсипва угарките в найлонова торбичка и аз развълнувано шепна на Том:

— Това го видях в полицейския сериал. Макар и да не е сто процента издържано, със сигурност е косвено доказателство!

После отивам в кухнята, защото Тина иска да съм с нея. Седя на кухненската маса, докато Блонди снима корема и скалпа на Тина с фотоапарат „Полароид“. Изглежда разбира, че присъствието ѝ идва в повече на Тина и твърдо казва:

— Правилно постъпваш, скъпа. Нищо лошо не си направила! Това не трябва да се случва в една нормална връзка.

Не съм сигурна дали ми е позволено да говоря, затова кимам подкрепящо зад гърба на Блонди и се опитвам да не повърна при вида на раните. После Блонди ми казва да заведем Тина в болница. Обаждам се за такси. Изгарям да дам показания и майната му, ще го сторя. Не съм искала да клюкаря така, откакто подслушах Латиша на един обяд да разпитва дискретно за липосукция.

Блонди се отзовава и аз диктувам, докато ръката ѝ започва да трепери, сякаш има спазъм. Изнервена съм, защото съм принудена да призная, че всъщност никога не съм виждала Ейдриън да пипа приятелката ми с пръст.

— Но съм виждала резултатите — казвам безмилостно. И после: — Няма ли да запишете показанията на Тина?

Блонди казва, че утре сутринта ще го направи. Тина, която е станала тиха като мишка с филцови пантофи, кима. Том и Люк също дават кратки показания. Когато таксито пристига, полицайката слиза долу да интервюира съседката на Тина (от което аз не съм особено доволна) и Лунички казва на Ейдриън:

— Арестувам ви за нападение, причинило реални телесни щети — и го закопчава.

— Внимавайте с ръкавелите ми — предупреждава го Ейдриън.

С удоволствие отбелязвам, че тази реплика не се приема особено добре и Лунички става по-небрежен към ръкавелите му, освен всичко друго.

Ейдриън ме пронизва с поглед на побойник, а аз му се усмихвам и му махам с пръсти дразнещо. Надявам се да го подтикна да каже нещо от типа:

— Честно, полицай, не съм я докосвал! — но той не е глупав.

Не казва нито думичка. Също така се надявах да чуя сърдечен изблик: „Пипнахме те!“, но гледка на Ейдриън в белезници е достатъчно стоплящата. Той и костюмът му ще прекарат нощта в полицията и утре ще го разпитат. После ще го изправят пред съда.

И ако може да заема фраза от баба, „няма да мине много време“.

Том загръща Тина в одеяло, защото тя трепери, и я отвежда в таксито. През целия път до болницата я хвалим колко смело е постъпила и че това е краят на Ейдриън. Тина май не чува нищо. Мърмори в шепите си:

— Толкова се срамувам!

Том, Люк и аз в хор отговаряме:

— Недей! — и Тина се усмихва, защото звучим като идиоти, после трепва, понеже коремът я боли.

В Спешното лекарят пита, сякаш не може да повярва на очите си:

— Приятелят ви ли стори това?

— Аз пуша — отговаря Тина, сякаш това обяснява всичко.

Лекарят — който има пронизващи зелени очи и щеше да е като от „Спешно отделение“, ако имаше повече цвят по скулите — поглежда подозрително към Люк. Люк се самоназначи за бодигард на Тина и стои до нея със скръстени ръце и изражение на булдог.

— Не аз — казва той бързо, — аз съм Люк и се грижа за нея!

Тина му се усмихва през сълзи, Том се усмихва на мен. Поглеждам часовника си и виждам, че е 3:23 сутринта, което означава, че сме чакали в Дантевия ад, извинете, Спешното три часа. Обелени стени. Усещам прилив на умора. Казвам, че излизам навън за секунда.

Преплитам крака към вратата. От тежката сладка миризма на отделението ми е трудно да дишам. Летящите врати на болницата с чистите правоъгълни стъклени прозорци, ярките светлини, пищящите деца, викащите пияници, възрастните хора, които се влачат по сивите болнични коридори, забързаният персонал в бяло и синьо и практични обувки, цялото множество се смесва и се върти около главата ми като малко торнадо и отново виждам как баща ми умира, мониторът пиука, завесите се спускат, бутат колички, мен ме издърпват, следват писъци „сърцето спира“, майка ми ридае и баща ми умря и аз седях там, пропуснах възможността и никога не му казах, че го обичам, не можех да изрека думите. Кръвта ми се оттегля от главата, чувствам се замаяна

и залитам. Трябва да седна или да повърна. Не съм сигурна кое от двете, затова се строполявам на една пейка до опърпан мъж, който надига бутилка, после казвам „аргх“ и повръщам на паважа. Разбираемо мъжът се премества.

Стискам пейката, а светът край мен се върти. Изведнъж Том е до мен, отмества косата от лицето ми и разтрива гърба ми, докато аз повръщам и плюя. Не спирам да повръщам. Звучно.

— Романтично, а — измърморвам, последното оригване все още звучи в ушите ми и аз гледам към жълтата локвичка от буцици повръщано.

— Да — бодро отговаря Том, — изпитвам носталгия. Напомня ми за първата ни среща.

Бих го погледнала, за да се засмея, но имам лиги по брадичката. Избърсвам се с ръкава на блузата си Ау Сагумба.

— Как е Тина? — питам.

— Все още е в шок, мисля — казва Том. — Каза, че ѝ е гадно заради Ейдриън. Но докторът изобщо не искаше да я слуша. Обясни ѝ, че мъжете като него не се променят. Беше мил, но не спестяваше истината. Надявам се да ѝ е повлиял, горката Тина. О, и Люк е влюбен! Иска да остане и да се грижи за нея.

Ококорвам се.

— Люк е влюбен! — изписувам.

Том се хили и кима.

— Много — казва той. Мозъкът ми се мъчи да попие информацията, когато Том добавя: — Тина има ли семейство? Мислиш ли, че трябва да се обадим на родителите ѝ?

Шегувам се:

— Да ги предупредим за Люк ли? — после казвам: — Предполагам. Има нужда от голяма подкрепа. Искам и братята ѝ да разберат. Но трябва да я попитаме.

Той кима.

— Том, боя се за Тина.

Страхувам се, защото искам това да е краят, а се боя, че няма да е така. Боя се, защото преди няколко седмици се обадох на една социална организация да попитам как мога да помогна на Тина. Служителката ми разказа за подобни случаи. Един от тях се запечата в главата ми. Жената била омъжена за тип, който я бутал по стълбите и

после уринирал върху раните ѝ. Също така вързал кучето им за дървото в градината и го уморил от глад — три седмици не му дал да яде нищо. Накарал жена си и двете им деца, на четири и шест, да гледат. Веднъж два пъти успели да се промъкнат и дадат остатъци от храна на кучето, но това само удължило агонията му. Жената съобщила за мъжа си едва когато започнала да се страхува за децата.

После оттеглила показанията си. Полицията разследвала така или иначе, но съпругът ѝ бил пуснат под гаранция. Запазил си работата, защото бил „важен работник“ във фирмата си и подготвял договор, който шефът му (мъж) нямал никакво желание да загуби. Съдията (мъж) решил да не го праща в затвора, защото — както казал — нямал практиката да разрушава кариерите на хората. Искал нарушителите да се „реабилитират“. В крайна сметка жена му отишла в приюта на организацията, но той я проследил и... Това знание ме отравя и затова казвам на Том:

— Обзалагам се, че Ейдриън има добър адвокат.

Той отговаря:

— Да. И аз. Но поне сега всички знаем за него. Вече не може да я заключва. И зная, че звучи странно, но Ейдриън ми направи впечатление на мъж, който много държи на репутацията си. А не знаеш какъв може да е шефът му. Тина има трима братя. Трима. Мисля, че Ейдриън е загазил. Мамка му, ако някой стори това на сестра ми! — Том клати глава. Аз вдигам рамене. Толкова съм отчаяна, че вече на никого не се доверявам.

— Чуй, Хелън — казва Том, — четири сутринта е. Люк се е залепил за Тина като поразена от любов пиявица. Той ще ѝ прави компания, а ти ще можеш да отидеш да я видиш. Ако искаш, остани тук, но почти не си на себе си. Защо не те заведе у вас? Ще спя на пода.

Неохотно се съгласявам. Тичам да проверя дали Тина е съгласна, и спринтирам обратно към Том. Малко милост в безпощаден свят: виждам, че Том е спрял едно черно такси. Отваря вратата, аз се покатервам и се просвам на задната седалка като парцалена кукла.

— Мамка му! — казвам аз.

— Какво? — казва Том.

— Гадно е — бърборя, — гадно е това, което се случи с Тина. Твърде късно реагирах.

Том клати глава.

— Хелън — казва той, — само Тина може да разкара Ейдриън. Не можеш да я принудиш. Но тази вечер ти помогна да не ѝ навреди по-сериозно. Постъпи добре, гордей се. Ти си добра приятелка — отдръпвам се от хвалебствията му, защото чувствам, че не ги заслужавам. Няма да имам лична облага от болката на Тина. Не я искам. Том усеща нещастieto ми, защото казва:

— Всички ще ѝ помогнем! — после необяснимо защо грабва ръката ми и я целува.

Затварям очи. В мозъка ми се появява смътна, неуловима мисъл, но не мога да я определя и я разкарвам.

— Събуди ме, като стигнем — прошепвам аз и заспивам. Будя се, когато спираме на моята улица.

— Кой е твоят апартамент? — пита Том.

— Мм, твърде тъмно е, за да позная — казвам и разтървам очи и после по-високо: — Ако спрете тук, ще бъде чудесно!

Изскачаме, забелязвам ситните камъчета и мога да определя, че моят апартамент е следващият. Тъкмо тръгвам да отворя вратата, когато Том се изопва и аз инстинктивно спирам. Надниквам из сенките и виждам фигура на прага. Едва когато фигурата се сепва и изправя на крака, мъгливата досадна мисъл се избистря и ме удря бързо и силно.

Джаспър.

Стоя неподвижна като стълб, а Джаспър мига срещу мен. После срещу Том и изръмжава:

— Кой, по дяволите, си ти?

Том хладно отговаря:

— Не, кой по дяволите си ти!

Джаспър казва:

— Аз съм гаджето ѝ и живея с нея, идиот такъв!

Том пуска ръката ми, сякаш е нещо мъртво. На Джаспър ледено се извинява:

— Грешката е моя.

На мен не казва нищо. Свирка на тръгващото такси, което изненадано набива спирачки, и се качва. Гледам как изчезва в нощта и знаей, че си е тръгнал завинаги.

ГЛАВА 42

Понеже бях най-малко привлекателната тийнейджърка в класа (както можете да си представите), не исках да слагам очила. Две години присвивах очи, преди учителя по математика (най-злият човек на света) да притисне майка ми на една родителска среща и да ѝ каже, че съм сляпа като пенсиониран прилеп и съм кръгла нула в събирането. На следващия ден тя ме замъкна на очен лекар, който ме накара да прочета „буквите“ на една празна бяла дъска, а после мистериозно обяви, че зрението ми било „минус пет и половина“.

Когато скоро след това бях удостоена с чудовищността на чифт очила от здравната служба, за малко не се разплаках. Но щом ги сложих, се почувствах като Дороти на влизане в „Чудната земя на Оз“^[1]. Можех да виждам! Светът беше ясно очертан, имаше си ръбове! Дърветата не бяха мъгляви! Бяха ясни! Имаха милиони отделни листенца! Колите имаха номера! С числа по тях! Трансформацията беше пълна и удивителна. След като толкова дълго виждах като през евтина подводна камера, ето ме — внезапно благословена с могъщото чудо на идеалното зрение.

И когато Том напуска живота ми, изживявам онзи момент на прозрение, когато всичко идва на фокус. Всичко, което е било замъглено, се избистря. Но този път е болезнено, сякаш търкам очите си с натрошено стъкло. Междувременно Джаспър крещи и крещи, но думите му минават покрай мен и не ме засягат.

— Кой по дяволите беше този чекиджия. Чакам отвън от един часа, казах ти, че съм си загубил ключа, задникът ми замръзва, къде по дяволите беше? Виж кое време е. Как смееш да ме оставяш навън цяла нощ! Неприемливо е, няма да търпя това, трябва да се преоблека. Прибирах се от спирката и някакви пъпчиви кретенчета минаха покрай мен и ме замериха с яйца. Районът, в който живееш, е като долен квартал. Кой беше този идиот и как се осмелява да ме пита кой съм кой е той. Искам отговор няма да...

Почти не го чувам. Гледам как таксито се смалява и изчезва в далечината заедно с всичките мои „утре“. Това не може да е истина. Не е разрешено. Не заслужавам това. Втрещвам се в хоризонта с надеждата, че Том ще реагира като герой на „Милс и Буунс“ и ще се върне. Той не го прави. Мамка му. Как можа да се случи това. Приютявам Джаспър от милосърдие (най-вече) и жабокът ми се отплаща, като разбърква живота ми. Да загубя Том веднъж, боли. Да го загубя два пъти: това не е небрежност, това е гадно.

Как можах да забравя, че дяля банята си с най-лошия съквартирант (след мен)? Как можа моят мозък, шуплест като восъчна пита, да пропусне логичните факти и да пропусне пчелата майка да се промъкне? И Джаспър. Как можа? Става унизително — очевидно му харесва да живее някъде, без да плаща наем, а не че харесва мен. Да се представи за мое гадже е не просто своеволно нарушаване на „Закона за погрешното тълкуване на собствеността“, това е една голяма, зла, опустошителна лъжа.

Бъдещето ми се разпада, а аз не мога да помръдна. Сякаш внезапно движение може да изтръгне вцепенените ми емоции от уютните местенца и да създаде хаос, сякаш хиляди автомобилни лагери са хвърлени на мраморен под.

Ще потискам неизразимата си тъга, докато се справя с нейния катализатор. После бавно се отправям към входната врата — всяка стъпка е като минаване през лепило, — отключвам и поглеждам Джаспър в лицето.

— Толкова съжалявам — казвам спокойно. — Изникна нещо спешно. Но почакай. Имам изненада за теб — Джаспър отваря голямата си уста да възрази, а аз затръшвам вратата под носа му. Качвам се горе, като през цялото време се чудя как изобщо съм могла да харесвам мъж, който има челюст като на динозавър, и влизам в хола, където се мъдрят плетените му столове. Отивам до моя куп CD-та и търся подходящия саундтрак. А, да... После отварям френския прозорец.

Джаспър отстъпва, препъва се в някаква жица на поляната и сърдито крещи:

— Какво, за Бога, става?

Сякаш някой е натиснал копче на гърба ми, на което пише „лудост“: смесица от шока от изгарянията на Тина и заминаването на

Том. Пропявам:

— Изненада е! Ще разбереш след малко!

Оглеждам се из опустошения ми нов апартамент. Дрехите на Джаспър са пръснати по пода. Натискам „play“, вземам чифт бели слипове и ги хвърлям през прозореца. Изненадващо (бях резерва на най-слабия отбор по нетбол) те удрят Джаспър точно в лицето. Изглежда толкова шокиран, колкото и когато ме видя за първи път да паркирам тойотата (а аз съм чисто и просто съвършена в паркирането).

Навеждам се през прозореца, за да видя какво прави, и като антропологическо упражнение си струва. Джаспър маха гащите от лицето си и крещи:

— За какво, по дяволите, беше това? Ти... — той спира невярващо, докато аз се оттеглям навътре. — Пусни ме, за Бога! На какво си играеш?

Скоро разбира. Залитам към прозореца с куфара му, разполагам се срещу перваза за опора и го мятам на тревата. Приземява се в една голяма локва. Джаспър пъргаво отскача настрани, за да не му размажа главата.

— Престани! — вресци той. — Какво правиш, ти луда жена такава? Кажи нещо! Защо го правиш?

Рови обезумяло из градината и се опитва да натъпче обувки, чорапи, панталони, жилетки, гащи и ризи обратно в куфара, а аз се смея и пея:

— Джаспър! Готов ли си?

Той поглежда и изпищява:

— Нееее! — когато мятам първата от морските му рисунки на пътя като фризби. Чува се приятно дрънчене от разбито стъкло.

Увеличавам „Сърце от стъкло“ колкото може най-силно и като откачена кучка тържествувам:

— Обичам звука от счупено стъкло!

Джаспър пуска колежанското си шалче (от колеж, който никога не е посещавал) и тича на пътя, ломотейки. Нежно люлее парченцата от позлатена рамка и на мен почти ми дожалява. Пускам другите две рисунки с кораби, така че да паднат в лехата. После припкам към уредбата, моля се съседите да ми простят и сменям диска. За предпочитане нещо весело, за да ме спре да мятам вещите на Джаспър през прозореца. След минутка, през която чувам виковете на омраза,

идващи от градината, намирам онова, което търся. Музиката, която има същият ефект върху Джаспър, както слънчевата светлина върху вампирите. О, да! Кънтри музика.

Плетените столове на Джаспър посрещат смъртта си под звуците на „Нека любовта ти се лее“. Той умолява от паважа, но безуспешно. Тананикам (макар да зная, че не изглежда добре отстрани) и когато намирам още един чифт безстопанствени слипове, ги усуквам около пръста си и ги изстрелвам в атмосферата, докато припявам думите към „Огнен пръстен“. Шишко, който се мие на масата, спира да се ближе, лапата му замръзва във въздуха и зяпва. Вземам един висок тон и той свива уши уплашено. Ла-ла-ла. Плетената масичка полита на вдъхновяващия фон на „Застани до своя мъж“.

— Стига! — подсмърча Джаспър, докато прегръща откъснало се парче от мебелите. — Престани! Съжалявам! Моля те!

Неохотно спирам музиката.

— Благодаря, мамка му — въздъхва Джаспър (и всички други на нашата улица). Навеждам се през прозореца и се усмихвам. Аз съм Ледената кралица и ми харесва. Джаспър размахва един счупен крак от мебелите и крещи:

— Виж какво направи! Ти, ти... убийца на плетени мебели!

Аз се смея гадно, което го кара да тропва с крак и да измучи:

— Млъкни! О, мамка му, виж нещата ми! Хелън! Стига! Държиш се странно! Моля те! Нямам къде да отида! Бъди разумна!

Изчезвам от прозореца, за да взема египетското одеяло на Джаспър, което, изведнъж се сещам, си стои подгизнало в пералнята ми. Отнасям го до перваза и го пускам върху него.

— Кучка — крещи той, — какво правиш?!

Аз отвърщам:

— На какво ти прилича, чекиджия такъв?

Виждам синьо-бялата му бейзболна шапка, повесена на стола, грабвам я и изревавам:

— Дръж!

Джаспър скача във въздуха, но уви, тя се приземява върху уличната лампа. Той хваща глава отчаяно и вие:

— Добре! Добре! Съжалявам! Пусни ме! Нямам транспорт! Само до утре!

Показвам главата си през прозореца и изпявам:

— Научи се да караш! Получи си тъпите мебели и безсмислената шапка, а сега се разкарай!

Джаспър заема най-плачевната поза, напомняща на Хю Грант.

— Но къде? — вряска той и разперва ръце.

Изревавам:

— Не ми пука! Довиждане, Джаспър! — после тръшвам прозореца и дърпам щорите. Чувствам се по-бодра и превключвам на „Море от разбити сърца“. Свободна съм. Грабвам Шишко и го завъртам из изпразнения хол, но той се съпротивлява, скимти, забива нокти в гърдите ми и побягва. Историята на проклетия ми живот.

Изключвам уредбата и тихо влизам в стаята си. После сядам на леглото и мисля за Том. Той си тръгна. Какво направих? Какво направих?! Обзема ме ужас — ужасът, че съм направила най-ужасната грешка в живота си. Имам само един живот, а го прецаках! Не мога да приема иронията: Том и аз в таксито, отдалечаваме се от съдбата на Тина, за да стигнем до моята. Единственото, което мога да кажа, е, че стоя в началото на останалата част от живота си и се препъвам на стартовата линия. Сълзите падат, притискам стомаха си и викам. Крещя, крещя, докато ме заболи гърлото (и съседът започва да удря по стената). После тъпо се вирам в яркожълтите стени и мисля какъв е смисълът? Чудя се това ли е тежката загуба? Да не можеш да приемеш истината?!

Седя на леглото до изгрев-слънце. Казвам си, че болката на Тина е по-лоша, но моята е по-силна отвсякога. Дръпвам завесите, сгушвам се под завивката и се опитвам да заспя. Когато сънят ме спохожда, изпитвам облекчение. Не че не мога да продължа. Не че не мога да живея без Том. Хората умират, а тези, които ги обичат, продължават да живеят. А Том не е мъртъв. Само за мен. Така че ако кажа, че не мога да живея без Том, няма да е вярно. Разбира се, мога да живея без него. Само че няма да е много забавно.

---

[1] Дороти Гейл, героиня от „Магьосникът от Оз“ — Б.р. ↑

ГЛАВА 43

Ако имах електрод, прикачен за пръста на крака, и той се активираше всеки път, когато правех нещо глупаво, вероятно с по-голям успех щях да се уча от грешките си. А така повтарям същите идиотски гафове отново и отново, докато толкова ми писне от последиците, че започвам да се дразня и променям навика. Например, ако през нощта стана да ходя до тоалетна и си набуча стъпалото на остър ток, ще са необходими още дванайсет пробождания, преди да вдигна обувката и да я прибера в гардероба. Ако си сложа часовника за 7:30 с намерението да отида да тичам, трябва да заспя отново в 7:31, да закъснея за работа поне девет пъти, преди да спра да се преструвам, че по-рано от 8:00 не мога да се изправа пред нищо друго, освен възглавницата. Устното предупреждение на Латиша също помогна.

Но непланираната среща на Том и Джаспър беше нещо отделно. Нямаше да има нужда от повторение. Плановете ми за следващите шест десетилетия бяха оплескани, което ме подтикна да седна и да пиша сериозни обещания. Никога повече няма да ме хващат в авто грешка. Никога повече няма да управлявам погрешно живота си. Шишко ще яде в 8:15 сутрин и после пак в 7:30 вечерта и преди лягане ще хапва нещо, одобрено от ветеринаря. Отсега нататък яденето между храненията ще бъде забранено (и за двамата членове на семейството). Ще пазарувам в супермаркета всяка седмица вместо всеки ден в местния магазин. Ще си направя бюджет. Ще се напивам само когато има поводи. Ще дарявам повече пари за благотворителност за определени, но не толкова популярни каузи. Ще посещавам музеи с баба. Ще науча италиански от касети. Ще спра да си чопля устните и ще се науча как се поддържа автомобил. Ще пия по дванайсет чаши вода на ден и ще се хидратирам.

Списъкът беше дълъг и задължаващ, но тази седмица всеки ден отивах навреме на работа и се държах насилствено вежливо с Латиша дори когато тя възкликна:

— Не пак! Пикочният ти мехур сигурно е голям колкото напръстник!

(Преглътнах отговора: „Не зная, никога не съм виждала напръстник“). Апартаментът ми беше толкова чист, че стигнах до неолитния пласт в кошата за пране. Престанах да обсъждам връзките на другите хора, освен че казах на Лизи за Тина (с разрешението на главната героиня). Всяка вечер слушах прогнозата по радио „Четири“ и се обличах според времето. Макар че ако трябваше да се облека според настроението си, бих носила власеница. Дори това, че с майка ми гледахме „Брилянтин“, не ме разведри. Дори когато тя купи саундтрака и каза: „Скъпа, мислиш ли, че съм твърде стара да си нося косата на опашка?“. Нито когато отидохме на пица и ѝ казах за Тина и тя извика: „И като си помислиш, че ти беше толкова егоистично момиче!“. Или както обича да казва Джеръми, синът на Вивиан: „Виж кой говори!“.

Дори ходих с Лизи във фитнеса и трийсет и пет минути си завързвах връзките в съблекалнята, подслушвайки две кльошави жени да си викат една на друга: „Аз съм огромна, ти си малка!... Не, ти си малка!... Не, аз съм голяма!... Не, не си, малка си!“. И т.н. Сърцето ми се чудеше дали имаше и най-малък шанс Том да ме изслуша, ако се обадя да обясня, но разумът ми смазваше всяка надежда. Не знам откъде се сещам за едно правило в бейзбола — три удара и си вълн. Бях ги пропиляла всичките. До петък се чувствах нещастна като прегрешение и тъжна като набожност. Скъсах списъка и го изхвърлих в кофата, но вътре в себе си все още се чувствах мъртва.

В събота обаче се поободрих. Не много, а малко — вече категорично няма да позная щастието отново и най-доброто, на което мога да се надявам, е да стана самотен боклучар. Отскачам от самоубийствено настроение до нормалната депресия. Причината за тази промяна в настроението е, че Люк се обажда.

От миналата събота той не се е отделял от Тина, а аз не съм я виждала от болницата. Искан да отида при нея миналата неделя, но Люк ми каза, че си почива. Когато по-късно ѝ звъннах, Люк обясни, че дошъл полицаи, но Тина решила да не дава показания.

— Но защо? — извиках.

— Не иска — отговори той.

— Трябва!

— Не можем да я накараме насила — каза Люк.

— Предполагам — отговорих тъжно, — може ли да я чуя?

Люк каза:

— Няма сили да слуша конско, така че само ако обещаеш да не я тормозиш.

Аз обещах и предадох слушалката на Тина, макар че това малко ме обиди. (Люк си мисли, че съм заядлива, а даже не съм излизала с него? Репутацията ми се разчува). Тина ме информира, че се чувства по-добре и че от полицията така или иначе ще разследват случая, че е казала на семейството си и че родителите ѝ идват да я виждат. О, и че била почти сигурна, че никога повече не иска да вижда Ейдриън.

В идеалния случай бих предпочела Тина да влачи Ейдриън по съдилищата, за да се впусне по случая и националната преса, да се разчуе нашир и надлъж, да се появят шокиращи заглавия и снимки на първа страница, да прогонят Ейдриън от Мейда Вейл и да му забранят да пазарува в любимите му дизайнерски магазини. И да загуби работата си не защото е лоша реклама за фирмата, а защото шефът му (както решително би казал на репортерите) по-скоро би отрязал собствения си бонус, отколкото да наеме жесток престъпник. И се надявам Ейдриън така или иначе да остане без работа, защото не можеш да работиш като архитект, при положение че ще прекараш следващите четиридесет години в усвоен затвор.

Но мисля, че разбирам защо Тина не иска да го преследва. Това, което не разбирам, е защо Ейдриън се е признал за невинен и веднага е бил пуснат под гаранция, сякаш просто е забравил да си плати за паркинга.

— Но това е невъзможно! — изпищявам, когато Люк разказва за скандала. — Тя никога няма да бъде в безопасност! Той може да дойде довечера и да вдигне къщата във въздуха. Господи! Не ѝ позволявай да кара Ескорта, без да си проверил спиралките!

Макар последното предупреждение да важеше с и без Ейдриън. Люк възрази срещу песимизма ми. Едно от условията на гаранцията на Ейдриън беше да не се доближава до Тина. А вероятно, докато случаят влезе в съда след три-четири месеца, Тина може да реши да свидетелства. И ако аз, Хелън, свидетелствам...

— Можеш да заложиш задника си, че ще го направя — прекъсвам го сърдито.

— Вероятно правдата ще възтържествува.

— Да се надяваме — добавям горчиво. Междувременно, той, Люк, сега се грижел за нея.

— Люк — сопвам се по-силно, отколкото е необходимо, — сигурна съм, знаеш, че Тина тъкмо се измъкна от задушавача оскърбителна връзка е деспотичен тиранин. Последното, от което има нужда, е да започне нова.

Обяснимо Люк беше притеснен.

— Шш — стене той, — ще те чуе! Не стоят така нещата! Тя не ме възприема по този начин. Тя е крехка, Хелън, изнервя се, ако е сама. Изплашена е. Аз ѝ се отразявам добре! Помагам ѝ да стои настрана от Ейдриън. Ще я защитавам, обещавам! Тя още му е навита! Това е истината! Разсейвам я. Но ми се доверява. Говорим. Имаме много общи неща.

Изкуших се да отговоря: — Не ме размивай, аксесоарът, който носиш, е спортна чанта Head и произнасяш Gucci „Гуки“.

Но в духа на новата ми личност — „деветдесет и осем процента без злоба“, се въздържа. Все пак ако Люк настройваше Тина срещу Гадняра, значи не беше нетактичен дърдорко, а талантлив чудотворец, който трябва да бъде оставен на мира, за да спечели успешно нови привърженици.

Това не ме спря поне мъничко да не ревнувам, че Люк внезапно от моя най-надежден платоничен приятел се превърна в приятел на Тина.

С изключение на това обаждане никой не ме търси. Не се обаждам на Тина, защото — според новия ѝ преводач: „Тя е разбита и не ѝ е до приказки, но когато видиш Лизи, би ли ѝ благодарила за плодовете и за онова нещо на Св. Йоан, и за специалното чаено олио“.

Правя това, което ми е наредено, и предавам съобщението. Когато казвам на Лизи, тя възкликва:

— Чувствам се ужасно, ужасно! Ейдриън беше толкова усмихнат! И всичките тези цветя! И телефонните обаждания! Кой би помислил? Мислиш ли, че трябва да изпратя и невени?

Казвам, че е хубава идея, но Тина вече има дневник. Както и да е, сигурна съм, че тя ще каже, ако се нуждае от нещо. Не го прави и когато Люк се обажда в събота, аз го заливам с въпроси. И, Боже, какви отговори само! Въпреки че той е толкова цапнат в устата, ми трябва невероятна концентрация, за да го разбера.

— Значи братята на Тина — Макс, Шон и Андрю направо плюеха кръв, когато чуха за Ейдриън. Откачиха, особено Макс, най-малкият, щял веднага да отиде и да го пребие. Но Шон го спрял, трябвало да действат разумно, да, защото Ейдриън изглежда, е от типа, който би повдигнал обвинение, както и да е, Тина не знае, но Шон се обажда на онзи негов приятел, Тони, който познава един тип Рей, а Рей е едно гадно копеле, и Тони говори с Рей, Рей има охранителна фирма, която предоставя момчета за охрана на клубове и, мамка му, той е бивш военен, тренирал е бодибилдинг, едро момче е, около 114 килограма и изглежда заплашително, плащат му, за да предупреждава хората за грешките, които допускат, да, и той ще изпрати някой и, да, Шон казва на Рей за Ейдриън, а Рей мрази мъже, които бият жените си, това най-много го мрази, нарича се Изравнителя и двама от хората му се появяват пред вратата на Ейдриън в два сутринта, връхлитат вътре, завързват ръцете с колана му, той крещи, че ще отиде в полицията и Рей меко му казва, че не трябва да си отваря устата, докато Рей не разреши, Рей е човекът, който решава, който говори и грам не му пука за полицията и още повече на полицията не й пука за него и както е видно, Рей знае къде живее Ейдриън и Ейдриън ще разбере кога той се задава, както и да е, отвън има още десет от неговите хора и после Ейдриън мълчи като мъртвец, после разпарят килима в хола, да, увиват го в собствения му килим и натъпкват кърпичка в устата му и го изнасят, да, и го откарват с черния джип на Рей, който има черни кожени седалки, защото хората, които вози, пълнят гащите и Ейдриън напълва гащите! Вони! И завеждат Ейдриън до онази тъмница, нещо като мазе, но по-зле и го предупреждават, Шон е казал да не го нараняват, само да го сплашат, и Рей, Рей може да вдигне човек за врата с една ръка, ръцете му са като парчета месо, по-скоро като голяма пържола, отколкото пилешко бутче, а може палецът му да е като пилешко бутче, не зная, както и да е, и Ейдриън прекарал с тях три часа, после го захвърлили гол на пътя пред офиса му и Рей говорил с Тони, който говорил с Шон вчера и казал, че Рей не смятал, че Ейдриън ще разкаже на когото и да било или пък отново да безпокои сестрата на Шон.

— Господи! Може би Ейдриън трябваше да послуша, когато Тина го помоли нормално?!

Не е чудно, че мисля за Тина целия следобед. Искам да преодолее всичко това. Може би един ден ще погледне назад и ще се чуди как се е случило. Представете си. Да сме толкова слепи за истинската природа. Да прощаваме престъпленията, сякаш са епилептични припадъци. Да сме толкова оптимистични, че когато даден човек ни убива, се усмихваме, докато върти ножа. Седя и се чудя на лудостта на Тина. Тогава ми просветва. И двете скърбим за връзки, които сме искали, но не можем да имаме.

Не зная защо Тина е обичала Ейдриън, но го е обичала. Що се отнася до мен, аз съм и винаги ще бъда влюбена в Том. Но за момента не мисля за него. Мисля за другия мъж, който вече не е в живота ми. И премислям едно и също пак и пак, като напев. Мисля, че никога не съм била момичето на татко и сега вече няма кога да бъда.

ГЛАВА 44

Когато една връзка се разпадне, хората винаги казват: „Малките камъчета обръщат колата“. И ако ставаше въпрос за връзката на Маркъс и Мишел, нямаше да се поколебая да се съглася с тях. Но в моя случай малките неща си бяха наред. С Том скъсахме заради нещо голямо — безкрайната ми глупост. След това малките неща започват да ме отчайват.

Например отварям Обзървър, прочитам първия ред от репортажа на журналист, който пътувал до Северния полюс с кораб на Грийнпийс, поглеждам снимката и виждам надписа отдолу: „Гладуваща полярна мечка моли за храна от кораба“ — и избухвам в сълзи. Купувам си голям пакет луксозен чипс от супермаркета, пъхам шест парчета в устата си и мисля: „хмм, тези не са много хрупкави“, пъхам още три, за да се убедя, мисля: *този чипс има странен вкус*, надниквам в плика и виждам нещо, което прилича на голяма смачкана хлебарка, но е по-вероятно да е част от черен гниещ картоф. Цял ден гледката не ми излиза от главата и не мога да си изям любимото шоколадче Дайм.

Отивам при майка ми и забелязвам сгъната картичка на масичката. Изглежда като покана за ретро вечер в някой клуб, отварям я и виждам избелялата снимка на загорял мъж и красива жена, които се смеят и си дават спагети един на друг — родителите ми преди двайсет и пет години, ядат в превзет ресторант в Португалия. Потискам болката, когато осъзнавам, че вероятно я е търсила в момент — преди час, ден, седмица? — на самота. В главата ми е образът на майка ми, която отчаяно рови из кутии на тавана за тази шепа спомени и колкото и да се опитвам да го прогоня, той не си тръгва.

От сто години не сме говорили за баща ми. Сякаш след продължилата месеци борба майка ми се е свила в болката си. Зная, че тъгата в нея се подува като киста, но се боя да я спукам, за да не излезе всичко в истеричен изблик и да не мога да довърша онова, което съм започнала.

— Може би трябва пак да си организирате вечеря — предлага Лизи, — това може да я ободри.

Въздъхвам и казвам:

— Лиз, ще се ободри за пет минути, после ще се прибере и ще се чувства още по-гадно. И също нямам останали други приятели, освен теб, а имам само два стола.

Лизи отвърща:

— Хората могат да седят на пода, на възглавници!

Бързо казвам:

— Няма да стане — домакинството ми разполага с една възглавница.

Лизи настоява:

— Ти и аз, и Тина, и Люк и, въ, майка ти ще бъде чудесно!

— Ще бъде ужасно — казвам, — тогава се получи, защото всички знаеха, че няма да се налага да го правят пак. Ще бъде като, о, не зная, като да се опиташ да пресъздадеш Бийтълс.

Лизи не вижда връзката и го казва. Не ѝ обръщам внимание и продължавам:

— Е, Брайън ще бъде ли принуден да присъства на тази мъчителна вечеря, или ще има извинение от лекаря си?

Лизи се нацупва.

— Вече не сме заедно — казва тя тихо, — сложих край.

— Какво? — извиквам. — Защо? Защо не си ми казала? Как смееш! Да не ми кажеш, искам да кажа.

Лизи обяснява, че приключването е било едва вчера и че щяла да ми каже, но сме заговорили за Тина и Люк, за мен и Том. „Ти и Том“. Аз и Том. Даже това, че присъстваме в едно изречение, кара сърцето ми да бие лудо. Колко е тъжно! Въздъхвам и настоявам за обяснение.

— Заради нещо, което Брайън направи ли? — питам.

— Един вид — казва Лизи.

— Нещо обидно? — предполагам.

— Един вид — казва Лизи.

— Обида, насочена към теб? — питам.

— Да — казва Лизи.

— Нещо противно?

— Ужасно!

— Нещо, от което и собствената му майка би се засрамила? — казвам, като се гърча от лека антипатия.

— Определено — отговаря Лизи.

— Божичко! — казвам, а в ума ми се преследват диви сцени с тай чи оргии и юмручен бой в магазин на Гап за последен чифт джинси. — Какво, за Бога, е направил?

Лизи мълчи.

— Ще си помислиш, че реагирам прекалено — казва тя колебливо.

— Няма — отвърщам.

— Ще си помислиш — настоява Лизи.

— Елизабет — викам, — погледни ме! Агонизирам, защото не зная! Сложи край! Просто кажи! — усещам капчици пот върху горната устна. Мразя, когато хората размахват перлата на саморазкритието под носа ти, а после си я прибират с благовидното оправдание, че ще ги съдиш.

— Добре — казва Лизи неохотно, — но само, ако...

— Обещавам — изписквам.

Стискам ръце като за молитва и правя невинна физиономия. Това склонява Лизи и разкрива, че е зарязала Брайън — любезният, щедър, нежен Брайън, който ѝ купува смокини и ѝ целува ръка — защото се дразни, като го слуша как яде. А си мислех, че аз съм повърхностна.

На времето разкритието на Лизи би ме успокоило. Ще живея в самота и ще умра сама, но ураа, поне ще имам оправдание. Сега новината изобщо не ме трогва. Ако изпитвам нещо, то е съжаление към Брайън. Наказанието изглежда несъразмерно спрямо престъплението.

— Не можеше ли да го помолиш да дъвче по-тихо — казвам.

Лизи въздъхва и сърдито казва:

— Има и още.

Не мога да устоя.

— Какво? — питам.

— Начинът, по който преглъщаше.

Отказвам се.

По-късно въпреки обаче се опитвам да проумея специфичното функциониране на лизиния мозък.

— Разбираш ли, Хелън — обръщам се на висок глас към празната стая, — тя не би имала нищо против това да е сама. Даже би ѝ харесало. Тя цени собствената си компания.

Едва когато изричам думите, ги разбирам. Аз също нямам против. След като изслушвам смазващата обосновка на Лизи, спокойствието на собствената ми компания е облекчение.

Слагам диск на Кейт Буш и прекарвам вечерта в изтриване на всички следи от Джаспър в апартамента (пръски пяна за бръснене по огледалото в банята, две копия на Кънтри Лайф до тоалетната, три жълти изрязани нокътя от крак на пода в хола и от кухненския шкаф — чаша на университета Оксфорд, донесена от сувенирен магазин на Лайчестър Скуеър). До 11 вечерта се чувствам по-добре. Осъзнавам, че ако не мога да имам Том, не искам никой друг, искам да съм сама. За секунда се замислям дали да не изключа телефона от розетката като символ на новата ми идентичност. После си мисля: „Не откачай!“. Лягам си рано и чета „Г като Труп“.

На следващия ден се обаждам на майка да я поканя на кафе.

— Сега вече нямаш нужда от мен, след като оправи апартамента — са първите ѝ думи.

— Стига, мамо, знаеш, че това не е вярно — казвам строго, — иначе защо щях да те каня?

Следва намръщено мълчание, преди тя да отговори:

— Не зная. Искаш още столове.

Упорството ѝ би трябвало да ме дразни, но не е така, защото се досещам, че точно сега има нужда да го направи. И нашият меден месец все някога щеше да свърши. Не че планирам да подхранвам предишните дисфункционални отношения. Казвам с дрезгаво весел тон:

— Всъщност поканих те само заради удоволствието от компанията ти, но не ми харесва да мислиш, че трябва да дойдеш...

— Ще намина към пет — прекъсва ме тя.

Появява се, готова за битка. Знаех, че няма да продължи дълго. Предлагам ѝ кафе („само ако е безкофеиново“ — не е); предлагам ѝ чай („само ако е Ърл Грей“ — не е); предлагам ѝ вода („само ако е минерална“ — не е). После се сещам, че и чешмяната вода съдържа минерали и се провиквам:

— Добре! — и ѝ наливам чаша.

Когато ѝ я връчвам, тя я помирисва подозрително и леко я отдалечава от себе си.

— Няма ли да ми предложиш нещо за хапване? — пита тя.

— Да, разбира се — казвам аз обидено и се опитвам да си спомня дали изядох онзи шоколадов десерт Дайм, или все още е в чантата ми, — изчакай малко!

Тичам в спалнята, изсипвам съдържанието на чантата на пода и грабвам шоколадчето Дайм от димящия куп. Разопаковам го (изглежда по-добре), поставям го в най-хубавата си чиния (най-хубавата от двете, с които разполагам) и го поднасям с финес. Тя го разглежда от разстояние, като леко проточва врат, но иначе не помръдва и мускул — точно както Шишко проучва котешката храна. Казвам живо:

— Това е специално захарно изделие, което...

Тя грубо ме прекъсва:

— Това е шоколадче Дайм.

Обърканото ми изражение я кара да се усмихне за първи път и добавя сърдито:

— Бернадет Дикинсън все това обядва — има ги с дванайсет различни пълнежа.

Приемам това приятелско късче информация като предложение за мир и казвам:

— Не звучиш много щастливо, мамо.

Реагира така, сякаш току-що съм изругала.

— Щастлива! — плюе тя. — Щастлива! Не, не съм „щастлива“! Изключително нещастна съм. Съпругът ми е мъртъв като съсел! Как мога да съм щастлива? Аз съм вдовица! Целият ми живот е разбит!

Мигам и промърморвам:

— Съжалявам, зле подбрана дума.

Майка ми поглежда гневно, после изтърсва:

— На рождения ден на баща ти не ми се обади!

Казвам:

— Защо ти не ми се обади? — усещам как се напрегам.

Майка ми скръства ръце и вика:

— Не можеш да ме критикуваш, твърде разстроена съм!

Скърцам със зъби и казвам:

— Два пъти звънях, но и двата пъти беше заета. Реших, че ако искаш да говориш с мен, ще звънеш ти. Разбираш ли, както правят

големите хора.

Майка ми ахва, сякаш съм я зашлевила. Веднага се чувствам виновно и нежно казвам:

— Съжалявам, мамо. Не исках да те разстройвам излишно. Зная, че празниците са тежки.

Тя отговаря уморено:

— Не става въпрос за празниците — така е всеки ден.

— О, мамо! — казвам тъжно.

Навеждам се и докосвам ръката ѝ. Тя покрива очи с две ръце и зарива. Правя гримаса и чакам. След около шест минути (което си е цяла вечност, когато иде реч за ридане) плачът секва. Казва ми, че е прекарала три часа в интернет и е следила чатовете за опечалени.

— О — казвам предпазливо, — това не те ли накара да се почувстваш по-добре?

Майка ми клати глава като куче, което излиза от езеро.

— Беше ужасно! — вика тя. — Всички бяха изпозастреляни! — Всички бяха преживели по-тежка смърт от мен — продължава тя. — Много, много по-лошо! Почувствах се като измамница! И тогава християнката каза „вижте Бог“ и всички се подредили след нея!

Усещам, че е най-добре бързо да продължа:

— Мамо — казвам, търсейки зрънце мъдрост и в бързината намирам една банална фраза, — скръбта е нещо лично, вътрешно. Никой не може да каже, че неговата болка е по-силна от твоята, защото не знаят какво изпитваш. Може би не е добре да сравняваш. Може би е по-добре да говориш с хора, които познаваш. Винаги можеш да говориш с мен.

Майка мълчаливо стиска ръката ми, кима и подсмърча. После се смее объркано и през сълзи казва:

— Единственият човек, когото харесах, беше Ема от Канзас. Дъщеря ѝ, тийнейджърка, загинала при инцидент на фермата. При погребението ковчегът ѝ бил отворен, един от приятелите им погледнал и казал на Ема: „И въпреки това изглежда добре!“. Усещането беше както когато майката на Харолд Рийл ми каза, че трябва да се радвам, понеже разводът бил по-лош.

Аз се засмивам шокирано и възкликвам:

— За Бога! — после заедно се смеем на безчувствеността на някои хора.

И заговаряме за баща ми. Майка ми разказва за първата им среща. Завел я на френски ресторант, където яли охлюви и се натровили.

— Извади ме от строя за седмица! Майка ми настояваше да се върна вкъщи. Баща ти трябваше да ме кани на още три срещи, за да компенсира! — вика тя, потънала в спомена. — Разбира се, майка ми не вярваше, че е заради храната! Мислеше си, че вече имам сутрешните гадения. Собствената ми майка смяташе, че съм „лесна“! Разбира се, не ми го каза в очите, но аз пропълзях до перилата и чух как го прошепва на баща ми. Мори казваше, че майка ми така шептяла, че може да ти пукне тъпанчетата! О, той ме размиваше. Макар че — намръщи се тя и виждам, че се потопа в своя собствен малък свят — така и не го научих да си слага чаената чаша в мивката. Никога! И не дай си Боже да му заговоря, когато дават голф по телевизията. „Не е нужно да слушаш голфа, нали?“, казвах аз.

Майка ми се подсмива и аз продължавам:

— Мамо, той не говореше с нас каквото и да даваха по телевизията. Беше по-зле и от баба! Спомняш ли си, когато си бе дошъл по-рано от работа, за да гледа Уимбълдън, а аз влетях да му покажа чашата, която бях направила в курса по керамика, на колко бях? На осем? И претичах пред телевизора, той пропусна една точка, намръщи се на чашата ми и каза: „Това е безполезно, има формата на шишарка! Как ще пиеш от нея?“. Аз я хвърлих на пода и изтичах горе! Майка ми накланя глава на една страна.

— Не си го спомням това — казва тя. Потупва ме по ръката и нежно казва: — Не го приемай лично, скъпа! Понякога беше много груб. Карах му се за това. Например, когато каза на Вивиан, че палтото ѝ от норка вони — тя въздъхва. — О, Хелън, липсва ми! Болката! Винаги е там. Разбираш ли?! В някои дни избледнява, но после виждам очилата му в чекмеджето и всичко се връща с нова сила! Кимам безмълвно. Какво друго мога да направя?!

Майка ми пак въздъхва.

— О, добре — казва тя, като отчупва голямо парче от шоколада, — това е цената, която плащаш за любовта!

Дълго след като си тръгна, мисля за казаното. (Вивиан трябва да се отбие за съвет коя рокля да облече за последната премиера на

Джеръми. „Не знам какъв смисъл има, мърмори майка ми, всичките са червени и с пайети“.)

Чувам, че и аз плащам цената на любовта, макар че тя бяга обратно към магазина, преди да съм се възползвала от нея.

ГЛАВА 45

Майка ми не е възнамерявала да е лош родител, тя просто не е знаела как да е добра. Най-малкото, подкрепата ѝ беше непостоянна. Когато бях на единайсет, тя вдигна много шум за това, че един следобед си тръгнала от работа, за да ме гледа в училищното състезание по плуване. Тя дойде и аз се класирах на трето място. От четирима участници.

— Бях сигурна, че ще спечелиш — каза тя, когато се отпуснах подгизнала и победена в колата на път за вкъщи. Грейнах при този израз на доверие, но тя добави: — Другите деца изглеждаха толкова мършави. Какъв срам, че се представи толкова зле!

Две десетилетия по-късно съм все още предпазлива и се колебая дали да ѝ кажа за Том. Твърде чувствителна съм, за да се справя с утехите ѝ, заредени с капани. Въпреки това, когато се поддавам и признавам, майка ми е изненадващо оптимистична.

— Ще се върне, пълзейки — казва тя. — Накрая всички го правят! — И предлага да отидем на пазар.

— Ще ти се отрази добре да облечеш нещо по-ярко — отбелязва тя. — Нищо чудно, че си толкова унила.

Макар и да сме по-близки, способността ѝ да се променя в крайностите от трогателно съчувствие до жестокост продължава да ме изумява.

Когато не ме обиждат роднини, се затварям вкъщи. В хола съм сложила лампа, наредих магнитчета по хладилника и апартаментът става по-топъл и уютен с всеки изминал ден. Харесва ми да стоя в него и имам възможността да го правя често, защото не ми се купонясва особено. Ако излизам с приятели, обикновено го правя през деня (на тях също не им се купонясва особено).

Като казах приятели — вчера видях Тина. Върнала се е на работа и макар да изглежда крехка и на ръба, първото нещо, което каза, когато ме видя, беше:

— Добре, мръснице такава!

Аз грейнах и отговорих весело:

— Здравей, палавнице!

После се прегърнахме.

Измъкнахме се за кафе и Тина обясни, че се чувства по-силна.

— Тогава предполагам, че Люк все още ти готви — подразних я аз, с поглед към изпитото ѝ лице.

За моя изненада Тина пламенно каза:

— Този мъж е безценен! Всички бяха страхотни, особено ти. И полицаите се държаха добре. Дадох ми брошури. Никога няма да забравя какво направи, Хелън. Аз, Бог ми е свидетел, имах нужда от побутване. Аз, въ, дори не мога да говоря за това. Твърде прясно е. Може би по-късно. Но Люк. Не зная какво щях да правя без него. Не беше лесно, Хелън. Плашещо е отново да се върна към света. Звучи налудничаво, но с Ейдриън се чувствах сигурно. И той не се е обаждал, но се боя, че скоро ще го стори. Сигурно е откачил. Почти съм се примирила с това. Понякога мисля: „Толкова бой съм издържала, ще понеса и още един“. Но Люк казва, че повече няма да видя Ейдриън. Сигурен е. Наполовина му вярвам. Трябва да съм щастлива, но не съм сигурна как се чувствам. Сякаш има празнина там, където би трябвало да са чувствата. Може би нещата ще се променят, когато делото приключи. Но не зная дали щях да се преборя без Люк. Казвам ти. Всяка жена заслужава един Люк.

Смирено отбелязах:

— Не, Тина, ти заслужаваш Люк — понеже не исках да звуча разкиснато, добавих: — Един Люк с добра хигиена и зачатък за усет как да се облича.

Но Тина каза тихо:

— Той е страхотен.

Веднага се почувствах гадно. В опита си шеговито да си набавя сериозна информация, изграчих:

— О! Значи така стоят нещата?!

Макар Тина да настояваше, че не съм права и че планирала да остане сама за дълго време, знаех, че е само въпрос на време. И тази сутрин, докато съм приведена над препечената филия с мармалад, се чудя защо не може нещата да се подредят и за мен? Бих казала, че винаги съм шаферката, никога булката, но аз и шаферка никога не съм

била. Как смеят шаферките да се оплакват! Не знаят колко щастливи са в пухкавите си лилави рокли.

Докато разсъждавам над неблагодарността на някои хора, чувам глухо тупване. Още една осакатяваща сметка. Трамбовам надолу по стълбите, подготвена да олекна финансово, и на пода виждам голям бял плик. Грабвам го, разкъсвам го и поглеждам вътре — надраскана бележка: „Скъпа, виж какво намерих!“ и една избеляла поздравителна картичка за рожден ден. Нарисувано е бебе пингвин с вълнена шапка и шал, държи двете. Посланието гласи: „За теб, татко, за твоя рожден ден.“ Отварям го и очите ми парят. „На милия татко.“, написало е малко момиченце с най-старателния почерк. „С много любов и целувки, и прегръдки, и най-добри пожелания од Хелън ххххх ооооо“.

Изчаквам да стане 9:30 и се обаждам на Латиша.

— Ало? — шепна и се опитвам да инсценирам лека кашлица. — Латиша, Хелън е, аз (охкам) не съм добре. Имам (хриптя) ужасно главоболие и (задавям се) се чувствам зле (подсмърчам). Ще трябва (говоря на нос) да отида (скрибуцам) на лекар. Чувствам се (охкам) ужасно.

Очаквам ужасяващия вик: „Не ме лъжи, мошеничке, идвай веднага или ще те изрита!“ , но Латиша просто казва:

— Недей да идваш, докато не се увериш със сигурност, че не е заразно.

Съгласявам се, тръшвам слушалката и викам: „И Оскар за най-добра актриса получава госпожица Хелън Брадшоу! За зашеметяващото представление! Та даам!“

После опаковам всичко, което ми трябва, грабвам металното кошче от банята, скачам в тойотата и отивам на гробището.

Бях забравила колко е тихо. Тихо, с изключение на наглото бръмчене на самолети на всеки пет минути. По-малко ветровито е от деня на погребението, но небето е сиво. Проучвам безлюдния пейзаж от бели камъни и въздишам. Кой би помислил?! Надявам се никой да не види, че нося кошче. Или че съм с панталон. Оглеждам се, после клякам и прочитам надписа на стар надгробен камък: „Да бъде Волята ти“. Предполагам това значи да повериш съдбата си в чужди ръце.

Вървя, прегърнала кошчето, и заглеждам гробовете на непознати. Мръщя се на „не загубен, заминал си преждевременно“. Проклети оптимисти. Решавам, че „Внимавай, понеже не знаеш кога идва твоя Бог“ е злокобно и плашещо. Боли ме, когато чета надписа на двайсет и две годишния Джоуи Стедман: „За света той беше малка част, за нас той беше целият свят“.

Доста време ми трябва да стигна до гроба на баща си. Най-накрая се оказвам пред него и се вирам в издълбаното в гранита име — Морис Брадшоу. Първата ми мисъл е какво, по дяволите, търси името на баща ми в това гробище! Дълго се вглеждам в него и се мръщя. Бавно се протягам и докосвам студения камък. Прокарвам пръст по всяка една от буквите. Морис Брадшоу. Редът вече е почти запълнен с хора, които се умрели след него. Но неговият гроб се откроява. Вглеждам се още известно време и виждам едно глухарче, което се бори да се покаже. „Той мрази жълто“, промърморвам. Усещам, че мога да стоя тук и да гледам, докато се стъмни.

Гледам и гледам. После коленича, тършувам в чантата си за бележника и химикала и започвам да пиша. Камъчетата се забиват в коленете ми през панталона, но не им обръщам внимание. Харесва ми, че са остри. Когато приключвам, панталоните ми са мокри от калта и коленете ме болят. Изтупвам се, като размазвам калта, и прочитам написаното.

„Скъпи татко,

Надявам се да си добре. Липсваш ми и това е ужасно. Щеше ми се нещата да са другояче. Разбира се, семейството изобщо не помогна. Мразя братовчедата Стивън. Той се изложи. Беше толкова алчен, докато четяха завещанието, че се наложи баба да му прави забележка. Имаше майонеза в ъгълчето на устата, беше отвратително. Никой не можеше да погледне отвъд собствените си интереси и да прояви малко съчувствие и благоприличие. Леля Моли не се е обаждала на баба с години, сега мисля, че е по-добре. Баба е силна жена. Мама не чак толкова, но мисля, че би се гордял с нея (с изключение на онова изпълнение с вените). Беше страхотна, когато се местих в

апартамента. Ще се радваш да разбереш, че той е на хубаво място.

Загубих увереността си, когато ти умря. Изведнъж се оказа, че не зная коя съм, какво да правя. И честно казано и в момента не се чувствам добре. Може би твоята смърт, ТВОЯТА СМЪРТ, ТВОЯТА СМЪРТ, ТИ СИ МЪРТЪВ НЕ МОГА ДА ПОВЯРВАМ ЗАЩО НЕ МОЖЕШ ДА СЕ ВЪРНЕШ ЗАЩО, ЗАЩО, ЗАЩО, ЗАЩО! МИНА ПОЧТИ ГОДИНА, А НЕЩАТА НЕ СЕ ОПРАВЯТ.

Не много хора разбират. Те решават как се чувствам, би трябвало да се чувствам, трябва да се чувствам според това, колко зле се чувства мама... Двайсет и девет години по-млада съм от нея и затова, моля извадете корен квадратен от скръб, добавете единица за... Не че искам да се оплаквам. Те са добронамерени. Безполезно е да се опитвам да ги убедя, че не е така. То е като да убедиш баба, че гейовете не се правят на такива, за да дразнят родителите си. Мама и аз обаче се разбираме по-добре, което е хубаво.

Щеше ми се да се разбирахме и с теб, татко. Стана ми обидно, че ме наричаше Гринч. Постарах се за отношенията ни, татко. Обичах те. Искаше ми се и ти да ме обичаш. Ако нямаш нищо против, ще кажа, че беше като да напъвам тойотата по някой баир. В болницата исках да ти кажа, че те обичам, и вътрешно го изричах. Надявам се умирането да не е било много гадно, да ни напуснеш и да потънеш сам в тъмното. Надявам се, че играеш голф с дядо и си го опознал. Вероятно е хубаво, че най-сетне сте се срещнали.

Чудех се какво съм направила, за да не те е грижа за мен, но сега виждам, че те е било грижа по твой си начин. Мама казва, че си бил груб по принцип — хубаво беше да разбере, че не е било лично към мен. Не се обиждай, но не всички мъже са като теб. Някои се стараят повече. Което ме кара да съм по-оптимистична.

Както и да е, надявам се нямаш нищо против, че го казвам, но беше време. Все още те обичам. И сега се

чувствам по-добре. С много обич и целувки, и прегръдки, и най-добри пожелания, много обич од Хелън ххххх ооооо.
(Сещаш ли се!?)“

Не искам да правя момента прекалено романтичен, но се чувствам, сякаш са ми направили клизма.

Въздишам дълбоко и сгъвам писмото. После се обръщам към комплекта от Лизи. Отварям сивия хартиен плик и слагам писмото вътре. Слагам и хартиения мерcedes (да отнесе татко в небесния голф клуб), златно-сребърния часовник „Ролекс“ (обича да е навреме), китайския златен лист, банкнотите от банката на ада (за да си купи бира в бара). И петте откъснати страници от „Сингъл и Сингъл“ на Джон льо Каре (не беше успял да я прочете до края). Пъхам очилата, химикала и цигарите. После написвам името на баща ми на плика, отбелязвам датата на залепващо листче и прилагам и него. После го запечатвам.

Оглеждам се да видя дали някой гледа, но мястото е пусто. Потайно запалвам трите ароматни клечки — клякам зад надгробния камък и в мислите си казвам: „Татко, татко, татко“. После осъзнавам, мамка му, така може да викам, чийто и да е баща, затова бързо го поправям на „Морис Брадшоу, бащата на Хелън, Морис Брадшоу“. След пет ароматни минути забучвам клечките в пръстта и запалвам червената свещ.

— Добре, татко — шепна и се чувствам само малко глупаво. — Изпращам ти пари в брой, цигари и мерcedes, защото зная, че това ще оцениш, дори и да не е много дзен. Също така ти изпратих страници от Джон льо Каре, но първо прочети писмото ми. Добре, сега го изпращам.

Слагам червената свещ в пръстта зад надгробния камък, за да не изгасне. После се чудя дали трябва да изгоря всичко наведнъж като пироман, или да се направя на по-нормален луд и да изгоря нещата едно по едно? Може да действам контролирано. Дължа го на този глупав списък. Изсипвам всичко на земята. Първо изгарям плика — като вид транспорт на всичко, което изпращам. Сгъвам китайските пари така, както Лизи ми показа, цопвам ги в стоманеното кошче и драсвам кибрита.

Парите горят и се свиват, оранжевата пепел се гърчи върху тях като буболечки, които поглъщат хартията, докато стане на прах. Гледам, омагьосана. Миризмата е сладникава, упоителна, почти гадна. Тревожа се, че димът може да привлече вниманието на гробищарите (или както и да се казват служителите на гробището) и постоянно надничам иззад надгробния камък да видя дали към мен са се устремили чиновници с размахани юмруци. Няма такива. После изгарям парите от ада. Изчаквам да станат на пепел, преди да запаля цигарите (надявам се да не пристигнат като угарки). После едно по едно запалвам химикала, часовника, очилата — ако огънят излезе извън контрол, баща ми би бил огорчен. Идва ред на мерцедеса, на който му трябват около три часа да изгори — не го очаквах от такава бърза кола. После Джон льо Каре и накрая писмото ми.

— Затварям вратата, след като катафалката е тръгнала — шегувам се на глас. Очите ми се пълнят със сълзи от дима и други неща. Изтривам ги с опакото на ръката, преди да осъзная, че е мръсна. После се поглеждам, и виждам, че цялата съм мръсна. Изглеждам като овъглен картоф. Лицето ми пари и сърби от клечането над кошчето, гърлото ми щипе, а краката ми са влажни и замръзнали. Но ми е все тая.

Сърцето ми бие лудо, докато гледам как пепелта се носи из въздуха.

ГЛАВА 46

Карам до къщи в транс, пред очите ми подскочат пламъци, ръцете ми са черни от саждите. Давам газ. В главата ми няма осезаеми мисли, само картината на пепел, танцуваща из въздуха като хиляди бели пеперуди, пуснати на свобода. Тичам горе към огледалото, за да видя дали изглеждам различно, и оттам ме гледа един мърляв морски таралеж.

Когато поемам дълбоко въздух, имам усещането, че съм стегната в стоманен корсет. Бавно слагам ръце на гърдите си и усещам как сърцето ми бие лудо. Не помръдвам. Болката от загубата, която зловещо ме разкъсва, изглежда избледняла.

По-късно, когато потъвам в сън, преследвачите не ме гонят. Но съдбата компенсира липсата на кошмари. На сутринта отварям очи и усещам, че не се чувствам добре. Първата ми мисъл е, че съм хванала нещо от гробището. Пълно е с микроби, които пълзят от земята. Втората е, че съм наказана, защото излъгах Латиша, а в този случай Бог няма чувство за справедливост и проявява шокиращ вкус към жените. Третата е, че току-що съм прогонила дух — най-малкото принесох в жертва мерцедес — би трябвало да съм лека, ефирна, изпълнена с енергия.

Вместо това се чувствам толкова енергична, колкото и мъртво кенгуру. Изправям се в леглото и леко се изкашлям. Подозренията ми се потвърждават. Гърлото ми е възпалено, главата ме боли и очите ми са като измити с амоняк.

Тръшвам се на възглавницата и се втренчвам в тавана. Така. В деня, след като посетих гроба на баща си, ме преследва ужасната поука за лъжливото овчарче. Твърде стара съм за това, мисля, докато сменям позицията си. Научила съм всички уроци от приказките и би трябвало да ги зная. Благодарение на Червената шапчица и Трите козлета израснах в постоянен страх от баба и сводести мостове.

„Чувствам се слаба като котенце“, изграчвам самосъжалително, когато Шишко се приземява на леглото ми, сякаш се срутва една малка

сграда. Залитам към кухнята и ми се повдига, докато отварям консерва. После се обаждам в работата и оставям дрезгаво съобщение. Обаждам се и на лекаря и настоявам за час.

— Той е в отпуската — изчуруликва възрастната администраторка.
— Ще трябва да ви прегледа дежурния лекар д-р Сендс, Единайсет часа устройва ли ви?

Облягам се тежко на рецепцията и стоя така цяла минута, преди някоя от трите жени да спре да дърдори и да благоволи да ме забележи. Тъкмо тръгвам да казвам мило: „Госпожо Цербер, извинете, че ви безпокоя, но съм на път да се гътна“, когато тя се уморява да говори и казва:

— Мога ли да ви помогна?

Обяснявам коя съм и ме изпращат в чакалнята. Сядам колкото е възможно по-далеч от болните. Има брой на списание Хелюу на масата, но би ми коствало голямо интелектуално усилие да го чета. Внимателно преглъщам, имам усещането, че преглъщам топка за голф, и затварям очи.

Минава цяла вечност, преди един груб глас да каже отсечено:

— Хелън Брадшоу!

Скачам и се пъхам в кабинета. Дежурният лекар и аз се поздравяваме и сърцето ми се свива. Доктор Сендс е около деветдесет и три годишен, с кичури пожълтяла коса, прегърбен и се държи пренебрежително. Започвам да описвам симптомите си, а той ме прекъсва, сякаш съм твърде тъпа и глупава, за да ме слуша. Поглежда гърлото ми и промърморва:

— Няма нищо тук.

Ще ми се да възкликна: „Какво! Нямам хранопровод ли?“, но не ми се занимава. Презрението му ме задушават. Успявам да се стегна и казвам твърдо:

— Баща ми умря наскоро, бях под стрес, тъжна и мислех, вероятно...

Лекарят казва:

— Кога?

Стискам юмруци и казвам:

— През юли — и добавям, — толкова съм уморена, нямах време да помисля и вероятно, ако си почина една седмица от работа...

Доктор Сендс отново ме прекъсва. Казва подигравателно:

— Седмица няма да подейства! Мога да ви предпиша курс на лечение с антидепресанти...

Мой ред е да го прекъсна:

— Не искам антидепресанти! — изръмжавам. — Искам да се справя с проблема, не да го потисна — поглеждам клюмналото му лице, виждам ясно изписана досада и знаей, че си губя времето.

— О, ще се справя! — казвам и излизам.

Беснея и пуфтя, докато вървя към тойотата, после отпращвам към къщи със скоростта на звука. Поучаващ дърт козел! Ами ако имам рак на гърлото? Кой знае какво ще ми предложи да изям. Минават ми неблагоприятни мисли как доктор Сендс получава удар и умира в близко бъдеще.

— Запътил се е нататък — казвам гадно на волана — и иска да завлече всички със себе си.

Докато стигна вкъщи, агресията ми се е стопила. Плъосвам се в леглото и заспивам.

Събуждам се в 3 следобед и се чувствам замаяна. Преглъщам, за да проверя гърлото си. Не е зле. Само ако успееш да прогоня тази мъгла от главата си. Не мога да се върна на работа, просто не мога. Не мога да правя каквото и да е. Не мога да си представя, че трябва да вземам прането на Латиша. Аз искам просто да бъда. Лягам и виждам пламъците от горящите банкноти на ада. Сякаш съм си представила всичко това. Сграбчвам от пода блузата, с която бях вчера, и я подушвам. Напоена е с прах и вони на дим и тамян. Чудя се дали татко си е получил колета. Не мога да не се засмея, като си представя как го отваря. Може би трябваше да изпратя нещо и за дядо Джералд? Не. Може да си разделят татковите подаръци. Не бива да се увеличам твърде много: то е като да храниш гълъбите в Риджънт парк. Нахранваш един и той е учтив като британец. Нахрани два обаче и настава суматоха и преди да разбереш, на главата ти се пръква пилешко ако.

По-късно се обаждам в работата с внимателно подбрани думи. Не изкривявам истината. Просто малко я разкрасявам.

— Латиша — казвам сериозно, — ходих на лекар и той настоява да ме сложи на антидепресанти. Проблемът е, че това означава да си взема болничен, а аз нямам желание да се измъквам особено като сме толкова малко на брой. Но съм сигурна, че ако си взема отпуска тази седмица и си почина, всичко ще се оправи. Какво ще кажеш?

Латиша ми отпуска тази седмица и следващата, без да хленчи. Лизи ми се обажда първа.

— Хелън — ехти тя, — добре ли си?

Притеснена от тона ѝ — ако съдим по него — то смъртта ми чука на вратата. Отговарям:

— Добре съм. Защо?

Лизи признава:

— Латиша каза на изпълнителния директор, който казал на директор Красота, който каза на мен, че си нестабилна и трябва да стоиш настрана да не заразиш офиса!

Понеже предусещах подобно нещо, казах бодро:

— Латиша е една голяма мучаща крава, която трябва да се научи как да си затваря плювалника!

Мълчание. Лизи прошепва:

— Е, вярно ли е?

Изписквам:

— Не, не е! Просто съм уморена. Вчера изгорих комплекта за починали. Помогна.

Лизи за малко не изскача през слушалката от радост.

— Това е чудесно! — вика тя. — Беше ли удивително? Духовно? Наситено? Като освобождаване?

Лизи — наред с куп други таланти — е господарка на суперлативите и аз веднага се притеснявам, че ритуалът с пращането по пощата не е бил толкова емоционален, колкото тя го описва.

— Беше доста вълнуващо — казвам внимателно, — но много се притеснявах да не ме хване някой пазач.

Зная, че Лизи е на път да отговори: „Какво?“ и понеже не ми се ще да започваме този разговор, бързо добавям:

— Добре мина. Вътрешно се чувствам много по-добре, но съм болна, ако ме разбираш. Гърлото ме боли, вероятно от дима. Затова си вземам почивка.

Склонността на Лизи да вярва на измислици се обажда и Лизи въздъхва:

— О, браво на теб! Болката вероятно е психосоматична. Сигурна съм, че тонове са паднали от плещите ти!

Това е израз, който мразя и възкликвам:

— Надявам се да не е така, с моята фигура едва ли мога да си го позволя.

Лизи не ми обръща внимание и започва отново:

— Само се отпусни и осмисли какво си постигнала.

Това ме кара да си се представя като мътеща кокошка. Прозявам се и казвам:

— Смятам да подремна.

Лизи, която е по-разпалена от нормалното, казва:

— Добре, но не трябва да спиш повече от девет часа. Ако го направиш и все още ти е летаргично, вероятно страдаш от недостиг на желязо. А с Том чували ли сте се?

Отговарям сковано:

— Не — и после, — ами вие с Брайън?

— О, не — казва Лизи, която никога не се обръща назад.

През следващите дни се обаждат майка ми (свеж въздух, скъпа, и пий мляко), Тина (ще ти докарам чипс с колелото), Люк (видях Том миналата вечер и той не те спомена. Тина говори ли за мен?) и баба.

— Сесилия ми каза, че не си добре — съобщава тя. — Да не си в цикъл?

Ако не бях легнала, когато вдигнах телефона, щях да падна от изненада. Ще ми се да се заровя в земята като къртица.

— Не — казвам, като правя сериозна физиономия. — Не. Болеше ме гърлото, но сега съм добре, бабо. Взела съм си почивка — поне от работата, ако не от роднините, добавям наум. Следва дълга пауза и аз казвам: Бих искала да ти дойда на гости. Може би когато се пооправя?

Баба кратко отговаря:

— Аз съм тук.

След този разговор оставам насаме със себе си в продължение на десет дни. Преставам да чакам Том да се обади, което значи, че преставам да вдигам слушалката, за да проверя дали линията е в ред. Спя по десет часа на ден и си подрямвам следобед (най-вече да проявя

презрението си към съвета на Лизи) и за първи път съм с маникюр. Прекарвам си изискано скучно.

Също така прекарвам много време в Пиреновия парк. Вземам „Вкус на смърт“ одеяло, геврек и флакон лак за коса срещу натрапници, сядам на една дървена пейка, ям, чета и гледам как хората разхождат кучетата си. Дълго гледам небето. Вечер играя на стрелички в стаята си под звука на Сандпайпърс. Изненадващо песента Гуантана мера ми напомня за баща ми — мога единствено да си представя, че вероятно я е харесвал.

В началото ми идва да се разплача, но я пускам двайсет поредни пъти и така се имунизирам. (Слушането на текста също помага.) Два дни преди връщането ми на работа се уморявам от викане и решавам да направя нещо по-активно. Обаждам се на Тина и я питам дали иска да ходим да караме кьнки на лед.

— Кьнки на лед? — казва тя с тон, който ме кара да се замисля дали не съм казала „изследване на пещери“. Казвам й, че съм го видяла по телевизията, че ще бъде страхотно и забавно. Тя се предава, но „само защото се беше затворила през изминалите две седмици“. Два часа по-късно ние залитаме по ледена пързалка Куийнс, кривим се и осемгодишните ни подминават.

— Вече схващам как се прави! — казва Тина с ръце, разперени като вятърна мелница.

— Разбита съм и завирам от жегата, и ще припадна от напрежение — задъхвам се след девет минути клатушкане. — Нуждая се от кексче. Предполагам, че в бара продават — куцукаме към мантинелата да си поемем дъх. Изведнъж ме поразява вълнуващо разкритие. — Виж, мога да се пързаям назад! — изграчвам, като се хващам за парапета и се чуквам в него.

— Искам да мога така — заявява Тина, като сочи тийнейджърка с бляскава поличка и бели кьнки, която е застанала в центъра на площадката и се върти като пумпал.

— Давай тогава — казвам.

— Първо ти — казва Тина.

— Но — простенвам, — тя е с бели кьнки, а аз съм с тези тъпи сини неща. Тя е на най-хлъзгавата част от леда, а този тук е надраскан. Аз нося пухено яке и ватиран панталон. Възпрепятствана съм.

Тина пуфти.

— Това да си облечен като поничка няма нищо общо. Не се оправдавай — казва тя.

— Чудесно! — възкликвам. — Чудесно! Много далеч стигна! Само гледай!

След около три секунди с треперещи крака, охлузено емо и студено мокро дупе съм в съблекалните. Тина залита след мен като един малък йети.

— Краката ти, ха-ха, буквално, ха-ха, излетяха точно от, ха-ха-ха, изпод теб — вика тя, като се превива от смях, — изглеждаше като абсолютен глупак!

С моя най-превзет глас отговарям, че не съм пингвин и затова отивам вкъщи да си сложа цивилни дрехи, да пия горещ шоколад и да вървя по пода като нормален човек и ако няма да каже нещо хубаво, тогава ѝ предлагам изобщо нищо да не казва.

Но всъщност доста се забавлявах.

ГЛАВА 47

Вчера се върнах в Гърлтайм, платих си тока, обадих се на баба да проверя дали е жива, заведох стажантката на кафе, след като Латиша я разрева, помолих банката да удължи овърдрафта ми (отказаха), купих белина и домакинско фолио, шлях се в три магазина в злополучно търсене на слушалки за мобилен, уговорих си час при очния лекар (отново виждам мъгляво номерата на колите), отидох на оперативката (предложих петнайсет идеи да се докарам пред Латиша), уговорих час в сервиза за тойотата (в гаража започваха да се ядосват) и сега разбрах защо татко винаги тръбеше: „Дните в училище са най-щастливите в живота ти!“

Разсъждавам върху това колко изтощително е да си възрастен и се връщам към училищните дни. Спомням си как четях на глас: „Хенри IV“.

Всички в часа по английски ми се смееха за това, че произнесох „благоразумие“ като благоразумие. И как мразех баскетбола. И си казвам, че винаги бих предпочела дългове и раздрънкана кола. Поне дължа толкова и шофирам толкова зле, колкото си искам. И никога повече няма да ми се наложи да държа изпити. В колежа преподавателят ми казваше: „Когато изтеглиш въпросите, искам да се огледаш из стаята и да се усмихнеш всезнаещо. Това ще панира опозицията!“. Последвах съвета му и съм сигурна, че опозицията щеше да се панира, като изключим факта, че и те се усмихваха нещастно и всезнаещо. Това ме панира и получих 2.2. Никога вече! За щастие не послушах баща си и не се опитах да стана адвокат.

(Репутацията на закона и без това е достатъчно лоша).

Отпивам голяма глътка еспreso и се чувствам спокойна. Сякаш съм пуснала нещо да си отиде.

Латиша е безопасно завладяна от клюкарската преса и аз започвам да правя списък на хората, от които съм получавала заповеди, когато бях на десет (майка ми, баща ми, кафявия бухал, девет учители, Мишел — общо тринайсет) и от които получавам заповеди сега

(Шишко, Латиша, банката, гаража, понякога Лизи — прави четири и половина, но сякаш са осемдесет и четири и половина). Което означава, че технически съм под 2/3 по-малко тормозена, отколкото преди седемнайсет години. Значи два пъти повече владее ситуацията. Не, три пъти! Винаги съм била кръгла нула в дробите — още една точка в полза на настоящето. Трябва по-често да ходя на театър.

Пъхам списъка в чекмеджето и се завръщам към дъвкането на първата статия, която Латиша беше принудена да ми възложи. Тя го направи изключително неохотно и ми приличаше на един шпаньол, когото веднъж видях да влачат по дупе в кабинета на Том. Тина забеляза, че излизаме от срещата, и ми прати имейл, отбелязвайки, че Зълиша била почервеняла от зъбите до ноктите и дали това е, защото е пропуснала ваксината срещу бяс? Отговорих: „Противоотровата на бяса е обезвредена от силната отрова на субекта. Зълиша е разлютуена, защото след години на кротко подчинение наблюдателят на дезодоранти се е активирал“.

Тина отвръща: „Харесва ми. Но животните в клетка ритат, така че полека. Тук: номер за подкрепа на жертви, ако се наложи“.

В изблик на лудост отговорих: „Запази го за Зълиша. Метлата ѝ изпуши! Гъската ѝ е изпечена!“

Мисълта беше толкова готина (макар и невярна), че гръмко ударих клавиша „интер“ и Латиша погледна нагоре.

— Какво правиш? — попита рязко.

— Правя проучването за статията за грубияните — отговорих щастливо. Латиша се поду като задъхана пепелянка с предменструално напрежение, но се върна към списанието си, без да каже друго.

Тина и аз пийваме по едно след работа, за да, както казва тя, отпразнуваме. Не съм толкова сигурна. Латиша по-скоро би публикувала статия, написана от маймуна паяк, отколкото нещо, сътворено от мен, така че още не съм спечелила да публикуват снимката ми с името.

— Но откога ти пука? — пита Тина.

Вдигам рамене.

— Откакто ми омръзна да се маскирам като тампон.

Тина кима мъдро и казва:

— Има смисъл.

Добавям мрачно:

— И ми трябва повишение. Писна ми да не мога да си позволявам моя начин на живот.

Тина изръмжава:

— Е, една статия няма да те издигне.

— Тина — изписквам, — аз се опитвам да гледам позитивно на нещата! Не ми помагаш особено.

— Съжалявам. Това, което исках да кажа, е давай, момиче! Давай и може би след година ще получиш повишение да следиш някой дезодорант по-висока класа.

Правя физиономия и казвам:

— Човек никога не знае. Може би, ако статията излезе в списанието, ще започнат да наддават за мен.

Тина отговаря:

— Това ще бъде невъзможно.

Всъщност точните ѝ думи са: „Би било хубаво“, но звучат в тоналността на „това е невъзможно“.

Прегърбвам се — столовете в баровете са направени за такива, които се прегърбват.

— Какви са чувствата ти към Ейдриън сега? — започвам, но Тина клати глава и стиска здраво едно ледено кубче.

— Не ми се мисли — казва тя.

Виждам напрежение в челюстта ѝ и бързо казвам:

— С Люк чували ли сте се?

Това предизвиква една полуусмивка.

— Устоявам — казва тя, — той е прекрасен, но аз имам нужда от почивка.

Въздъхвам и казвам:

— Обаче сигурно е страхотно да тичат подир теб.

После се замислям над това, което току-що съм казала, и заеквам:

— Искам да кажа от свестен мъж.

Тина игриво ме ритва, но от обувка Прада със стоманени върхове боли така, сякаш ме е ритнала по капачката.

— Ау! — казвам аз, докато Тина възкликва:

— След теб тичаше свестен мъж. Не разбирам защо не сте заедно. Ти го приемаше толкова добре. Ти ли го разкара?

Мисля за Том и нещо ме пробожда. Изръмждавам:

— Не, не го разкарах! Аз вехна! Не си ли забелязала, че вече не ям от шоколадчетата Дайм. Едва се храня от мъка, съвсем съм се разкиснала. Единствената причина да не хленча за това е, че си омръзнах.

— Мамка му! — казва Тина. — Не бях разбрала! Защо не каза?

Смелостта ми се изпарява и аз тъжно казвам:

— Няма смисъл. Начинът, по който ме погледна, когато Джаспър каза, че е настоящето ми гадже. Не бих го пожелала на никого, дори на Латиша. Беше толкова гадно, като да си вземеш от изкуственото грозде от купата за плодове на Вивиан.

Тина изглежда заинтригувана.

— Но Джаспър само спеше на пода ти! Обади ли се на Том да му обясниш?

Въздъхвам и казвам:

— Милиони пъти агонизирах в чудене дали да му се обадя. Но не мога да намеря обяснение.

Тина толкова бързо трясва бутилката с бира на масата, че от нея излита малко балонче.

— Да, има! — вика тя.

— Не, няма! — възкликвам аз. — Не е въпросът в това, дали сме се чукали. Въпросът е, че изобщо поканих Джас да остане.

Тина се мръщи.

— Но защо?

Аз казвам:

— Ами имах нужда Джаспър да остане. Беше глупаво.

Тина пухти.

— За Бога! — казва тя. — Том е разбран човек. Ще ти прости...

Прекъзвам я:

— Не, не е така. Не става въпрос за това. Направих множество грешки. Зная, че е разбран, но не става въпрос за това. Става въпрос за — спирам, за да потърся точните думи — „доверие“.

Тина мълчи. Аз се чувствам почти като героиня на „Милс и Буунс“ и ми се ще да нося нещо по-подходящо, пелерина вероятно, и казвам:

— И то не толкова за неговото доверие в мен, а за това аз самата да си вярвам.

Тина изглежда озадачена и казва:

— Стига, вбесяваш ме! — но го казва загрижено.

После се старае да ме ободри, като превключва на филми, а това ме кара да се чувствам като хленчецо бебе, което бясно друскат на коляно. Снощи гледала „Мъже в черно“ и не казвай на Люк, но тя заменила Роб Лоу с Уил Смит, който определено е прототипът за мъж. И двете знаем, че това е знак за мен да кажа онова, което повтарям от десетилетие насам. Открих потенциала на Уил Смит, когато се мотаеше из сериала „Младият принц от Бел Еър“ и разнасях мълвата за него години, преди да стане известен и непостоянната тълпа да скочи на звездната печеливша страна и ако някой има право над съвършенството на Уил Смит, това съм аз и само аз.

— Сигурно съм го повтаряла милион пъти — казвам превзето, — както и да е, Роб е като Ескорта. Ще бъде срамно да го изоставиш след всички тези години само защото си помирисала Порше Бокстър.

— Само проверявам — хили се Тина.

След като си тръгва, аз оставам в бара и се чудя дали да се обадя на Том. Фантазията ми доставя удоволствие. Представям си сълзливо събиране, аз как хвърча към него през поле от лютичета, косата ми — руса за случая — се вее от лекия бриз, слънцето сипе злато над нас, Том — сразен от любов, с усмивка, висок, аз не се препъвам в кравешки лайна, няма пълзящи растения. Но ако я превърнех в реалност, мечтата щеше да се разпадне. Зарежи лютичетата и бриза, не бих искала да му се разкрия и да ме отреже. Но пък боязлива дама никога не е печелила добър рицар. Всъщност винаги е било така, но в наше време рицарите са по-мързеливи, а дамите по-дейни. Поне ако му се обадя, ще зная. Може би е по-добре да зная и да повехна. Ще му се обадя.

След малко.

Ако сега се прибера вкъщи, ще бъде въпрос на чест да се обадя на Том. Така че ще направя нещо друго. Какво? Да се разходя? По-добре не — може да си навехна глезена. Театър — о, не, всичко е започнало. Баба? Мазохизмът ми има граници. След пет минути, през които осъзнавам, че нямам никакво въображение, се сецам за нещо, което никога преди не съм правила. Ще вечерям в ресторант сама. И за

разлика от онези, които нямат приятели и неизбежно си поръчват паеля, а после я разсипват по сивия си костюм, няма да взема роман, за да се крия от ужасените погледи на чифтосаните хора.

И мястото няма да е някой ресторант за бързо хранене като „Спъд Ю. Лайк“. Ще бъде нещо изискано. За предпочитане модно. Самотата ми трябва да се изправи гордо. Ще отида в Гарфункелс с вдигната глава и ще поискам централна маса. Не, още по-добре, място до прозореца! Нека се опитат да ме наврат в някой тъмен ъгъл и ще ги съдя за дискриминация! Мощта на Алекс Симпкинсън ще се стовари върху им под формата на тонове документи! Ще изям първо, второ и трето! Ще го проточа, като дъвча всяка хапка петдесет пъти! Ще се смее силно на собствените си мисли, ако ми се сторят забавни! Хелън Брадшоу ще носи знамето за жените, които вечерят сами!

После един едър мъжага минава покрай мен, разсипва напитката ми и аз осъзнавам, че седя на изключително неудобен стол в бара, със зачервени бузи (като включвам и тези на задника си) и потни длани. Мисля си, че виртуално вече съм вечеряла! Почти съм го направила. Мога направо да се прибера вкъщи.

Насилвам се да вляза в първото място, което виждам — оказва се Нуделс бар. Пристъпвам гордо, гледам предизвикателно и треперя, сърдито се тръсвам до прозореца като голям розов манекен, поръчвам си обикновен нуделс от един крайно учтив сервитьор и не обръщам внимание на никого. Докато храната пристигне, гледам в мобилния си телефон, поглъщам нуделсите за една минута, докато симулирам интерес към менюто, и се чувствам като най-големия идиот на вселената. Плащам в брой и изчезвам.

Триумф! Докато се запъхтявам от усилието да избягам от Нуделс бара по-бързо, отколкото, от което и да е друго място през живота си, си казвам: „Сега мога да се обадя на Том“. Издишам няколко пъти, за да нормализирам дишането си. Накланям глава от една на друга страна, докато вратът ми не се отпусне малко от бетонната хватка. Изпявам „ла, ла“, за да се убедя, че имам глас. Уфф, мириша на чесън! Развълнувана, готова за спор и с треперещи пръсти търся номера на Том в тефтера си. „Хайде!“, казвам на себе си, „Току-що яде сама в ресторант! Това е нищо работа!“ Оставям тефтера на дивана и сядам на дръжката му.

После набирам. Дзъър! Дзъър! Хиля се от страх.

— Ало?

Изведнъж телефонът започва да се хлъзга в ръката ми.

— Ало, Том? — задъхвам се.

— Кой се обажда?

Преглъщам и затварям очи. Никога не съм скачала е парашут, но сигурно усещането е подобно.

— Не си ли спомняш? — едва се шегувам. — Аз съм, Хелън.

Мълчание.

— Том? — шепна.

— Да? — гласът му е леден.

— С Джаспър не беше това, което си помисли... — започвам.

Мога да чуя гадното отчаяние в собствения си глас.

— Аз... — казва Том.

— Моля те, чуй ме! — моля, това винаги върши работа.

— Хелън — казва Том.

— Джаспър и аз не бяхме... — казвам.

Той каза името ми. Това е начало.

— Хелън — казва Том пак.

— Да — изричам аз с надежда.

— Не — казва Том.

— Не какво? — тихо питам.

— Съжалявам.

— Какво? — запелтечвам. Мисля, че не разбира. Трябва да съм по-конкретна.

— Аз... — започва Том.

— Аз искам да те поканя на среща! — възкликвам.

Мълчание.

— Том? — шепна.

— Благодаря — казва Том, — но си закъсняла. Край!

ГЛАВА 48

Откакто веднъж спешно се наложи да пазя детето на съседите и то ме ухапа, твърдо вярвам, че нито едно добро не остава ненаказано. Садистичната истина се доказва непрекъснато. Напоследък забелязвам, че Шишко проявява интерес към малка сива котка на райета, която живее до нас. За жалост оранжевият му търбух я ужасява. Тази сутрин се опитах да го изкъпя, за да увелича шансовете му, а той виеше и се гърчеше и се изплъзваше.

— Аз съм собственичката ти! — виках след изчезващото му дупе. — Няма да търпя да се държиш с мен като със случаен познат!

И този следобед получих отплатата за това, че се държах вежливо с Вивиан. Майка ми се обажда в работата, докато изглаждам статията си *Как да се справим с грубияните (когато сме на 24)*. Към момента е дълга 8236 думи, така че може да има нужда от малка редакция. Латиша вече мърмори за липсата на място в броя.

— Скъпа? — казва майка ми с ласкателен глас.

— Да? — казвам изпълнена с подозрение.

— Скъпа, искам да те помоля за една услуга. Но ще бъде забавно!

Не мога да повярвам, но казвам:

— Наистина ли?

Майка ми се впуска в очевидно предварително подготвен увод:

— Тази събота Вивиан организира следобеден чай.

Думите „следобеден чай“ обясняват тона на майка ми. Следобедните чайове на Вивиан са легендарни. Те са оправдание да се изхвърли за нова червена рокля с пайети. Съпругът ѝ заспива в розовото, цвят съомга, кожено кресло, вероятно покосен от разходите. Вивиан флиртува с настоящия си атлетичен придружител, дарявайки всеки гост с достатъчно клюки за седмицата. И сред тълпата търси жена за сина си.

Ето тук е пресечната точка между мен и следобедния чай. Всъщност Вивиан и в най-лошия си кошмар не би си представила да

ме сватоса с Джеръми — майка ми веднъж дочула от общ приятел, че Вивиан ме счита за неподходяща да се омъжа за Джеръми, понеже съм твърде „непостоянна“. Това обидило майка ми, но аз нямах против, защото смятам Джеръми за неподходящ за женене, понеже е твърде „гей“. Но майка му отрича да го разбере и аз се вписвам в следобедния чай, защото „непостоянните“ имат приятели.

— Ще бъде с кетъринг — добавя майка ми ненужно.

— Мамо — казвам, — винаги е така. Последния път, когато Вивиан е пекла нещо, бе собственото ѝ тяло, когато заспа на шезлонга. Продължавай.

Следва мълчание и после майка ми изтърсва:

— Студен и топъл бюфет.

Въздъхвам.

— Много хубаво. И какъв е номерът този път?

Вивиан винаги настоява на някакъв разточителен елемент. Миналата година Морис танцува и всички, които не бяха на пенсионна възраст, си тръгнаха рано. Предишната година група актьори приятели на Джеръми импровизираха. Спомням си как баща ми каза на един мъж в трико да се „разкара“.

Майка ми казва сприхаво:

— Не е номер. Ще рисуваме с пръсти. Аз го предложих!

Разсъждавам върху това колко типично сладка и ужасна е идеята, когато майка ми изстрелва:

— Тя би се радвала ако ти и приятелите ти дойдете, защото тя обича край нея да има млади хора.

Това е такава безсрамна лъжа, че издавам подигравателно скърцане, преди да успея да се спра.

— Мамо, знаеш, че това не е вярно! Вивиан мрази младите хора, карат я да изглежда стара! Освен ако не спят с нея. Единствената причина, поради която ни е поканила, е, че иска някой да грабне Джеръми, макар той да си прекарва страхотно като гей.

— Скъпа, Виви не мисли така — казва майка ми. — Тя много иска сватба. Беше много услужлива, когато ти търсеше майстори, нали? И аз също бях безценна, както ти каза!

Честно казано така беше и със закъснение установявам, че хвалбата ми ще се споменава, докато моретата пресъхнат.

— И Виви се държи много мило с мен, така че това е най-малкото, което можем да направим. Ще бъде хубаво да отидем на купона, а не искам да съм сама с всичките тези женени хора, които казват „още ли не си намерила някой?“, а не съм виждала Лизи, Тина и Люк от сто години и не искам през цялото време да съм с баба ти. Искам да отида в котка!

Напрежението от работата е повредило слуха ми.

— Моля? Искаш да отидеш с какво? — казвам.

— Котка! — вика майка ми.

— С Шишко ли? — казвам аз озадачено.

— Не! — крещи майка ми, — такова, с група!

— В клика — казвам сериозно.

— Както казах — продължава майка ми по-ведро. — Ще дойдете ли?

Казвам:

— Да, добре. Ще се радвам да видя Джеръми. Ще трябва да проверя дали другите са съгласни обаче и ще ти звънна.

Майка ми казва:

— Няма проблем, аз ще ти звънна.

Когато го казва, разбирам, че тя наистина много иска да отидем на следобедния чай на Вивиан.

— Рисуване с пръсти — изпява Лизи. — Колко творческо! Звучи прекрасно! Трябваше да имам сесия с моя остеопат, но винаги мога да променя часа.

Тина казва:

— О! Аз не бих го направила.

После Тина и аз се кикотим в лицето на Лизи — на нея изобщо не ѝ е смешно.

— Моля те, ела — казвам, — няма да ми простят, ако не се появиш.

Лизи чурулика:

— Аз идвам! Обичам подобни неща!

Отговарям:

Всъщност не мисля, че е така — но го казвам на ум. На глас възкликвам:

— Лизи, ще бъде страхотно! Тина?

Тина бърчи нос, но веднага маха гримасата да не ѝ се карат.

— Ще има безплатна храна — казвам безсрамно.

— Аз не съм студент! — отсича Тина.

— Съжалявам — казвам бързо, — направи го заради мен, а? Заради меен? О, хайде, моля? Мооля? Много моля...

— О, по дяволите, добре! — вика Тина.

— Иесс! — измучавам аз и се опитвам да плесна ръката си с тази на Лизи, която не знае какво да я прави и ни кара и двете да изглеждаме глупаво.

— Не така, глупачке — казвам аз, като ѝ сграбчвам ръката и ѝ показвам как се прави. Тина покрива очи:

— Стига — моли тя, — не мога да повярвам, че сте ми приятелки. Толкова сте прости — възмутително!

— Не съм проста — казвам аз възмутено. — Тя е! Аз знам как се дава пет...

Тина ме поглежда изпод клепки.

— Скъпа — казва тя, — дори това, че го наричаш „дай пет“, е глупаво. Толкова е тъпо. Не задълбавайте!

Тина и Лизи са приели поканата, така че наистина мога да не задълбавам.

Сега остава единствено да попитам Люк. Ето как предполагам, че ще мине разговорът:

Аз: — Здравсти! Обаждам се да те поканя на чаено парти в неделя, приятелка на майка ми го организира.

Люк: — Ти шегуваш ли се?

Аз: — И Тина ще дойде.

Люк: — Какъв е адресът?

Когато се обаждам на Люк, разговорът протича според прогнозите. Това ме прави още по-нешастна, като си помислям, че докато ядях неблагодарната вечеря в Нуделс бара, не успях да предскажа новата приятелка на Том и му се обадох.

Мислите, че Тина и Лизи подкрепяха мен и се държаха презрително спрямо Том?! Съвсем не. Лизи беше „разочарована“ от него, но вероятно излиза с някоя „на шега“. А Тина не бърза много да го осъжда. Мисля, че се сеца колко мил беше, когато ритна вратата ѝ.

— Ти разби сърцето му, Хелън — тъкмо се бях наежила, когато тя добави бързо, — но въпреки това е идиот.

Резултатът е, че официално съм в траур. Това има едно предимство — дава ми право на глезене. Не съм толкова тъпа. Ако не беше Том, те никога нямаше да приемат поканата за чай на Вивиан. Нито даже ако Уил Смит и пеещите грузински монаси бяха поканени.

Идва неделя и Тина се обажда да каже, че няма да дойде. Не може да прекара четвърт уикенд с група тетки и кататоници, не е особено рокаджийско.

— Само една осма уикенд е, ако смяташ и нощите — споря аз — и Люк ще бъде съсипан — добавям, — както и аз.

Тина млъква и аз продължавам — гласът ми започва да бръмчи като комар в тъмна хотелска стая:

— Ще останем за двайсет минути, после ще отидем в кръчмата.

Единственото, което казва Тина, е:

— Брадшоу — майка ти не те оценява, а точно сега и аз не те оценявам.

Лизи пристига първа, издокарана в черна памучна тясна рокля.

— Мога да я изпера, ако разлея боя — изпява тя. — Боичките ще са водни, нали?

— Не зная, не ми пука — казвам.

Тина се появява в три и петдесет мърморейки, че северен Лондон е ужасно объркващ. В четири звъня на мобилния на Люк. Той е объркан, а край него дочувам пронизителни гласове.

— Забавиха ме, след малко съм при вас — казва той.

— Кой е при теб? — питам.

Гласът на Люк се извисява гордо като полетял орел:

— Маркъс и Мишел — изпява той. — Мишел искаше да те види, каза, че ще се зарадваш. Помислих, че ще бъде хубава изненада!

Аз грача:

— Хубава изненада! Какво, да видя хазяина си, който ме изхвърли и бившата ми приятелка?!

Люк спира, после казва:

— Не мога да кажа нищо лошо за тях. С мен са — тук пискливите гласове стават още по-пискливи.

Аз викам:

— Така ти се пада! — и затварям телефона.

Тина и Лизи ме утешават — „вероятно трябва да сложиш по-високи обувки и по-силен грим?“, „да изречеш нещо

самоутвърждаващо се“, „когато те пита за Том, кажи й, че ти си го зарязала или предполагам, че като си сгодена, намираш свободните жени за заплаха, защото сме по-силни“ — когато Фиестата на Люк спира пред вратата.

Мишел се изсипва от колата, пуфтейки като облаче захарен памук.

— Хелън, скъпа, не сме се виждали от цяла вечност! — вика тя, като косата и гърдите й подскочат едновременно. — Хей, изглеждаш здрава, напълняла ли си?

Опитвам се да потърся малко по-остроумен обратен удар от „вероятно“, когато подобно на добре възпитан куршум Лизи бързо изстрелва:

— Глупачка, та Хелън се е стопила!

Тина припява:

— Но Мишел, май ти се тъпчеш. С нещата, които харесваш, а! Пухкавото палто на Мишел трепери, сякаш всеки момент ще избухне, и тя изръмжава:

— Дори не докосвам това, което харесвам!

Тина гледа годеника на Мишел, който стои зад бъдещата си съпруга, хрисим е като дълбоко ужасено агънце и измяуква:

— Горкият Маркъс!

Заради сигурността и здравия разум на всички продължаваме към Вивиан с две коли.

— О, стига — викам към колата пред нас, която се влачи с около 60 км/ч, — сякаш кара катафалка!

— Ние не закъсняваме, нали? — казва Тина.

— Казах на майка, че ще се видим пред нас в четири — изхленчвам аз, — ще бъде нажежена до бяло.

Със сигурност, когато приближаваме Аркадия, забелязвам разлютен леприкон^[1], който играе танца на войната. Когато се приближаваме, леприконът се превръща в майка ми, облечена е в тъмозелен пуловер и панталон. Баба седи в пезото и дъвче нещо, което прилича на трева, но най-вероятно е мента. Аз махам и се измъквам от тойотата, като изпявам:

— Люк е виновен!

— Побързайте — изръмжава майка ми с почервеняло лице изпод солиден слой пудра, — всичките рибени кюфтенца ще свършат! О!

Здравей, Люк! Тина! Лизи! И вие двамата! Чудесно, че всички са тук! Къде е Том? — лицето и сърцето ми се вкаменяват и Мишел наостря уши като антени.

— Пази котката на Хелън — казва Тина.

— Медитира — казва Лизи.

— Зарязах го — казвам аз.

— Мислех, че той те е зарязал — отбелязва Люк.

— Зарязал те е! — казва Мишел. — Господи, сигурно си разбита!

— Сигурно си разбита — промърморва Маркърс, възкресен като слабо ехо.

Единственият достоен отговор, който мога да дам, е да се изсмея безгрижно и да промърморя „малък пенис“ под мустак. После махам към Аркадия, стискам носа си и казвам:

— Добре, хора, аз тръгвам.

Следва колективно ахване, когато натъпканата в червена рокля Вивиан отваря вратата.

— Леле, тази рокля изглежда опната! — казва Люк изумено.

Тина силно го настъпва по крака.

— Бих умряла за тази рокля — казва Мишел с придихание.

Вивиан разпознава сроден дух и се усмихва широко.

— Виви, имаш червило на зъбите — казва майка ми.

— Версаче — промърморва Тина, — шест хилядарки като нищо.

Баба помръдва и казва:

— Тук ли ще стоим цял ден? Краката не ме държат.

Обузdana, Вивиан ни подканва да влезем в коридора, където ни заговаря сервитьорка с поднос шампанско.

— Заповядайте в градината, скъпи, насам — като посочва към бронзово същество с флуоресциращи зъби. — Зак ще вземе палтата ви.

Майка ми изглежда раздразнена и прави жест, сякаш пие зад гърба на Вивиан.

— Има ли сок от червена боровинка? — пита Лизи учтиво.

— За нищо на света — отговаря Вивиан хладно.

— Вивиан се стреми да бъде Раquel Уелч сред свекървите — обяснявам, докато излизаме в градината, — така че току-що те

изключиха от списъка на потенциалните съпруги на Джеръми. Твърде си живописна — посочвам Джеръми, който бърби със сервитьора.

— Джеръми е елегантен — казва Лизи с възхищение.

— И добър — добавям печално. Лизи и аз се оттегляме в един сенчест ъгъл и наблюдаваме представлението.

Вивиан изтръсква едно младо парче от мускулестата ръка на Зак — парчето се поклаща сърдито на тракаци точета и отива да се успокои с водка. Мишел и Маркъс спорят съскащо край масата. Майка ми пресилено флиртува с Люк, който се е вкопчил в ръкава на Тина както гнида в чиста коса. Баба яде огромен клин с лимониви целувки и завършва със сладкиш със сметана и плодове.

— Ще порисуваме ли малко с пръсти? — хили се Лизи след двайсет минути забавно наблюдение.

— Защо не? — въздъхвам и я следвам до празното платно, изправено към задната част на градината и поставено на сигурно разстояние от оранжерията.

Организаторът на партито е изцъркал дъга от бои в пластмасови легенчета и ги е подредил в равна редица на поляната. Има и кофа със сапунена вода плюс хартиени кърпички.

— Мислиш ли, че може да рисуваме? — шепне Лизи.

— Вивиан ще се зарадва — казвам аз. — Мама заяви, че тя иска всеки гост да остави отпечатък и да се получи колаж. После ще го сложи в рамка или ще го продаде на галерия Тейт.

Лизи предпазливо потапя пръст в червената боя и, бам, право в средата на платното рисува сърце.

— Колко забавно! — усмихва се престорено. — Хайде, Хелън! Не може да ме оставиш сама!

Поглеждам сърцето, нарисувано от Лизи, и казвам:

— Том на времето е рисувал.

Лизи се усмихва съчувствено. Въздъхвам дълбоко, топвам пръст в синьото и добавям стрела към сърцето.

— О Хелън — казва Лизи сърдито, — не бъди толкова разрушителна!

Мръщя се и казвам:

— Мислех, че да твориш означава да изразяваш чувствата си.

Лизи потапя и двете си ръце в лилавото и отпечатва странна пеперуда над сърцето.

— Вие двете не струвате — казва бодър глас, — ще ви покажа как се прави.

Завъртам очи към Люк, който лети от облекчение, че се е измъкнал от майка ми и казва:

— Сторете път на Леонардо!

Потапя дясната си ръка в черното и с големи разтегнати букви, които покриват поне половината от платното, пише: Люк + Тина = ВНЛ.

Поглеждам към Тина, която покрива уста престорено засрамена.

— Люк — казва тя, — това не е училище.

Но на лицето ѝ грее усмивката на жена, която знае, че я обожават. Гърлото ми се свива. И бързо мисля: „Люк харесваше мен“. Поглеждам го — завъртял се е и чака аплодисменти. Има черна боя на челото. Ризата му е смачкана и има съмнително петно в съседство с ципа на дънките. Поглеждам към любимия ми лабрадор в човешки образ, но той не ме вижда, защото срамежливо мига срещу Тина. И истината ме залива като леденостудена вълна.

Обичам Люк.

---

[1] Леприконите са брадати зелени лилипути със смешни шапки и впито трико, които произхождат от древните келтски сказания — Б.р.

↑

ГЛАВА 49

Ако си спомням правилно, а вероятно не е така, като куче в ясли^[1], значи, че човек не може да използва нещо, но не иска никой друг да го има. Мисля, че сравнението е библейско — както обясних на Джаспър, след като го нарекох куче в ясли затова, че отказа да ми даде ръкавиците си за шофиране.

— Но ти не караш — изписках аз — и искам да видя какво е да караш със специалните за целта ръкавици!

Джаспър твърдеше, че щели да са ми големи.

— Не ми пука! — казах. — Ще направя само едно кръгче!

Джаспър предложи да ми купи мои.

— Стига глупости — прекъсвам го, — всъщност само смотаняци си купуват ръка...

Джаспър зяпна и каза:

— Не можеш да ги вземеш назаем, така че не ме питай пак!

Казах му, че е като кучето в яслите, а той попита:

— Какво, по дяволите, значи това?

Обясних, че мисля, че има нещо общо с Йосиф и Мария, които търсили ясли, където да сложат Исус, и кучето отказало да им даде своите.

Джаспър предположи, че не зная за какво говоря и вероятно сравнението било алегорично — Исус е агне, кучето си е куче и мястото на агнето е в яслите и кучето трябвало да си стои в колибата, а аз бях сигурна, че кучето е било в яслите и бях сигурна, че кучето не разрешило на Мария и Йосиф да сложат Исус в колибата му. Тогава направо се развиках от ярост.

— Джаспър, не ми пука, в крайна сметка те получили яслите, сега може ли да ми дадеш ръкавиците?!

Спомням си тази караница с подчертана липса на нежност. Спомням си я, защото се чудя дали и аз не съм куче в ясли. Възможно е да съм най-голямото куче (не буквално, разбира се) в най-големите ясли в целия свят. Например дали съм желаела Том, защото ми липсва

внимание и понеже съм егоист, не съм искала никой да го има? Или просто е било увлечение? Била ли съм обсебена от Том, когато през цялото време подсъзнателно съм била влюбена в Люк?

Това е логично. Много жени се влюбват в най-добрите си приятели. Отчасти защото означава, че всъщност се разбират, и отчасти защото свободата да пърдиш на воля е примамлива. С обикновеното гадже трябва да се стискаш през първите шест месеца.

В понеделник, притискайки до гърдите си моята виновна тайна и Дейли Мейл, се промъквам в работата с надеждата да не попадна на Тина. Не заслужавам да дишам същия въздух. За щастие, научавам, че днес тя няма да е в офиса и че Лизи е на снимки. Сядам на бюрото си, бясно се захващам за работа и до обяд разфасовам статията за грубияните до нещастните 1200 думи. Тези неща стават по-лесно, когато се мразиш. (Миналата седмица, когато все още не осъзнавах, че искам мъжа на Тина, със съжаление орязах двайсет и три думи, но Латиша отхвърли варианта и заплаши да унищожи статията, ако не я съкратя до „четима дължина“.)

Оставям хартиено копие на бюрото ѝ и казвам безизразно:

— Ще започна този следобед новата си статия: „Как да продължите напред, когато шефът ви, ви мрази“ този следобед. Искаш ли нещо отвън?

Латиша ме гледа заплашително и отсича:

— Сама ще си взема, да не съм скапан инвалид.

Аз хвърлям ужасен поглед към редактора, чийто осемгодишен син има множествена склероза. Латиша проследява погледа ми, вижда го застанал до ксерокса със скръстени ръце и пребледнява. „Nasta la vista, baby“ — помислям си, махам на Латиша и излизам. Тя не проронва и дума. Вече достатъчно ги е наговорила, мисля си хладнокръвно, докато излизам от задушната сграда на свеж въздух.

Шляя се из Ковънт Гардън като, представям си, изгубена душа. По-реалистично ще бъде да кажа като загубен турист. След десет минути размотаване вече не мога да търпя унилоста си, прогонвам Люк от главата си и бързо се отправям към улица Бродуик в Сохо. Напъхвам се в първия арт магазин, който виждам, и започвам да оглеждам. Синьо аквамарин, тъмновиолетово и тъмна слонова кост — имената на боите са изключително изкушаващи, но нищо не разбирам от изкуство и не мога да избира. Тъжни водни бои или страстни

маслени? Голямо платно или малък скицник? Голяма щръкнала четка или молив? Проверявам колко струва голямото платно и за малко не припадам, не, направо си умирам от изненада.

По-малкото е повече, казвам си строго (макар горещо да вярвам, че повечето е повече), и се протягам към малка палитра с бои и квадратно платно. После тичам обратно на работа. Латиша я няма и не се появява целия следобед, така че не се налага да изпълнявам обичайните дребни поръчки и свършвам страшно много работа. По предварителна оценка статията ще се окаже 9000 думи. Часът е 6:02 и се чудя дали да остана до по-късно — до шест и десет например — да поработя върху статията, когато телефонът звънва.

— Да — казвам вяло.

— Хелън? — чува се от другата страна. — Добре ли си? Звучиш като бабичка.

Изпълват ме радост и безпокойство, които се смесват в една голяма замаяна топка.

— Люк! — възкликвам. — Как си?

Люк казва, че е добре, но звучи притеснено.

— Какво има? — питам.

— Трябва да те видя — казва Люк. — Спешно. Може ли да се срещнем?

Кръвта бучи в ушите ми и аз изпискам:

— Да, разбира се, тази вечер?

Люк казва:

— Ще те чакам пред офиса след петнайсет минути.

Уговаряме се и работя допълнително още цели три минути. Спешно. Какво значи това? Люк е осъзнал, че съм Жената с главно Ж и иска да заяви открито неугасващата си любов? Исква да му дам петачка назаем? Ако чувствата му са се обърнали към мен, вероятно се чувства ужасно виновен пред Тина.

Изведнъж се сецам, че лицето ми е мазно и не съм си скубала веждите и прекарвам девет минути в спешна козметична процедура. В 6:17 се отдръпвам да проуча резултатите и виждам, че изглеждам точно както преди, но с малко по-матова кожа. Галопирам към улицата, ругаейки и се натъквам право на Люк.

— Уфф — поема дъх той, — леле, колко руж! Внимание, мистър Пънч! — после се смее сам на шегата си. — Най-добре да отидем в

Пънч и Джуди — продължава той. — Ха, ха!

Наистина ли съм влюбена в този човек? Чудя се, объркана съм. Том не би се държал толкова тъпо. Не че е лошо да си тъп. И Том го бива. Фокусът с кетчупа не беше особено изискан. Но пък тъпотииите на Том ме размиват и имам желание да го целувам, а с Люк не е така. Вероятно защото Том ме познава достатъчно добре и знае, че съм благосклонна към проява на тъпотията срещу другите, но никога не бих простила, ако е насочена към мен.

Люк и аз се спускаме в кипящия казан на Пънч и Джуди на Ковънт Гардън и езикът ми се връзва на фльонга от притеснение. Люк се хили дяволито и казва:

— Имам новина за теб, която ще ти хареса.

О, Боже! Аз съм Избраната!

Люк се отмъква да ми купи пиене и в гърлото си усещам неприятно чувство.

Гледам как Люк се бута на бара и как си почесва задните части (предполагам, че боксерките му са се заврели) и си казвам, не. Не мога да причиня това на Тина. Нито сега, нито когато и да било. Има някои правила, които не може да нарушаваш и нямам предвид носенето на впит клин на публично място. Естествено аз съм безкрайно любопитна да чуя обяснението на Люк, понеже съм жена, на която никога не предлагат нито даже погрешка. Нито един мъж никога не ми е казал, че ме обича, и мога да преброя на един пръст валентинките, които съм получавала (беше от майка ми, когато станах на шестнайсет, и реших, че този февруари ще направя онова, което всички момичета правеха — само дето трябваше аз да я купя, да ѝ сложа марка и да я надпиша). Въпреки това. Толкова време съм оцеляла без нито едно обичам те и мисля, че ще мога да продължа и без него. Няма да позволя на Люк да се излага — би ми доставило удоволствие, но няма да е честно.

Люк размахва бира под носа ми и сяда, все още хилейки се като маниак. В Лондон хората не се усмихват! Докато Люк сяда, подскачам като съомга, чиято опашка току-що е била опипана от пъстърва, и изломотвам:

— Люк, зная какво ще кажеш, но мисля, че е най-добре да не го чувам. Това, което направи за Тина на партито на Вивиан, беше много сладко, дори леко шантаво и аз бих се държала за нея, защото зная, че те харесва, тя просто има нужда от време, добре, ясно, чао!

Докато бягам сред костюмираните тълпи, се обръщам към Люк и виждам, че той все още стиска двете бирени бутилки. На лицето му е изписано тотално неразбиране.

Но интересно, няма и следа от поражение.

Сплъосквам се в едно такси, като все още стискам кутията с боичките, които купих по-рано. Стискам здраво торбичката от магазина и мисля: *Не искам бира, благодаря, а „блъди мъченик“ с много лед.* Също така може и да изгоря на кладата. Ей, може би ако се сложа в плик и се запаля, татко ще ме получи в отвъдното. „Да, господин Брадшоу, колет за вас, трябваше да го отворим, за да проверим съдържанието, надписан е: «дъщеря ти». Изглежда като куп пепел, да върнем ли пратката?“

Представям си раздразнението на баща ми, че отклоняват вниманието му от дупката на небесното игрище за голф, и се прегърбвам на седалката. О, аз и татко сме си добре, но аз все още съм отхвърлена. Отрязвах опитите на Люк за сближаване толкова елегантно, колкото танцува балерина с гумени ботуши. Бях на едно его разстояние да предам една от най-близките си приятелки. Е, поне всички останали ще живеят хубав живот. Изпитвам свирепо желание да удвоя нещастията си и давам други указания на таксиметровия шофьор.

— Това се казва изненада — казва баба с треперещ глас, докато маха тежката верига от вратата. — И какво мога да сторя за теб? — риторичен въпрос.

— Нямахме възможност да си поговорим като хората на партито на Вивиан вчера — надвиквам се с телевизора — и дойдох да те видя.

Баба се втренчва с копнеж в екрана и казва, че ще настрои видеото да запише предаването.

— Да направя ли чай? — казвам с надеждата тя да каже не. Гласът ми звучи странно, защото се опитвам да дишам през устата — баба не вярва в отварянето на прозорци и апартаментът ѝ воня даже според стандартите на Люк.

— Чайникът е на печката — казва баба. Глезените ѝ изцракат, когато сграбчва програмата на телевизията и коленичи на килима.

— Да го настроя ли аз, бабо? — казвам аз загрижено, но тя ме изгонва в кухнята. Пет минути по-късно тя седи в разтягащия се фотьойл, а аз съм кацнала като парализиран папагал на ръба на дивана.

Но аз зная защо съм тук. Искам да говоря с баба за дядо и нямам търпение.

Вероятно съм паразит, който иска да успокои болката си, като се нахрани с нейната. Вероятно ако разбере и една десета от загубата ѝ, това ще намали моята. Или може би просто искам да говоря с баба, защото ми е писнало от мълчанието в семейството. Разбираемо, баба е изненадана. Иска да знае защо искам да знам. Разказвам ѝ мъглява, но пикантна история за това, че съм загубила любовта на живота си (историята е неясна, защото аз не съм сигурна дали любовта на живота ми е Том, или Люк, но клишето добре покрива и двете възможности). Подозирам, че баба не ми вярва — изсумтяването ѝ е вид индикатор, но поне започва да говори.

Флорънс и Джералд се срещнали на спирката. Казал ѝ, че е заклет ерген, а три дни по-късно се взрял в големите ѝ сини очи и я помолил да се омъжи за него. Били сгодени десет месеца, понеже бащата на Флорънс не им разрешил да се оженят по-скоро и отишли в Торки за медения си месец. „Имаше бодлива тел, но аз минах през нея и влязох във водата. Толкова бях влюбена, че летях“ — казва баба, докато отпива от чая си. Картината е толкова нетипична за нея, че гледам слабо ѝ съсухрено лице и се опитвам да си представя баба като млада, толкова влюбена, че лети. След като Джералд умрял, тя знаела, че никога няма да се омъжи повторно.

Преглъщам.

— Защо не, бабо? — питам, подсмърчайки.

— Той беше толкова прекрасен съпруг за краткото време, което прекарахме заедно — отговаря тя. После с пресушените си очи поглежда право в мен, аз ридая на дивана ѝ, и нежно казва: — Не можех да го заместя.

Баба е по-умна, отколкото си мисля. Знае, че отчасти плача за себе си.

— Е, какъв е проблемът с теб? — казва тя и безцеремонно се превръща в бабата, която познавам. Чувствайки се засрамена в присъствието на жена, която притежава куража, от който аз съм лишена, ѝ казвам за Том и Люк.

— Люк? — възкликва тя и така извисява пискливия си глас, че порцелановата ми чаша потраква в чинийката. — Глупости! Този

дългокос глупак! Той не е за теб! Истината е, че ревнуваш! Той е приятен, но аз познавам безотговорния отдалеч!

Едно малко такси ме носи към къщи, чудя се защо, макар и с рецепта за лещи на стойност сто и двайсет лири аз винаги съм последната, която вижда очевидното. Наистина.

Голяма идиотка съм.

---

[1] Аналогия с баснята за кучето, което лежало в яслите и не давало от сеното на бивола и коня. Метафората често се свързва с Исус, като кучето се сравнява с фарисеите — Б.р. ↑

ГЛАВА 50

Настъпва момент в живота, когато човек трябва да спре да гледа назад и да погледне напред, защото иначе, както си върви по пътя, един ден ще се блъсне в улична лампа. Но не е лесно. Когато баща ми умря, се чувствах сякаш мекият килим под краката ми е сложен старателно точно над огромна дупка. Дотогава безгрижно подскачах около нея, сляпа за гибелното ѝ наличие.

Един ден стъпих отгоре ѝ и пропаднах надолу като Алиса в безмилостната „Страна на чудесата“, дърпах несигурно всичко около мен, всичко беше хаос, прекатурваше се, разбиваше се, падаше, бях полудяла, ирационални помитащи емоции от нищото, бях изтръгната от фалшивата сигурност на хартиената ми къща, погълната от блуждаеща вълна, която придойде без предупреждение от безбурното море и разби всичко, в което вярвах, и ме принуди да започна отново, отначало. Как можех да разбера всичко това, ако не поглеждах назад?!

И когато погледнах, видях, че тъгата е мрачно бездънно бласто и дори и след година валяне в него, пак едва съм натопила само малкия си пръст. А аз се боях да не се удавя. Бавно се научих да плувам и все още се уча. Сега осъзнавам, че понякога е възможно да тръгнеш напред само ако погледнеш назад. Но не завинаги. В разговора с баба осъзнах как човек може да се окаже парализиран от собственото си минало и да остане завинаги озлобен. И така, вечерта, след като говорихме, аз решавам за последен път да погледна назад, преди бавно като малко муленце да се отправя към бъдещето. Вместо като голямо магаре. Хуквам към къщи окрилена. Латиша все още е в дупка, демонстративно говори за работа на друго място и офисът по-малко прилича на Гулаг! И довечера имам среща с Том. Трябва да призная, че той няма представа, но тъй като нямам желание на главата ми да се излее кофа презрение, не искам да знае предварително. Смятам да отида и да си тръгна като зъбната фея след флирт за една вечер. Желая му щастие и искам да го знае. Само дете не мога да се насиля и да пожелаю щастие на приятелката му. Опитвам се гордо да приема

загубата, но не спирам да се надявам тя да оплешивее. Вероятно желая щастие на Том, при условие че живее като монах цистерианец (макар че може да остане да живее в апартамента си и да носи цивилни дрехи). Не би могъл да очаква повече от мен — всъщност би трябвало да се счита за щастливец. Защото други жени биха зашили скариди на пердетата му! С мен няма такава опасност, понеже не шия.

Изчаквам да се стъмни. После си връзвам косата, извивам си миглите (той няма да види мен, но достатъчно често съм правила грешката да мисля „тази вечер няма да правя секс, ще си обуя сивите бикини, които използвам, когато съм в цикъл“) и се обличам в черно. Изглеждам като млада италианска вдовица. Не съм. После тичам към колата с материалите за рисуване. Понеже това е тайна задача, за миг се замислям дали да не си сложа слънчеви очила и ми се ще тойотата да не прилича толкова много на нелицензирано такси. Карам към улицата на Том толкова бързо, че четирите гуми на колата и един пешеходец изпищяват. Когато се приближавам, намалявам и изключвам фаровете. (Това е толкова вълнуващо, че ако не процъфтя в Гърлтайм през пролетта на неминуемото напускане на Латиша, ще се преквалифицирам в частен детектив. Чела съм необходимите книги.)

Уверявам се, че улицата е пуста, после се измъквам от колата, внимателно затварям вратата и се отправям на пръсти към апартамента на Том, който е на първия етаж. От прозорците струи топла жълта светлина и пердетата са плътно дръпнати. Задържам дъха си и леко отварям металната порта. Проскързва като мишка на миши зъболекар. Трепвам и пропълзвавам по градинската пътека. Заешкият крак силно чука в гърдите ми и не зная дали лицето ми е влажно от лекия дъжд, или от пот.

Лекичко подпирам чантата с боичките и платното на зелената входна врата. Дали да не звънна и да избягам? Да го оставя да ги открие случайно е твърде рисковано — ами ако и пощальонът се казва Том? Ще взема премислено решение. Първо ще преценя близостта на субекта и с колко време разполагам да се изтегля. Поглеждам към цепнатината в горната част на пердетата и изпитвам раздражение, че Том има пердета. Мисли се за толкова интересен на външния свят? Има параноя, че някой го наблюдава?

В този момент се чудя дали не трябваше да си сложа по-практични обувки. Мисъл, която веднага отхвърлям, понеже веднага ги

свързвам с чантичка за кръста. Придават уравновесен вид. Аз съм си достатъчно уравновесена, без да го афиширам. И все пак практичните обувки са полезни, ако и когато решиш да се покатериш върху метално кошче, за да надникнеш над пердетата на бившия си любовник.

Проверявам дали кошът е стабилен и се покатервам, като се подпирам на рамката на прозореца. Клякам върху хлъзгавата повърхност, краката ми треперят като желе на дъска за сърф и се опитвам да се изправа.

Капакът веднага се огъва и аз и кофата се разбиваме на земята с невероятен грохот, който така отеква из Кентиш Таун, че съседите може да повдигнат обвинение.

Лежа зашеметена на тревата с останки от пиле върху корема ми и миризливи яйчени черупки в косата цели три замаяни секунди, преди входната врата да се отвори и Том да изскочи. Не зная какъв е протоколът, когато ви намерят намазани с боклук да шпионирате в чужд двор, и затова казвам:

— Здравсти.

Том ме гледа, сякаш съм гола, и тръгвам да му кажа, че е грубо да зяпа, когато той възкликва:

— Какво правиш тук?

— Проект за кофи за боклук, на какво ти прилича? — казвам сърдито и помръдвам глезена си да проверя дали не е счупен.

— Добре ли си? — казва той и се навежда. Има странно изражение и не мога да разбера дали се усмихва. Кимам. Том маха пилешките остатъци и ги рита в градината. На черната ми блуза остават мазно петно и пръски. Е, слава Богу, че си извих миглите.

— Защо не звънна? — казва Том, като кляка.

— Звъннах — писукам възмутено, — ти ми каза да се разкарам!

Том изглежда объркан. Гледа в краката си и заеква:

— Не, имах предвид на вратата, сега — вероятно смущението ми е проличало, защото той изгърсва: — Люк не ти ли каза!

— Какво да ми каже? — питам, като се опитвам да изтрия дъжда от очилата, без да размажа жълтъци по очите си. Надявах се да забележи художническата чанта, но той просто мина покрай нея. Което означава, че вместо да я открие романтично и да избухне в носталгични сълзи, ще трябва банално да му я посоча и ще бъде

странно като секс във вана: коремът ти се надипля и естетиката се нарушава.

— Какво да ми каже — повтарям, а Том сякаш е загубил и ума, и дума.

Възвръща си ги изведнъж и нарежда:

— Исках да ти кажа, щях да ти кажа, но не знаех как ще реагираш, затова вчера помолих Люк и той каза няма проблем, ще ти каже, а после копелето изчезва и аз не зная дали ти е казал и не можах да се свържа с него и исках лично да ти кажа и...

— Да ми кажеш какво? — викам аз, като стискам лицето си и се опитвам да си спомня точните думи на Люк.

Том маха едно печено бобче от рамото ми и казва:

— Щом не знаеш, защо си тук?

Ето ти сега.

— Купих ти нещо — промърморвам, — до вратата е.

Том изглежда изумен, сякаш съм го ударила с тухла по главата. Той скача, вижда торбата, отваря плика с бележката. Чете на глас:

„Време е отново да започнеш да рисуваш.

С обич, Хелън“

И за мое удивление — макар да знаех, че това ще се случи и ще проклинам деня, в който Том си е купил евтина кофа за боклук — устните му треперят и той гневно мига. От това ми се доплаква.

— Тече ти носа — казвам, като се опитвам да разведря атмосферата, — искаш ли да го изтриеш в моя ръкав?

Очевидно трябва да усъвършенствам боклукчийските си обноски, защото Том покрива очи с двете си ръце и клати глава. Поглеждам с копнеж квадратните му рамене и разрошената коса, но решавам, че е най-добре да изчакам. Чувствам се като горила: махам пилешки парчета от блузата си и яйчени черупки от косата. После нежно докосвам ръката на Том и казвам:

— Не исках да те разстройвам.

Том поглежда и се усмихва по начин, който ме разтърсва. Казва нежно:

— Направила си нещо мило.

Макар останалата част от мен да е подгизнала като британски почивен ден, гърлото ми изведнъж пресъхва. Господи! Не махаш печено бобче от рамото на човек, когото мразиш, и не се усмихваш разтърсващо (освен ако не минаваш покрай някое Мини с новата си Тестароса) — възможно ли е след месеци на изгнание от царството на любовта отново да ме водят към свещените му двери! Преглъщам и поглеждам Том, като му внушавам да заговори. И той го прави.

— Хелън, исках да поговоря с теб за приятелката ми.

Край!

Сантименталната ми усмивка изчезва светкавично и бързо и сърдито се изправям на крака.

— Благодаря — изсъсквам, — но не искам да зная.

Том казва:

— Не, Хелън, почакай! — и се опитва да вземе ръката ми, но аз я дръпвам и куцукам към портата. Драматичното ми заминаване се разваля малко, когато се подхлъзвам на пилето, но успявам да запазя равновесие и отпращам към тойотата.

— Хелън, моля те! — вика Том, докато пъхам ключа в ключалката.

Защо ли си правя труда да я заключвам? Искам някой да я открадне тази кола, ще ми направи услуга, мисля нещастно.

— О, хайде влизай! — викам на ключа.

Том ме настига в момента, в който отварям вратата и тя го удря по коляното. Добре.

Тръшвам вратата.

— Хелън — задъхва се той, докато аз паля, — измислих си я!

Какво?!

Смъквам прозореца.

— Какво! — изкрещявам.

Том придобива изражение на кутре, което току-що се е изпишкало на дивана. Промърморва:

— Щях да ти кажа, но се срамувах.

— И аз бих се срамувала — казвам сериозно.

Том въздъхва и добавя:

— Държах се като идиот.

— Ти го каза — грача аз.

— Значи Люк не ти е казал? — промърморва Том.

— Определено не — казвам, изчервявайки се.

Том свива устни и изглежда тъжен.

— Ревнувах — казва той и разкаяно свежда поглед.

— Наистина ли? — питам превзето.

— От Джаспър — казва той, като трепва.

— Джаспър... — започвам аз.

— Сега зная — казва Том.

Изключвам двигателя.

— Благодаря, тук отвън се задуших до смърт.

Усмиввам се.

— Съжалявам — казва Том.

Кимам величествено.

— Ще ми простиш ли? — пита Том.

Повдигам вежда (е, опитвам се, така и не го овладях, а когато насила се опитвам да задържа другата вежда неподвижна, съблазънта се губи).

— Зависи — казвам.

Том намества лицето си на нивото на моето.

— От какво? — прошепва.

— От това колко много други лъжи си изрекъл — казвам язвително.

— Тази е единствената — вика той, — аз съм много честен човек!

— Сигурен ли си? — питам. — Това е важно.

Том замълчава, после добавя:

— Когато бях на двайсет, аз, ъъм, казвах на жените, че съм гмурец. Това брой ли се?

— Да остана или да си тръгна — промърморвам.

Том слага ръце на прозореца на тойотата. После се навежда и ме прегръща и ме измъква през прозореца.

— Мързеливият братовчед на „Царете на Хаоса“ — казвам аз, като се притискам до него.

— Вониш на развалени яйца — казва Том и затяга прегръдката си.

— Това е прекалено честно — възразявам и се опитвам да се измъкна.

Поглеждам Том, той ме поглежда и двамата се изчервяваме. В мълчанието, което следва, стискам ръце в юмруци, за да събера кураж.

— Том — казвам бавно, — така и не ти казах.

— Какво? — нежно пита той.

— За баща ми — отговарям. Усмивхам се и кимам по-скоро на себе си, отколкото на него. — Ти ми помогна — казвам, — наистина.

Том изглежда изумен.

— Нищо не съм направил — ахва той, — ти сама си помогна.

Прехапвам устни.

— Както и да е — продължавам, — ти каза неща, които ми помогнаха.

Том много тихо прошепва:

— Не знаех какво да правя.

Треперейки, аз казвам:

— И аз.

— Но исках всичко да се оправи. Знаех, че не мога да направя нищо — казва той дрезгаво, — а толкова много ми се щеше.

Нямам думи. После казвам:

— Ти не се опита да ме заблудиш.

Том преглъща:

— Имаше толкова много болка, която се опитваше да излезе — казва той.

Трепвам болезнено.

— По-добре да се излее, отколкото да остане вътре — промърморвам.

— Ти — казва Том — си по-силна, отколкото мислиш.

Клатя глава.

— Не можех да погледна живота в очите — казвам несигурно, — дълго време не можех. Изобщо не съм смела.

Том гледа право в мен и отговаря:

— Силна, казах. Смела е различно. Прехвалено е.

Вдига ръка и погалва лицето ми. После посочва входната врата.

— Хелън, искаш ли да дойдеш и да, ъм, ще приготвя кафе? — казва накрая.

— Да, да, моля — отговарям.

— Как е кракът ти? — пита той.

— Не много добре — казвам.

— Като лекар — казва Том, — не мисля, че трябва да караш с навехнат глезен.

— Съжалявам, да ти приличам на чинчила?

Но се усмихвам, докато го казвам.

Издание:

Анна Макстед. Да погледнеш живота в очите
ИК „Саном Блясък“, София, 2008

Редактор: Милена Милева

Коректор: Мая Георгиева

ISBN: 978-954-8186-04-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.